Erik Dubay

Konspiracioni mbi Tokën e Sheshtë

ISBN: 978-1-312-66448-7

Parathënie e perkthyesit.

Kur e kam degjuar për herë të parë idenë se Toka është e sheshtë, me është dukur shumë qesharake, dhe aspak serioze. Token e sheshtë e kisha dëgjuar si nocion në shkollën elementare, si "ide e njerëzve primitive, të pazhvilluar". Kushdo që ka marrë një edukim në vitet e "arta" të socializmit, e kupton se "idea primitive" vinte nga feja "opium" për popullin që klasat e pasura përdornin per të nënshtruar të varfërit.
Kështu që e kalova me një buzeqeshje mirësjelljeje për të mos fyer bashkëbiseduesin.
Por ajo që më bëri të mendoj thellë për këtë ide ka qëne pikerisht ky libër i Eric Dubay "Flat Earth Conspiracy".
Si një njeri i shkolluar duke qënë i pajisur me dije themelore nga fizika, matematika, kimia, biologjia, nuk pata vështirësi të kuptoja mashtrimin e hollë, me të cilin njerëzimi ka 500 që përballet, dhe që është bërë trendi absolut i kohës sonë: KOHES SE TEKNOLOGJISE DHE PROGRESIT SHKENCOR.
Sot pothuaj më shumë se 90% e botës së "qytetëruar" as që ka pikë dyshimi në atë që toka është e rrumbullakët, që ajo rrotullohet rreth Diellit, që Dielli ynë është një nga miliardat e yjeve që përbejnë një "qytet" gjigand yjesh të quajtura Galaktikë, dhe se universi është gati i pafund, ku gjenden miliarda planetë të ngjashëm me Tokën, ku mund të ketë edhe qënie inteligjente, madje edhe më inteligjente se ne.
Dhe kjo nuk është arritur ndryshe vetëm nëpërmjet përpunimit psikologjik, të brezave të tërë të cilëve që në moshën ku njeriu mëson të flasë, u mësojnë se jetojnë në një top gjigand, madje u tregojnë në të edhe ku ndodhet vendi, qyteti i tyre.
Ata i kanë mësuar ata të mos mendojnë, të mos bëjnë pyetje, të mos shohin atë që duket, por të shohin atë që kanë mësuar. Ti përshtatin realitetit atë që kanë mësuar, dhe jo të nxjerrin nga realiteti mësime që duhen përvetësuar.

Në të gjitha kulturat e lashta njerëzit kurrë nuk kanë menduar që jetojnë në një top gjigand, përkundrazi ata e dinin se jetonin ne nje toke të sheshtë. Madje përfytyrimi I tyre për ndërtimin e universit ishte I ngjashëm. Te gjitha kulturat kineze, e fiseve Maja, Hebraike, indiane, etj flisnin për një tokë të sheshtë dhe për Diellin dhe Henën si dy ndriçues që rrotullohen mbi të sipas orbitave të caktuara.
Për ta qëndra e universit ishte Toka. Edhe religjionet flasin të njëjtën gjë. Zatën kulturat e lashta mbi formën e Tokës këtu e kanë zanafillën. Qe nga kohët që s'mbahen mend, ndoshta para kulturës së Egjiptit të Lashtë, ka egzistuar ne fetë pagane kulti i diellit. Ne Egjiptin e lashte njihej si Perëndia "Ra". Ku sipas tyre Dielli ishte qendra e universit. Ketu e kanë burimin përpjekjet për ta vendosur Diellin ne qendër qe nga Pitagora, Platoni, Eratosteni, Koperniku, Kepleri, Njutoni, etj.
Kjo bëhet për një arsye të thjeshtë: Ata duan ta shkepusin njeriun nga Zoti qe e krijoi për ta sunduar më lehte.
Nëse Toka qënka kaq e vogël, qe vertitet rreth Diellit dhe dielli nje nga yjet e panumërt të universit, dhe universi vetë i pafund, atehere shiko sa i vogel dhe i parëndësishëm është njeriu. Kaq i parëndësishëm saqë mundet që Zotit mbase nuk i intereson më.
E gjitha kjo është arritur me metoda shumë të holla psikologjike. Nje nga mjetet kryesore qe ata përdorin është e ashtuquajtura "shkencë". E gjithe e ashtu quajtura "shkence e madhe" u vendos ne dispozicion te teorise heliocentriste. E gjithe ngrehina e heliocentrizmit eshte e ndertuar mbi teorine e gravitetit. Eshte forca "tërheqëse gravtacionale" e Diellit ajo qe i mban " te lidhur" planetet ne nje sistem qe e quajten "diellor". Dhe ja ku del nje "gjeni" Sir.Isak Newton qe zbulon "rastesisht" nga nje "molle qe i ra nga pema ne koke" teorine e gravitetit. Aq e "mrekullueshme" eshte kjo force sa qe nuk mban vetem planetet lidhur me Diellin dhe kete te fundit me Galaktiken, por edhe oqeanet, atmosferen, objektet, ndertesat, njerezit ngjitur me siperfaqen. Pastaj Kepleri gjeti edhe "ligjet" se si levizin planetet "rreth" Diellit, dhe u formua nje teori e tere "fizike" per te bindur njerezit se jetojne vertete ne nje glob qe rrotullohet rreth diellit dhe ky ne nje hapesire pa fund, ku Zoti nuk ka vend. Zhvillimi i njohurive, eksperimentet e bera, zbulimi i elektromagnetizmit e zbehu teorie e gravitetit dhe lindi nevoja e nje teorie "gjitheperfshirese" e sterholluar, e thelle dhe ja ku vjen Albert Einstein.
Çfare perfaqeson Einsteni ?
Ne te vertete kush e njeh jeten e Einsteinit nuk mund te mos vere re kalimin nga nje nxenes i ngathet intelektualisht ne nje „gjeni".
Në çerekun e fundit të shekullit të 19-të, Shkenca e Fizikës u konsiderua të ishte gati e plotë. Ekuacionet elektromagnetike të James Clark Maxwell kishin shpjeguar rrezatimin elektromagnetik dhe drita konsiderohej të ishte një valë vibracionale që përhapet përmes një mediumi të quajtur Aether në një mënyrë të ngjashme me përhapjen e tingullit përmes ajrit. Duke përdorur ekuacionet elektromagnetike të Maxwell, J. J. Thomson nxori lidhjen midis masës dhe energjisë, $E = M * C^2$, në 1888, kur burimi i pretenduar i ketij relacioni (Dr. Ajnshtajni) ishte akoma me pantallona te shkurtra.
Nëse ky hebre ishte kaq i shkëlqyeshëm, pse qeveria amerikane nuk perdori talentet e tij për Projektin Manhattan i cili zhvilloi me sukses bombën atomike?
Pse i botoi punimet "e tij" nën emrin e gruas së tij? Pse e bëri gruaja e tij matematikën e tij për të, dhe si e bëri ai matematikën e tij pasi ai e hodhi atë për një grua më të bukur? Pse ai kurrë nuk citoi ndonjë letër paraprake për të treguar se letrat e mëparshme janë përdorur si referenca, dhe jo vetëm plagjiarizuar? Pse Time Magazine e emëroi atë si

"personin e vitit" kur ai nuk ishte as në 100 të parët e personaliteteve të preferuara të Amerikës? Pse iu refuzua pranimi në SH.B.A., së bashku me të gjithë hebrenjtë e tjerë të cilët në atë kohë ishin "të dobët me mend ...
E gjithe teoria dhe "kontributi" i Einsteinit eshte nje plagjiature e tmerrshme.
1700 - *Njutoni parashikon devijimin e dritës rreth diellit, diçka që Ajnshtajni plagjiarizoi si parashikimin e tij të vitit 1911, pa cituar Njutonin.*
1801 - *Johann Georg von Soldner boton parashikimet e tij të cilat Ajnshtajni plagjiarizoi ndërsa parashikoi 114 vjet më vonë, duke mos cituar Soldnerin "punimet e tij" të vitit 1915.*
1827 - *8 vjet para se Ajnshtajni të fliste për të, Robert Brown në Skoci shpjegon Lëvizjen Browniane.*
1878 - *James Maxwell në Skoci boton Teorinë Speciale të Relativitetit në Enciklopedinë Britannica të cilën Ajnshtajni e boton si të tijën në 1905 pa cituar Maxwell*
1879- *lind Albert Einsteini.*
1887 - *Eksperimenti Michelson-Morley sugjeron se nuk ka eter, një vëzhgim i bërë nga Ajnshtajni në letrat e tij të vitit 1905, pa cituar Michelson ose Morley.*
1888 - *Heinrich Hertz boton punimin e tij mbi efektin fotoelektrik, një letër të cilën Ajnshtajni nuk arriti ta citonte.*
1889 -*George Fitzgerald në Irlandë boton punimin e tij në lidhje me teorinë e relativitetit, një letër të cilën Ajnshtajni nuk e citon.*
1890 - *Ludwig Boltzmann i Austrisë dhe Josiah Gibbs i SH.B.A. zhvillojnë Konstanten Boltzmann.*
1892- *Hendrik Lorentz në Hollandë boton Transformimet e Lorentzit.*
1895 - *Në moshën 16 vjeç, Ajnshtajni dështon në provimin e thjeshtë të pranimit në shkollën inxhinierike në Zyrihut.*
1896 - *Në moshën 17-vjeçare, Ajnshtajn braktis shkollën e mesme, i hiqet shtetësia gjermane dhe ai regjistrohet në Shkollën Federale Zvicerane të Politeknikut në Zyrih.*
1898 - *Paul Gerber në Gjermani botoi ekuacionet e sakta në „Annalen der Physik (gjithashtu në "Shkenca e Mekanikës", një libër që Ajnshtajni dihet që e ka studiuar) të cilin Ajnshtajni e botoi 17 vjet më vonë në 1915 si "lëvizjen e tij perihelion të Mërkurit", pikërisht në te njëjten revistë, pa cituar Gerberin, duke pretenduar se ai ishte "në errësirë", vetëm për të rrëfyer nën presion për krimin e tij në 1920.*
1898 - *Poincare në Francë shkroi nje punim mbi teorinë e relativitetit, e cila nuk e përmend kurrë Ajnshtajnin, të cilin Ajnshtajni e plagjiarizoi si një nga punimet e tij të vitit 1905 pa cituar Poincare.*
1900 - *Max Planck dhe Wilhelm Wien nga Gjermania zhvillojnë teorinë kuantike të cilën Ajnshtajni e plagjiazoi si punimin e tij "drita quantike" në 1905, duke mos përmendur as Planck as Wien.*
1901 - *Në moshën 22 vjeç, pas pesë vjetësh në Shkollën Federale të Politeknikut të Zvicrës, Ajnshtajni u diplomua me notën më të ulët në klasë, u bë një shtetas zviceran dhe mori një punë si asistent teknik në zyrën e patentave.*
1903- *Olinto de Pretto boton E = mc ^ 2 në Atte, një revistë shkencore që dihet se lexohet nga Ajnshtajni, të cilën më vonë e pretendoi si vepër të tij dhe të cilën nuk arriti ta citonte.*
1905- *Philipp Eduard Anton von Lenard, nën të cilin gruaja e Ajnshtajnit studioi, mori një Çmim Nobel për zbulimin e efektit foto-elektrik, të cilin Ajnshtajni plagjiazon të njëjtin vit ka letrën "e tij", pa iu referuar Lenardit.*

Einsteini ka qene investim i gjithe lobit çifut, per te „konsoliduar“ pozitat e lekundura te teorise heliocentrike dhe te gravitetit.
Ne fakt bëhet fjalë për pseudoshkence. Kjo do të thotë se konceptet tona fizike për botën do të ndryshojnë në mënyrë drastike.

Permbajtja

Gënjeshtra mbi globin tokësor.

Toka e palëvizëshme, stacionare dhe e fiksuar.

Uji I palëvizur është ujë I sheshtë.

Gjithmonë horizonti është I sheshtë.

Sheshtësia e matëshme e Tokës së sheshtë.

Sqarime per Tokën e sheshtë nga Faret e deteve.

Kanalet dhe hekurudhat dëshmojnë për tokën e sheshtë.

Tokë e sheshtë e provuar nga pilotët dhe detarët.
Poli i Jugut nuk ekziston!

Arktiku dhe Antarktiku provojnë se Toka është e sheshtë.

Provat e diellit te Mesnatës.

Universi gjeocentrik.

Polaris - ylli polar.

Hëna është vetëndricuese dhe gjysëmtransparente.

Dielli dhe Hëna – trupa qiellore te barabarë dhe të ballancuar e të kundërt.

Toka nuk eshte një planet. Planetët jane thjeshtë yje, dhe yjet nuk janë diej.

Relativiteti nuk egziston.

Graviteti nuk egziston.

Eklipsi total i mendjes.

Lundrimi rreth tokes dhe zhdukja në horizont e anijeve.

Prova e “lavjerresit Fukó” dhe e “efektit Korrolis”

Masonët globalistë të adhurimit të diellit dhe kulti I NASA-s.

Mashtrimi i NASA-s për uljen në Hënë dhe në Mars.

Evolucioni eshte nje gënjeshter, e vërteta e projektimit inteligjent.

Njeriu – majmun nuk ka egzistuar kurrë.

Dinosauret nuk kane egzistuar kurre.

Njerëzit gjigande kanë egzistuar.

E vërteta e tokës së sheshtë.

Gënjeshtra mbi Tokën - Glob

Ujqërit ed veshur me lëkurën e deleve kanë hedhur hi mbi sytë tanë. Për gati 500 vjet, masat janë mashtruar plotësisht nga një përrallë kozmike me përmasa astronomike. Na është mësuar një gënjeshtër aq gjigande dhe djallëzore, saqë na ka privuar nga përvoja jonë dhe sensi i përbashkët, nga shikimi i botës dhe universit ashtu siç janë në të vërtetë. Përmes librave dhe programeve të pseudoshkencës, mediave masive dhe arsimit publik, universiteteve dhe propagandës qeveritare, botes I eshte bere sistematikisht një trushplarje, duke u indoktrinuar ngadalë ndër shekuj në besimin e padiskutueshëm të gënjeshtrës më të madhe të të gjitha kohërave.

Fëmijët mësohen në librat e tyre të gjeografisë, qe kur janë shumë të vegjël për të kapur domethënien e gjërave të tilla, se bota është një glob i madh që rrotullohet rreth Diellit, dhe tregimi përsëritet me shumë shpejtësi, nga viti në vit, derisa ata të arrijnë pjekurinë, në të cilën kohë ata përgjithësisht bëhen aq të zhytur në çështje të tjera sa të jenë indiferentë nëse mësimi është i vërtetë apo jo, dhe, siç dëgjojnë e askush nuk e kundërshton atë, ata supozojnë se duhet të jetë gjëja e duhur, nëse jo të besojmë të paktën ta pranosh atë si fakt.

Kështu, heshtin për një teori, e cila, nëse do t'u ishte prezantuar ature atyre në ato që quhen "vite të gjykimit", ata menjëherë do ta kishin refuzuar. Pasojat e mësimdhënies së keqe, qoftë në fe apo në shkencë, janë shumë më katastrofale sesa mendohet në përgjithësi, veçanërisht në një epokë luksoze si kjo e jona. Intelekti dobësohet dhe ndërgjegjja shurdhohet. " -David Wardlaw Scott, "Toka e palëvizëshme: Toka nuk është planet, provuar nga shkrimet, arsyeja dhe faktet" (26)

Për 500 vjet, një klase elitare e adhuruesve të Diellit ka përhapur këtë kozmologji nihiliste, ateiste / kozmogoni pa dyshim të besuar nga shumica dërrmuese e botës. Jemi mësuar, në kundërshtim me të gjithë sensin dhe përvojën e zakonshme, se Toka në dukje e pa lëvizshme, nën këmbët tona, është në të vërtetë një top lëvizës masiv që rrotullohet përmes hapësirës në mbi 1.000 milje në orë (447 m/s), duke tundur dhe pjerrësuar 23.5 gradë në boshtin e tij vertikal, ndërsa duke orbituar diellin me një shpejtesi verbuese 67,000 milje në orë, në një koncert me të gjithë sistemin diellor që spirojnë 500,000 milje në orë rreth Rrugës së Qumështit dhe përkujdesen në të gjithë universin që po zgjerohet larg nga "Big Bang" në një spejtesi 670,000,000 milje të jashtëzakonshme në orë, por që ju as qe e ndjeni dhe e kuptoni ate! Kemi mësuar se një forcë misterioze e quajtur "graviteti", një magnetizëm magjik eshte përgjegjës për të mbajtur gjithçka nga rënia ose fluturimi nga topi rrotullues-Tokë, dhe është thjesht aq i fortë sa për të mbajtur njerëzit, oqeanet dhe atmosferën fort në sipërfaqe, por shume i dobët sa të lejojë që zogjtë dhe aeroplanët të ngrihen me lehtësi!

"Ndërsa ulemi duke pirë filxhanin tonë me çaj ose kafe, bota supozohet se po rrotullohet në 1,039 mph

(1600 km/h)në ekuator, duke u rrotulluar rreth Diellit me 66.500 mph (107.000 km/h) duke u nxituar drejt yllesise se Lirës me 20,000 mph, duke u rrotulluar rreth qendrës së" Rrugës së Qumështit "me 500,000 mph (850000 km/h) dhe duke lëvizur Zoti e di se

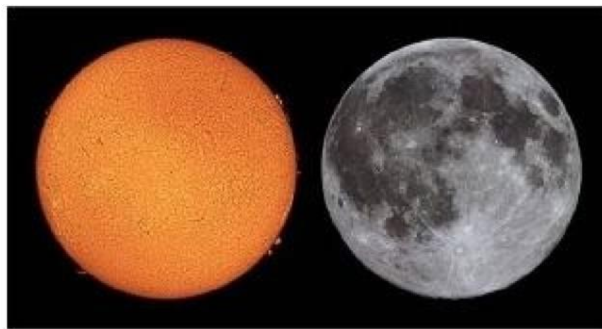
çfarë shpejtësie si pasojë e 'Big Bengut'. Dhe asnje flluske a valezim në sipërfaqen e çajit tuaj ? -Neville T. Jones.

"Mbaj mend kur isha djale mësoja se Toka ishte një top i mrekullueshem, që rrotullohej me një ritëm shumë të shpejtë rreth Diellit, dhe, kur i shpreha mësuesit tim frikën time se ujërat e oqeaneve do të rrëzoheshin, më tha se ata pengoheshin ta bënin këtë per shkaqk te ligjit te gravitetit të Njutonit te madh. , i cili e mban gjithçka në vendin e duhur. Marr me mend që pamja ime duhet të ketë treguar disa shenja pabesueshmërie, sepse mësuesi im shtoi menjëherë - Unë mund t'ju tregoj një dëshmi të drejtpërdrejtë të kësaj; një njeri mund të rrotullojë rreth kokës së tij një kovë të mbushur me ujë pa u derdhur prej saj, dhe kështu, në të njëjtën mënyrë, mund të barten oqeanet rreth Diellit pa humbur një pikë. Meqenëse ky ilustrim ishte i destinuar për të zgjidhur çështjen, atëherë nuk fola më për këtë temë. Sikur të më ishte ishte thene kjo me pas, unë do të përgjigjesha disi si më poshtë - Zotëri, unë lutem të them se ilustrimi që keni dhënë për një njeri që rrotullon një kovë uji rrotull kokës, dhe oqeanet që rrotullohen rreth Diellit, nuk e vërteton në asnjë shkallë argumentin tuaj, sepse uji në të dy rastet ndodhet në rrethana krejtësisht të ndryshme, por, për të pasur ndonjë vlerë, kushtet në secilin rast duhet të jenë të njëjta, të cilat këtu nuk janë. Ne rastin e koves kemi te bejme me nje ene qe ka kavitet dhe uji vendoset aty, ndërsa, rastin e tokes, Toka është një top, me një lakim të vazhdueshëm nga jashtë, i cili, në pajtim me ligjet e natyrës, nuk mund të mbante ujë". -David Wardlaw Scott, "Terra Firma: Toka nuk është një planet i provuar nga Shkrimi, Arsyeja dhe Fakti" (1-2)

Na kane mësuar se Globi tokesor rrotullohet me një shpejtësi të vazhdueshme duke tërhequr përsosmërisht atmosferën përgjatë kësaj, ne nuk mund të ndiejmë lëvizjen, prekjen, erën ose rezistencën e ajrit. Ata thonë se ne nuk mund të ndiejmë asgje prej kësaj lëvizjeje sepse kanxhat magjike te gravitetit tërheqin atmosferën pikërisht përgjatë siperfaqes, dhe ne nuk mund të masim asgje prej kesaj lëvizja, sepse yjet janë aq larg saqë orbita rreth Diellit nuk është asnjë inç e paralaksit te kesaj largesie prej mbi njëqind milion milje të supozuara. Si ju duket !?

Jemi mësuar se orbita e dukshme e Diellit, planeteve dhe yjeve (por jo Hëna!) Përreth Tokës janë të gjitha iluzione optike, se në fakt është Toka nën këmbët tona që lëviz, dhe sytë tanë po na mashtrojnë. Përjashtim i veçantë bëhet për Hënën, megjithatë, për të cilën thuhet se rrotullohet rreth Tokës ashtu si duket. Meqenëse ne vetëm ndonjëherë shohim njërën anë të Hënës, kemi mësuar se kjo është për shkak se rrotullimi i supozuar i Hënës 10.3 mph nga perëndim në lindje i kombinuar me orbitën e saj prej 2828 mph rreth Tokës thjesht ndodh që të jetë lëvizja EXACT dhe shpejtësia e nevojshme për të bere te mundur qe Hena ti ktheje Tokes në mënyrë perfekte të njëjtën faqe. Dhe rrotullimi i supozuar i 1.000 mph në Tokë nga Lindja në Perëndim dhe 67,000 mph orbitën e Diellit, krijon kështu anën e errët të përhershme të iluzionit të Hënës! Oh me te vërtetë!?

Megjithëse Dielli dhe Hëna duket se janë trupa relativisht të vegjël me madhësi të barabartë që rrotullohen rreth një Toke të palëvizshme, na kane mësuar që edhe kjo është një iluzion optik, dhe ato në të vërtetë janë mijëra milje largësi në diametër! Ata thonë se Dielli në të vërtetë ka një diameter 865,374 milje, 109 herë më e gjerë se Toka, dhe, në kundërshtim me të gjitha përvojat, eksperimentet dhe sensin e përbashkët, që ne rrotullohemi rreth tij! Ata thonë se Hëna është 2,159 milje në të gjithë diametrin, një e katërta e madhësisë së Tokës, dhe pse ato duken të njëjtën madhësi është sepse Hëna është “vetëm” 238,000 milje larg, ndërsa Dielli është një 93000,000 milje i pakapshëm nga Toka dhe këto thjesht ndodhin që janë Diametrat dhe distancat e sakta të nevojshme për një shikues nga Toka për t'i "perceptuar" gabimisht ato si të njëjtën madhësi! Si thoni ju?

Një sferë ku njerëzit në anën tjetër jetojnë me këmbët e tyre mbi kokat e tyre, ku bien shi, borë dhe breshër lart, ku pemët dhe të lashtat rriten nga lart dhe qielli është më i ulët se toka? Mrekullia antike e kopshteve të varura të Babilonisë nuk zvogëlohet aspak në krahasim me fushat, detet, qytetet dhe malet që filozofët paganë besojnë se po varen nga toka pa mbështetje! " -Lacantius, "Për Urtësisë rreme e filozofëve

"Unë rrëfej se nuk mund ta imagjinoj se si mundet çdo qenie njerëzore, në shqisat e tij të duhura të besojë se Dielli është i palëvizshëm kur, me sytë e tij, e sheh se po rrotullohet rreth qiejve, as si mund të besojë se Toka, në të cilën ai qëndron, po tundet me shpejtësinë e vetëtimës përreth Diellit, kur ai nuk e ndjen këtë lëvizjae më e vogël. " - David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (66)

TëNe jemi mësuar që ato endac ake të vegjël të dritës në qiellin e natës të njohur si planetë, ose yje endacakë, janë në të vërtetë banesa fizike, globulare, si Tokë, miliona milje larg. Madje na janë shfaqur pamjet video të supozuara të atij që quhet Mars. Jemi mësuar se dritat e vogla të dritës në qiellin e natës të njohur si yjet fikse, në të vërtetë janë diell të largët triliona milje larg secila të kompletuar me sistemet e veta diellore, hënat në orbitë dhe planetët si Tokë, të cilët potencialisht kanë jetë të huaj!

Kemi mësuar se Hëna nuk ka dritën e vet, por është thjesht një reflektues i dritës së Diellit, se disa masonë nga NASA në të vërtetë ecnin në Hënë, se disa masonë të tjerë nga NASA dërguan rovera në Mars, se satelitët dhe stacionet hapësinore janë vazhdimisht duke u rrotulluar në animacion të pezulluar mbi tokë, që teleskopët e Hubble janë duke marrë pamjet e planeteve të largët, galaktikat, yjet, kuazarët, vrimat e zeza, vrimat e krimbave dhe fenomeneve të tjera fantastike qiellore. Jemi mësuar se paraardhësit tanë të lashtë injorantë për mijëvjeçarë në mënyrë të rreme besuan se Toka ishte qendra e sheshtë, e palëvizshme e universit, por falë "shkencës" moderne dhe profetëve të tij masonikë si Koperniku, Njutoni, Galileo, Collins, Aldrin dhe Armstrong ne tani besojme se bota është një glob gjigant i rrëshqitshëm që vertitet përmes hapësirës së pafund.

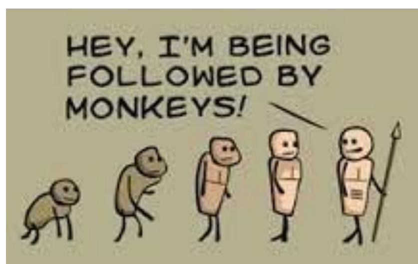

Mësimdhënia moderne astronomike pohon se bota ku jetojmë është një glob, i cili rrotullohet, rrotullohet dhe rrotullohet në hapësirë me ritme të përsëritjes së trurit; se dielli është një milion e gjysmë herë vëllimi i globit tokësor, dhe gati njëqind milion milje larg nga ai; se Hëna është rreth një e katërta madhësise se tokës; se ajo merr të gjithë dritën e saj nga dielli, dhe kështu është vetëm një reflektuese, dhe jo një dhënës i dritës; se tërheq trupin e tokës dhe kështu shkakton baticat; që yjet janë botë dhe diell, disa prej tyre janë të barabartë në rëndësi për vetë diellin tonë, dhe të tjerët jashtëzakonisht eprori i tij; që këto botë, të banuara nga qenie të ndjeshme, janë pa numra dhe zënë hapësirë të pakufishme në shtrirje dhe të paimitueshme në kohëzgjatje; tërësia e këtyre trupave të gërshetuar që i nënshtrohen dhe mbështeten nga graviteti universal, I cili eshte themeli I gjithe struktures. Për mendjet fantastike dhe spekullatorët teorikë, e ashtuquajtura science shkencë 'e astronomisë moderne siguron një fushë, të patejkalueshëm nga çdo shkencë tjeter për lejen e pakufizuar të imagjinatës, dhe ndërtimin e një magjie të ndërlikuar të absurditeteve, siç mund të mbivlerësohet thjeshtësia dhe ta bëjë atë të mahnitet; për të mashtruar edhe ata që vërtet besojnë se supozimet e tyre janë fakte. " - Thomas Winship "Kozmogjenia zetetike" (iii) "

Kemi mësuar se librat "shkencorë" si Matematika Principia e Njutonit që mbështesin mitin sferik heliocentrik janë bartës të së vërtetës ndërsa librat "fetarë" te shenjte që parashikojnë një Tokë të sheshtë, gjeocentrike janë thjesht mite të vjetruara. Ne jemi mësuar që universi ishte krijuar pa qëllim dhe u krijua rastësisht në një koicidence kozmike ne menyre te pashpiegueshme nga hiçi. Na kane mesuar se miliona e miliona vite te nje "evolucioni" aksidental dhe fatlum te universit te Big Bengut solli ne egzistence

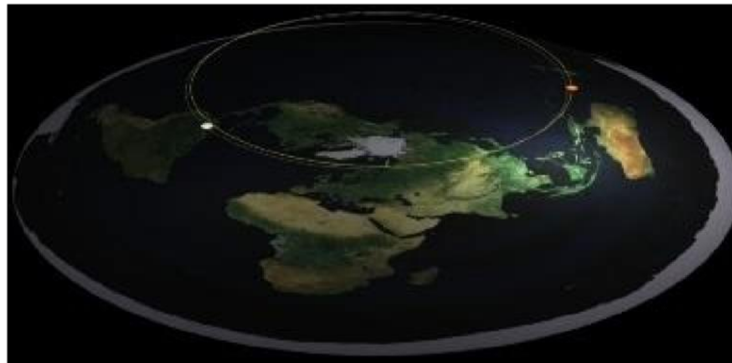
diej, hena, planete, pastaj uje dhe ne ndonje fare menyre nga materia e vdekur, inerte solli ne egzistence organismat njeqelizore te vetedijshme, qe rriten e zhvillohen e shumohen. Duke perdorur mutacionet u shnderruan ne organizma të mëdhenj, të ndryshëm të cilët vazhduan të rriten, shumohen dhe mutojnë duke fituar diversitet dhe kompleksitet (dhe duke humbur besueshmërinë) deri në pikën kur amfibët u zvarritën në tokë, zëvendësuan velzat me mushkëri, filluan të marrin frymë ajri, u bene gjitarë, u bënë dykembore, u rrit gishtërinj të kundërshtueshëm, evoluoi në majmunë, pastaj në një përshtatje përfundimtare të fundit u bë një hibrid njeri-majmun dhe pjesa tjetër është histori njerëzore.

"*Vendosni së bashku të gjitha spotet imagjinare të shkruara posaçërisht për të të rinjtë, shtojini kësaj të gjitha aventurat e mrekullueshme të anijeve ajrore qe jepet në" Vajza e Revolucionit ", dhe kujdesuni për të gjitha gjërat e egra dhe të frikshme në bibliotekat e tanishme të trillimeve, dhe unë guxoj të them se shumica me e madhe nuk do të regjistrojë asgjë kaq të pamundur ose aq ekstremisht qesharake sa ky mashtrim shkencor modern i një globi që rrotullohet në hapësirë në disa drejtime të ndryshme në të njëjtën kohë, me ritme të shpejtësisë të cilën askush nuk është në gjendje ta imagjinoje: me banorët, disa me kokë të varur poshtë dhe të tjerë në kënde të ndryshme për t'i përshtatur prirjes. Shkruani të gjitha mashtrimet që ndonjëherë janë kryer; emërtojini të gjitha mashtrimet që keni dëgjuar ndonjëherë ose lexoni; përfshini të gjitha genjeshtrat dhe flluska të ekspozuara ndonjëherë; bëni një listë të të gjitha sharjeve, të cilat ndonjëherë mund të ekspozohen nga vrazhdësia popullore, dhe nuk do të arrini të shikoni ose dëgjoni një genjeshter kaq të rëndë, një mashtrim kaq të zgjuar, ose një flluskë të përmasave të tilla gjigande siç është kryer dhe imponuar mbi turmat e pamenduara në emër të shkencës dhe siç vërtetohet fakti i pakontrollueshëm, nga eksponentët e astronomisë moderne. Përsëri dhe përsëri teoritë e tyre janë luftuar dhe ekspozuar, por si shpesh shumica, të cilët nuk mendojnë vetë, e pranuan si popullore. "* -Thomas Winship, “Kozmogjenia zetetike” (66)

Kulmi I budallalekut dhe naivitetit eshte kur kemi mësuar se paraardhësit tanë ishin injorantë kur besonin se Toka ishte e sheshtë, dhe se nëse ndonjë njeri ende mendon se Toka është qendra e palevizshme e universit, ata konsiderohen të jenë lloji më primitiv e injorant I nerezve. Në ditët e sotme etiketa "Flat-Earther" është bërë sinonim fjalë për fjalë me "I mete" dhe është një term i zakonshëm klishe përçmimi për fyerjen e inteligjencës së dikujt. Duke pare nje titull si “Komploti i Tokës së Sheshte", instinkti

juaj i rrënjosur ka të ngjarë t'iu shtyje të qeshni, talleni me mesazhin dhe t'iu mohoje mundesine per ta gjykuar.

Çfarë do te ndodhte ne se ne harkun e disa javeve – bindja e perkrahur boterisht se Toka rrotullohet çdo ditë rreth nje boshti dhe rreth diellit rezultaton te jete nje mashtrim joshkencor? Mbani në mend se një tokë rrotulluese nuk llogaritet si një hipotezë e thjeshtë apo edhe një teori si kudo në botë sot. Oh jo. Përkundrazi, ky koncept është një 'e vërtetë' e padiskutueshme; një 'fakt' i vendosur në të gjitha librat dhe mediat të tjera kudo, përfshirë mediat e kishave. Kopernikanizmi, me pak fjalë, është një koncept që mbrohet në një bunker nën një tavan prej 50 metrash të trashë prej betoni të ngurtë 'shkencor'.

Ajo është menduar të jetë i pathyeshëm. Eshtë një koncept që është bërë i skualifikuar në mendjet e burrave si gurthemeli i pathyeshëm i njohurive të njeriut të ndriçuar modern. Praktikisht të gjithë njerëzit kudo janë mësuar të besojnë - dhe besojnë - se ky koncept bazohet në shkencë objektive dhe në arsyetimin sekular të shpërndarë. -Marshall Hall, "Duke ekspozuar mashtrimin Kopernikan"

"Nëntëdhjetë e nëntë njerëz nga njëqind do t'i jepnin të njëjtën përgjigje në pyetje; dhe e njëjta përgjigje do të ishte për efektin se 'toka është një glob që rrotullohet rreth diellit.'

Nëntëdhjetë e nëntë që e japin këtë përgjigje do ta bënin sepse ata 'e dinë se si është puna.' (!!!) “Si e dinë ata?” Le tua shtrojmë kete pyetje dhe ata do tju shfaqin mendimin se jeni I paqendrueshem menderisht dhe do t’ju përgjigjen diçka si stili i mëposhtëm: "Ajo gjithmonë ka qenë kështu. E mësuam në shkollë. Burri I mençur do tu thote kështu: shikoni se si astronomët mund të parashikojne eklipset” dhe pastaj të humbasin durimin e tyre kur u thua se teoria e Tokes Glob eshte jo korrekte, e humbin durimin dhe me fodullek e mbyllin diskutimin. Ne se do te degjonin veshet e nentedhjete e nenteve do ta kuptonin pa tjeter se filozofia qe flet per nje Toke te rrumbullaket qe rrotullohet eshte filozofi e rreme " -B. Chas. Brough, “The Zetetic” Volume 1, Number 1, July 1872.

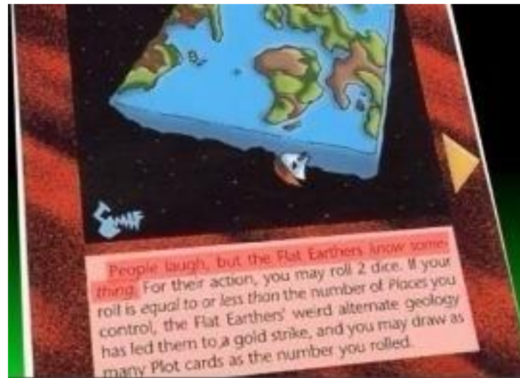
Toka e fiksuar e palevizeshme

Qytetërimet antike në mbarë botën besuan se Toka ishte qendra e sheshtë, e palëvizshme e universit, rreth të cilit qiejt rrotullohen ciklet e përditshme në qarqe perfekte. Ky univers i qëndrueshëm gjeocentrik, i vërtetuar nga përvoja dhe eksperimentet, i cili mbretëroi i padiskutueshëm për mijëra vjet duke shpjeguar në mënyrë adekuate të gjitha fenomenet tokësore dhe qiellore, u çrrënjos me dhunë, dhe u dergua te fluturoje neper hapesiren e pafund nga nje klase kabalistike diell-adhurues astronomesh. Magjistarët e hershëm masonikë si Koperniku, Kepleri, Galileo dhe Njutoni, së bashku me astronomet moderne masonike si Armstrong, Aldrin, dhe Collins, dorë-për-dore me NASA-në dhe Freemasonerine boterore kane ngritur mashtrimin me te madh ne bote, duke perhapur genjeshtrat me fenomenale dhe indoktrinimin me te madh ne histori.

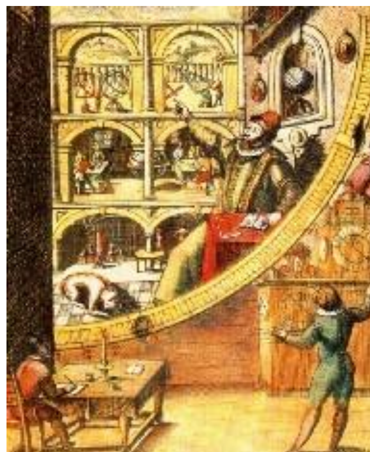
Gjatë 500 viteve, duke përdorur gjithçka, nga librat, revistat dhe televizioni, deri tek imazhet e krijuara nga kompjuteri, një komplot shumë gjenerativ ka arritur që, në mendjet e masave, të marr Tokën e fiksuar, ta formësojë atë në një top, duke shtyre ne levizje rrethore rreth Diellit! Në shkollat ku tavolina e çdo profesori është e zbukuruar me një glob Toke qe rrotullhet, na kane mesuar teorine “heliocentrike" të universit, duke treguar imazhe të planeteve glob dhe video të burrave qe rrine pezull në hapësirë. Iluzioni i krijuar, bindshëm, e ka futur popullsinë e botës në një besim të verbër të një

miti keqdashës. Mbulimi më i madh i të gjitha kohërave, sekreti më i madh i NASA-s dhe Freemasonerise është që ne po jetojnë në një Toke te sheshte, jo në një planet, se Toka është nje plan, i palëvizshem qender I universit.

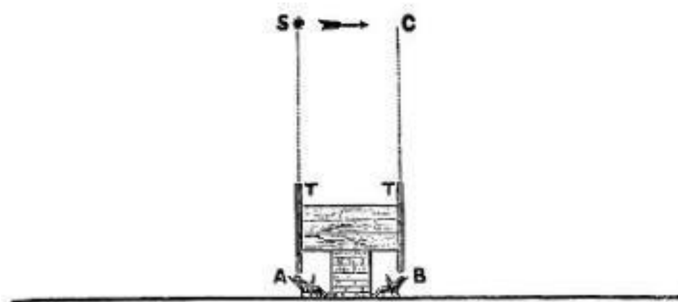
"*Ne na është thënë se megjithëse Toka ka pamjen e të plani te sheshte e te gjerë, me diellin që lëviz lart e mbi tokë, ajo që ne shohim është një mashtrim; është një iluzion optik - sepse nuk është dielli që lëviz, por toka, me 'detin dhe gjithçka që është në to', në formën e një globi, duke u vertitur me një shpejtësi të jashtëzakonshme rreth diellit, i vendosur miliona milje larg - distanca e saj mesatare supozohet të jetë 91 milion milje, dhe se toka udhëton me shpejtësinë 68,000 milje në orë, ose 19 milje çdo sekondë.*
-Lady Blunt, "Clarion's Science VersusGod's Truth"(13)

"Nëse Qeveria ose NASA do të kishin thënë që Toka është e palëvizshme, imagjinoni atë. Dhe atëherë perytyroni iur përpiqemi t'i bindim njerëzit se "jo, jo Toka nuk është e palëvizeshme, po ecën përpara me shpejtësinë 32 here sa shpejtesia e plumbit te pushkës dhe po rrotullohet në 1.000 milje në orë, ose 461 m/s. Do të na përqeshnin! Do të kishim shumë njerëz duke na thënë 'ju jeni të çmendur, Toka nuk po lëviz!' Do të talleshim për faktin se nuk kemi asnjë mbështetje shkencore për këtë teori të ngulitur të Tokës. Dhe jo vetëm kaq, por atëherë njerëzit do të thoshin, "oh, atëherë si e shpjegoni një atmosferë fikse, të qetë dhe lëvizjen e vëzhguar të Diellit, si e shpjegoni?" Imagjinoni duke u thënë njerëzve, 'jo, jo, atmosfera po lëviz gjithashtu, por është disi ngjitur ne menyre magjike në Tokën qe leviz dhe leviz bashke me te. Arsyeja nuk është thjesht sepse Toka është e palëvizshme. Pra, ajo që ne jemi duke bërë ne të vërtetë është ajo që ka sens. Ne po themi se teoria që Toka lëviz është e pakuptimtë. Teoria e Tokë se palëvizshme ben sens dhe na bejne qesharake. Ju keni për të parë që është mënyra tjetër për të kuptuar se sa e RIDIKULLUESE kjo situatë. Kjo teori nga Qeveria dhe NASA se Toka po rrotullohet dhe orbitalizohet dhe përkulet dhe tundet është marrëzi absolute dhe prapë njerëzit po kapen prej saj, fort, si një arush pelushi. Ata thjesht nuk mund ta sjellin veten për të përballuar mundësinë që Toka është e palëvizshme, megjithëse të gjitha provat e tregojnë atë: ne nuk ndiejmë asnjë lëvizje, atmosfera nuk është hedhur në erë, ne shohim Diellin duke lëvizur nga Lindja në Perëndim, gjithçka mund të shpjegohet nga një Tokë e palëvizshme pa sjellë të gjitha këto supozime për të mbuluar supozimet e mëparshme të shkuara keq. " -Allen Daves

Nëse Toka me të vërtetë do të ishte një top rrotullues që rrethohet rreth Diellit, ekzistojnë disa prova dhe eksperimente që mund të jenë, dhe janë kryer, për të vërtetuar ose kundërshtuar vërtetësinë e një pretendimi të tillë. Për shembull, Astronomi Danez Tycho Brahe në mënyrë të famshme debatoi kundër teorisë heliocentrike në kohën e tij, duke parashtruar se nëse Toka rrotullohej në një orbitë rrotull Diellit, ndryshimi në pozicionin relativ të yjeve pas 6 muajve lëvizje orbitale nuk mund të mos shihej. Ai argumentoi se yjet duhet të duket se ndahen ndërsa afrohemi dhe mblidhemi ndërsa kalojmë. Në fakt, megjithatë, pas pothuajse dyqind milion milje orbitën e supozuar rreth Diellit, asnjë yjë paralele e vetme nuk mund të zbulohet në yje!

"Nëse toka është në një pikë të caktuar në hapësirë më 1 janar, dhe sipas shkencës së ditës së sotme, në një distancë prej 190,000,000 milje nga ajo pikë gjashtë muaj më pas, rrjedh se pozicioni relativ dhe drejtimet e yjeve do të ketë ndryshuar shumë, sado i vogël të jetë këndi i paralelizmit. KY NDRYSHIM I MADH NUK DUKET ASKUND DHE ASNJE HERE NUK ESHTE VEREJTUR- prove e pakundershtueshme qe dëshmon në mënyrë të qarte që toka nuk lëviz në një orbitë rrotull diellit." -Thomas Winship, "Zetetic Cosmogeny" (67)

"Merrni dy tuba metalikë të shpuar me kujdes, jo më pak se gjashtë metra në gjatësi, dhe vendosni ato në oborr, në anët e kundërta të një kornize druri, ose një bllok të fortë prej

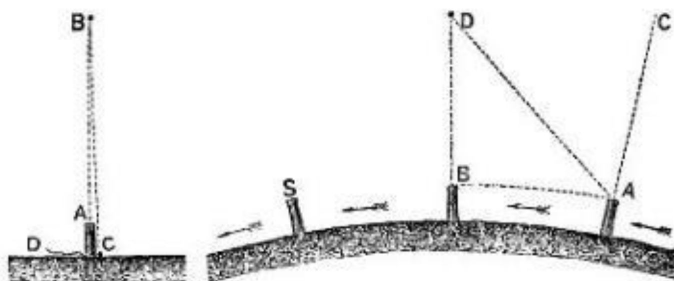
druri ose guri: kështu rregulloni ato që nga qendrat ose boshtet e tyre pamja të jetë krejtësisht paralel me njëri-tjetrin. Tani, drejtojini ato në planin e një ylli të njohur fiks, disa sekonda para kohës së meridianit të tij. Lëreni një vëzhgues të vendoset në secilën tub dhe në momentin që ylli shfaqet në tubin e parë le të lëshojë një trokitje me zë të lartë ose një sinjal tjetër, që të përsëritet nga vëzhguesi në tubin e dytë, kur ai parë sheh të njëjtin yll. Një periudhë e caktuar kohe do të kalojë midis sinjaleve të dhëna. Sinjalet do të ndjekin njëri-tjetrin në një radhitje shumë të shpejtë, por prapëseprapë, koha ndërmjet është e mjaftueshme për të treguar se i njëjti yll nuk është i dukshëm në të njëjtin moment nga dy linja paralele të shikimit, edhe kur jane vetëm një jard larg. Një prirje e vogël e tubit të dytë drejt tubit të parë do të bente që ylli të shihej përmes të dy tubave në të njëjtën moment. Lërini tubat të qëndrojnë në pozicionin e tyre për gjashtë muaj; në fund të së cilës kohë i njëjti vëzhgim ose eksperiment do të prodhojë të njëjtat rezultate - ylli do të jetë i dukshëm në të njëjtën kohë meridiane, pa ndryshimin më të vogel. Nese Toka do kishte levizur rreth Diellit atehereylli nuk do te shihej ne te njejtin meridian po te kishte levizur edhe nje jard të vetëm në një orbitë përmes hapësirës, së paku do të vërehej prirja e vogël e tubit që ndryshimi në pozicionin e një jardi kishte kërkuar më parë. Por, meqenëse nuk kërkohet ndonjë ndryshim i tillë në drejtimin e tubit, përfundimi është i pashmangshëm, që në gjashtë muaj një meridian i caktuar mbi sipërfaqen e tokës nuk lëviz asnjë jard të vetëm, dhe për arsye, se toka nuk ka shkallën më të vogël të lëvizje." -Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy"

Kur Tycho Brahe demonstroi se pas 190,000,000 milje orbitës së supozuar rreth Diellit, nuk mund të zbulohej asnjë inç i paralaksit, heliocentristët e dëshpëruar, në vend që të pranonin, dyfishuan perpjekjet duke pretenduar se yjet ishin në të vërtetë triliona e triliona milje larg nesh, aq e largët sa asnje paralaks I dukshem do tem und te diktohej. Ky shpjegim i përshtatshëm, për të cilin heliocentristët janë kapur prej shekujsh, ka dëshmuar te jete i kënaqshëm për të heshtur mendjet e padëshiruara të masave, por prapëseprapë nuk arrin të adresojë në mënyrë adekuate shumë fenomene të vëzhguara, siç është sinkronizimi me yllin Polar dhe pamundësi të tjera të cilat do të trajtohen më vonë.

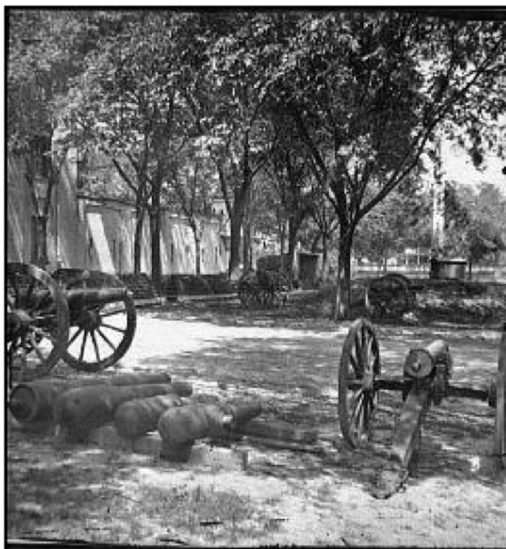

"*Idea që Toka, nëse do të ishte një glob, - mund të pershkonte në një orbitë prej qindra miliona miljesh me një saktësi të tillë që theket e levizjes se yjeve në siperfaqen një teleskopi të fiksuar do të duket se rrëshqasin butësisht mbi një yll" miliona miliona kilometra larg -është thjesht monstruoze; ku me një teleskop te fiksuar, nuk eshte çeshtje e distances se yjeve per te cilet supozojme se janë aq larg saç thonë astronomët siç thotë vetë Z. Riçard Proktor, 'sa më larg të jenë, aq më pak do të duket se do të zhvendosen.' "Pse, në emër të sensit të zakonshëm, vëzhguesit duhet të vendosin teleskopët e tyre në baza të ngurta në mënyrë që ata mos lëvizin, - nëse Toka në të cilën i rregullojnë ato lëviz me ritmin e 24 km/s ? Në të vërtetë, të besosh që masa e Z. Proctor prej "gjashtë mijë milion milion tonësh"rrotullohet vertitet në hapësirë përherë' me një shpejtësi në krahasim me të cilën një e shtënë nga një armëështe nje fluturim I ngadalte me një saktësi të tillë të pagabueshme që një teleskop i fiksuar në shtyllat e granitit në një observator nuk do ta bente te afte syrin e mprehte të një astronomi të dalloje nje ndryshim në lëvizjen e tij të ardhshme në mijten pjesë te interferences e cila do te ishte një mrekulli në krahasim me të cilën të gjitha mrekullitë e tjera të marra së bashku do të dukeshin pa vlerë. Kapiteni R. J. Morrison, përpiluesi i vonë i "Almanakut të Zadkeil" thotë: 'Ne deklarojmë se kjo lëvizje është gjithçka krejt bosh, dhe se argumentet që e mbështesin atë, kur shqyrtohen me një sy që kërkon të vërtetën, janë thjeshtë marrezi dhe absurditet fëminor.* " -William Carpenter, "100 Vërtetimi Toka është Not a Globe" (98)

Një eksperiment tjetër i kryer në mënyrë të përsëritur për të kundërshtuar rrotullimin e supozuar të Tokës nën këmbët tona është gjuajtja e topave vertikalisht dhe horizontalisht në të gjitha drejtimet kryesore. Nëse Toka po rrotullohet vërtet nga Perëndimi drejt Lindjes poshtë nesh siç sugjeron modeli heliocentrik, atëherë predhat e topave me zjarr vertikal duhet të bien në mënyrë të dukshme drejt Perëndimit. Në fakt, megjithëkëtë, sa herë që është provuar kjo, tek topat me gjuajtje vertikale, predha gjithmone ka ndjekur renien vertikale sip e-plumçe, duke shpenzuar 14 s ne ngjitje dhe 14 s në rënie jo më larg se 2 m nga gryka e topit, ndonjëherë drejtpërdrejt përsëri në shtratin e topit. Nëse Toka në të vërtetë po rrotullohej në shkallën e supozuar prej 960-1020 km/h në gjysmën e gjerësisë gjeografike të Anglisë dhe Amerikës, ku janë kryer provat, topat duhet të bien plot 8,400 metra, ose mbi një milje e gjysmë pas topit !

"*Eksperimenti i mëposhtëm është provuar shumë herë, dhe rrjedhimet e arsyeshme prej tij janë tërësisht kundër çdo teorie të lëvizjes së tokës: Një top i ngarkuar u vendos vertikalisht me nivelmatës dhe u qëllua. Koha mesatare e predhës ishte në ajër ishte 28 sekonda. Në disa raste predha u kthye në grykën e topit dhe kurrë nuk ra më shumë se 2 metra nga baza e tij. Tani, le të shohim se cili do të jetë rezultati nëse toka do të ishte një sferë që rrotullohet shpejt. Predha do të merrte pjesë në dy lëvizje, njërën në lëvizjen vertikale dhe tjetrën në lëvizjen e Tokës nga perëndimi në lindje. Ndërsa predha është duke u ngjitur, toka së bashku me topin, do të lëvizte dukshëm drejt lindjes. Gjatë zbritjes nëse toka nuk lëviz predha dote binte në vijë vertikale te drejtë. Por toka gjatë ngjitjes dhe zbritjes së predhës zhvendoset drejt lindjes me* ***1020km/h ose 283 m/s*** *(per gjerësine gjeografike të Anglise). Duke ditur kohën prej 28 s që I duhen predhës që të riktheht në tokë, do të kishim një zhvendosje të tokës prej 28s*283m/s = 7933 m, ose 8 km dhe rrjedhimisht predha do të binte 8 km në perëndim të grykës së topit nga doli.* - A.E.Skellam

Përsëri, në këtë pikë, në vend që të pranojnë, heliocentristët e dëshpëruar përpiqen të na bindin se arsyeja pse predhat e topave bien prapa, është për shkak të vetisë magjike të

gravitetit që I lejon Tokës në një farë mënyre të tërheqë të gjithë atmosferën e poshtme në sinkronizim të përsosur me rrotullimin e saj boshtor aq sa te jetë e pahetueshme për vëzhguesin dhe e pamatëshme nga eksperimenti! Ky shpjegim tejet i padukshëm, edhe pse i zgjuar dhe i përshtatshëm bëhet vetëm për predhat me zjarr vertikal. Nëse topat në vend të kësaj do të qëllonin në drejtimet kryesore (V, J, L, P) per heliocentristet shpiegimi bëhet më i vështirë dhe I papërballueshëm. Predhat e armëve që gjuajne nga lindja drejt perëndimit duhet të bien më afër për shkak te rrotullimit të Tokës nga Perëndimi në Lindje. Predhat armëve që gjuajnë nga Perëndimi në Lindje do të bien më larg për shkak të lëvizjes së Tokës dhe kur armët gjuajnë nga Veriu drejt Jugut, meqënëse Toka lëviz nga Perendimi në Lindje atëhere predhat do të zhvendoseshin drejt perëndimit dhe anasjelltas, distanca e mbuluar është gjithmonë e njëjtë. Në fakt, megjithatë, pavarësisht se në cilat drejtime janë shkrepur predhat, në Veri, Jug, Lindje ose Perëndim, distanca e mbuluar është gjithmonë e njëjtë.

“Kur ulemi në një vagon hekurudhor që lëviz me shpejtësi, dhe gjuajmë me armë në drejtimin në të cilin treni po lëviz, dhe anasjelltas dhe do të vëmë re se në rastin e parë predha shkon më larg. Nëse dikush hidhet nga shala e kalit që kalëron në drejtim të kundërt me lëvizjen e kalit nuk mund hidhet shumë larg siç mundet në rastin e kunërt. Në çdo rast është e njëjta situate. Kërcimi nga një slitë në lëvizje, I trainerit ose çdo objekti tjetër, prapa ose përpara, të njëjtat rezultate janë me përvojë. Shumë raste të tjera praktike mund të citohen për të treguar se çdo trup i parashikuar nga një trup tjetër në lëvizje, nuk tregon të njëjtën sjellje si ajo kur projektohet nga një trup në pushim. As rezultatet nuk janë të njëjta kur levizin në të njëjtin drejtim me atë në të cilin trupi lëviz, si kur levizin në drejtim të kundërt; sepse, në rastin e mëparshëm, trupi që lëviz merr impuls nga forca e tij dhe e objektit që lëviz;; dhe në rastin e fundit, këto impulse I zbriten impulsi i trupit në lëvizje. Prandaj do të konstatohet se nëse toka po lëviz me shpejtësi nga perëndimi në lindje, një predhë e shkrepur në një drejtim të lindjes do ta pershkonte një distancë më të madhe se sa nëse do të gjuante në një drejtim të kundërt. Por artilerët më me përvojë - shumë prej të cilëve kanë pasur praktikë të shkëlqyeshme, brënda dhe jashtë vendit, pothuajse në çdo gjerësi - kanë deklaruar se nuk ka ndryshim sido që të veprohet. Predha pershkon gjithmonë të njëjtën distance. Topçinjtë në anijet e luftës kanë vërejtur një diferencë të dukshme gjuajtjeve nga anija kur që largohej apo afrohej me atë të një anijeje që ishte e e ankoruar. Të gjitha këto nuk përputhen me kuadrin e një toke rrotulluese ". -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy, Earth Not a Globe!” (73)

v

"*Kuptohet që, nëse një predhë është shkrepur nga një trup që lëviz me shpejtësi në drejtim të kundërt me atë në të cilin po përshkon trupi, do të bjerë më pak se distanca në të cilën do të arrinte nëse qëllohej në drejtim të lëvizjes. Tani, meqë Toka thuhet se lëviz me shpejtësinë e nëntëmbëdhjetë miljeve në një sekondë kohe, "nga perëndimi në lindje", do ta bënte të gjithë diferencën të imagjinueshëm nëse arma do të gjuhej në një drejtim të kundërt. Por, pasi, në praktikë, nuk ka asnjë diferencë më të vogël, cilado mënyrë mund të bëhet gjëja, ne kemi një përmbysje me forcë të të gjitha fantazive në lidhje me lëvizjen e Tokës.* -William Carpenter, "100 Proofs the Earth is Not a Globe"(44)

Gjatë Luftës së Krimesë, tema e zjarrit të artilerisë në lidhje me rrotullimin e Tokës u bë një temë e diskutuar shumë mes burrave ushtarakë, shkencëtarëve, filozofëve dhe shtetarëve. Rreth kësaj kohe, në 20 dhjetor 1857, Kryeministri britanik Lord Palmerston i shkruajti Sekretarit të Luftës Lord Panmure, duke thënë: "*Ekziston një hetim i cili do të ishte i rëndësishëm dhe në të njëjtën kohë i lehtë për t'u bërë, dhe kjo është, nëse rrotullimi i tokës në boshtin e tij ka ndonjë efekt në kurbën e një e një predhe topi gjatë fluturimit të saj. Duhet të supozohet se ka, dhe se ndërsa predha po fluturon në ajër, e imponuar nga shtytja e barutit në një vijë të drejtë nga gryka e topit, predha nuk do të ndiqte rrotullimin e tokës në të njëjtën mënyrë që do të bënte nëse do te ndodhej mbi sipërfaqen e tokës në prehje . Nëse kjo të jetë kështu, një top që qëllon në drejtimin meridional - domethënë jug ose për në veri - duhet të devijojë në perëndim të objektit në të cilin ishte synuar, sepse gjatë kohës së fluturimit, ai objekt do të ketë shkuar në lindje disi më shpejt sesa do të ketë bërë topi ... Prova mund të bëhet me lehtësi në çdo vend ku mund të merret një rreth i lirë i një milje ose më shumë rreze; dhe një top i vendosur në qendër të këtij rrethi, që qëllon në mënyrë të alternuar në veri, jug, lindje dhe perëndim, me ngarkesa të barabarta, do të lejonte të konstatohej nëse secila goditje fluturonte në të njëjtën distancë apo jo.* "

Shumë eksperimente të tilla janë kryer dhe kanë treguar se predhat e shkrepura në drejtime të ndryshme në sipërfaqen e Tokës gjithmonë mbulojnë distanca të krahasueshme pa asnjë ndryshim të konsiderueshëm. Këto rezultate janë tërësisht kundër teorisë së një toke që rrotullohet, dhe shërbejnë si dëshmi e drejtpërdrejtë empirike për Tokën e palëvizshme.
Më shumë prova, të ngjashme me eksperimentin e topave, gjenden në helikopterë dhe aeroplanë. Nëse Toka do të rrotullohej disa qindra milje në orë nën këmbët tona, pilotët e helikopterëve dhe balonistët e ajrit të nxehtë duhet të jenë në gjendje të ngjiten thjesht lart, të rrinë pezull dhe të presin destinacionet e tyre anësore për t'i arritur ato! Meqenëse një gjë e tillë nuk ka ndodhur kurrë në historinë e aeronautikës, heliocentristët fodullë I kthehen edhe një herë te “ngjitja” magjike të atmosferës sipas gravitetit të Njutonit, duke pretenduar se atmosfera më e ulët (deri në një lartësi të papërcaktuar, diku mbi arritjen e helikopterëve, balona me ajër të nxehtë, dhe çdo gjë që nuk është ndërtuar nga NASA) tërhiqet në mënyrë të përsosur së bashku me Tokën rrotulluese ku bëhen të tilla eksperimentesh.
Supozimi I heliocentristeve për “ngjitjen” atmosferike i ndihmon ata të hedhin poshtë rezultatet e eksperimenteve të predhave të gjuajtura vertikalisht, por jo dhe nuk mund t'i ndihmojnë ata të shpjegojnë rezultatet e predhave te gjuajtura horizontalisht. Në mënyrë të ngjashme, supzimi I tyre mbi ngjitjen magjike ndihmon në hedhjen **poshtë të** rezultateve të eksperimenteve të helikopterëve dhe balonave me ajër të nxehtë, por nuk dhe nuk mund t'i shpjegojë rezultatet e aeroplanëve që fluturojnë në drejtime të kundërt me levizjen e tokës. Për shembull, nëse Toka dhe atmosfera e saj e ulët supozohet se rrotullohen së bashku 1,038-milje në orë në ekuator, atëherë aeroplani do të duhet të bëjnë një përshpejtim shtesë për të kompensuar 1.038 mph, ndërsa per fluturimet vei – jug, duhej tç korrektohej zhvendosje diagonale për të kompensuar! Meqenëse një kompensim i tillë nuk është kurrë i nevojshëm përveç në imagjinatat e astronomëve, rrjedh se Toka nuk lëviz.

"Nëse fluturimi do të ishte shpikur në kohën e Kopernikut, nuk ka dyshim se ai do të kishte kuptuar shpejt se kundërshtimi i tij në lidhje me rrotullimin e tokës ishte e gabuar, për shkak të marrëdhënies që ekziston midis shpejtësisë së një avioni dhe asaj rrotullimi i tokës. Distanca e mbuluar nga një aeroplan do të zvogëlohej ose rritet me shpejtësinë e rrotullimit sipas faktit nëse avionë të tillë udhëtonin në të njëjtin drejtim, ose kundër tij.

Kështu, nëse toka rrotullohet, siç thuhet, në 1.000 milje në orë, dhe një aeroplan fluturon në të njëjtin drejtim me vetëm 500 milje, atëhere është e qartë se vendi i destinacionit të tij do të largohej gjithmonë e më shumë çdo minutë. Nga ana tjetër, nëse fluturimi do të ndodhte në drejtim të kundërt me atë të rrotullimit, një distancë prej 1.500 milje do të mbulohej në një orë, në vend të 500, pasi shpejtësia e rrotullimit do të shtohet në atë të aeroplanit . Mund të theksohet gjithashtu se një shpejtësi e tillë fluturuese prej 1.000 milje në orë, që supozohet të jetë ajo e rrotullimit të tokës, është arritur kohët e fundit, në mënyrë që një avion që fluturon me këtë ritëm në të njëjtin drejtim me atë të rotacionit nuk mund të mbulojë çdo terren në të gjitha. Do të qëndronte e pezulluar në mes të ajrit mbi vendin nga i cili u ngrit, pasi të dy shpejtësitë janë të barabarta. Për më tepër, nuk do të kishte nevojë të fluturonte nga një vend në tjetrin i vendosur në të njëjtën gjerësi. Avioni thjesht mund të ngrihet dhe të presë që vendi i dëshiruar të arrijë në rrjedhën e zakonshme të rotacionit, dhe më pas të zbarkojë. -Gabrielle Henriet, "Heaven and Earth" (10-11)

Teoria heliocentrike, fjalë për fjalë "duke fluturuar" përkundër vëzhgimit të drejtpërdrejtë, provave eksperimentale dhe sensit të përbashkët, pohon se globi tokësor po rrotullohet rreth boshtit të tij në 1.000 milje në orë, duke u rrotulluar rreth Diellit në 67,000 milje në orë, ndërsa i gjithë sistemi diellor rrotullohet rreth galaktikës së Rrugës së Qumështit në 500,000 milje në orë, dhe Rruga e Qumështit shpejton përmes Universit që po zgjerohet me mbi 670,000,000 milje në orë, por askush në histori nuk e ka ndier kurrë një gjë të tillë! Mund të ndiejmë flladin më të vogël gjatë ditës së verës, por asnjëherë një zhvendosje të ajrit nga këto shpejtësi të jashtëzakonshme! Heliocentristët pretendojnë me një fytyrë serioze se globi tokësor i tyre rrotullohet me një shpejtësi konstante duke tërhequr atmosferën në atë mënyrë që të anulojnë në mënyrë të përkryer të gjitha forcat centrifugale, gravitacionale dhe inerciale, në mënyrë që të mos ndiejmë pjesën më të vogël të lëvizjes, trazirave, erës apo rezistenca e ajrit! Shpjegime të tilla, sigurisht I kalojnë kufijtë e besueshmërisë dhe imagjinatës, duke lënë shumë për të dëshiruar nga mendjet holla.

"I dashur lexues, a ndjeni ndonjë lëvizje? Nuk mendoj, sepse po ta ndjenit, nuk do ta lexonit dot librin tim. Dyshoj se nuk keni qenë, sikurse unë, në një platformë hekurudhore, kur një tren ekspres përshpejtohet me një shpejtësi prej tetëdhjetë kilometrash në orë, presioni i ajrit pothuajse ju rrëzon në tokë. Por sa më e tmerrshme do të ishte shtytja nëse llogarisim shpejtësinë Tokës prej gjashtëdhjetë e pesë mijë milje në orë, një mijë herë më shpejt sesa shpejtësia e shprehur në hekurudhë? " -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (109)

"Le ta përfytyrojmë një "pamje" se çfarë forcë do të kishte ajri në një trup sferik me diametër 8,000 milje, i cili brenda një ore rrotullohet rreth 1.000 mph, duke përshkuar hapësirën në 65,000 mph dhe duke xhiruar nëpër qiell 20,000 mph? Atëherë le ta bëjmë "supozimin" të zbulojmë nëse banorët e një globi të tillë mund t'i mbanin flokët? Nëse rruzulli tokësor rrotullohet në boshtin e tij në shkallën e jashtëzakonshme prej 1.000-milje në orë, një masë e tillë e jashtëzakonshme do të shkaktonte domosdoshmërisht një erë të jashtëzakonshme në hapësirën që zë. Era do të shkonte vetemnë një drejtim, po ashtu edhe rete brenda kesaj sfere që rrotullohet do shkonin në po atë drejtim. Fakti që toka është në prehje vërtetohet nga fluturimi I zogjve. "- Thuma Win Win, "Zetetic Cosmogeny" (68-69)

Nëse Toka dhe atmosfera po rrotullohen vazhdimisht drejt Lindjes në 1000 km / orë, si ka mundesi që retë, era dhe elementet e motit shkojnë rastësisht dhe në mënyrë të paparashikueshme në çdo rrugë, shpesh duke udhëtuar në drejtime të kundërta njëkohësisht? Pse mund të ndiejmë flladin më të vogël në drejtim të perëndimit, por jo edhe supozimin e pabesueshëm të rrotullimit të Tokës 1.000 mph në Lindje? Dhe si ka mundësi që tërheqja magjike e gravitetit të jetë mjaft e fortë për të zvarritur milje të tëra të atmosferës së Tokës, por mjaft e dobët për të lejuar që të mizat, zogjtë, retë dhe aeroplanët të udhëtojnë lirshëm të pa lëvizur në çdo drejtim?

“Po çfarë ndodh me harabelin që, në mëngjesin e hershëm, fluturon lart, duke cicëruar melodieë e tij të harlisur? Pse nuk e përlan era e një atmosfere të trazuar? Por ajo ende vazhdon të këndojë, në padijen e lumtur të çdo shqetësimi në qiej. Kush nuk e ka vërejtur, në një ditë të qetë verore, fluturake që notojnë pa masë në ajër, dhe tymi që ngjitet, drejt si shigjetë, nga oxhakët e shtëpive të fshatarëve? A nuk do të duhej që gjëra të tilla të lehta si gjembaçja dhe tymi t’i binden impulsit dhe të shkojnë edhe me Tokën? Por ata nuk e bëjnë. “-David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (110)

"Nëse atmosfera nxiton përpara nga perëndimi në lindje vazhdimisht, ne jemi përsëri të detyruar të konkludojmë se çdo gjë që noton ose pezullohet në të, në çdo lartësi, nga nevoja duhet të marrë pjesë në lëvizjen e saj për në lindje. Një copë tapë, ose ndonjë trup tjetër që lundron në ujin që s’lëviz, do të jetë i palëvizshëm, por le ta vëmë ujin në lëvizje në çdo drejtim, dhe do të shohim se trupat lundrues do të lëvizin me të, në të njëjtin drejtim dhe me të njëjtën shpejtësi. Le të provohet eksperimenti në çdo mënyrë të mundshme, këto rezultate do të jenë të pandryshueshme. Prandaj, nëse atmosfera e tokës është në lëvizje të vazhdueshme nga perëndimi në lindje, të gjitha shtresat e ndryshme të cilat dihet se ekzistojnë në të, dhe të gjitha llojet e ndryshme të reve dhe avujve që notojnë në të duhet të mekanikisht të lëvizim me shpejtësi në drejtim të lindjes. Por cili është fakti? Nëse fiksojme nje yll ne qiell dhe shikojme levizjet e reve, veme re se ka ré qe ecin ne drejtim te kundert me levizjen e tokes. Jo vetëm që një shtresë e reve mund të shihet duke lëvizur me shpejtësi nga lindja në perëndim, por në të njëjtin moment shpesh shtresat e tjera mund të shihen duke lëvizur nga veriu në jug dhe nga jugu në veri. Është një fakt i njohur për aeronautët, që disa shtresa të ajrit atmosferik shpesh lëvizin në sa më shumë drejtime të ndryshme në të njëjtën kohë ... Në pothuajse çdo dritë të hënës dhe natë me re, shtresa të ndryshme mund të shihen jo vetëm që lëvizin në drejtime të ndryshme, por , në të njëjtën kohë, duke lëvizur me shpejtësi të ndryshme; disa lundrues kalojnë fytyrën e Hënës me shpejtësi dhe uniforme, dhe të tjerë duke kaluar butësisht përgjatë, nganjëherë duke u bërë të palëvizshëm, pastaj duke filluar mirë në lëvizje, dhe shpesh duke qëndruar ende për

minuta të tëra së bashku." Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy, Earth Not a Globe!" (74)

Në librin e tij "Udhëtimet e Detit të Jugut", eksploruesi i Arktikut dhe Antarktikut Sir James Clarke Ross, përshkroi përvojën e tij natën e 27 nëntorit 1839 dhe përfundimin e tij se Toka duhet të jetë e palëvizshme: "*Qielli ishte shumë i qartë, planeti Venus ishte parë pranë zenitit, pavarësisht nga shkëlqimi i diellit të meridianit. Kjo na mundësoi të vëzhgojmë shtresën më të lartë të reve të lëvizin në një drejtim saktësisht të kundërt me atë të erës - një rrethanë e cila shpesh regjistrohet në ditarin tonë meteorologjik si në drejtimin veri-lindje ashtu edhe në jug-lindje, dhe gjithashtu shpesh është vërejtur nga ish udhëtarët. Kapiteni Basil Hall e dëshmoi atë nga vargmalet Peack of Teneriffe; dhe Konti Strzelechi, në ngjitje të malit vullkanik të Kiranea, në Owhyhee, arriti në 4000 këmbë (1200m) lartësi mbi atë të erës së jug-lindjes, dhe përjetuan ndikimin e një rryme të kundërt të ajrit të një gjendjeje të ndryshme higrometrike dhe termometrike ... Konti Strzelechi më informoi më tej për sa vijon rrethanë në dukje anomale - që në lartësinë prej 6000 metra e gjetiai gjeti rrymën e ajrit që fryn në kënde të drejta për të dy shtresat e poshtme, gjithashtu të një gjendje të ndryshme higrometrike dhe termometrike, por më të ngrohtë se ndër-shtresa. Një gjendje e tillë e atmosferës është e pajtueshme vetëm me faktin se provat e tjera kanë demonstruar, se toka është e palëvizëshmei* ".

"*Αshtë një fakt i mirënjohur që retë shihen vazhdimisht duke lëvizur në të gjitha mënyrat e drejtimit - po, dhe shpesh, në drejtime të ndryshme në të njëjtën kohë - nga perëndimi në lindje janë po aq të shpeshta si një drejtim si çdo tjetër. Tani, nëse Toka do të ishte një glob, që rrotullohej përmes hapësirës nga perëndimi në lindje me shpejtësinë e nëntëmbëdhjetë milje në sekondë, retë që na shfaqen për të lëvizur drejt lindjes do të duhej të lëviznin më shpejt se nëntëmbëdhjetë milje në një sekondë për të qenë e dallueshme lëvizja e tyre. Ndërsa ato që duket se lëvizin në drejtim të kundërt nuk do të kishin nevojë të lëviznin fare, pasi lëvizja e Tokës do të ishte më se e mjaftueshme për të shkaktuar pamjen. Por duhet vetëm pak kuptim i zakonshëm për të na treguar se janë retë që lëvizin ashtu si duket, dhe se, për këtë arsye, Toka është e palëvizëshme.* " - William Carpenter, "100 Proofs the Earth is Not a Globe" (49)

Heliocentristët besojnë se bota poshtë këmbëve të tyre po rrotullohet me një mesatare prej 1,038 mph në ekuator ndërsa tërheq tërë atmosferën gjatë udhëtimit. Ndërkohë në gjerësinë e mesme të SHBA dhe Evropës, ata besojnë se bota / atmosfera rrotullohet rreth 900-700 mph duke u ulur gradualisht gjatë gjithë rrugës deri në 0 mph në polet e Veriut dhe Jugut, ku atmosfera e ndenjur me sa duket nuk lëviz kurrë duke shpëtuar plotësisht nga kthetrat e tërheqjes magjike të gravitetit. Kjo do të thotë në të gjitha gjerësitë, çdo cm i rrugës, atmosfera arrin të përkojë në mënyrë të përkryer me shpejtësinë e supozuar të Tokës duke kompensuar nga 0 mph në polet gjatë gjithë rrugës deri në 1.038 mph në ekuator, dhe çdo shpejtësi në mes. Këto janë të gjitha supozime të larta që heliocentristët bëjnë pa asnjë provë eksperimentale për t'i mbështetur ato.

"*Me pak fjalë, dielli, hëna dhe yjet në të vërtetë po bëjnë saktësisht ato që i kanë parë të gjithë gjatë gjithë historisë. Ne nuk besojmë atë që sytë tanë na tregojnë sepse ne kemi mësuar një sistem të falsifikuar, i cili kërkon të besojmë atë që kurrë nuk na është konfirmuar nga vëzhgimi ose eksperimenti. Ai sistemi i falsifikimit kërkon që Toka të rrotullohet në një 'bosht' çdo 24 orë me një shpejtësi mbi 1000 MPH në ekuator, ose shpejtësinë 67,000MPH rreth orbitës së pretenduar të Tokës rreth diellit ose 500,000 MPH shpejtësinë e saj të pretenduar rreth një galaktike ose tërheqjen e saj nga një 'Big Bang' i supozuar në mbi 670,000,000 MPH!) Mos harroni, asnjë eksperiment nuk e ka treguar deri më tani token duke lëvizur, shtoni faktin se shpejtësia e supozuar e rrotullimit të gjithë ne jemi mësuar si fakt shkencor DUHET të ulet çdo cm ose km kur shkojmë në veri ose në jug të ekuatorit, dhe bëhet e qartë se gjërat e tilla si bombardimi ajror i saktë Luftës së Dytë Botërore (poshtë nëpër "oxhak" nga 25,000 këmbë me një aeroplan që shkon në çdo drejtim me shpejtësi të lartë) do të ishte i pamundur nëse llogaritej në një tokë duke lëvizur poshtë në disa qindra MPH dhe duke ndryshuar vazhdimisht me gjerësinë.*" -Marshall Hall, "A Small, Young Universe After All"

Para indoktrinimit heliocentrik çdo fëmijë do të shikojë lart në qiell dhe do të vërejë që Dielli, Hëna dhe yjet të gjithë rrotullohen rreth një Tokë të palëvizshme. Të gjitha provat nga këndvështrimi ynë tregojnë qartë se ne jemi të fiksuar dhe trupat qiellorë rrotullohen rreth nesh. Ne e ndiejmë Tokën si të palëvizshme dhe vëzhgojmë Diellin, Hënën, yjet dhe planetët të jenë njësi lëvizëse. Të pezullosh këtë perspektivë gjeocentrike me sens të zakonshëm dhe të supozosh se në të vërtetë Toka rrotullohet poshtë nesh çdo ditë ndërsa rrotullohet rreth diellit çdo vit është mjaft një hap teorik për të marrë pa asnjë provë empirike për të zbritur.

"Populli i paditur mendon se mendime të tilla të minoriteteve si Gjeocentrizmi janë" teoritë e konspiracionit. "Ekziston një komplot i vërtetë me siguri, por gjëja e trishtueshme është se është kryesisht një komplot i injorancës me dashje dhe apatike (për shumë arsye). Vetë njerëzit që do ta quanin Georentrists sharlatane te konspiracive të komplotit' janë ose vetë plotësisht të paditur madje edhe për aksiomat moderne kozmologjike dhe parimet e gravitacionit dhe mekanikës ose thjesht janë 'duke luajtur "budallain", duke shpresuar se askush nuk do ta vërejë blofin e tyre ... çfarë është edhe më qesharake, është fakti që edhe njerëz si Steven Hawking dhe disa fizikanë dhe kozmologë intelektualë të sinqertë, të cilët do të lexonin ato që ne po themi dhe janë të aftë ta kuptojnë atë, e dinë që ato që kemi thënë janë absolutisht të vërteta. Jo vetëm që e pranojnë atë, por madje i kukurisin 'për këtë ndaj njëri-tjetrit, por ata nuk do të guxonin ta adresonin atë hapur hapur masave memece, injorante... më së miri të mos e ngatërrojnë popullin e zakonshëm me informacione dhe fakte të panevojshme. Edhe më të trishtuar janë të gjithë të tjerët atje, të cilët nuk kanë të dhëna per ato që po them këtu dhe tundin kokën duke menduar se dinë diçka për fizikën që u thotë atyre se Toka lëviz. Nëse vetëm do të studionin tekstet dhe letrat pak më afër, ata do të kuptonin se sa injorant me "I" të madhe janë. " -Allen Daves

Uji I palevizshëm është një ujë I sheshtë.

Është pjesë e natyrës fizike të ujit dhe lëngjeve të tjera që gjithmonë të gjejnë nivelin e tyre dhe të qëndrojnë të sheshtë. Nëse trazohen në ndonjë mënyrë, lëvizja pason derisa niveli i sheshtë të rifitohet. Nëse ngrihet lart dhe pastaj lëshohet, atëherë natyra e të gjithë lëngjeve eshte të gjeje nivelin më të ulet dhe të marrë formë të sheshtë në një nivel të ri.
"*Sipërfaqja e sipërme e një lëngu në pushim është një plan horizontal, sepse nëse një pjesë e sipërfaqes do të ishte më e lartë se pjesa tjetër, ato pjesë të lëngut që do të ishin nën të do të ushtronin një presion më të madh mbi pjesët përreth sesa marrin prej tyre, kështu që lëvizja do të zhvillohej midis grimcave dhe do të vazhdonte derisa asnjë nuk ishte në një nivel më të lartë se pjesa tjetër, domethënë, derisa sipërfaqja e sipërme e tërë masës së lëngut të bëhej një plan horizontal*. -W.T. Lynn, "Parimet e para të filozofisë natyrore"

Nëse Toka është një plan i sheshtë i madh, atëherë kjo veti fizike themelore e lëngjeve e gjetjes dhe mbajtjes së nivelit, është në përputhje me përvojën dhe sensin e zakonshëm. Nëse, megjithatë, Toka është një sferë gjigande e anuar nga boshti vertical, që rrotullohet nëpër hapësirën e pafund, atëherë rrjedh që sipërfaqet me të vërtetë të rrafshëta, të vazhdueshme nuk ekzistojnë! Për më tepër, nëse Toka është sferike, atëherë

rrjedh se sipërfaqja e gjithë ujit të Tokës, përfshirë oqeanet masive, duhet të mbajë një shkallë të caktuar konveksiteti. Por kjo është në kundërshtim me natyrën themelore fizike të ujit për të qenë gjithmonë dhe të mbetet në nivelin!

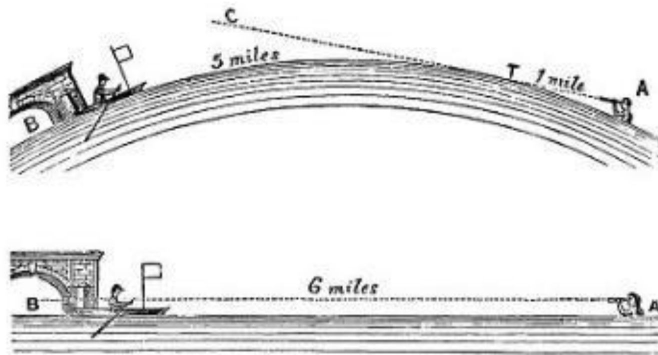
"*Sipërfaqja e të gjithë ujit, kur është e patrazuar nga shkaqe natyrore, siç janë erërat, baticat, tërmetet etj është në mënyrë perfekte e rrafshtë. Shqisa e shikimit e vërteton këtë tek çdo mendje e pa paragjykuar dhe e arsyeshme. A mundet ndonjë i ashtuquajtur shkencëtar, i cili mëson se toka është një glob që rrotullohet, të formoje një grumbull me ujë të lëngshëm, ndërsa ai rrotullohet? Nuk mundet. Prandaj është absolutisht e pamundur të vërtetosh që një oqean është pjesë e një toke që rrotullohet, e një toke në formë globi, që përshkon "hapësirën" e gënjeshtrave të filozofëve të rremë* -William Thomas Wiseman, "The Earth an Irregular Plane"

Nëse do të jetonim në një glob-tokë që rrotullohet, në çdo pellg, liqen, kënetë, kanal dhe objekt tjetër të masiv me ujë, secila pjesë do të duhej të përbënte një hark të vogël ose gjysmë rrethi që lakon në drejtimin poshtë drejt qënder. Për shembull, nëse globi-Tokë është 25,000 milje në perimetër siç thonë NASA dhe astronomët modernë, atëherë trigonometria sferike dikton se sipërfaqja e gjithë ujit duhet të lakojë poshtë me 8 inç (20.32 cm), lehtësisht të matshëm për milje të shumëzuar me katrorin e distancës. Kjo do të thotë përgjatë një kanali 6-milje (9.66km) ujë të qëndrueshëm, Toka do të "zhytej" 6-metra në të dyja skajet nga kreshta qendrore. Në dobi të shkencës së vërtetë dhe në

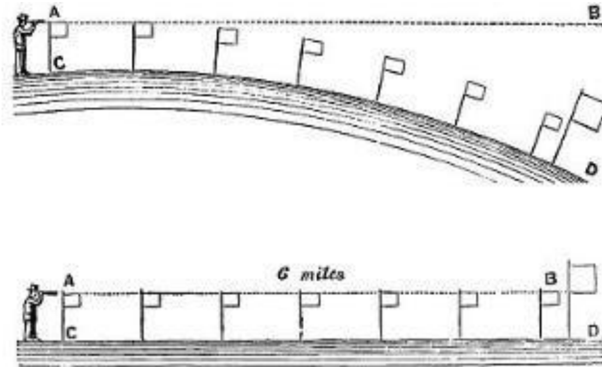
dëm të pseudoshkencës së astronomisë moderne, një eksperiment i tillë mund dhe është testuar.

Në Kembrixh, Angli ka një kanal 20 milje (32km), të quajtur Bedford i Vjetër i cili kalon në një vijë të drejtë përmes Fenlands që njihet si Niveli i Bedford. Uji nuk ka ndërprerje nga pragjet apo portat ujore të çfarëdo lloji dhe mbetet i palëvizshëm duke e bërë atë plotësisht të përshtatshme për të përcaktuar nëse ka vërtetë ndonjë konveksitet / lakim. Në fundin e shekullit të 19-të, Dr. Samuel Rowbotham, një ithtar I famshëm I teorise se tokës së sheshtë, dhe autor i librit të shkëlqyer, "Toka nuk është një glob!" një hetim eksperimental mbi formëm e vërtetë të tokës: duke e provuar atë si një plan, pa lëvizje boshtore ose orbitale; dhe bota e vetme materiale në univers! ", udhëtoi në nivelin Bedford dhe kreu një seri eksperimentesh për të përcaktuar nëse sipërfaqja e ujit në prehje është e sheshtë apo konvmekse.

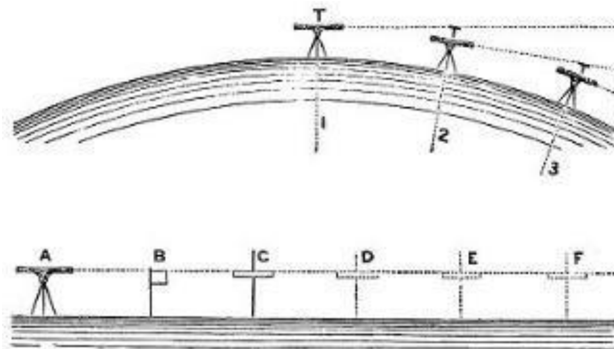

"*Një varkë, me një flamur me shtizë, me majën e flamurit 5 këmbë (1.5 m) mbi sipërfaqen e ujit, u drejtua për të lundruar nga një vend i quajtur 'Diga e Welche' (një kalim i njohur i trageteve), në një tjetër të quajtur 'Ura e Welney 'Këto dy pika janë gjashtë milje statutore larg. Autori, me një teleskop të mirë, hyri në ujë; dhe me syrin rreth 8 inç (20 cm) mbi sipërfaqe, vëzhgoi varkën që tërhiqej gjatë gjithë periudhës së kërkuar për të lundruar në Urën Welney. Flamuri dhe varka ishin dukshëm qartë gjatë gjithë distancës! Nuk mund të ketë ndonjë gabim për sa i përket distancës së kaluar, pasi njeriu i ngarkuar me varkë kishte udhëzime që të ngrinte njërën prej rremave të tij në majë të harkut në momentin kur arriti në urë. Eksperimenti filloi rreth orës tre pasdite një ditë vere, dhe dielli po shkëlqente shkëlqyeshëm dhe gati prapa ose kundër varkës gjatë gjithë kalimit të tij. Kushti i nevojshëm ishte përmbushur, dhe rezultati ishte në shkallën e fundit të përcaktuar dhe të kënaqshëm. Përfundimi ishte i pashmangshëm se sipërfaqja e ujit për gjithë gjatësinë prej gjashtë miljesh nuk devijonte apo ngrihej në ndonjë masë të dukshme nga vija e shikimit. Por nëse toka është një glob, sipërfaqja e gjashtë milje gjatësi uji do të kishte qenë 6 metra më e lartë në qendër sesa në dy ekstremet. Nga ky eksperiment rrjedh se sipërfaqja e ujit në prehje nuk është konvekse, dhe për këtë arsye Toka nuk është një glob! Përkundrazi, ky eksperiment i thjeshtë është i mjaftueshëm për të vërtetuar se sipërfaqja e ujit është paralele me vijën e shikimit, dhe për këtë arsye është horizontale, dhe se Toka nuk mund të jetë tjetër përveç një plan! "*-Dr. Samuel Rowbotham, «Astronomia Zetetike, Toka nuk eshte një Glob!

Një hulumtim eksperimental në formen e vërtetë të tokës: duke provuar se ajo është një plan, pa bosht ose orbitale e palëvizëshme dhe e vetmja material në univers! " (12-13)

Në një eksperiment të dytë, Dr.Rowbotham vendosi shtatë flamuj përgjatë gjatësisë së ujit nga një flamur për çdo milje, me pjesën më të lartë 5 këmbë (1.5 m) mbi siperfaqje. Afer miljes së fundit vendosi një flamur më të gjatë 8 këmbë (2.5 m) të lartë që mbante një flamur 3 këmbë (1.5 m) fundi I të cilit lidhur me kreun e flamujve të tjerë. Pastaj ai montoi një teleskop në lartesinë e 5 kembeve pas flamurit të pare. Në se Toka do të ishte një glob me perimeter 25,000 milje, çdo flamur pasardhës duhej të shmangej një madhësi të përcaktuar nën lartësinë e flamurit paraardhës. Flamuri I pare dhe I dytë vendosin vijën e shikimit, dhe flamuri I tretë duhejtë binte 8 inç (20 cm) nën flamurin paraardhës, I katërti 32 inç (81 cm) nën të tretin, I pesti 6 këmbë (1.8 m) nën të katërtin dhe flamuri I shtatë 16 kembe (5 m) nën të gjashtin, nën vijën e shikimit. Në se Toka do të ishte një sferë një kurbaturë lehtësisht e matëshme do të ishte evidente. Por realiteti është se asnjë centimeter I vetem I kurbatures nuk vihet re dhe flamujt janë nga I pari tek I fundit duke u zgjatur në mënyrë të përsosur në një tokë të sheshtë.

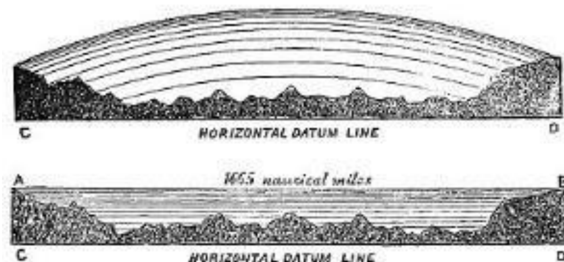

"*Rrumbullakësia e tokës do të duhej të plotësonte kushtet e mësipërme; por meqenëse ato nuk mund të konstatohen se ekzistojnë, doktrina duhet të shqiptohet vetëm si një teori e thjeshtë, duke mos pasur asnjë bazë në realitet - duke mos pasur asnjë baze në të vërtetë - një sajesë e pastër e gjeniut të drejtuar;i shkëlqyeshëm në gjithëpërfshirjen e*

tij dhe duke mbajtur parasysh fenomenet natyrore; por, sidoqoftë, nevojat matematikore dhe logjike detyrojnë denoncimin e saj si një gënjeshtra absolute". -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetik Astronomy, Earth not a Globe!" (14)

Dr Rowbotham kreu disa eksperimente të tjera duke përdorur teleskopë, nivelet matëse dhe "teodolitët", instrumente precize të posaçme të përdorura për matjen e këndeve në planet horizontale ose vertikalë. Duke i pozicionuar ata në lartësi të barabarta, të barazlarguara nga njëri-tjetri, ai dëshmoi se Toka ishte përsosmërisht e sheshtë për milje e milje pa asnjë inç të lakuar. Gjetjet e tij shkaktuan mjaft trazim në bashkësinë shkencore dhe falë 30-viteve të përpjekjeve të tij, forma e Tokës u bë një temë e nxehtë debati rreth kthesës së shekullit XIX.

"A është uji nivel, apo nuk është?" Ishte një pyetje e që bëri një herë një astronom. "Praktikisht, po; teorikisht, jo, "ishte përgjigja. Tani, kur teoria nuk harmonizohet me praktikën, gjëja më e mirë për të bërë është të heqësh teorinë. (Është shumë vonë, tani për të thënë "Shumë më keq për faktet!") Të heqësh teorinë që supozon një sipërfaqe të lakuar në ujë në prehje është të pranosh faktet. Kurdoherë që janë provuar eksperimentet në sipërfaqen e ujit në prehje, sipërfaqja gjithmonë është gjetur të jetë e sheshtë. Nëse Toka do të ishte një glob, sipërfaqja e gjithë ujit në prehje do të ishte konveks. Kjo është një provë eksperimentale që Toka nuk është një glob. "-William Carpenter, "100 Proofs that Earth is not a Globe"

"Meqenëse çdo trup i caktuar uji duhet të ketë sipërfaqe në të njëjtin nivel, ku asnjë pjesë nuk mund të jetë më e lartë se tjetra, dhe duke parë që të gjitha oqeanet tona (disa dete në brendësi të përjashtuara) janë të lidhura së bashku, rrjedh se ato janë të gjitha VIRTUALISHT në nivel të njëjtë." -The English Mechanic, 26, qershor 1896

Astronomët thonë se magnetizmi magjik i gravitetit është ajo që i mban të gjithë oqeanet e botës të mbërthyer në globin-Tokë. Ata thonë se për shkak se Toka është kaq masive, për shkak të kësaj mase ajo krijon një forcë magjike në gjendje të mbajë njerëzit, oqeanet dhe atmosferën të shtrënguar fort në fundin e topit rrotullues. Sidoqoftë, për fat të keq, ata nuk mund të japin ndonjë shembull praktik të kësaj në një shkallë më të vogël se planetare. Për shembull, një top tenisi i lagësht rrotullues ka efektin e kundërt të kundërt të topit të supozuar Tokës! Anydo ujë i derdhur mbi të thjesht bie nga anët, dhe duke i dhënë asaj një rrotullim rezulton që uji të fluturojë nga 360 gradë si një qen që tundet pas banjës. Astronomët pranojnë shembullin e topit të lagësht të tenisit tregon efektin e kundërt të topit të tyre të supozuar-Tokë, por pretendojnë se në një masë të panjohur, vetitë ngjitëse magjike të gravitetit papritmas goditen duke lejuar që topi i lagësht tenisit rrotullues-Tokë të mbajë çdo pikë të "gravituar" uji te mbërthyer në sipërfaqe. Përsëri, teoria e tyre fluturon përballë të gjitha provave praktike, por ata kanë qenë duke vrapuar me të për 500 vjet, kështu që pse të ndalen tani?

"Nëse Toka do të ishte një glob, duke u rrotulluar dhe duke nxituar përmes 'hapësirës' me njëqind milje në pesë sekonda të kohës, ujërat e deteve dhe oqeaneve nuk ka ligj qe i mban në sipërfaqen e saj - pohimi se ata mund të mbahen në këto rrethana duke qenë

nje perjashtim ne te kuptuarit njerezor. Por ndërsa Toka - domethënë, bota e banueshme e tokës së thatë - zbulohet të jetë "duke qëndruar jashtë ujit dhe në ujë" të "thellësisë së ndryshme", kufiri periferik i të cilit është akulli, ne mund ta hedhim deklaratën përsëri në dhëmbët e atyre që e bëjnë dhe te lëshojmë para fytyrave të tyre flamurin e arsyes dhe sensit të përbashkët, të gdhendur me një dëshmi se Toka nuk është një glob " - William Carpenter, "100 Proofs the Earth is Not a Globe" (86)

Në një pjesë të madhe te rrugës së tij ë gjatë, lumi i madh Nili rrjedh për një mijë milje me një rënie prej vetëm një këmbë (30 cm) ! Ky është një lartesi që natyrisht, do të ishte një pamundësi e qartë nëse Toka do të kishte lakim sferik. Shumë lumenj të tjerë, përfshirë Kongon në Afrikën Perëndimore, Amazonen në Amerikën e Jugut dhe Mississippin në Amerikën e Veriut rrjedhin të gjithë mijëra milje në drejtime krejtësisht të papajtueshme me rrumbullakesine e supozuar të Tokës gjithashtu.

"*Lumenjte e rrjedhin poshtë për në det për shkak të pjerrësisë së shtretërvet e tyre. Duke u ngritur në një lartësi mbi nivelin e detit, në disa raste mijëra metra, ata ndjekin rrugën më të lehtë deri në nivelin e tyre - detin. "Parana" dhe "Paraguai" në Amerikën e Jugut janë të lundrueshëm për më shumë se 2,000 milje, dhe ujërat e tyre shkojnë në të njëjtën mënyrë derisa të gjejnë nivelin e tyre të stabilitetit, aty ku fillojnë. Por nëse bota do të ishte një glob, "Amazona" në Amerikën e Jugut që rrjedh gjithnjë në një drejtim të Lindjes, njeherë duke u ngjitur e pastaj duke zbritur poshtë sipas lëvizjes së*

globit. Atëherë 'Kongo' në Afrikën Perëndimore, që ndjek gjithmonë një rrugë drejt detit, në të njëjtën mënyrë do të vraponte në mënyrë alternative me lart e poshtë. Kur ajo pikë e globit ndodhet saktësisht midis tyre do të ngrihej, ata të dy do të ngjiteshin lart, edhe pse në drejtime të kundërta; dhe kur globit të merrte një gjysmë kthesë, ata do të të dy të rendnin poshtë! Ne e dimë nga eksperimenti praktik që uji do të gjejë nivelin e tij dhe nuk mund të mbetet me asnjë mundësi tjetër përveç nivelit, ose i sheshtë, ose horizontale - çfarëdo termi që mund të përdoret për të shprehur idenë. Prandaj është jashtë çdo mundësie që lumenjtë mund të bënin ashtu siç do të duhet të bëjnë në një glob." -Thomas Winship, "Zetetic Cosmogeny" (110)

"*Kush ka dëgjuar se një lum në ndonjë pjesë të rrjedhës ngjitet lart përpjetë? Megjithatë kjo do të duhej të bëhej sikur Toka të ishte një Glob. Lumenjve, si Misisipi, të cilët rrjedhin nga Veriu në drejtim të Ekuatorit, do të duhet, sipas teorisë së astronomëve moderne, të ngjitet me lart meqe harku është më I madh.ose, me fjalë të tjera, është më i lartë se në çdo pjesë tjetër. Kështu, Misisipi, në rrjedhën e tij të jashtëzakonshme prej mbi 3,000 milje, do të duhej të ngjitej 11 milje përpara se të arrinte në Gjirin e Meksikës!*" –David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (126)

"*Ka lumenj që rrjedhin në lindje, perëndim, veri dhe jug - domethënë lumenjtë rrjedhin në të gjitha drejtimet mbi sipërfaqen e Tokës, dhe në të njëjtën kohë. Tani, nëse Toka do të ishte një glob, disa prej këtyre lumenjve do të rrjedhin lart-kodër dhe të tjerët poshtë, duke e marrë atë për një fakt që ekziston me të vërtetë një natyrë "lart" dhe "poshtë", çfarëdo forme që ajo merr. Por, pasi lumenjtë nuk rrjedhin lart-kodër, dhe teoria globulare kërkon që ata duhet, është një dëshmi se Toka nuk është një glob.*"
-William Carpenter, "100 Proofs the Earth is Not a Globe" (85)

Gjithmonë horizonti është I sheshtë

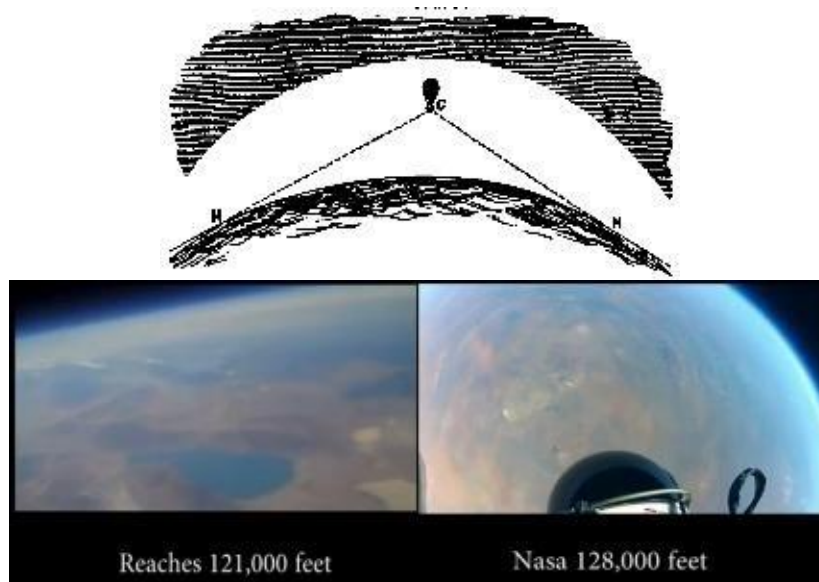
Qoftë në nivelin e detit, qotë në maja e malit Everest, apo qoftë kur fluturon njëqind mijë këmbë (30 mije metra) në ajër, horizonti është një vijë gjithmonë horizontale që ngrihet gjithmonë lartësinë e syrit të vëzhguesit dhe mbetet krejtësisht e rrafshët. Ju mund të provoni vetë në një plazh ose majën e kodrës, në një fushë të madhe ose në shkretëtirë, në një ballon me ajër të nxehtë ose helicopter; do të shihni se horizonti panoramik ngjitet me ju dhe qëndron plotësisht në nivelin rreth e qark. Nëse Toka do të ishte në të vërtetë një top i madh, horizonti duhet të mbetej poshtë ndërsa ngjiteni, e të mos ngrihej në nivelin tuaj të syrit dhe do të zhytej në çdo skaj secilin skaj të periferisë tuaj, duke mos qëndruar i rrafshët. Duke qëndruar në një balon në ngjitje, do të duhej të shikonit poshtë në horizont; pika më e lartë e topit-Tokës do të ishte drejtpërdrejt poshtë jush dhe duke rënë nga secila anë.

Në një editorial të “London Journal”, 18 korrik 1857, një gazetar e përshkroi krejt të kundërtën në ngjitjen e tij me ballonë, me ajër të nxehtë, "*Veçoria kryesore e pamjes nga një ballonë në një lartësi të konsiderueshme ishte lartësia e horizontit, i cili mbeti praktikisht në të njëjtin nivel me syrin në një lartësi prej dy milje (3.25km), duke bërë që sipërfaqja e tokës të shfaqet konkave në vend të dukej konvekse, dhe të zvogëlohet gjatë ngjitjes së shpejtë, ndërsa horizonti dhe në ballonë dukej se ishte i palëvizshëm.* "

J. Glaisher shkroi në librin e tij "Udhëtimet në ajër", se "*Duke parë pjesën e sipërme të makinës, horizonti dukej se ishte në një nivel me syrin, dhe u shokova duke pare pamjen e tij të rregulllt; e gjitha ngjante me një plan, ajo dukej shumë e sheshtë.* "

M. Victor Emanuel, një tjetër balonier i ajrit të nxehtë, shkroi se, "*Në vend që toka të shmangej nga pamja nga të dyja palët, dhe pjesa më e lartë të ishte nën makinë, siç mendohet në mënyrë popullore, ishte e kundërta; pjesa më e ulët, si një basen I madh nën makinë, dhe horizonti nga të gjitha anët rritet në nivelin e syrit.* " Megjithatë, një tjetër balonist amerikan me ajër të nxehtë, Z. Elliot shkroi, "*Aeronautisti mund të jetë njeriu më skeptik në lidhje me rrumbullaktësinë e tokës. Filozofi detyron të vërtetën mbi ne; por pamja e tokës nga lartësia e një balone ajri është ajo e një baseni testërmad, të jashtëzakonshëm tokësor, pjesa më e thellë e të cilit është drejtpërdrejt nën këmbët e dikujt.* " Dhe në "Bota e Madhe e Londrës" të Mayhew, një aeronautist regjistroi se, "*Një efekt tjetër interesant i ngjitjes ajrore ishte që Toka, kur ishim në lartësinë më të madhe, u shfaq pozitivisht konkave, dukej si një tas i errët, në vend të një sfere konvekse, siç është e natyrshme të presim ta shohim. Horizonti gjithmonë duket se është në një nivel me syrin tonë, dhe duket se rritet ndërsa ngrihemi, derisa në gjatësi lartësia e vijës kufitare rrethore të pamjes bëhet aq e shënuar sa Toka merr pamjen anormale siç kemi thënë për konkave sesa një trup konveks* ".

Amatorët kanë dërguar balona në lartësi mbi 121,000 kembe dhe ju mund të shikoni video në internet të horizontit duke u ngritur me nivelin e kamerës dhe duke mbetur krejtësisht e sheshtë, 360 gradë përreth. Sidoqoftë, videot e NASA-s dhe burime të tjera "zyrtare", siç është ngjiyja e fundit e balonës “Red Bull” me 128,000 këmbë (38 km), janë kapur duke shtuar lakim të rremë të Tokës përmes lenteve me kënd të gjerë dhe punës pas prodhimit. Fotografitë panoramike në majën e Everestit shpesh pretendojnë se shfaqin lakimin e Tokës, por kjo thjesht është rezultat i shtrembërimeve dhe kufizimeve të lenteve me kënd të gjerë. Shkalla e plotë e deformimeve të kamerave të NASA-s dhe sferës së dokumentuar të fotografive / videove CGI (computer generated

image- figura te gjeneruara me kompiuter) të Tokës, do të trajtohen më hollësisht më vonë.

.

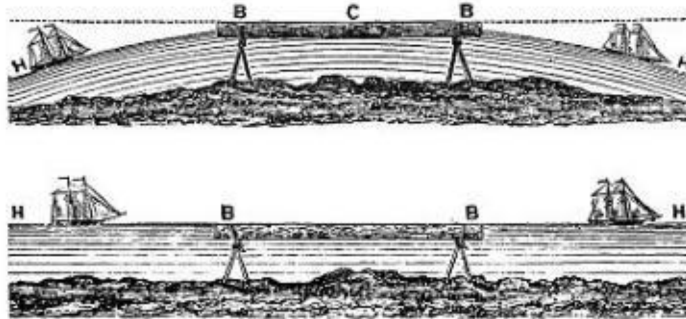
"Horizontet e shtrembëruara të kamerës kanë qenë gjithmonë një faktor mashtrues nga ata që nuk e kanë çliruar mendjen nga indoktrinimi i" planetit "ose" globit të tokës ". Para tre ose katër vjetesh , broshura e U.S.I.S "Horizonet e Shkencës", mbajti një shënim për efektin që Amerikanët shpresonin të prodhonin një lente, e cila NUK do të shtrembëronte horizontet. Deri më tani nuk jam në dijeni se një ndihmë e tillë për fotografinë më të vërtetë është vënë apo jonë dispozicion. Ithtarët e Tokës së Sheshtë megjithatë mund të dëshmojnë se për shkak të ligjeve të njohura të perspektivës, horizonti, rritet optikisht dhe mbetet i nivelit me vëzhguesin, ose me syrin e kamerës, pavarësisht se çfarë lartësie është arritur. Në fakt, toka direkt nën balonë aeroplan,raketë apo kapsulë,paraqet një formë ene ose pamje konkave (të lugët). Pika e tokës direkt n poshtë automjetit është më e ulta. NUK është pika më e lartë e tokës suaj "glob" me nën mjet është pika më e ulët. Nuk është pika më e lartë e "globit" tokësr që fshihet poshtë poshtë në një horizont larg me nivelin e syve. " -Samuel Shenton, "The Plane Truth".

Nëse Toka do të ishte në të vërtetë një top i madh 25,000 milje në perimetër, horizonti do të ishte i lakuar dukshëm madje dhe në nivelin e detit, dhe gjithçka në horizont ose duke iu afruar horizontit do të duket se do të anohej pak mbrapa nga këndvështrimi juaj. Ndërtesat e largëta përgjatë horizontit të gjitha do të dukeshin si kulla të përkulura të Pizës që binin larg vëzhguesit. Një balonë me ajër të nxehtë duke u ngjitur më pas duke u larguar në mënyrë të konstante larg Tokës do të dukej se zvogëlohet ngadale dhe do të dukej vetem koshi që fluturonte, fundi i shportës që vinte gradualisht në pamje si maja e balonës që zhduket nga sytë. Sidoqoftë, në realitet, ndërtesat, balonat, pemët, njerëzit, çdo gjë dhe gjithandej janë në kënde të drejtë në tokë / horizont pa marrë parasysh distancën e vëzhguesit.

"*Horizonti detar, nga cilido pozicion që të shikohet, gjithmonë duket të jetë, dhe është, në të vërtetë, një linjë e përkryer horizontale, dhe duke qenë se kjo pamje është e njëjtë në të gjitha pjesët e botës, sipërfaqja e saj duhet të jetë e sheshtë; dhe për këtë arsye Toka është një plan. Kjo provohet në rastin kur psh, ngrihemi në një fare lartësie të përshtatshme në një bregdet mbi një platformë ose në kënd të drejtë mbi dy kolona vertikale.*

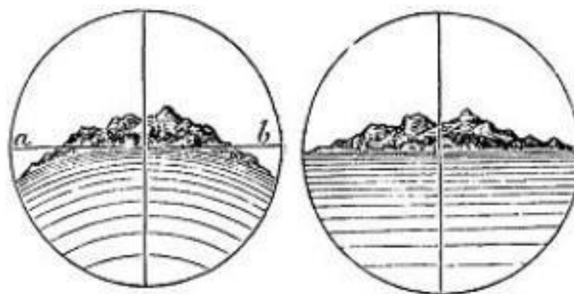
Kur shikoni drejt detit, vija horizontale duket për një distancë prej 20 miljesh të jetë një vijë e drejtë gjatë gjithë gjatësisë së saj. Por nëse toka do të ishte një glob, vija e horizontit do të ishte nje hark gjatesia e te cilit do të ishte 20 milje e përkulur në të dy anët me 8 inç shumëzuar me numurin e miljeve në katror. Nga këtu, vija horizontale në fund të çdo distance duhet të "binte" poshtë diku tek 66 këmbë (20m) nën qëndrën e horizontit. Por një gjë e tillë nuk është konstatuar kurrë, duke provuar që toka është një plan.." -B. Chas. Brough, "The Zetetic" Volume 1, Number 1, July 1872

Çdokush mund ta provojë se horizonti i detit është një vijë e përkryer dhe e drejtë në të gjithë Tokën duke mos përdorur asgjë më shumë se sa një nivel, një trekëmbësh dhe një dërrasë prej druri. Në çdo lartësi mbi nivelin e detit, thjesht rregulloni një dërrasë prej 2 -4 metrash të gjatë, të lëmuar dhe të rrafshuar në skajin mbi trekëmbëshat dhe vëzhgoni vijën e qiellit nga niveli i syve pas tij. Horizonti i largët gjithmonë do të rreshtohet në mënyrë të përkryer paralel me skajin e sipërm të tabelës. Për më tepër, nëse lëvizni në një gjysmë rrethi nga njëra skaj i bordit në tjetrin ndërsa vëzhgoni vijën e qiellit mbi skajin e sipërm, do të keni mundësi të gjurmoni një kthinë të qartë, të sheshtë 10-20 milje në varësi të lartësisë suaj. Kjo do të ishte e pamundur nëse Toka do të ishte një glob dhe

sipërfaqja e ujit konvekse! Nëse Toka do të ishte në të vërtetë një glob 25,000 milje në perimetër, horizonti do të ngrihej mbi qendrën e platformës, por pastaj gradualisht, dukshëm do të bjerë drejt ekstremiteteve. Vetëm dhjetë milje nga secila anë do të kërkonte një lakim lehtësisht të dukshëm prej 66.6 këmbë (20 m) nga secili skaj në qendër.

"*Dihet që horizonti në det, pavarësisht nga distanca që mund të shtrihet në të djathtë dhe të majtë të vëzhguesit në tokë, gjithmonë shfaqet si një vijë e drejtë. Eksperimenti i mëposhtëm është provuar në pjesë të ndryshme të vendit. Në Brighton, në një kodër afër kursit të garës, dy pole ishin fiksuar në tokë gjashtë metra larg, dhe drejtpërdrejt përballë detit. Midis këtyre poleve një vijë ishte shtrirë fort paralel me horizontin. Nga qendra e linjës, pamja përputhej me jo më pak se 20 milje në secilën anë duke bërë një distancë prej 40 milje. Një anije u vëzhgua duke lundruar drejt në perëndim; linja preu mashtrimet pak më lart se plumbat, të cilat i bëri për disa orë ose derisa anija të kishte lundruar tërë distancën prej 40 milje. Anija që vinte nga shikimi nga lindja do të duhet të ngjitet një aeroplan të prirë për 20 milje derisa të arrijë në qendër të harkut, prej nga do të duhet të zbresë për të njëjtën distancë. Sheshi prej 20 milje shumëzuar me 8 inç jep 266 këmbë pasi sasia e anijes do të ishte nën vijën në fillim dhe në fund të 40 milje* ". -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetik Astronomy, Earth Not a Globe!" (20)

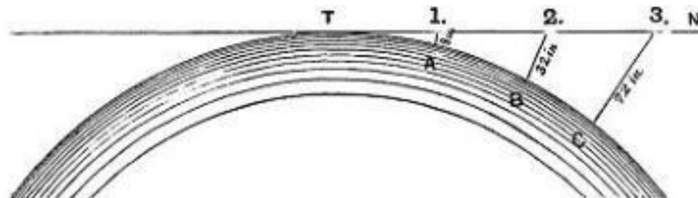
Nga lartesite afer Portit te Portsmuthit në Hampshire, England duke veshtruar permes Spithead për në ishujt e Wight, e gjithe baza e ishullit ku uji takohet me token formojne nje nje vije te drejte perfekte rreth 22 milje te gjate. Sipas teorise se tokes se rrumbullaket ishulli I Wight duhej te ishte 80 kembe (25 m) e harkuar ne ted y anet e qendrës per shkak te kurbatures. Vijat horzontale ne aparatin e teodolitit trgojne per nje vije te uji te horizontale te perkryer.

Ne nje dite te kthjellet lartesite ne portin Douglas ne ishillin Man, e gjithe gjatesia e gjirit e North Wales eshte e gjitha e dukshme me sy te lire. Nga pika Ayr ne gryken e lumit Dee ne Holyhead perfshin nje distance prej 50 milje te shtrira te cilat rezultojne persosmerisht nje vije e drejte horizontale. Nëse Toka do të kishte në të vërtetë lakim 8 inç për kilometër katror, siç pretendojnë NASA dhe astronomia moderne, gjatësia 50 milje e bregdetit Uellsian që shihet përgjatë horizontit në gjirin e Liverpool do të duhet të bjerë nga qendra-416 metra lehtësisht i zbulueshëm për secilin!

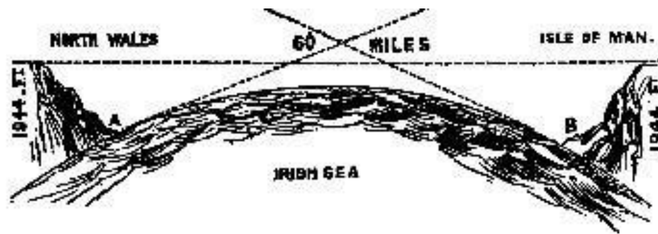
"*Por, pasi një përcaktim i tillë, ose një lakim poshtë, nuk mund të zbulohet, përfundimi është logjikisht i pashmangshëm se nuk ka ekzistencë. Lërini lexuesin të pyesë seriozisht nëse ndonjë dhe çfarë arsyeje ekziston në Natyrë për të parandaluar rënien e më shumë se 400 këmbëve (12 m) të dukshme në sy, apo të paaftë për zbulim me ndonjë mjet optik ose matematikor çfarëdo. Kjo pyetje është veçanërisht e rëndësishme kur konsiderohet se në të njëjtën distancë, dhe në skicën e sipërme të së njëjtës tokë, ndryshimet e nivelit të vetëm disa përmasave të oborreve janë të ndjeshme shpejt dhe pa dallim. Nëse një njeri udhëhiqet nga prova dhe arsye, dhe i ndikuar nga një dashuri për të vërtetën dhe konsistencën, ai nuk mund të pohojë më se toka është një glob. Ai duhet të ndiejë se për ta bërë këtë është të luftosh me provat e shqisave të tij, të mohosh se çdo rëndësi i kushton faktit dhe eksperimentit, të injorojë plotësisht vlerën e procesit logjik dhe të pushojë së mbari të mbështetet në induksion praktik.*" -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy, Earth Not a Globe!" (28)

Leariteti I matshem I Tokes se sheshte.

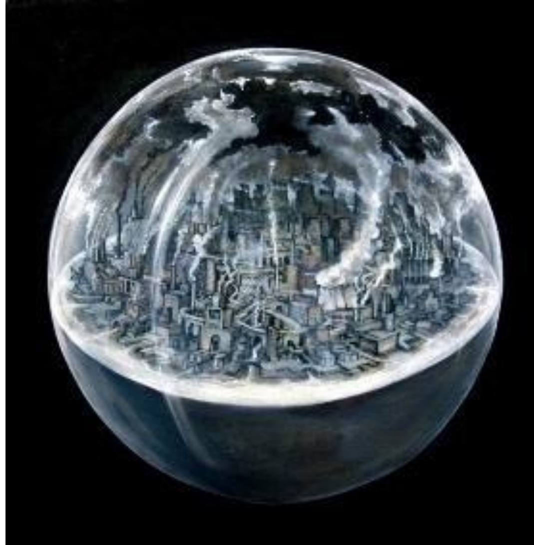

NASA dhe astronomët modernë pretendojnë se ne po jetojmë në një sferoid të shtypur ne pole, 25,000 milje në perimetrin ekuatorial me një lakim prej 7.935 inç në milje, duke ndryshuar per çdo milje katror të distancës, që do të thotë në 3 milje ka një rënie prej gati

6 këmbësh, në 30 milje 600 këmbë, në 300 milje 60,000 këmbë etj. Prandaj, nëse dëshirojmë të vërtetojmë ose hedhim poshtë vlefshmërinë e pretendimit të tyre të konveksitetit, është një çështje mjaft e thjeshtë, e drejtpërdrejtë e matjeve dhe llogaritjeve..

Për shembull, distanca përtej detit irlandez nga porti i Isle of Man's Douglas deri tek Shef i Madh i Ormit në Uellsin e Veriut është 60 milje. Nëse Toka do të ishte një glob, atëherë sipërfaqja e ujit midis tyre do të formonte një hark 60 milje, qendra që ngrihet 1944 metra më e lartë se vijat bregdetare në secilin fund! Eshtë e njohur dhe lehtësisht e verifikueshme, megjithatë, që në një ditë të qartë, nga një lartësi modeste prej 100 metrash, Koka e Ormës së Madhe është e dukshme nga Porti i Douglas. Kjo do të ishte plotësisht e pamundur në një glob me perimeter 25,000 milje. Duke supozuar lartësinë 100 metra lartësi bën që horizonti të shfaqet afro 13 milje larg, 47 milje të mbetura do të thotë se vija bregdetare e Uellsit duhet të mbetet akoma 1472 metra nën vijën e shikimit! *Për shembull, distanca përtej detit irlandez nga porti i Isle of Man's Douglas deri në shelfin e Madh të Ormit në Uellsin e Veriut është 60 milje. Nëse Toka do të ishte një glob, atëherë sipërfaqja e ujit midis tyre do të formonte një hark 60 milje, qendra që ngrihet 1944 kembe(570 m) më e lartë se vijat bregdetare në të dyja skajet! Wellsi është i njohur dhe lehtësisht e verifikueshme, megjithatë, që në një ditë të qartë, nga një lartësi modeste prej 100 metrash, Koka e Ormës së Madhe është e dukshme nga Porti i Douglas. Kjo do të ishte plotësisht e pamundur në një glob 25,000 milje. Duke supozuar lartësinë 100 metra lartësi bën që horizonti të shfaqet afro 13 milje larg, 47 milje të mbetura do të thotë se vija bregdetare e Uellsit duhet të mbetet akoma një e pamundur 1472 metra nën vijën e shikimit*!

“Në gazetën Times të së hënës, 16 tetor 1854, në një rrëfim për vizitën e saj të Madhërisë së Madhe në Great Grimsby nga Hull, ndodhet paragrafi i mëposhtëm: 'Vëmendja e tyre u drejtua për herë të parë natyrshëm në një kullë gjigande që ngrihet nga qendra e skelës në lartësia 300 metra dhe mund të shihet 60 milje larg në det. '60 milje nëse detare, dhe kjo kuptohet gjithmonë kur u referohet distancave në det, do të bënte 70 milje statuti, të cilave i takon rënia e 8 inç, dhe pasi të gjitha vëzhgimet në det konsiderohen të bëhen në një lartësi prej 10 metrash mbi ujë, për të cilën duhet të zbriten katër milje nga e gjithë distanca, do të mbesin 66 milje statuti, sheshi i të cilit shumëzohet me 8 inç, jep një deklaratë drejt kullës së 2.904 këmbëve; zbritur nga kjo këtë lartësi mbidetare të kullës, 300 metra, marrim përfundimin befasues se kulla duhet të jetë në distancën në të cilën është e dukshme, më shumë se 2.600 metra nën horizont*!* -Dr. Samuel Rowbotham "Toka nuk eshte një Globe, botimi 2" (174)

Mohuesit e indoktrinuar do te përgjigjeshin se nje pasqyrim I përthyerjes së dritës nga sipërfaqja e ujit mund të jetë shkaku I një fenimeni të tillë. Për të filluar, ideja që ne nuk mund të bëjmë dallimin midis dritës së refraktuar të diçkaje dhe sendit në vetvete është absurde, por edhe duke supozuar se nuk mundëm, lejimi i përgjithshëm i anketuesve për refraksion është vetëm 1/12-ta lartësisë së objektit të vrojtuar, duke është një shpjegim plotësisht i padiskutueshëm. Përdorimi i shembullit të mëparshëm prej 2.600 këmbësh të ndarë me 12 jep 206, i cili zbritet nga 2.600 jep 2.384 këmbë që kulla duhet të kishte mbetur nën horizont.

“Në shtator 1898, mora një letër nga Australia në të cilën shkruesi thotë: ‘Në vitin 1872 isha në bordin e anijes‘ Thomas Wood ’, Kapiteni Gibson nga Kina në Londër. Për shkak të rruges së gjatë, ne kaluam rreth kepit per në Shën Helene për furnizime. Atehere hobi im për të marrë shikimin e parë të tokës, të bëja një studim, ashtu si dielli do të ngrihej. Ishulli ishte qartë në pamje, edhe në harkun e yjeve. Unë kam raportuar këtë për Capt. Gibson. Ai nuk më besoi duke thënë se ishte e pamundur pasi ishim 75 milje larg. Ai, megjithatë, më ofroi letër dhe laps për të skicuar tokën që pashë. Këtë kam bërë. Ai pastaj tha, "keni të drejtë" dhe formoi rrjedhën e tij në përputhje me rrethanat. Unë kurrë nuk e kisha parë ishullin më parë dhe nuk mund ta përshkruaja formën e tij nëse nuk e kisha parë atë. Shën Helena është një ishull i lartë vullkanik, dhe nëse informimi im do të kishte parë vetëm majën, do të duhej të bëhej një kompensim i bërë për lartësinë e tokës, por ndërsa ai skicoi ishullin ai duhet të ketë parë të tërë atë, -Thomas Winship, “Zetetic Cosmogeny” (21)

Në Revistën e Chambers, shkurt 1895, një marinar afër Mauritius në Oqeanin Indian raportoi se kishte parë një anije që doli të ishte një 200 milje larg! Incidenti shkaktoi shumë debate të nxehta në qarqet detare në atë kohë, duke fituar konfirmimin e mëtejshëm në Aden, Jemen ku një dëshmitar tjetër raportoi se kishte parë një avullore të zhdukur Bombay nga 200 milje larg. Ai saktë deklaroi pamjen e saktë, vendndodhjen dhe drejtimin e avullit të gjitha vërtetuar më vonë dhe konfirmuar saktë nga ata në bord. Pamje të tilla janë absolutisht të pashpjegueshme nëse Toka do të ishte në të vërtetë një top 25,000 milje perimeter, pasi anijet 200 milje larg do të duhej të ishin më shumë se 4 milje nën vijën e shikimit!

“Astronomët e kanë zakon të marrin në konsideratë dy pika në sipërfaqen e Tokës, pa, siç duket, çdo kufi sa i përket distancës që ndodhet midis tyre, si të qenit në një nivel, dhe seksioni ndërhyrës, edhe pse është një oqean, apo “kodër” të ujit! Oqeani Atlantik, duke marrë këtë vështrim mbi çështjen, do të formonte një ‘kodër uji’ më shumë se njëqind milje të larta! Ideja është thjesht monstruoze, dhe mund të behet vetëm nga shkencëtarët, e gjithë puna e të cilëve është e përbërë nga materiale me të njëjtin përshkrim: dhe sigurisht që nuk kërkon asnjë argument për të nxjerrë, nga 'shkenca' e tillë si kjo, një provë e kënaqshme se Toka nuk është një glob. Mendo një njeri që zotëron plotësisht shqisat e tij e di se një sipërfaqe e nivelit është e sheshtë ose horizontale; por astronomët na thonë se niveli i vërtetë është sipërfaqja e lakuar e një globi! Ata e dinë që njeriu kërkon një sipërfaqe mbi të cilën duhet të jetojë, kështu që ata i japin atij një në emër që nuk është një në të vërtetë! Kjo është më e mira që mund të bëjnë astronomët, me shkencën e tyre teorike, për krijesat e tyre të mashtruara ”-William Carpenter, “100 Prova se Toka nuk eshte nje glob” (18, 28)

“Zonat e gjera shfaqin një nivel të përsosur, sa mezi se ekziston një ngritje përmes 1.500 milje nga Karpatet deri në Urale. Në jug të Balltikut vendi është aq i sheshtë sa që një erë mbizotëruese e veriut do të shtyjë ujërat e Stattiner Haf në grykën e Oderit dhe do t'i japë lumit një rrjedhë prapa 30 ose 40 milje. Rrafshnalta e Venezuelës dhe Granada e Re, në Amerikën e Jugut kryesisht në të majtë të Orinocos, quhen Ilanos, ose fusha të nivelit.

Shpesh në hapësirën prej 270 milje katror sipërfaqja nuk ndryshon një këmbë të vetme. Amazona bie vetëm 12 metra në 700 miljet e fundit të kursit të tij; La Plata ka vetëm një zbritje prej 1/33 e një inç në një milje." -Rev. T. Milner, "Atlasi I Gjeografisë fizike"

"Këto ekstrakte dëshmojnë qartë se sipërfaqja e tokës është e sheshtë, dhe për këtë arsye bota nuk është një glob. Dhe kur të shqyrtojmë sipërfaqen e botës nën det, do të gjejmë të njëjtën uniformitet të provave kundër pikëpamjes popullore. Tek libri "Natyra dhe Njeriu", nga Profesor W.B. Carpenter, artikulli "Deti i thellë dhe përmbajtja e tij", shkrimtari thotë: 'Nëse fundi i mesit të oqeanit do të ishte i thatë, një vëzhgues që qëndronte në çdo vend të tij do të gjendej i rrethuar nga një rrafsh, vetëm i krahasueshëm me rrafshinat e Amerikës së Veriut ose pampat të Amerikës së Jugut ... Forma e zonës së depresuar që strehon ujin e oqeanit të thellë është më tepër, për t'u krahasuar me atë të një TABAKA E SHESHTE ose TABAKA ÇAJI, rrethuar nga një unaze të ngritur dhe thellësisht e pjerrët , sesa me atë të pellgut me të cilin krahasohet zakonisht. 'Ky shkrimtar i shquar tregon për shtretër mijëra miljesh, në Atlantik, Paqësor dhe të madh, Oqeanet e jugut, të jenë të rrafshta.t një sipërfaqe aeroplan, dhe nga vërejtjet e tij është e qartë se

Një sipërfaqe të sheshtë ËSHTË kontur e shtratin e PËRGJITHSHME

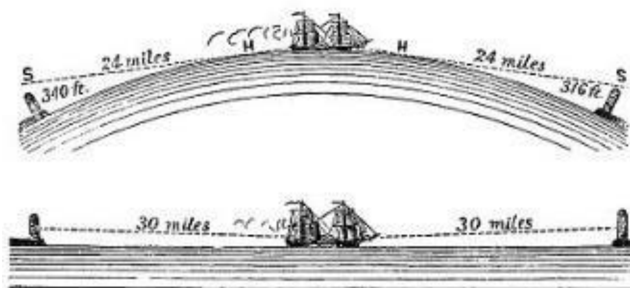
për dhjetëra mijëra të milje katrorë. " - Thomas Winship, "Zetetic Cosmogeny" (23)

Toka e Sheshte e "ndriçuar" nga Faret

Një kopje e librit "Faret e botës" dhe një kalkulator janë të mjaftueshme për të dëshmuar se Toka nuk është një glob, por një plan i sheshtë e i gjëre. Distanca nga e cila dritat e ndryshme të farave nëpër botë janë të dukshme në det, tejkalon atë që mund të gjendej në një tokë glob me 25,000 milje në perimetër. Për shembull, Drita Dunkerque në jug të Francës në një lartësi prej 194 metra është e dukshme nga 28 milje larg. Trigonometria sferike dikton që nëse Toka do të ishte një glob me lakimin e dhënë prej 8 inç për kilometër katror, kjo dritë duhet të fshihet 190 metra nën horizont!

Fari në Port Nikolson në Zelandën e Re është 420 këmbë (125 m) mbi nivelin e detit dhe e dukshme nga 35 milje larg që do të thotë se duhet të jetë 220 këmbë (66 m) nën horizont. Fari Egerö në Norvegji është 154 këmbë (45 m) mbi ujë e lartë dhe e dukshme nga 28 milje statuti ku duhet të jetë 230 këmbë (70 m) nën horizont. Fari në Madras, në Esplanade, është 132 këmbë (40 m) e lartë dhe e dukshme nga 28 milje larg, ku duhet të jetë 250 këmbë (75 m) nën vijën e shikimit. Fari Kordonan në bregdetin perëndimor të Francës është 207 këmbë (60 m) i lartë dhe i dukshëm nga 31 milje larg, duke e vendosur 280 këmbë (82 m) nën vijën e shikimit. Fari në Cape Bonavista, Newfoundland është 150 këmbë (45 m) mbi nivelin e detit dhe e dukshme në 35 milje, ku duhet të jetë 491 këmbë (160 m) nën horizont. Dhe rrjedha e farës së Kishës Famullive të Shën Botolfit në Boston është 290 këmbë (95 m) e gjatë dhe e dukshme nga mbi 40 milje larg, ku duhet të fshihet një 800 këmbë (240 m) nën horizont!

"*Distanca nëpër kanalin e Shën Gjergjit, midis Holyhead dhe Kingstown Harbour, afër Dublinit, është të paktën 60 milje statuti. Nuk është një gjë e pazakontë që pasagjerët të vërejnë, kur ndodhen brenda dhe për një distancë të konsiderueshme përtej qendrës së Kanalit, Farit në Pierhead Holy Pier dhe Farit Poolbeg në Gjirin Dublin. Fari në Holyhead Pier tregon një dritë të kuqe në një lartësi prej 44 këmbë lart mbi ujë; dhe Fari Poolbeg shfaq dy drita të ndritshme në një lartësi prej 68 këmbë (28 m); në mënyrë që një anije në mes të Kanalit të ishte 30 milje nga çdo Far; dhe vëzhguesit të jetë në kuvertë dhe 24 këmbë (9 m) mbi ujë, horizonti në një glob do të ishte 6 milje larg. Zbritja 6 milje nga 30, distanca nga horizonti në Holyhead, nga njëra anë, dhe në Gjirin e Dublinit nga ana tjetër, do të ishte 24 milje. Siperfaqja e 24, shumëzuar me 8 inç, tregon një rënie prej 384 këmbësh. Lartësia e dritave në Poolbeg Lighthouse është 68 këmbë; dhe nga drita e*

kuqe në Holyhead Pier, 44 këmbët. Prandaj, nëse toka do të ishte një glob, i pari do të ishte gjithnjë 316 këmbë dhe i fundit 340 këmbë nën horizont!" -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy, Toka nuk është një Glob!" (59)

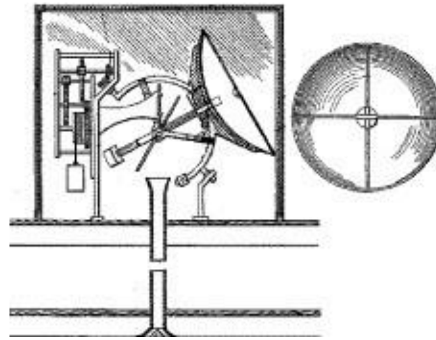
"Faret të cilat ekspozohen në fenerë shihen nga naviguesit në distanca në të cilat, sipas shkallës së 'lakimit' të supozuar të dhënë nga astronomët, ato duhet të ishin qindra këmbë, në disa raste, poshtë vijës së shikimit! Për shembull: Fari në Cape Hatteras shihet në një distancë të tillë (40 milje) që, sipas teorisë, duhet të jetë nëntëqind këmbë më e lartë se niveli i detit sesa është absolutisht, në mënyrë që të jetë i dukshëm! Kjo është një provë përfundimtare që nuk ka lakim ', në sipërfaqen e detit - the nivelin e detit', - dhe është qesharake të mendosh se ështe e nevojshme ta provosh këtë gjë. Provë bindëse se Toka nuk është një glob.

Fari i Isle of Wight në Angli është 180 këmbë i lartë dhe mund të shihet deri në 42 milje larg, një distancë në të cilën astronomët modernë thonë se drita duhet të bjerë 996 këmbë poshtë vijës së shikimit. Fari i Cape L'Agulhas në Afrikën e Jugut është 33 këmbë i lartë, dhe 238 këmbë mbi nivelin e detit dhe mund të shihet për mbi 50 milje. Nëse bota do të ishte një glob, kjo dritë do të binte 1.400 këmbë (420 m) nën vijën e shikimit të një vëzhguesi! Statuja e Lirisë në New York qëndron 326 këmbë (100 m) mbi nivelin e detit dhe në një ditë të qartë mund të shihet edhe 60 milje larg. Nëse Toka do të ishte një glob, kjo do ta vinte Zonjën Liberty në një 2.074 këmbë (622 m) nën horizont! Fari në Port Said, Egjipt, në një lartësi prej vetëm 60 këmbë është parë një 58 milje larg, ku, sipas astronomisë moderne, duhet të jetë 2,182 këmbë nën vijën e shikimit! Distanca në të cilën Faret mund të shihen në det plotësisht e heq idenë që po jetojmë në një top të madh. - Thomas Winship, "Zetetic Cosmogeny" (58)

" Një shembull tjetër i shkëlqyeshëm është gryka e Notre Dame Antwerp që qëndron 403 këmbë lartësi nga këmba e kullës me Strasburg me 468 metra mkëmbë bi nivelin e detit. Me ndihmën e një teleskopi, anijet mund të dallohen në horizont dhe kapitenët deklarojnë se mund të shohin kreshtën e katedrales nga një distance e mahnitshme 150 milje larg. Nëse Toka do të ishte një glob, megjithatë, në atë distancë spiralja duhet të ishte një milje e tërë, 5,280 këmbë (184 m) nën horizont!

"Në llogaritjet e operacioneve trigonometrike në Francë, nga MM Biot dhe Arago, thuhet se drita e një llambë të fuqishme, me reflektues të mirë, ishte vendosur në një grumbull shkëmbor, në Spanjë, i quajtur Desierto las Palmas, dhe u pa qartë nga Camprey, në ishullin e Iviza. Lartësia e dy pikave ishte gati e njëjtë, dhe distanca midis tyre afro 100 milje. Nëse toka është një glob, drita në shkëmb në Spanjë do të kishte më shumë se 6600 këmbë, ose gati një milje dhe një çerek, nën vijën e shikimit." -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy, Toka nuk eshte nje glob.!" (59)

Një burrë me emrin Lietenant-Colonel Portlock përdori Dritat e oksi-hidrogjenit me oksigjen dhe heliostat për të pasqyruar rrezet e diellit në stacionet e ngritura në Precelly, një mal në Uellsin e Jugut dhe Kippure, një mal 10 milje në jug-perëndim të Dublinit. Instrumentet janë vendosur në të njëjtën lartësi mbi nivelin e detit dhe ndriçoi gjithë 108 milje të kanalit të Shën Gjergjit. Problemet teknike rrënuan eksperimentin e Portlock për disa javë, derisa më në fund një mëngjes i suksesshëm ai shkroi: "Për pesë javë pashë kot; kur, për gëzimin tim, heliostat u ndriçua në rrezet e hershme të diellit në rritje dhe vazhdoi të shihet si një yll i ndritshëm tërë ditën. Nëse bota do të ishte një glob, drita e Portlock duhet të kishte mbetur përgjithmonë e padukshme e fshehur nën afërsisht një milje dhe një orë e lakimit të Tokës!- William Carpenter, "100 Prova se toka nuk eshte nje glob.(36)

""Ne kemi të drejtë të kemi përfundimin, pra, nga të dhënat e besueshme të siguruara se sa larg mund të shihen Faret në det, se bota është një plan i gjere dhe jo globi i spekulimeve astronomike. -Thomas Winship, "Zetetic Cosmogeny" (62)

Kanalet dhe hekurudhat vertetojnë se Toka është e sheshte

Mbikqyrësit, inxhinierët dhe arkitektët nuk u është kërkuar kurrë të marrin parasysh faktorin e kurbaturës së tokës në projektet e tyre, duke dhënë një prove tjetër se toka është një plan I sheshtë, dhe jo një planet. Hekurudhat ne Kanalsand p.sh, janë gjithmonë te drejta horizontale dhe shtrihen me qindar milje pa asnje kurbature

Një mbikqyrës, z. T. Westwood, shkroi në janar 1896 në revistën "Earth Review" duke thënë se, "Në nivelimin, unë punoj nga shenjat e parashikuara, ose nivelet e kanalit, për të marrë lartësinë mbi nivelin e detit. Mister për mua dikur ishte, se mbi disa milje secili nivel ishte dhe trajtohej në të gjithë gjatësinë e tij me të njëjtin nivel nga fillimi në fund; pa koeficient lakim. Një prej inxhinierëve civile në këtë Distrikt, pas disa argumentesh nga secila palë në lidhje me arsyen pse nuk u ka factor per lakimin, tha se ai nuk besonte se dikush do të dinte formën e tokës në këtë jetë. "

Një Vëzhgues dhe Inxhinier tjetër i viteve tridhjetë, i shkruajti Mercury Weekly Birmingham, 15 shkurt 1890 duke thënë, "Unë jam njohur plotësisht me teorinë dhe praktikën e inxhinierisë civile. Sidoqoftë, disa nga profesorët tanë fanatikë, në teorinë e survejimit sipas rregullave të përcaktuara, janë të mirënjohur nga ne se matje të tilla teorike janë të të PAMUNDURA TE PARAQITEN PRAKTIKISHT.

Të gjitha lokomotivat tona janë krijuar për të ekzekutuar ato që mund të quhen NIVELE TE VERTETA ose SHESHTA. Ekzistojnë, natyrisht, prirje të pjesshme ose gradient këtu dhe atje, por ato gjithmonë përcaktohen me saktësi dhe duhet të përshkohen me kujdes.

Por çdo gje qe afrohet 8 inç për milje duke u rritur për me katrorin e distances, nuk mund te kete motor qe te jete ne gjendje të punojë ne keto kushte.

Duke marrë një stacion ne Angli dhe nje tjetër në Skoci, mund te gjendet lehte se ted y stacionet jane ne te njejtin nivel relative. Distanca midis brigjeve Lindore dhe Perëndimore të Anglisë mund të përcaktohet si 300 milje. Nëse lakimi i përshkruar do të ishte vërtet siç pretendohet, stacionet qendrore në Rugby ose Warwick duhet të ishin afër tre milje më të larta se një akord i tërhequr nga të dy ekstremitetet. Nëse do të ishte rasti, nuk ka një shofer. Ne vetëm të qeshim me ata lexues tuaj qe seriozisht na japing kredite per Aventura te till ate krisura sit e ngasesh nje tren ne nje kthese sferike. Kthesat horizontale nte nivelit jane te rrezikshme mjeft, ndersa kthesat vertikale jane akoma me te rrezikshme, fizikisht jane te pamundura.

Inxhinieri, W. Winckler, shkroi në përmbledhjen e Earth Review, në tetor 1893 në lidhje me lakimin e supozuar të Tokës, duke thënë, "Si një inxhinier me shumë vite mbi shpatulla, pashë që kjo tolerance absurde lejohet vetëm në librat shkollorë. Asnjë inxhinier nuk do të ëndërronte të lejonte ndonjë gjë të këtij lloji. Unë kam projektuar shumë milje hekurudha dhe shumë më tepër kanale dhe shtesa as që është menduar, aq më pak e lejuar. Kjo tolerance për lakim do të thotë kjo - se është 8 inç per miljen e parë të një kanali, dhe rritet në raport me katrorin e distancës në milje; kështu, një kanal i vogël i lundrueshëm për anije, të themi 30 milje i gjatë, do të ketë, sipas rregullit të mësipërm, një kompensim për lakim prej 600 këmbësh. Mendoni për këtë dhe pastaj ju lutemi thuajini inxhinierëve që nuk janë budallenj. Asgjë e llojit nuk lejohet. Ne nuk mendojmë më shumë të lejojmë 600 këmbë për një linjë prej 30 milje hekurudhe ose kanal, sesa të humbim kohën tonë duke u përpjekur për të kaluar rrethin.

Kanali i Suezit që lidh Detin Mesdhe me Gjirin e Suezit në Detin e Kuq është një dëshmi e qartë e jo-konveksitetit të Tokës dhe ujit. Kanali është i gjatë 100 milje dhe pa asnjë mbyllje, kështu që uji brenda është një vazhdim i pandërprerë i Detit Mesdhe deri në Detin e Kuq. Kur u ndërtua, lakimi i supozuar i Tokës nuk u mor parasysh, u gërmua përgjatë një linje horizontale të të dhënave 26 metra nën nivelin e detit, duke kaluar nëpër disa basene nga një det në tjetrin, me vijën e drejtperdrejte dhe sipërfaqen e ujit përkryer paralel mbi 100 milje. Niveli mesatar i Mesdheut është 6 inç mbi Detin e Kuq, ndërsa baticat në Detin e Kuq ngrihen 4 metra mbi nivelin më të lartë dhe bien 3 metra nën nivelin më të ulët në Mesdhe, duke e bërë nivelin gjysëm baticës së Detit të Kuq,

sipërfaqjen e detit Mesdhe, dhe 100 milje ujë në kanal, të gjitha një vazhdim i qartë i të njëjtës linjë horizontale! Sikur të ishin ato të lakuara sipas modelit glob të tokës, linja e supozuar e lakuar e globit-tokësore, uji në qendër të kanalit do të ishte 1666 këmbë (50^2 x 8 inç = 1666 këmbë 8 inç) mbi Detet përkatëse në të dyja anët dërsa Kanali është krejtësisht horizontale për të gjithë distancën. Kanali i Madh i Kinës, i thënë të jetë 700 milje në gjatësi, u bë pa marrë parasysh asnjë tolerance për lakim të supozuar, pasi kinezët besojnë se Toka do të ishte një plan i palëvizshëm. Mund të shtoj gjithashtu se nuk është dhënë asnjë tolerance për të në Kanalin e Detit të Veriut, ose në Kanalin e Shipit të Mançesterit, të dy të ndërtuar kohët e funndit, duke dëshmuar qartë se nuk ka globularitet në Tokë apo Det, kështu që bota nuk mund të jetë një glob.! -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (134)

""

"Nëse toka është glob siç është besimit popullor, është shumë e qartë se gjatë prerjes së një kanali, duhet të bëhet një kompensim për lakimin e globit, i cili kompensim do të korrespondonte me katrorin e distancës shumëzuar me tetë inç. Nga kronikat, 5 gushtit 1892, unë nxjerr këtë: 'Perandori gjerman kreu ceremoninë e hapjes së Portave të Kanalit Baltik dhe të Detit të Veriut, në pranverën e vitit 1891. Kanali fillon në Holtenau, në anën jugore të Kiel Bay, dhe të bashkohet Elba 15 milje e mësipërme gryken e saj. Eshtë 61 milje i gjatë, 200 metra i gjerë në sipërfaqe dhe 85 metra në fund, thellësia është 28 këmbë. Nuk kërkohet asnjë prag, pasi sipërfaqja e dy deteve është e të njëjtit nivel. 'Lërini ata që besojnë se është praktikë që studiuesit të bëjnë kompensim për' lakim 'të meditojnë mbi sa vijon nga kompania e kanalit të anijeve në Manchester (Rishikimi i Tokës, Tetor 1893) 'Eshtë e zakonshme në ndërtimet hekurudhore dhe kanale për të gjitha nivelet të referohen në një databazë që është nominalisht horizontale dhe është treguar kështu në të gjitha seksionet. Nuk është praktikë në përcaktimin e Punëve Publike për të bërë toleranca për lakimin e tokës. -Thomas Winship, "Zetetic Kozmogjeni" (23)

Hekurudha në Londër dhe Veri-Perëndim formon një vijë të drejtë 180 milje të gjatë midis Londrës dhe Liverpoolit. Pika më e lartë e hekurudhës, në mes të rrugës në stacionin Birmingham, është vetëm 240 metra mbi nivelin e detit. Nëse bota do të ishte në të vërtetë një glob, duke lakuar 8 inç për një milje katror, traseja prej 180 kilometrash do të formonte një hark me pikën qendrore në Birmingham duke ngritur një plotë 4,400 kembe mbi Londrën dhe Liverpoolin. Shtimi i lartësisë reale të stacionit (240 këmbë) në prirjen e tij teorike (5.400 këmbë) jep 5.640 këmbë pasi lartësia e nevojshme e hekurudhave në një glob-Tokë, më shumë se një mijë metra më e gjatë se Ben Nevis, mali më i lartë në Britaninë e Madhe.

“Në projektimin e hekurudhave në një glob, linja qendrore do të ishte harku i një rrethi që korrespondon me gjerësinë e vendit. Me që linja qendrore për projeksionet hekurudhore është gjithmonë një linjë horizontale, dëshmon se konfigurimi i përgjithshëm i botës është horizontale. Për të mbështetur teorinë e globit, zotërinjtë e vëzhguesve duhet të thërrasin anketuesin për të provuar se ai lejon sasinë e nevojshme për 'lakim.' Por kjo është ajo që burrat e mësuar nuk guxojnë të bëjnë, pasi dihet që shtesa për lakim supozuar nuk është i bërë kurre “ -Thomas Winship, “Zetetic Kozmogjeni” (107)

"Në një vijë të gjatë, si ajo e Hekurudhës së Madhe të Paqësorit, që shtrihet në të gjithë Amerikën e Veriut, lakimi i supozuar, natyrisht, do të ishte proporcionalisht i madh, duke u shtrirë në shumë milje në lartësi, por as një inç nga inxhinierët për lakimon gjatë gjithë

rrjedhës e ndërtimit të asaj linje të gjerë të Hekurudhave. Dhe, në qoftë se ne të mendojnë për atë, se si mund të jetë ndryshe? Të gjitha hekurudhat duhet, sipas nevojës, të jenë të drejta, sepse si mund të funksionojë ndonjë motor ose makineri, me siguri në një sipërfaqe konvekse? -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (125)

J. C. Bourne në librin e tij, "Historia e Hekurudhës së Madhe Perëndimore" deklaroi se e gjithë hekurudha origjinale angleze, më shumë se 118 milje e gjatë, se e gjithë linja me përjashtim të planeve të pjerrta, mund të vlerësohet praktikisht si e nivelit. Sesioni i Parlamentit Britanik në 1862 që miratoi ndërtimin e tij të regjistruar në Rendin Nr. 44 për hekurudhën e propozuar, "Që seksioni të hiqet në të njëjtën shkallë HORIZONTALE si plani, dhe në një shkallë vertikale prej jo më pak se një inç për çdo njëqind këmbë, dhe do të tregojë sipërfaqen e tokës të shënuar në plan, nivelin e synuar të punës së propozuar, lartësinë e çdo argjinature, dhe thellësinë e çdo prerjeje, dhe një LINJE E DHENE HORIZONTALE, e cila do të jetë e njëjtë në të gjithë gjatësia e punës."

"Njëqind e tetëmbëdhjetë milje të NIVELIT të hekurudhës, dhe ende sipërfaqja në të cilën është parashikuar një glob? E pamundur. Nuk mund te jete. Në fillim të 1898 u njoha me Z. Hughes, shefi i oficerit të avullores 'Qyteti i Lincoln.' Ky zotëri më tha që ai kishte projektuar mijëra kilometra hekurudhor të nivelit në Amerikën e Jugut dhe kurrë nuk kishte dëgjuar për ndonjë tolerance për lakimin. Në një rast, ai vëzhgoi mbi një mijë milje hekurudhë e cila ishte një linjë e përsosur e drejtë gjatë gjithë rrugës. Dihet se në Republikën Argjentinase dhe pjesë të tjera të Amerikës së Jugut, ka hekurudha mijëra milje të gjatë pa kurbë ose gradient. Në projektimin e hekurudhave, bota pranohet të jetë një plan, dhe rregullat e projeksionit, nëse do të ishte një glob, ende nuk janë zbuluar. Hekurudhat e nivelit dëshmojnë një botë të një niveli, deri në konfuzion të shkollës globulare të burrave jopraktikë me paga të larta dhe tru të vegjël. -Thomas Winship "Zetetic Kozmogoni" (109)

"Në të gjitha mbikqyrjet nuk egziston toleranca për kurbature, i cili do të ishte një domosdoshmëri në një glob; që një linjë horizontale është në çdo rast nje linje qendrore

e vazhdueshme, në të gjithë gjatësinë e punës; dhe se teodoliti pret te njejten lartësi në vijë secilën anë të saj, cila lartësi është e njëjtë me atë të instrumentit, dëshmon qartë, për ata që do të pranojnë prova, se bota është plan dhe jo glob -Thomas Winship, "Zetetic Kozmogjeni" (126)

Toka e Sheshte e provuar nga Pilotët dhe Lundertarët.

Nëse Toka do të ishte një sferë, pilotët e aeroplanit duhet të rregullojnë vazhdimisht lartësitë e tyre lart në mënyrë që të mos fluturojnë drejt në "hapësirën e jashtme!" Nëse Toka do të ishte me të vërtetë një sferë me perimetër 25,000 milje, e cila do të lakonte 8 inç për kilometër katror, një pilot që dëshiron të ruajë lartësinë e avionit të tij, me një shpejtësi tipike lundrimi prej 500 mph, do të duhet të zhyte vazhdimisht hundën e tyre poshtë dhe të zbresë 2,777 këmbë (mbi gjysmën e një mile) çdo minutë! Përndryshe, pa kompensim, në një orë kohë piloti do të gjente veten 166.666 këmbë (31.5 milje) më i lartë se sa pritej! Një aeroplan që fluturonte me 35,000 këmbë tipike, që dëshiron të ruajë atë lartësi në pjesën e sipërme të të ashtuquajturës "Troposphere" brenda një ore, do të gjenin veten mbi 200,000 këmbë lartësi në "Mezosferë" me një trajektore të ngritur në mënyrë të qëndrueshme sa më gjatë që të shkojnë . Kam biseduar me disa pilotë, dhe asnjë kompensim i tillë për lakimin e supozuar të Tokës nuk është bërë kurrë. Kur pilotët vendosin një lartësi, matësi i tyre i horizontit artificial mbetet i nivelit dhe kështu ndodh edhe kursi i tyre; asgjë si deklarimi i nevojshëm 2,777 këmbë në minutë nuk merret në konsideratë ndonjëherë.

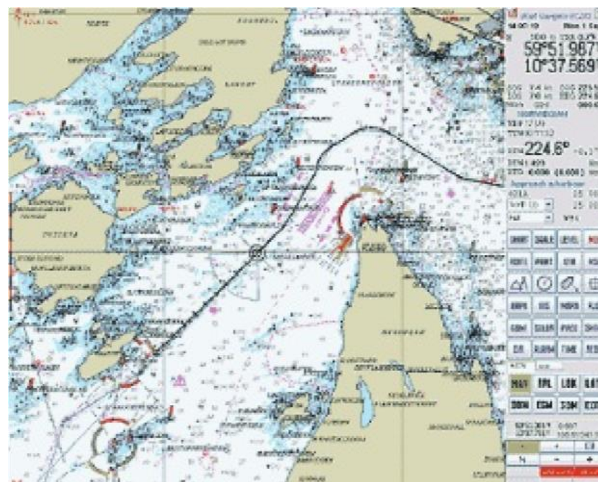
"Duhet të jetë e qartë për lexuesit që, nëse toka është globi sipas besimit popullor, rregullat e vëzhguara për lundrimin e një anijeje nga një pjesë e ketij globi në tjetrën, duhet të jenë në përputhje me figurën e saj. Linja e të dhënave në navigacion do të ishte një hark i një rrethi, dhe të gjitha llogaritjet do të bazoheshin në konveksitetin e ujit dhe do të përpunohej nga trigonometria sferike. Më lejoni të parashtroj vërejtjet e mia mbi degën e rëndësishme të lëndës sonë duke thënë se në det linja është gjithmonë një vijë horizontale;

trigonometria sferike nuk përdoret kurrë, dhe asnjë nga njëmijë drejtues të anijeve nuk e kupton trigonometërinë sferike. " -Thomas Winship, “Zetetic Kozmogjeni” (86)

Pilotët e aeroplanit dhe lundruesit detre fluturojnë dhe të lundrojnë sikur Toka të ishte një aeroplan. Pilotët arrijnë lartësinë e tyre të dëshiruar dhe e ruajnë atë pa mundim me orë të tëra, duke mos pretenduar kurrë asgjë me 2.777 këmbë në minutë të prjerrësisë së detyruar për shkak të lakimit të Tokës. Në mënyrë të ngjashme, kapitenët e anijeve për të lundruar distanca të mëdha në det, kurrë nuk duhet të faktojnë lakimin e supozuar të Tokës në llogaritjet e tyre! Të dy fluturimi me aeroplan dhe Rrethin e Madh I lundrimit me, metodat më të njohura të navigimit, përdorin trigonometrine plane, jo sferike.

"Plani I lundrimit zakonisht se është arti i lundrimit të një anije në supozimin se toka është një plan ... edhe kur gjatësia hyn në konsideratë, ndërsa ako kemi të bëjmë me një plan trekëndëshma me trekëndëshin e aeroplanit vetëm se duhet të merremi ... por si hetimi këtu i dhënë në tekst tregon se lundrimi planifikohet ne nje plan te rrafshtë
-J.R. Young, “Navigimi dhe Astronomia nautike”

"Duhet të jetë e qartë për të gjithë ata që e kuptojnë se çfarë është një trekëndësh, se baza e çdo figure të tillë në një glob do të ishte harku i një rrethi, nga i cili qendra do të ishte qendra e globit. Kështu, në vend të një trekëndëshi plan, figura do të përmbante një kënd të rrafshit dhe dy kënde sferike. Prandaj, nëse trekëndëshi i planit është ai me të cilin duhet të merremi, dhe i tillë është rasti, baza e trekëndëshit do të ishte një vijë e drejtë - oqeani. Se i gjithë trekëndëshi i përdorur në det është plan, dëshmon se deti është një plan. Citati i mësipërm thotë se një trekëndësh plan përdoret për një sipërfaqe sferike, por 'rregullat për lundrimin në plan do të mbanin në të njëjtën mënyrë edhe pse sipërfaqja ishte një plan.' Çfarë arsyetimi i shkëlqyer! Eshtë si të thuash që rregullat për përshkrimin e një rrethi janë ato që përdoren për të vizatuar një katror, por ato do të kishin njëlloj të mirë, edhe pse shifra ishte një katror. - Thomas Winship, "Zetetic Kozmogoni" (88)

Plani i Lundrimit është një tërësi llogaritjesh matematike duke supozuar se Toka është krejtësisht e rrafshët. Nëse Toka do të ishte në të vërtetë një sferë, një supozim i tillë i gabuar do të çonte në pasaktësi të dukshme, të vazhdueshme dhe domosdoshmëria e përdorimit të trigonometrisë sferike do të bëhej evidente. Plani i lundrimit ka funksionuar shumë mirë si në teori ashtu edhe në praktikë për mijëra vjet, megjithatë, dhe trigonometria e plane ka kohë dhe përsëri është provuar më e saktë sesa trigonometria sferike në përcaktimin e distancave nëpër oqeane. Ajo është aq e zakonshme ne përdorim; "Navigation në teori dhe praktikë" thekson se, "Lundrimi në Teori dhe Praktikë "thotë se," Në praktikë vështirë se përdoren rregulla të tjera, por ato që rrjedhin nga lundrimi ne plan. Kundërshtimi i madh dhe serioz për lundrimi në plan është se gjatësia nuk mund të gjendet nga ajo me saktësi, megjithëse në praktikë, ajo gjendet më shpesh nga ajo sesa me ndonjë metodë tjetë. " Pra, dhe gjatësia dhe gjërësia gjenden më shpesh dhe më saktë duke supozuar se Toka është e sheshtë, më saktë edhe sesa të supozojmë se Toka është sferike!

"Lundrimi në plan vërteton se sipërfaqja e ujit është një plan ose sipërfaqe horizontale dhe në praktikë tregohet se ky plan shtrihet për mijëra milje. Nëse udhëtimi është jashtë apo drejt shtëpisë nuk bën dallim; duke treguar kështu që një v udhëtim i shkurtër 'deri te Kepi dhe kthimi në Angli mund të realizohet me vela me avion. Fakti që uji është i sheshtë si një fletë letre (kur është i shqetësuar nga era dhe batica) është spiranca e punës ', dhe zgjidhja e fuqishme' e tokës për të gjithë ata që hedhin poshtë mashtrimet e astronomisë teorike moderne. Provoni që uji të jetë konveks, dhe ne menjëherë dhe."
-Thomas Winship, "Zetetic Kozmogoni" (91)

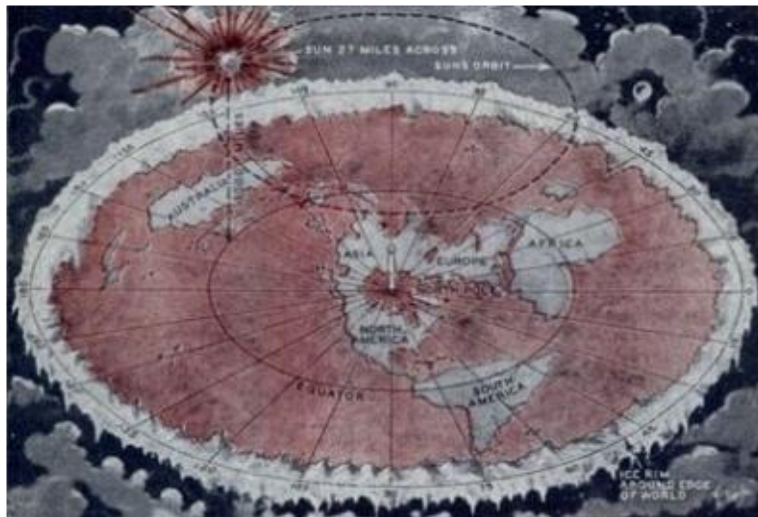

"Nëse Toka do të ishte një glob, një glob i vogël model do të ishte objekti që lundruesi do të merrte detin me të. Por një gjë e tillë që nuk dihet: me një lodër të tillë si udhëzues, marinari do të shkatërronte anijen e tij, me siguri! Kjo është një provë se Toka nuk është një glob ... Ndërsa busulla e marinarëve tregon veriun dhe jugun në të njëjtën kohë, dhe një meridian është një vijë veriore dhe jugore, rrjedh se meridianët nuk mund të jenë askush tjetër përveç linjave të drejta. Por, pasi të gjithë meridianët në një glob janë gjysmërreth, është një provë e pakontrollueshme se Toka nuk është një glob. "
-William Carpenter, "100 Prova se Toka nuk eshte nje Globe" (8-13)

"Gjilpëra e këtij instrumenti më të rëndësishëm është e drejt, dy skajet e saj që tregojnë Veriun dhe Jugun në të njëjtën kohë, rrjedhimisht meridianët duhet të jenë gjithashtu linja të drejta; ndërsa, në një glob, ata janë gjysem rrathe. Në Ekuator plani i gjilpërës është I drejtë, që do të ishte e pamundur, meqë rruzulli është konveks, njëri skaj I shigjetës së busullës do të zhytej drejt tokës dhe skaji tjeter drejt qiellit. Përsëri, navigatori, kur shkon në det, merr vëzhgimet e tij dhe mbështetet në Compass për ta udhëhequr atë për drejtimin në të cilin dëshiron të vazhdojë; ai nuk e siguron veten me modelin e një Globi, i cili, nëse bota do të ishte një Globe, me siguri do të ishte plani më i sigurt për të përvetësuar, por ai merr harta ose tabela të sheshta. Kështu, në praktikë, ai lundron anijen e tij sikur deti të ishte horizontale, megjithëse në teori ai ishte mësuar gabimisht se është konveks. " -DavidW ardlaw Scott, "Terra Firma" (99)

Poli I Jugut nuk egziston!

Në modelin e Tokes se Sheshte të kozmosit, Poli i Veriut është qendra e paluajtshme e botës dhe e gjithë universit. Polaris, Ylli i Veriut, ulet drejtpërdrejt në Polin e Veriut në pikën më të lartë të qiejve, dhe si një kube planetare që rrotullohet ngadalë, të gjitha trupat qiellorë rrotullohen rreth Polaris dhe mbi Tokë një herë në ditë. Dielli rrotullohet rreth e përqark periferisë së Tokës çdo 24 orë, duke udhëtuar në mënyrë të qëndrueshme çdo ditë nga ekuatori gjatë ekuinoksit të brendshëm të Marsit, deri në Tropikun e Kancerit në solsticin e verës qershor, përsëri në ekuator për ekuinoksin vjeshtor të shtatorit, dhe gjithë rrugës poshtë në Tropikun e Bricjapit në solsticin e dimrit të Dhjetorit

Në modelin e Tokës së sheshtë, Poli i Jugut nuk ekziston fare dhe Antarktida është përkundrazi një mur gjigant që shtrihet perimetrin e Tokës që mban në oqeanet si një tas gjigand, ose një "kupë botërore". Sado e çuditshme sa të duket ky koncept në fillim, është një fakt që nëse vendosni një Jug të mbartur nga kudo në Tokë, në mënyrë të pashmangshme në ose para 78 gradë gjatësi Jugore, do ta gjeni veten ballë për ballë me një akull të madh- mur që ngrihet 100-200 metra në ajër duke shtrirë në Lindje dhe Perëndim të gjithë perimetrin e botës!

"Barriera e akullit, aq e përmendur shpesh në llogaritë e rajoneve të Antarktikut, është pjesa e përparme e mbulimit të madh të akullnajave, ose kapakut të akullit, i cili, duke grumbulluar në fusha të gjera, duke izoluar fusha nga reshjet e dendura të dëborës, dhe përfundimisht duke arritur qindra, pse jo mijëra këmbë trashësi, duke rrësqitur

nga Amtarktida për në detin polar. Barriera e akullit, tashme nje pjese e mbuleses meme te akullit, e paraqet veten tek lundruesi si nje mur i frikshem akulli solid, pingul te rangut nga nje mije kembe, deri ne dymije kembe trashesi, nga te cilat njeqind ose dyqind jane siper ujit dhe teteqind a me shume jene poshte nivelit te ujit."-Greely, General A. W. "Antarctica, apo kontinenti i supozuar i Jugut." Cosmopolitan 17 (1894): p. 296

"E*shtë demonstruar se toka është një plan, qendra sipërfaqësore e së cilës është menjëherë nën yllin e quajtur 'Polaris', dhe skajet e të cilave kufizohen nga një rajon i gjerë i akullit dhe ujit dhe masave të parregullta të tokës. E gjithë përfundon në mjegull dhe errësirë, ku dëbora dhe breshri, renkimet e erërave të ftohta dhe të errëta, stuhitë ulëritëse, valët çmendurisht të ngritura dhe ajsbergët përplasës janë pothuajse të vazhdueshme.*" -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy, toka nuk eshte nje glob!" (117)

Antarktida nuk është "kontinenti i akullit" i vogël i gjetur i mbyllur në antipodin e poshtëm të globeve të astronomit. Përkundrazi, Antarktida fjalë për fjalë na rrethon 360 gradë, rrethon çdo kontinent dhe vepron si një pengesë që mban në oqeane. Pyetjet më të shpeshta dhe misteret më të mëdha që akoma nuk janë zgjidhur janë: sa larg shtrihet akulli i Antarktikut jashtë? A ka një kufi? Ajo që shtrihet përtej, apo është vetëm bora dhe akulli përgjithmonë? Falë traktateve të KB dhe mbikëqyrjes së vazhdueshme ushtarake, Poli i Veriut dhe Antarktida mbeten të fshehura në fshehtësinë e qeverisë, të dyja zonat e supozuara "pa fluturim / pa-lundrim", me disa raporte të pilotëve civilë dhe kapitenëve që shuhen larg dhe u shoqëruan përsëri nën kërcënimin e dhunë.

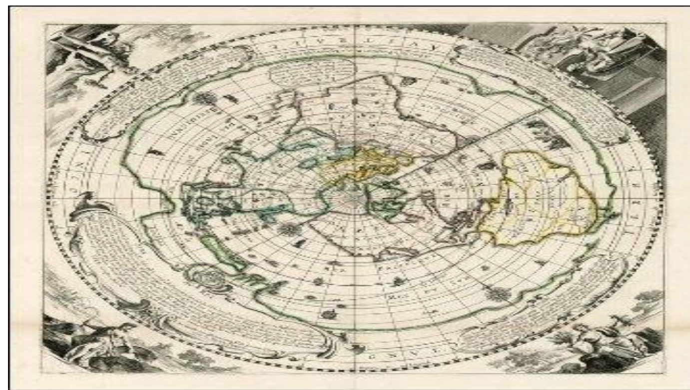

"Sa larg akulli shtrihet; se si ajo mbaron; dhe ajo që ekziston përtej saj, janë pyetje të cilave asnjë përvojë njerëzore nuk mund t'i përgjigjet. E tëra që ne e dimë aktualisht është se bora dhe breshri, erërat e ulërimta dhe stuhitë e papërshkrueshme mbijetojnë dhe se në çdo drejtim - hyrja njerëzore ndalohet nga zhdukjet e pashlyera të akullit të përhershëm, "duke u zgjatur më larg sesa syri ose teleskopi mund të depërtojnë, dhe duke u humbur në errësirë e thelle". -Dr. Samuel Rowbotham, “Zetetic Astronomy, Earth Not a Globe!” (91)

Para se të arrijnë në murin e akullit të Antarktikut, duke lundruar në oqeanet Jugore gjithnjë e më të tronditura, eksploruesit hasin natën më të gjatë, më të errët, më të ftohtë dhe detet dhe stuhitë më të rrezikshme kudo në Tokë. Vasco de Gama, një eksplorues portugez në fillim të shekullit të 16-të në Detet e Jugut shkroi se si: "Valët ngrihen si male në lartësi; anijet janë ngritur deri në retë, dhe siç duket janë përshpejtuar duke qarkulluar vorbullat në shtratin e oqeanit. Erërat po shpërthejnë të ftohtë dhe aq të fuqishëm sa zëri i pilotit mezi mund të dëgjohet.

Në 1773 Kapiteni Cook u bë eksploratori i parë modern që dihet se kishte shkelur Rrethin e Antarktikut dhe arriti në barrierën e akullit. Gjatë tre udhëtimeve, që zgjatën tre vjet dhe tetë ditë, Kapiteni Cook dhe ekuipazhi lundruan gjithsej 60,000 milje përgjatë vijës bregdetare të Antarktikut, duke mos gjetur asnjëherë një hyrje ose shteg përmes ose përtej murit masiv akullnajor! Kapiteni Cook shkroi: «Akulli shtrihej në lindje dhe perëndim shumë larg nga pamja jonë, ndërsa gjysma jugore e horizontit ishte ndriçuar nga rrezet e dritës, të cilat pasqyroheshin nga akulli në një lartësi të konsiderueshme. Ishte me të vërtetë mendimi im që ky akull shtrihet mjaft në pole, ose mbase bashkohet me një tokë të cilës i është fiksuar që nga krijimi. "

Më 5 tetor 1839 një eksplorues tjetër, James Clark Ross filloi një seri udhëtimesh të Antarktikut që zgjatën gjithsej 4 vjet e 5 muaj. Ross dhe ekuipazhi i tij lundruan dy anije të blinduara rëndë mijëra milje, duke humbur shumë burra nga uraganet dhe ajsbergët, duke kërkuar për një pikë hyrje përtej murit akullnajor jugor. Me të parë pengesën masive përballe murit Captain Ross shkroi ,

"Duke u shtrirë nga pika e saj ekstreme lindore për aq sa syri mund të dallonte në repartin e lagjes. Ajo paraqiste një pamje të jashtëzakonshme, që rritej gradualisht në lartësi sa më shumë që I afroheshim, duke na paraqitur nje shkem pingul akulli midis 150 – 200 këmbë mbi nivelin e detit, krejtësisht i sheshtë dhe niveli në majë, dhe pa asnjë çarje ose shirita në pamjen perballë detit. Ne mund të kemi mundësi të barabarta suksesi të lundrojmë nëpër shkëmbinjtë e Dover, për të depërtuar në një masë të tillë.

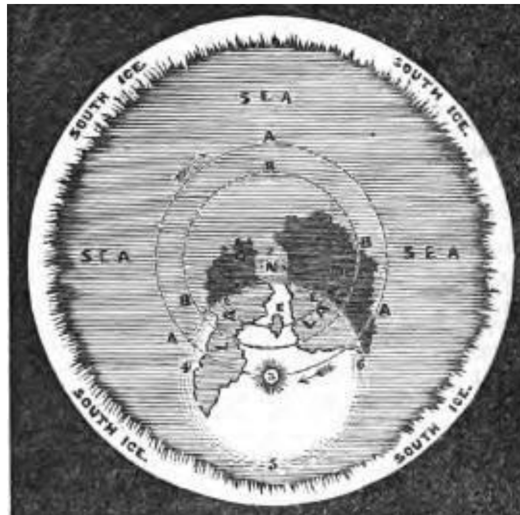
"Po, por ne mund ta lundrojme rreath e qark Jugun mjaft lehtë", thuhet shpesh nga ata që nuk e dine. Anija britanike "Challenger" përfundoi së fundmi lundrimin ne rajonit Jugor - indirekt, për të qenë i sigurt – që zgjati 3 vjet dhe përshkoi afro 69,000 milje - një

shtrirje e gjatë sa 6 herë vijën e supozuar globulare. -William Carpenter, "100 Prova se toka nuk eshte glob" (78)

"*Nëse tani e marrim parasysh faktin se kur udhëtojmë me tokë ose det, dhe nga ndonjë pjesë e botës së njohur, në një drejtim drejt yllit polar të Veriut, do të arrijmë në një pikë të njëjtë, ne jemi të detyruar të përfundojmë se ajo që deri më tani është quajtur rajoni Polar i Veriut, është me të vërtetë qendra e Tokës. Që nga kjo qendër veriore toka zhvendoset dhe shtrihet drejt një perimetri, i cili tani duhet të quhet rajoni Jugor: i cili është një rreth i gjerë, dhe jo një pol ose qendër ... Në këtë dhe mënyra të tjera të gjithë lundruesit e shkëlqyeshëm kanë qenë të irrituar në përpjekjet e tyre dhe kanë qenë pak a shumë të hutuar në përpjekjet e tyre për të lundruar nëpër Tokë mbi ose përtej rrethit Antarktik. Por nëse rajoni jugor është një pol ose qendër, si veriu, do të kishte pak vështirësi për ta rrethuar atë, sepse rrethi do të ishte relativisht i vogël. Kur shihet që Toka nuk është një sferë, por një plan, që ka vetëm një qendër, veriun; dhe se jugu është kufiri i gjerë i akullt i botës, vështirësitë e përjetuara nga lundruesit mund të kuptohen lehtë.*"

-Dr. Samuel Rowbotham, "Toka nuk eshte nje glob 2nd Edition" (21-23)

Nëse Toka do të ishte vërtet një glob, atëherë çdo paralel i gjerësisë në Jug të ekuatorit do të duhej të ishte gjithmonë e më të vogla duke u zhvendosur drejt Jugut. Me fjalë të tjera, perimetri në 10 gradë gjerësia e Jugut do të përbënte një rreth më të vogël sesa në ekuator, 20 gradë gjeresia e Jugut do të përbënte një rreth më të vogël se 10, etj. Nëse, megjithatë, Toka është një plan i shtrirë, atëherë çdo paralel i gjerësisë në Jug të ekuatorit duhet të jetë më I mash se paraleli paraardhes duke u zhvendosur drejt Jugut. Paraleli 10 gradë Gjerësi e Jugore do të përbëjë një rreth më të madh se ekuatori, 20 gradë Gjerësi e Jugore do të përbëjë një rreth më të madh se 10, etj. Po kështu, nëse Toka do të ishte një glob, paralelet e gjatësive do të arrinin madhesine maksimale në Ekuator, ndërsa konvergjojnë në të dy polet. Ndërsa nëse Toka është një plan I hapur, pralelet thjesht duhet të zgjerohen drejtpërdrejt nga Poli i Veriut. Kështu që cila është e vërteta?

"Sipas parimit, siç mësohet nga Shkrimet dhe vëzhgimi i zakonshëm, se bota nuk është një Planet, por përbëhet nga masa të mëdha toke të shtrira në dete të nivelit, Veriu është qendra e sistemit, është e qartë se shkallët e gjatësisë gradualisht do të rritet në gjerësi përgjatë gjithë rrugës nga qendra e Veriut në kufirin e akullt të rrethueses së madhe Jugore. Si pasojë e diferencës midis shtrirjes aktuale të gjatësisë dhe asaj të lejuar prej tyre nga Autoritetet Detare, e cila diferencë, në gjerësinë e Kepit të Shpresës së Mirë, është vlerësuar të arrijë në një numër të madh miljesh, shumë Shipmasterë kanë humbur

llogaria e tyre, dhe shumë anije janë mbytur. Kapitenët e anijeve, të cilët janë edukuar në teorinë globulare, nuk dinë të japin llogari për humbjen e tyre kaq shumë të kursit të tyre në gjerësitë jugore, dhe përgjithësisht e fajsojnë per këtë rrymat detare; por kjo arsye është e kotë, sepse megjithëse rrymat mund të ekzistojnë, ato zakonisht nuk drejtohen në drejtime të kundërta, dhe anijet shkatërrohen shpesh, pavarësisht nëse lundrojnë në Lindje apo Perëndim. " -David Wardlaw Scott, “Terra Firma” (102)

Gjatë udhëtimeve të kapitenit James Clark Ross rreth perimetrit të Antarktikut, ai shpesh shkruante në ditarin e tij i hutuar se si ata e gjenin veten rregullisht në përputhje me tabelat e tyre, duke deklaruar se ata e gjetën veten mesatarisht 12-16 milje jashtë llogaritjes së tyre çdo ditë, disa ditë edhe më shumë që 29 milje. Nënkoloneli Charles Wilkes komandoi një ekspeditë eksplorimi të Marinës së Shteteve të Bashkuara në Antarktik nga 18 gusht 1838 deri më 10 qershor 1842, pothuajse katër vjet kaluan "duke eksploruar dhe vrojtuar oqeanin Jugor". Në revistat e tij, toger Wilkes përmendi gjithashtu se ishte vazhdimisht në lindje të llogaritjes së tij, ndonjëherë mbi 20 milje në më pak se 18 orë.

"Komandantët e këtyre ekspeditave të ndryshme që ishin, natyrisht, edukuar dhe besonin ne rrumbullakësinë e tokës, ishin të paafte të gjenin shkakun e diferencës midis rezultateve të log dhe kronometër me ato egzistuese. Por një fakt i thjeshtë është plotësisht fatal për një shpjegim të tillë, d.m.th., kur rruga e marrë është në lindje ose perëndim, të njëjtat rezultate përjetohen. Uji i rajonit jugor nuk mund të rrjedhë në dy drejtime të kundërta në të njëjtën kohë; dhe kështu, megjithëse janë vërejtur rryma të ndryshme lokale dhe të ndryshueshme, ato nuk mund të tregojnë se janë shkaku i mospërputhjeve aq të vërejtura përgjithësisht në gjerësi të larta jugore midis kohës dhe rezultateve log. Përfundimi është një nga domosdoshmëria, i detyruar prej nesh nga shuma e provave të mbledhura se shkallët e gjatësisë në çdo gjerësi të caktuar jugore janë më të mëdha se shkallët në çdo gjerësi më të afërt me qendrën veriore; duke vërtetuar kështu faktin tashmë më shumë sesa mjaft demonstruar se toka është një plan, që ka një qendër veriore, në lidhje me të cilat shkallët e gjerësisë janë koncentrike, dhe nga e cila shkallët e gjatësisë janë linja divergjente, duke rritur vazhdimisht në distancën e tyre nga njëra-tjetra ato janë zgjatur drejt perimetrit të madh jugor të akullnajave -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy: Toka nuk eshte glob!" (261)

11 shkurt 1822, në mesditë, në gjerësi 65.53. S. kronometrat tanë dhanë 44 milje më shumë në perëndim sesa log në tre ditë. Më 22 Prill (1822), në gjerësi 54.16. S. gjatësi jonë nga chronometers ishte 46,49, dhe nga D.R. (llogaritja e vdekur) 47 ° 11´: Më 2 maj (1822), në mesditë, në gjerësi 53.46. S., gjatësia jonë nga kronometrat ishte 59 ° 27´, dhe nga D.R. 61 ° 6'. 14 tetor, në gjerësi 58.6, gjatësi nga kronometrat 62 ° 46´, me llogari 65 ° 24´. në gjerësi

59.7. S., gjatësi nga chronometrat ishte 63 ° 28', nga llogaria 66 ° 42'. Në gjerësi 61.49. S., gjatësi nga chronometrat ishte 61 ° 53', nga llogaria 66 ° 38' ".

-Captain James Weddell, "Voyages Towards the South Pole"

"Në hemisferën jugore, naviguesit në Indi shpesh janë fantazuar në lindje të Kepit kur janë ende në perëndim, dhe janë përzënë në brigjet e Afrikës, të cilat, sipas llogaritjes së tyre, shtrihen pas tyre. Kjo fatkeqësi i ndodhi një fregate të shkëlqyer, Challenger, në 1845. Si ndodhi humbja e Anijes së Madhështisë së Saj "Pushtuesi"? Si kanë kaq shumë anije të tjera fisnike, të forta, të përsosura, të lundruara në mënyrë të përkryer, janë shkatërruar në mot të qetë, jo vetëm në natën e errët, apo në një mjegull, por në dritë të ditës me diell - në rastin e dikurshëm mbi brigjet, në këto të fundit, mbi shkëmbinjtë nënujor- nga të qenurit 'jashtë llogaritjes', në rrethana të cilat deri më tani, kanë zënë në erë çdo shpjegim të kënaqshëm. " -Rev. Thomas Milner, "Udhetim neper krijim"

Perimetri ekuatorial i topit të supozuar të Tokës thuhet se është 24.900 statut ose 21.600 milje detare. Një milje detare është distanca, pas lakimit të supozuar të Tokës, nga një minutë e gjerësisë gjeografike në tjetrën (harku). Një milje statuje është distanca e vijës së drejtë (korda).

"Manuali Australian, Almanack, Transportuesit" dhe Drejtoria e Importuesve "thotë se distanca midis Sidneit dhe Nelsonit është 1400 detare ose 1633 milje statuti. Duke lejuar më shumë se 83 milje të mjaftueshme si distanca për të rrumbullakuar Cape Farewell dhe lundrimin në gjirin Tasman në Nelson lë 1550 milje statuti si distanca në vijë të drejtë nga meridiani i Sidneit deri në meridianin e Nelson. Diferenca e tyre dhënë në gjatësi është 22 gradë 2'14 ". Prandaj, nëse 22 gradë 2’14 ”nga 360 është 1550 milje, e gjitha eshte 25,182 milje. Kjo është më e madhe sesa Toka thuhet se është në ekuator, dhe 4262 milje më e madhe se sa do të ishte në gjerësinë jugore të Sidneit në një glob me përmasa të përmendura! Një pjesë e 360 e 25.1182 jep 70 milje si distanca midis secilës shkallë gjatësi në Gjerësi Jugore në 34 shkallë të Sidneit. Në një glob 25,000 milje në perimetër ekuatorial, megjithatë, gradët e gjatësisë në 34 gradë gjerësi do të ishin vetëm 58 milje, 12 milje të plota për gradë më pak se realiteti. Kjo shpjegon në mënyrë të përkryer pse Ross dhe navigatorët e tjerë në Jugun e thellë përjetuan mospërputhje të përditshme 12+ milje midis llogaritjes dhe realitetit të tyre, në Jugun më larg udhëtuan më larg ndarjes.

«Nga afër Cape Horn, Kili deri në Port Philip në Melbourne, Australi, distanca është 9,000 milje. Këto dy vende janë 143 shkallë gjatësi nga njëra-tjetra. Prandaj, tërë shtrirja e perimetrit të Tokës është një pyetje thjesht aritmetike. Nëse 143 gradë bëjnë 9,000 milje, cila do të jetë distanca e bërë nga të gjithë 360 gradë në të cilat është ndarë sipërfaqja? Përgjigja është, 22.657 milje; ose, 8357 milje më shumë sesa do të lejonte teoria e rrumbullakesise. Sidoqoftë, duhet të kihet parasysh se distancat e mësipërme janë masë detare, e cila, e zvogëluar në milje statuti, jep distancën aktuale rreth rajonit Jugor në një gjerësi të caktuar si 26,433 milje statuti; ose afro 1.500 milje më shumë se perimetri më i madh i caktuar ndonjëherë në Tokë në ekuator. " -Dr. Samuel Rowbotham "Toka nuk eshte nje glob" (52)

Llogaritjet e ngjashme të bëra nga Kepi i Shpresës së Mirë, Afrika e Jugut deri në Melburn, Australi me një gjerësi mesatare prej 35.5 gradë në Jug, kanë dhënë një shifër të përafërt prej mbi 25,000 milje, që është përsëri e barabartë me ose më e madhe se perimetri i supozuar më i madh i Tokës ekuator. Llogaritjet nga Sidnei, Australia deri në Wellington, Zelanda e Re me një mesatare prej 37.5 gradë në Jug kanë dhënë një perimetër të përafërt prej 25.500 milje, akoma më e madhe! Sipas teorisë top-Tokë, perimetri i Tokës në 37.5 gradë Gjerësia Jugore duhet të jetë vetëm 19,757 milje statuti, gati gjashtë mijë milje më pak se matjet e tilla praktike.

"Llogaritjet e mësipërme janë, siç u tha tashmë, vetëm përaferta; porsi tolerance liberale janë bërë për parregullsi të rrugës, etj., ato janë mjaftueshëm të sakta për të vërtetuar se gradet e gjatësisë, ndërsa ne vazhdojmë drejt jugut, nuk zvogëlohen, siç do të ishin në një glob, por zgjerohen ose rriten, pasi duketse toka është plan; ose, me fjalë të tjera, pika më e largët, ose gjerësia më e madhe në jug, duhet të ketë perimetrin më të madh dhe shkallët.*”* -Dr. Samuel Rowbotham, “Zetetic Astronomy: Toka nuk eshte nje glob” (258)

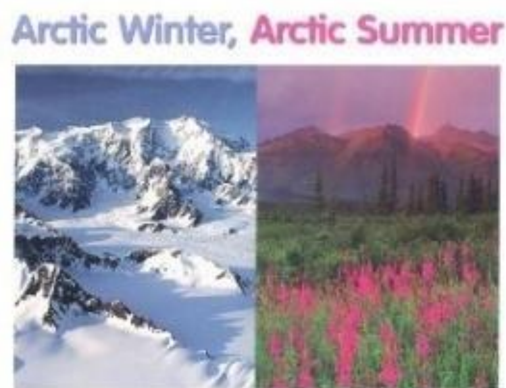
Vetëm paralelet e gjerësisë - të gjitha linjat imagjinare në sipërfaqen e Tokës janë rrathë, të cilat rriten, në mënyrë progresive, nga qendra veriore në perimetrin jugor. Kursi i marinës në drejtimin e secilit prej këtyre qarqeve koncentrike është gjatësia e tij, gradët e së cilës RRITEN në një masë të tillë përtej ekuatorit (duke shkuar drejt jugut) që qindra anije janë shkatërruar për shkak të idesë së rremë të krijuar nga pavërtetësia e hartave dhe teoria globulare së bashku, duke bërë që marinari të dilte vazhdimisht nga llogaritja e tij. Me një hartë të Tokës në formën e saj të vërtetë, të gjitha vështirësitë bien, dhe anijet mund të zhvendosen kudo me siguri të përsosur. Kjo, pra, është një provë shumë e rëndësishme praktike që Toka nuk është një glob. " –William Carpenter, “100 Prova se toka nuk eshte nje glob” (14)

Vertetimet arktike dhe antarktike të Tokës së Sheshtë.

Nëse Toka do të ishte vërtet një glob, rajonet polare të Arktikut dhe Antarktikut dhe zonat me gjerësi të krahasueshme Veriu dhe Jugu i ekuatorit duhet të ndajnë kushte dhe karakteristika të ngjashme si temperaturat e krahasueshme, ndryshimet sezonale, gjatësia e dritës së ditës, jeta e bimëve dhe kafshëve. Sidoqoftë, në realitet, rajonet Arktik / Antarktik dhe zonat me gjerësi të krahasueshme Veri / Jug i ekuatorit ndryshojnë shumë *në shumë mënyra.*

"Nëse toka është glob sipas besimit popullor, të njëjtën sasi nxehtësie dhe të ftohti, verë dhe dimër, duhet të provohet në të njëjtat gjerësi Veriu dhe Jugu i Ekuatorit. Do të gjendeshin të njëjtin numër bimësh dhe kafshësh dhe ekzistojnë të njëjtat kushte të përgjithshme. Kjo është e kundërta, kundërshton supozimin globular. Kontrastet e mëdha midis vendeve në të njëjtat gjerësi Veriu dhe Jugu i Ekuatorit, është një argument i fortë kundër doktrinës së marrë për kalbësinë e tokës" -Thomas Winship, "Zetetic Cosmogeny" (8)

Antarktida është deri tani vendi më i ftohtë në Tokë me një temperaturë mesatare vjetore prej afërsisht -57 gradë Farenheit, dhe një rekord të ulët prej -135.8! Temperatura mesatare vjetore në Polin e Veriut, sidoqoftë, është 4 gradë relativisht e ngrohtë. Gjatë gjithë vitit, temperaturat në Antarktik ndryshojnë më pak se gjysma e sasisë në gjerësi të krahasueshme të Arktikut. Rajoni Arktik i Veriut gëzon verë mesatarisht të ngrohtë dhe dimra të menaxhueshëm, ndërsa rajoni i Antarktikut Jugor asnjëherë nuk ngrohet sa duhet për të shkrirë dëborën dhe akullin e vazhdueshëm.

"Ky uniformitet i temperaturës përbën pjesërisht akumulimin e madh të akullit i cili formohet jo për shkak të ashpërsisë së madhe të dimrit, por sepse praktikisht nuk ka verë për ta shkrirë atë. Në Antarktik ka dimër të përjetshëm dhe dëbora nuk shkrihet kurrë. Ndërsa në veri, një udhetar gjen renë dhe lepur që zhyten në diell dhe një vend të shkëlqyeshëm e me florë të pasur; brenda rrethit të Antarktikut nuk gjen asnjë bimë
-Thomas Winship, "Zetetic Kozmogjeni" (9)

Ishulli i Kerguelen në 49 gradë Gjerësia Jugore ka vetëm 18 lloje bimësh vendase që mund t'i mbijetojnë klimës së tij armiqësore. Krahasoni këtë me ishullin e Islandës në 65 gradë Gjerësia Veriore, 16 gradë më në veri të ekuatorit sesa Kerguelen është Jug, por Islanda është shtëpia e 870 specieve të bimëve vendase. Në Ishullin e Xhorxhisë, vetëm 54 gradë gjerësi jugore, e njëjta gjerësi gjeografike si Kanada ose Anglia në Veri, ku shumë pyje të dendura me pemë të ndryshme të larta, bollëk. Kapiteni famëkeq Kapi shkroi se ai nuk ishte në gjendje të gjente një kaçubë të vetme aq të madhe sa të bënte një kruese dhëmbësh! Kuk shkroi: "Asnjë pemë nuk dukej të shihej. Tokat që shtrihen në jug janë të dënuara nga natyra deri në ngurtësi të përhershme - kurrë të mos ndiejnë ngrohtësinë e rrezeve të diellit; aspektin e tmerrshëm dhe të egër të të cilit nuk kam fjalë për të përshkruar. Edhe jeta detare është e rrallë në disa trakte të një shtrirje të gjerë, dhe bregu i detit rrallë vërehet duke fluturuar mbi mbeturina të tilla të vetmuara. Kontrastet midis kufijve të jetës organike në zonat Arktik dhe Antarktik janë shumë të jashtëzakonshme dhe domethënëse. Perimet dhe kafshët tokësore gjenden në afro 80 gradë në veri; ndërsa nga paralelja me 58 gradë në jug, lisi dhe bimë të tilla nuk egzistojne dhe bime te ulta veshin shkëmbinjtë, dhe zogjte e detit dhe fiset vetmuese shihen në plazhet e shkreta ".

Në Arktik ka 4 sezone të dallueshme qartë, verë të ngrohtë dhe një bollëk të jetës bimore dhe shtazore, asnjë prej të cilave nuk mund të thuhet për Antarktikun. Eskimezët jetojnë aq larg në Veri sa paralelja e 79-të, ndërsa në Jug asnjë burrë vendas nuk gjendet më i lartë se i 56-ti. Admirali Ferdinand von Vrangel, eksploruesi i Arktikut Rus i shekullit XIX, shkroi se si në Veri, "tufat e panumërta të renë, elks, arinj të zi, dhelpra, ketra të gjelbërta dhe gri mbushin pyjet malorë; Dhelprat guri dhe ujqit bredhin mbi tokë; fluturime të mëdha të mjellmave, patave dhe rosave mbërrijnë në pranverë dhe kërkojnë shkretëtira atje ku mund të zihen dhe të ndërtojnë foletë e tyre në siguri. Shqiponjat, pulebardhat dhe bufat ndjekin prenë e tyre përgjatë bregut të detit; Ptarmiganet vrapojnë nëpër shkurre; shapkat e vogla janë të zënë në mes të përroit dhe në moritë; tufa sorrash kërkojnë fqinjësinë e vendbanimeve të njeriut; dhe kur dielli shkëlqen në pranverë, dikush ndonjëherë mund të dëgjojë edhe notën e gëzuar të trishtilit, dhe në vjeshtë atë të mellenjave.

"Përtej shkallës së 70-të të gjatësisë jugore asnjë pemë nuk të zë syri, të lodhur me bardhësinë e borës; pyjet, druret, madje edhe shkurre janë zhdukur, dhe u kanë dhënë vend disa likeneve dhe bimëve të ulta, të cilat veshin tokën e ngrirë. Ndersa, në veriun më të largët, natyra shpall shkelqimin e bukurise se saj, dhe në verën e shkurtër dhe të shpejtë ajo sjell lule dhe barera të shumta, për të lulëzuar për disa ditë, për tu mberthyer përsëri nga dimri që përsëritet me shpejtësi. Entuziazmi i një vere arktike tashmë e kishte shndërruar (1 qershor) floket me dëborë në kullota luksoze, të pasura me lule dhe bar, me pothuajse të njëjtën pamje të gjallë si ajo e një livadhi anglez ". -W. & R.Chambers, "Eksplorime arktike"

Në Zelandën e Re të vendosur në 42 gradë gjerësi Jugore, në Solsticën Dimërore Dielli lind në 4:31 të mëngjesit dhe perëndon në 7:29 pasdite, duke e bërë ditën më të gjatë të vitit 14 orë e 58 minuta. Në Solsticën e Verës, Dielli i Zelandës së Re ngrihet në 7:29 të mëngjesit dhe perëndon në 04:31 pasdite, duke e bërë ditën më të shkurtër 9 orë dhe 2 minuta të gjatë. Ndërkohë, në Angli, një 10 gradë më afer veriut të ekuatorit sesa Zelanda e Re shtrihet në Jug, dita më e gjatë është 16 orë e 34 minuta, dita më e shkurtër 7 orë e 45 minuta. Prandaj dita më e gjatë në Zelandën e Re është 1 orë e 36 minuta më e shkurtër se dita më e gjatë në Angli, dhe dita më e shkurtër në Zelandën e Re është 1 orë e 17 minuta më e gjatë se dita më e shkurtër në Angli.

Uilliam Sveinson, një anglez që emigroi dhe u bë Prokuror i Përgjithshëm i Zelandës së Re në mesin e shekullit të 19-të jetoi në të dy vendet për dekada dhe shkroi për ndryshimet e tyre, duke thënë, "Gama e temperaturës është e kufizuar, nuk ka asnjë tepricë as të nxehtit as ftohtë; krahasuar me klimën e Anglisë, vera e Zelandës së Re është shumë pak më e ngrohtë edhe pse dukshëm më e gjatë. Edhe gjatë verës, njerëzit këtu nuk kanë asnjë ide që të shkojnë pa zjarre në mbrëmje; por pastaj, megjithëse ditët janë shumë të ngrohta dhe me diell, netët janë gjithmonë të ftohta. Për shtatë muaj verën e kaluar, ne nuk kishim një ditë që dielli të mos shkëlqente aq shkëlqyeshëm sikurse bën në Angli në ditën më të mirë të qershorit; dhe megjithëse ka më shumë fuqi këtu, nxehtësia nuk është pothuajse aq shtypëse. Por atëherë nuk është muzgu që ju merrni në Angli. Këtu është dritë deri rreth orës tetë, atëherë, pas disa minutash, bëhet shumë e errët për të parë ndonjë gjë, dhe ndryshimi vjen pothuajse menjehere. Stinët janë e kundërta e atyre në Angli. Pranvera fillon në shtator, verën në dhjetor, vjeshtën në prill dhe dimrin në qershor. Ditët janë një orë më të shkurtër në çdo fund të ditës në verë, dhe një orë më gjatë në dimër

Në modelin e Tokes se Sheshtë, këto fenomene Arktike / Antarktike llogariten lehtësisht dhe saktësisht për ato që priten. Nëse Dielli rrotullohet rreth Tokës çdo 24 orë, duke udhëtuar në mënyrë të qëndrueshme nga Tropiku në Tropik çdo 6 muaj, rrjedh se rajoni verior, qendror do të marrë çdo vit shumë më shumë nxehtësi dhe rrezet e diellit sesa rajoni periferik Jugor. Meqenëse Dielli duhet të përshkoje rajonin më të madh Jugor në të njëjtat 24 orë që duhet të kalojë në rajonin më të vogël Veri, kalimi i tij duhet të jetë domosdoshmërisht proporcionalisht më i shpejtë. Kjo është arsyeja pse agimi i mëngjesit në Antarktik dhe muzgu i mbrëmjes janë shumë të mprehta, ndërsa në ekstremin e Veriut muzgu vazhdon me orë të tëra pas perëndimit të diellit dhe shumë netë të mesit

"Nëse dielli është i fiksuar dhe toka rrotullohet nën të, të njëjtat fenomene do të ekzistonin në të njëjtën distancë në secilën anë të ekuatorit; por i tillë nuk është rasti! Çfarë mund ta shkaktojë muzgun dhe agimin e papritur në Zelandën e Re, apo netët kaq më të ftohta se në Angli?

'Hemisfera jugore' nuk mund të rotullohet më shpejt se e veriut! Gjerësia është pothuajse e njëjtë, dhe distanca rreth globit do të ishte e njëjtë në 50 ° në jug si në 50 ° në veri, dhe ndërsa e gjithë do të rrotullohej një herë në njëzet e katër orë, sipërfaqja në të dy vendet do të kalonte nën dielli me të njëjtën shpejtësi, dhe drita do të afrohej në mëngjes, dhe të zbriste në mbrëmje në të njëjtën mënyrë, megjithatë e kundërta është fakti! ... Drita e vazhdueshme e diellit në veri zhvillohet, me shpejtësinë më të madhe, forma të shumta të jetës së bimeve dhe siguron jetesë për miliona krijesa të gjalla. Por në jug, diellit I duhet të udhetoje me shpejt, për të përfunduar në njëzet e katër orë rrotullimin rreth perimetrit jugor,, nuk ka kohë që të ngohë dhe stimulojë sipërfaqe; dhe, prandaj, edhe në gjerësi relativisht të ulët jugore, gjithçka vesh një aspekt të shkretimit. Këto ndryshime midis veriut dhe jugut nuk mund të ekzistonin nëse toka do të ishte një glob, duke u kthyer në akse nën të një dielli që nuk lëviz. Të dy hemisferat do të kishin në të njëjtën gjerësi të njëjtën nxehtësi, dhe të njëjtat fenomene të përgjithshme, si në natyrë ashtu edhe në grade. Veçoritë që gjenden në jug në krahasim me veriun, janë vetëm të tilla gjenden në jug në krahasim me veriun, janë vetëm ato që mund të ekzistojnë në një plan të palëvizshëm, që kanë një qendër veriore, koncentrike me të cilën është rruga e diellit që lëviz. -Dr. Samuel Rowbotham, "Zetetic Astronomy, Toka nuk eshte nje glob!" (116-121)

"Çdo vit Dielli është si jug të ekuatorit po ashtu si në veri; dhe nëse Toka nuk do të ishte e shtrirë siç është, në të vërtetë, por do të rrëzohej, siç sugjeron teoria e Njutonit, sigurisht që do të merrte aq intensiv një pjesë të rrezeve të Diellit në jug si në veri; por rajoni Jugor, duke qenë, si pasojë e faktit të deklaruar, - shumë më i gjerë se rajoni i Veriut, Dielli, duke dashur të përfundojë udhëtimin e tij çdo njëzet e katër orë, udhëton më shpejt ndërsa ai shkon më tej në jug, nga shtatori deri në dhjetor, dhe ndikimi i tij ka më pak kohë në të

cilën mund të grumbullohet në çdo pikë të caktuar. Meqenëse, atëherë faktet nuk mund të jenë ashtu siç janë nëse Toka do të ishte një glob, është një provë që Toka nuk është një glob. -William Carpenter, “100 Prova se toka nuk eshte një glob” (53)

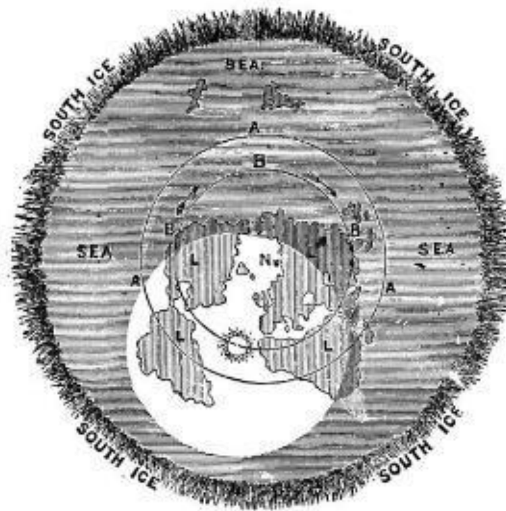
Dielli I mesnatës provon universin me qender token.

Gjatë verës Arktike, nga 22 deri në 25 Qershor, në një gjerësi dhe lartësi të mjaftueshme, ju mund të shihni një fenomen të njohur si "Dielli i Mesnatës", ku Dielli qëndron vazhdimisht i dukshëm në qiell për 3 ditë drejt! "Dielli i mesnatës" ngrihet në 22 dhe për 72 orët e ardhshme nuk zhduket kurrë nga shikimi, ngadalë duke u ngritur dhe duke zbritur çdo 12 orë, duke treguar 3 "perëndime dielli" dhe "lindje dielli" pa shkëlqyer asnjëherë në horizont. Në "The Brighton Examiner" të korrikut 1870, Ambasadori i Shteteve të Bashkuara në Norvegji, Z. Campbell, përshkroi përvojën e tij duke dëshmuar Diellin e Mesnatës me një grup zotërinjsh, në një shkëmb 1000 metra mbi Detin Arktik në paralelin e 69 të Veriut:

"Ishte vonë, por akoma kishte diell. Oqeani Arktik shtrihej në një shtrirje të heshtur në këmbët tona, tingulli i valëve mezi arrinte të pershkonte ajrin ne piken tone te vrojtimit. Jashtë në veri, Dielli i madh i vjetër u lëkund përgjatë horizontit, si rrahja e ngadaltë e orës së gjatë në cepin e sallonit të gjyshit tonë. Të gjithë qëndruam në heshtje duke shikuar orët tona. Kur të dy akrepat qëndronin së bashku në dymbëdhjetë të mesnatës, disku i plote i diellit varej triumfalisht mbi valët - një urë e arte shpërndante ujin midis nesh dhe atij. Atje ai shkëlqeu në madhështinë e heshtur e cila nuk dinte asnjë vendosje. Ne hoqëm pa dashje kapelet tona - asnjë fjalë nuk u tha. Kombinoni lindjen më të shkëlqyeshme që keni parë ndonjëherë, dhe bukuritë e saj do të zbehen para ngjyrosjes së mrekullueshme që ndezi oqeanin , parajsë dhe male. Në gjysmë ore Dielli ishte perënduar në mënyrë të perceptueshme në rrahjen e tij, ngjyrat kishin ndryshuar në ato të mëngjesit.Një fllad i freskët ishte shqyer mbi detin flori. "

"Turistët nga Haparanda preferojnë të shkojnë në Avasaxa, një kodër 680 metra mbi det, nga e cila edhe pse tetë ose dhjetë milje në jug të rrethit arktik, ata mund të shohin diellin e mesnatës për tre ditë. Ndërsa udhëtimi u afrua, dhe ne iu afruam skajit të sipërm të Gjirit të Bothnjës, muzgu ishte zhdukur, dhe midis perëndimit dhe lindjes së diellit nuk kishte mbaruar një orë. Haparanda është në 65 gradë 31 minuta Gjerësi te Veriut dhe dyzet e një milje në jug të rrethit arktik. Eshtë 1 grade 18 minuta më larg në veri se Archangel, dhe në të njëjtën gjerësi me pjesën më veriore të Islandës. Dielli lind në 21 qershor në orën 12:01 të mëngjesit dhe perëndon në 11:37 pasdite. Nga 22 deri në 25 Qershor udhëtarët mund të shijojnë pamjen e diellit të mesnatës nga Avasaxa, një kodër e lartë gjashtëqind e tetëdhjetë këmbë, dhe rreth dyzet e pesë milje larg. " -M. Paul B. du Chaillu, “Vendi I diellit te mesnates”

Nëse Toka do të ishte vërtetë top që rrotullohet rreth Diellit, I vetmi vend ku mund te verehet ky fenomen eshte ne pole. Ne kushtet kur “boshti” I globit eshte 23◦ 30”, Dielli I mesnates mund te shihej vetem ne paralelin 89◦. Për të parë Diellin për një rrotullim të plotë në një glob rrotullues në një pikë tjeter përveç poleve, do të duhej të shikonit permes milje dhe miljeve tokë dhe det për një pjesë të rrotullimit! Çdokush nën paralelin 89-grade nuk mund të deshmoje Diellin për 72 orë, 3 rrotullime të tëra, drejtpërdrejt për të vepruar kështu do të të duhet të supozosh se po sheh disi "përmes globit" Diellin në anën tjetër! Meqenëse një supozim I tille eshte qesharak,. Megjithate, prapëseprapë Dielli i

Mesnatës mund të shihet qarte edhe me poshte se paraleli 65 grade, kjo është një provë tjetër absolute pasi Toka është qendra e sheshtë, e palëvizshme e universit.

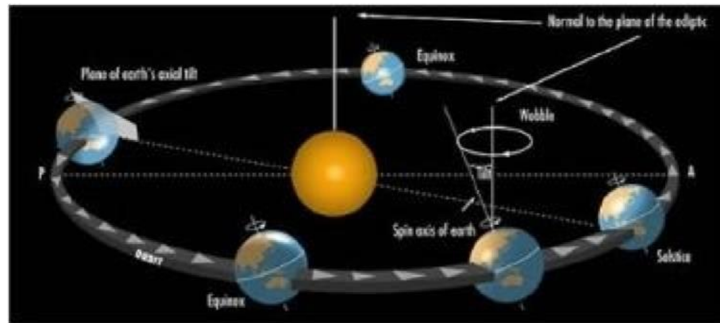

“Nëse toka do të ishte një glob, në mesnatë syri do të duhej të depërtonte mijëra milje tokë dhe ujë edhe në 65 gradë gjerësi veriore, në mënyrë që të shihte diellin në mesnatë. Se dielli mund të shihet për ditë së bashku në Veriun e Largët gjatë verës së Veriut, dëshmon se ka diçka shumë seriozisht të gabuar me hipotezën globulare. Përveç kësaj si ka mundësi që dielli i mesnatës nuk shihet kurrë në jug gjatë verës jugore? Kuk depërtoi deri në Jug në 71 gradë, Weddell në 1893 arriti deri në 74 gradë, dhe Sir James C. Ross në 1841 dhe 1842 arriti në paralelin e 78-të, por unë nuk jam i vetëdijshëm se asnjë prej këtyre naviguesve e ka lënë atë në rekord se pane Diellin e mesnatës në jug. " - Thomas Winship, “Zetetic Cosmogeny” (63)

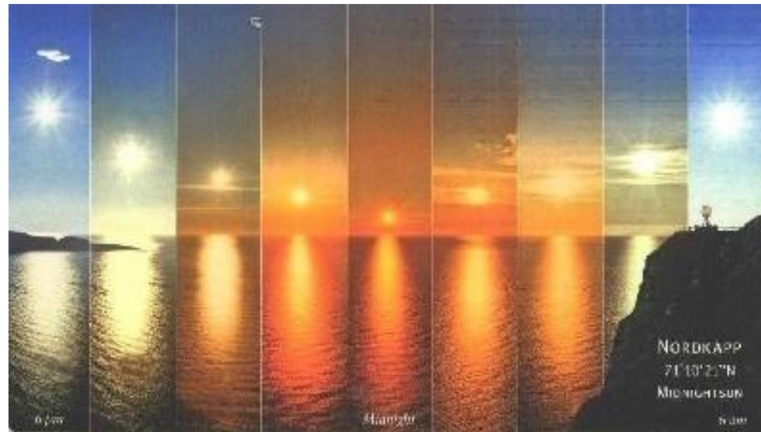
Heliocentristët gjithashtu nuk mund të shpjegojnë pse fenomeni i Diellit të Mesnates nuk përjetohet askund në hemisferën Jugore në çdo kohë të vitit. Përkundrazi, është regjistruar nga Shoqëria Gjeografike Mbretërore Belgjike në "Ekspeditë Antarktikun Belg", që gjatë pjesës më të rëndë të dimrit të Antarktikut, nga 71 gradë e gjerësisë së Jugut e tutje, dielli perëndon më 17 maj dhe nuk shihet mbi horizontin përsëri deri 21 korrik! Kjo është plotësisht në kundërshtim me teorinë top-Tokë, por lehtësisht e shpjeguar me modelin e Tokës së sheshtë. Dielli i Mesnatës shihet nga lartësi të larta në gjerësi të skajshme veriore veriore gjatë verës së Arktikut sepse Dielli, në ciklin e tij më të brendshëm, po qarkullon mjaft fort rreth qendrës polare që të mbetet i dukshëm mbi horizont për dikë në një pikë të tillë të favorshme. Po kështu, në gjerësi të skajshme jugore gjatë verës Arktike, Dielli zhduket plotësisht nga pamja për më shumë se 2 muaj sepse atje në Tropikun Verior, në harkun më të brendshëm të rrugëtimit të tij bumerang, Dielli po qarkullon qendrën Veriore shumë larg për tu parë nga perimetri Jugor.

"Eshtë e qartë se në oqeanet e mëdha rrethuese të jugut, dhe ishujt e shumtë dhe pjesët e kontinenteve, të cilat ekzistojnë përtej asaj pjese të tokës, ku dielli është vertikal, nuk mund të kenë ditët dhe netët, stinët, etj., saktësisht si ato në rajonin verior. Veriu është një qendër, dhe në jug është ajo qendër e rrezatuar ose e hedhur jashtë në një perimetër të gjerë oqeanik, duke përfunduar në muret rrethore të akullit, të cilat formojnë një pengesë të padepërtueshme të ngrirë. Prandaj, fenomenet e përmendura si ekzistuese në

veri duhet të modifikohen në mënyrë të konsiderueshme në jug, Për shembull, veriu duke qenë qendror, drita e diellit që përparon dhe përhapet, jep periudha të gjata të dritës alternative dhe errësirës në qendrën aktuale; por në jugun e largët, dielli, edhe kur lëviz në rrugën e tij të jashtme, mund të hedhë dritën e tij vetëm në një distancë të caktuar, përtej së cilës duhet të ketë errësirë të përhershme. Asnjë provë nuk ekziston se ka periudha të gjata drite dhe errësire të rregulluara rregullisht, si në veri. Në veri, në kohën e verës, kur dielli po ecën në shtegun e tij të brendshëm, drita shkëlqen vazhdimisht me muaj së bashku mbi rajonin qendror dhe zhvillon me shpejtësi forma të shumta të jetës së kafshëve dhe bimeve. “Zetetic Astronomy, Toka nuk eshte nje glob!” (115)

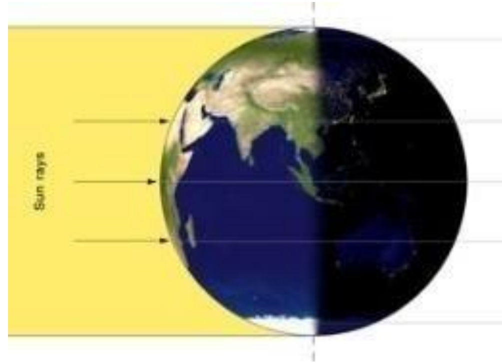

Në mënyrë tipike të kontrollit të dëmtimit, të inxhinierisë së kundërt, duke u përpjekur të shpjegojme fenomenet problematike të Diellit te Mesnates Arktik / Antarktik dhe faktin që ylli Polar mund të shihet afërsisht 23.5 gradë në jug të ekuatorit, heliocentristët e dëshpëruar në fund të shekullit XIX përsëri modifikuan teorinë për të thënë që globi tokesor në të vërtetë tërhiqet 23.5 gradë në boshtin e tij vertikal, duke shpjeguar kështu shumë probleme në një çast! Nëse thjesht do të përkulej në të njëjtën drejtim vazhdimisht, megjithatë, kjo ende nuk do të shpjegonte fenomenet sepse pas 6 muajve lëvizje të supozuara orbitale rreth Diellit, çdo sasi e pjerrësisë do të ishte krejtësisht e kundërt, duke mohuar kështu shpjegimin e pretenduar të tyre për parregullsitë Arktik / Antarktik. Për të dhënë këtë llogari, heliocentristët shtuan se Toka gjithashtu "tundet", në një kombinim kompleks modelesh të njohura si "lekundje planetare", "tundja e çandlerit" dhe "precesioni boshtor" i cili, në imagjinatat e tyre të gjalla, shpjegon disi larg mendimin praktik.

Megjithatë, sensi i zakonshëm thotë se nëse nxehtësia e Diellit udhëton 93,000,000 milje për të arritur tek ne, një pjerrësi dhe tundje e vogël boshtore, ndryshimi i disa mijëra miljeve, duhet të jetë plotësisht i papërfillshëm. Nëse topi-Tokë në të vërtetë rrotullohet rreth 93,000,000 milje distance nga Dielli, pavarësisht nga ndonjë pjerrësi ose tundje, temperatura dhe klima gjithë bota duhet të jetë pothuajse plotësisht e njëtrajtshme. Nëse nxehtësia e Diellit vërtet udhëton nëntëdhjetë e tre milion milje për të arritur ekuatorin e Tokës, disa mijëra milje ekstra drejt poleve, pavarësisht nga ndonjë "pjerrësi" ose "tundje" e supozuar, pa marrë parasysh sa ekstreme, me siguri do të ishte e papërfillshme në mohimin e nxehtësi kaq e fortë!

"Supozimi se stinët janë shkaktuar nga lëvizja vjetore e Tokës rreth Diellit në një distancë mesatare prej 92.500,000 milje, është groteske. Sipas Piazzi madhësia e Diellit është në përpjesëtim me Tokën, pasi 329.360 me 1, diametri tejkalon atë të Tokës 112 herë. Toka shfaqet, siç thotë Biot, me këtë thënie, "një kokërr rere e thjeshtë, në krahasim me Diellin." Kjo hapësirë e madhe e dritës u përqëndrua në një kokërr rrotulluese të rërës, në distancën prej 93 milion milje, do të shkaktonte sezonin e njëjtë në të gjithë atë. Pak milje, në krahasim që ndan Londrën nga Cape Town nuk mund të shkaktonte kurrë sezone të larmishme, as distanca nga Londra në Riviera nuk do të justifikonte ndryshimin në klimën që karakterizon të dy vendet. " -E. Eschini, “Bazat e shume brezave” (7)

Sensi i zakonshëm thotë gjithashtu nëse Toka do të ishte në të vërtetë një top që rrotullohet çdo ditë me shpejtësi uniforme rreth Diellit, duhet të ketë saktësisht 12 ditë dhe netë 12 orë kudo gjatë gjithë vitit! Larmia e madhe në gjatësinë e ditëve dhe netëve gjatë gjithë vitit në të gjithë Tokën dëshmon për faktin se ne nuk jetojmë në një planet-rrotull rrotullues. Nuk mund të ekzistojnë fenomene të tilla si kjo në një glob, as Dielli i Mesnatës, as ndonjë gjë si dimri Antarktik ku Dielli nuk është askund për të gjetur për më shumë se 2 muaj në vit

Teoria e rrotullimit të tokës mund një herë e përgjithmonë të shkatërrohet si e pa praktikueshme duke theksuar pavendosmërinë e mëposhtme. Thuhet se rotacioni zgjat njëzet e katër orë dhe se shpejtësia e tij është e njëtrajtshme, në këtë rast, detyrimisht, ditët dhe netët duhet të kenë një kohëzgjatje identike prej dymbëdhjetë orësh secili gjatë gjithë vitit. Dielli duhet të rritet pa ndryshim në mëngjes dhe të perëndojë në mbrëmje në të njëjtat orë, me rezultatin që do të ishte ekuinoksi çdo ditë nga 1 janari deri më 31 dhjetor. Njeriu duhet të ndalet dhe të reflektojë për këtë para se të thote që toka ka një lëvizje rrotulluese. Si e llogarit sistemin e gravitacionit ndryshimet sezonale në gjatësinë e ditëve dhe netëve nëse toka rrotullohet me një shpejtësi uniforme në njëzet e katër orë !? " -Gabrielle Henriet, “Qiejte dhe toka” (10).

Polaris - Ylli Polar

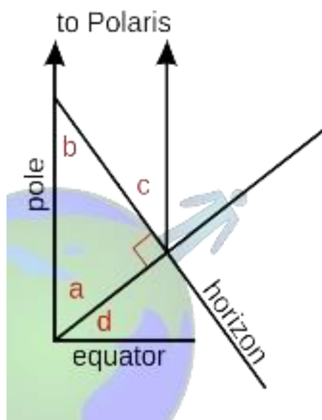
NASA dhe astronomia moderne thonë se Toka është një glob gjigant që rrotullohet 1.000 mph rreth boshtit të tij qendror, duke udhëtuar rreth 67,000 mph rreth e rrotull Diellit, duke spiralizuar 500,000 mph rreth Rrugës së Qumështit, ndërsa e gjithë raketa galaktike një 670,000,000 mph nëpër Univers, me të gjitha nga këto lëvizje që burojnë nga një shpërthim kosmogjenik i pretenduar "Big Bang" 14 miliard vjet më parë. Kjo është një total prej 670,568,000 mph në disa drejtime të ndryshme, të cilat gjoja ne jemi duke shpejtuar njëkohësisht. Askush nuk e ka parë, ndjerë, dëgjuar, matur ose provuar një lëvizje të tillë, megjithatë shumica e njerëzve pa dyshim e pranojnë se Toka e qartë pa lëvizje nën këmbët e tyre është duke lëvizur mbi gjashtëqind milion milje në orë! NASA dhe astronomia moderne thonë se Polaris, ylli i Polit të Veriut, është diku midis 323-434 viteve të dritës, ose rreth 2 kuadrilione milje, larg prej nesh! Së pari, vini re se është ndërmjet 1,938,000,000,000,000 - 2,604,000,000,000,000 milje duke bërë një ndryshim prej 666,000,000,000,000 (mbi gjashtëqind trilion) milje! Nëse astronomia moderne nuk mund të pajtohet as në distancën e yjeve brenda qindra triliona miljeve, ndoshta "shkenca" e tyre është e gabuar dhe teoria e tyre ka nevojë për rishqyrtim. Sidoqoftë, madje edhe duke u dhënë atyre yjet e tyre të errët të largët, astronomët heliocentrikë nuk mund të shpjegojnë në mënyrën e duhur sesi Polaris arrin të mbetet gjithmonë në përpjesëtim të përsosur drejt e mbi Polin e Veriut.

Nëse globi-Tokë do të rrotullohej me të vërtetë nga Perendimi ne Lindje me 1.000 mph, duke rrotulluar rreth Diellit në drejtim të akrepave të orës në 67,000 mph, duke spiralizuar rreth kraheve të jashteme të Rrugës së Qumështit në 500,000 mph, ndërsa nxiton përmes Universit në 670,000,000 mph, si është madje konceptualisht e mundur që Polaris, 2 kuadrilione milje larg, ditë pas dite, vit pas viti, gjithmonë të ruajë shtrirjen e tij drejtpërdrejt në Polin e Veriut !? Kjo do të thoshte nga 2 kuadriolione milje larg, Polaris do të duhej të pasqyronte në mënyrë perfekte disa lëvizje të njëkohshme: rreth vetes, Diellit, Galaktikes, Universit. Polaris do të duhej të xhironte të njëjtin drejtim përmes Universit me saktësisht 670,000,000 mph; do të duhej të ndiqte të njëjtat 500,000 mph, spirale 225 milion vit rreth Rrugës së Qumështit, dhe të pasqyrosh të njëjtat 67,000 mph, orbitë 365 ditore rreth Diellit tonë! Ose, Toka është e palëvizshme - si sens i zakonshëm dhe eksperienca e çdo dite.

"Në rrjedhën e rregullt të teorisë së Njutonit supozohet se Toka është, në qershor, rreth 190 milion milje (190,000,000) larg nga pozicioni i saj në Dhjetor. Tani, pasi që ne mund, (në gjerësi të mesme orth) të shohim Yllin e Veriut, duke kërkuar nga një dritare që përballet me të - dhe nga këndi shumë i njëjtë i të njëjtës rresht xhami në të njëjtën dritare - tërë vitin rrumbullakët, është provë e mjaftueshme për çdo njeri në shqisat e tij që ne nuk kemi bërë asnjë lëvizje. -William Carpenter, "100 Prova që Toka nuk është një Glob" (80)

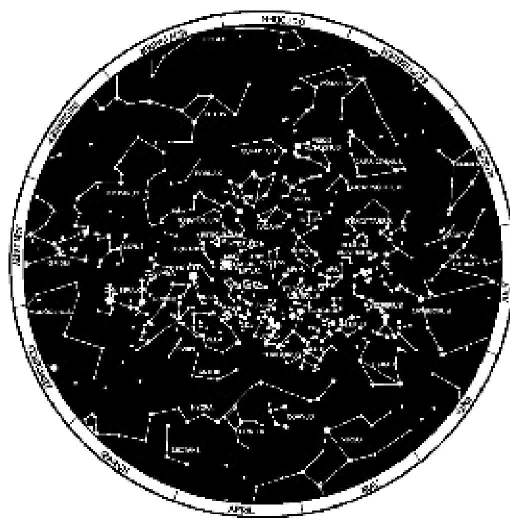

Jo vetëm kjo, por shikuar nga një top-Tokë, Polaris, i vendosur pothuajse drejt e mbi Polin e Veriut, nuk duhet të jetë e dukshme askund në hemisferën Jugore. Që Polaris të shihet nga hemisfera jugore e një toke globulare, vëzhguesi do të duhej të shikonte disi "nëpër botë", dhe milje tokë dhe det do të duhej të ishin transparente. Polaris mund të shihet, megjithatë, deri në afërsisht 23.5 gradë gjerësi të Jugut.

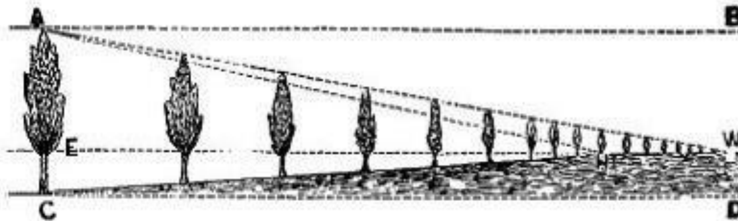
“Nëse Toka është një sferë dhe ylli i poleve varet nga boshti verior, do të ishte e pamundur ta shihte atë për një shkallë të vetme përtej ekuatorit, ose 90 gradë nga poli. Vrojtimi i linjës do të bëhej një tangjent për sferën, dhe rrjedhimisht disa mijëra milje larg dhe divergjente nga drejtimi i yllit të polit. Megjithatë, shumë raste janë të regjistruara që ylli polar i veriut është i dukshëm shumë larg ekuatorit, aq sa edhe tropiku i Bricjapit ”. -Dr. Samuel Rowbotham "Earth Jo një Globe, Edition 2" (41)

"Teoria e astronomëve për një Tokë globulare kërkon përfundimin se, nëse udhëtojmë në jug të ekuatorit, të shohësh Yllin e Veriut është një pamundësi. Megjithatë, dihet që kjo yll është parë nga navigatoret kur ato kanë qenë më shumë se 20 gradë në jug të ekuatorit. Ky fakt, si qindra fakte të tjera, e vë teorinë në turp dhe na jep një provë se Toka nuk është një glob. " -William Carpenter, "100 Prova që Toka nuk është një Glob" (71)

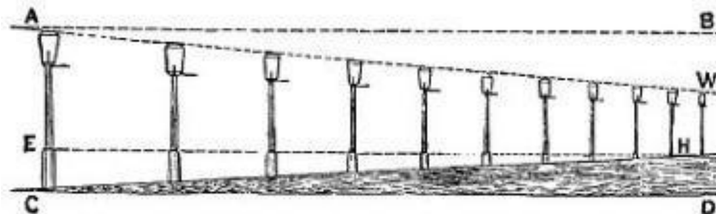
Për llogari te ketij problemi të ndritshëm në modelin e tyre, heliocentristët e dëshpëruar që nga fundi i shekullit të 19-të kanë pretenduar se topi-Tokë në të vërtetë eshte I zhvendosur një 23.5 gradë të përshtatshëm përsëri në boshtin e saj vertikal. Edhe ky rishikim i shkëlqyeshëm i teorisë së tyre nuk mund të shpiegoje shikimin e shumë konstelacioneve të tjera. Për shembull, Ursa Major, shumë afër Polaris, mund të shihet nga 90 gradë gjerësia e Veriut (Poli i Veriut) deri në 30 gradë gjerësi të Jugut. Vulpecula plejadë mund të shihet nga 90 gradë gjerësi në Veri, gjatë gjithë rrugës deri në 55 gradë të gjerësisë së Jugut. Demi, Peshqit dhe Leo mund të shihen nga 90 gradë në Veri deri në 65 gradë në Jug. Ujori dhe Peshorja mund të shihen nga 65 gradë në Veri deri në 90 gradë në Jug! Konstelacioni Virgjëresha është e dukshme nga 80 gradë në Veri deri në 80 gradë në Jug, dhe Orion mund të shihet nga 85 gradë në Veri gjatë gjithë rrugës deri në 75 gradë Latitude Jug! Një vëzhgues në një Tokë top, pavarësisht nga ndonjë pjerrësi ose prirje, nuk duhet logjikisht të jetë në gjendje ta shohë këtë deri tani.

"Një gjë tjetër është e sigurt, që nga brenda ekuatorit ylli i polit verior, dhe yjësitë në Arushen e Madhe, Arushen e Vogel, dhe shumë të tjerë, mund të shihen në të njëjtën kohë; ndërsa unë në jug, nga ekuatori, as ylli i ashtuquajtur pol i jugut, dhe as yjësia e jashtëzakonshme e Kryqit Jugor, nuk mund të shihet njëkohësisht nga çdo meridian, duke treguar se të gjitha yjet e yjesive të jugut –perfshi yllin e polit – jane te shperndare ne harkun e madh te jugut sipas meridianeve, qe nga lindja ne mbremje deri ne perendim ne mengjes. Por nëse toka është një glob, Sigma Octantis, një yll i polit jugor, dhe Kryqi Jugor, një plejadë rrethore jugore, ata të gjithë do të ishin të dukshëm në të njëjtën kohë nga çdo gjatësi në të njëjtën gjerësi, siç është rasti me yjet ne polin e veriu. Megjithatë, i tillë nuk është rasti. " -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka Jo Një Glob!" (286)

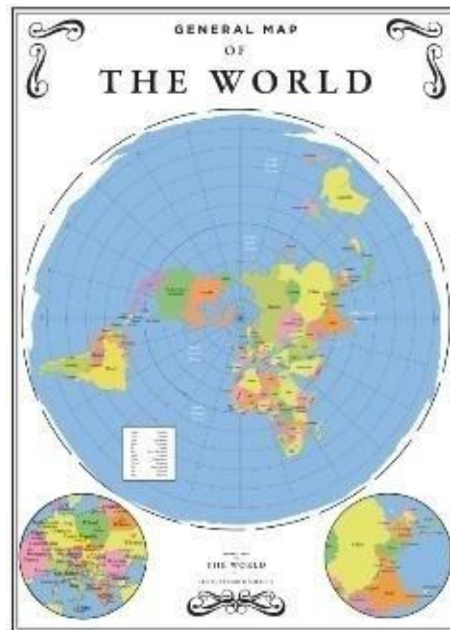

Disa heliocentristë madje janë përpjekur të sugjerojnë që shmangia graduale e yjeve ne pole, kur një vëzhgues udhëton drejt jugut, është dëshmi e një Toke globulare. Larg kësaj, shmangia e yjeve ne pole është thjesht rezultat i Ligjit të Perspektivës. Ligji i perspektivës dikton që këndi dhe lartësia në të cilën shihet një objekt zvogëlohet më larg se ai përsëritet nga objekti, derisa në një moment të caktuar linja e shikimit dhe sipërfaqja në dukje e Tokës të konvergojë në një pikë zhdukëse (d.m.th vija horizontale) përtej së cilës objekti është i padukshëm.

"*Nëse do të kemi një rrafsh të gjatë me një milje të gjatë, duke vendosur një radhë llambash, do të vërehet se nga aty ku ne qëndrojmë, llambat gradualisht I afrohen tokës, ndërsa e fundit duket se është pikerisht në tokë. Merrni llambën në fund të rrugës dhe ecni larg saj njëqind jard, dhe do të duket se është shumë më afër tokës sesa kur ishim afër saj; vazhdoni të ecni larg prej tij dhe do të duket se do të zvogelohet gradualisht derisa të shihet për herë të fundit në tokë dhe pastaj zhduket. Tani, sipas astronomëve, e gjithë milja ishte në perkulje rreth tetë inç nga njëra skaj në tjetrin, kështu që ky 8 inç nuk mund të merrte parasysh përkuljen e madhe të dritës ndërsa tërhiqeshim prej tij.*

Kjo vërteton se perkulja e yjeve ne pole mund dhe ndodhë në lidhje me një sipërfaqe të sheshtë, thjesht sepse ne e rrisim distancën tonë prej saj, njësoj si nga llamba e rrugës. Me fjalë të tjera, sa më larg marrim nga ndonjë objekt sipër nesh, si një yll për shembull, aq më shumë perkulet, dhe nëse shkojmë mjaft larg do të fundoset (ose duket se fundoset) në horizont dhe më pas do të zhduket. Shkrimtari ka provuar llambën e rrugës shumë herë me të njëjtin rezultat”. -Thuma Winship, "Zetetic Cosmogeny" (34)

"Shpesh është nxitur që toka duhet të jetë një glob, sepse yjet në 'hemisferën jugore' lëvizin rreth një ylli polar jugor; në të njëjtën mënyrë që ata të veriut rrotullohen rreth yllit të polit verior. Ky është një tjetër rast i sakrificës së së vërtetës, dhe njohja e evidencës së shqisave tona për të mbështetur një teori në çdo kuptim të rremë dhe të panatyrshme. Eshtë e njohur për çdo vëzhgues se ylli i polit verior është qendra e një numri yjorësh që lëvizin mbi tokë në një drejtim rrethor. Ata më të afërt me të, si 'Arusha e Madhe', etj janë gjithmonë të dukshme në Angli gjatë gjithë rrotullimit të tyre njëzet e katër orë. Ata larg jugut lindin në veri-veri-lindje dhe perendojne në jug-jug-perëndim; akoma më tej në jug ato lindin nga lindje nga veriu dhe perendojne në perëndim nga veriu. Lindja e yjeve me e largeta e dukshme ne Jug nga Anglia eshte ne Lindje dhe Jug-Lindje dhe perendimi eshte ne Perendim dhe Jug-Perendim. Por të gjitha yjet e dukshme nga Londra ngrihen dhe perendojne në një mënyrë që nuk është në përputhje me doktrinën e rrumbullakesise. Për shembull, nëse qëndrojmë me kurrizin në veri, në tokën e lartë të njohur si 'Vendi i Arturit', afër Edinburgh, dhe shënojmë yjet në zenitin e pozicionit tonë, dhe shikojmë për disa orë, yjet e zenitit gradualisht do të terhiqen drejt veri-perëndimit. Nëse bëjmë të njëjtën gjë në Woodhouse Moor, afër Leeds, ose në ndonjë nga majat malore në Yorkshire ose Derbyshire, vërehet i njëjti fenomen. E njëjta gjë mund të shihet nga maja e Primrose Hill, afër Regent's Park, Londër; nga Hampstead Heath; ose Hill Shooter-së, pranë Woolwich. Nëse qëndrojmë gjatë gjithë natës, do të vëzhgojmë të njëjtat yje që ngrihen drejt pozicionit tonë nga veriu-lindja, duke treguar që rrugetimi i të gjithë yjeve midis nesh dhe qendrës veriore që lëviz rreth Yllit Polar, si një qendër e zakonshme e rrotullimi;

ashtu si ata do të duhet të bëjnë në një rrafsh të sheshtë, siç është provuar te jete Toka. Eshte e pamohueshme që mbi një glob yjet e zenitit të ngriheshin, të kalonin mbi kokë dhe të vendoseshin në rrafshin e pozicionit të vëzhguesit. Nëse tani shikojmë me kujdes në të njëjtën mënyrë yjet e zenitëve nga Shkëmbi i Gjibraltarit, vërehet po ai fenomen. I njëjti është edhe rasti nga Kepi I shpreses se mire, Sidnei dhe Melbourne në Australi, në Zelandën e Re, në Rio Janeiro, Monte Video, Valparaiso, dhe vende të tjera në jug. Nëse atëherë yjet e zenitëve të të gjitha vendeve në tokë, ku janë bërë vëzhgime të veçanta, ngrihen nga horizonti i mëngjesit në zenitin e një vëzhguesi dhe zbresin në horizontin e mbrëmjes, jo në një rrafsh të pozicionit të një vëzhguesi të tillë por në një hark të një rrethi koncentrik me qendrën veriore, toka vërtetohet se është një plan, dhe rrotullimi tërhiqet plotësisht - tregohet, me të vërtetë, i pamundur. -Dr. Samuel Rowbotham "Zetetic Astronomy, toka nuk a Globe!" (284-6)

Rowbotham, “Zetetic Astronomy, Earth Not a Globe!” (284-6)

Hëna është vetëndriçuese dhe gjysëm-transparente. parent

NASA dhe astronomia moderne pohojnë se Hëna është një trup i fortë, sferik, i ngjashëm me Tokën, për të cilin njeriu mund te fluturoje dhe të verë këmbët mbi të. Ata pretendojnë se Hëna është një planetoid jo-lumineshen i cili merr dhe pasqyron gjithë dritën e tij nga Dielli. Sidoqoftë, realiteti është se Hëna nuk është një trup i ngurtë, ajo është qartësisht rrethore, por jo sferike, dhe jo në asnjë mënyrë një planetoid i ngjashëm me Tokën, në të cilin njerëzit mund të shëtisin. Në fakt, Hëna është kryesisht transparente dhe plotësisht vetë-ndriçuese, që shkëlqen me dritën e saj unike

Drita e Diellit është e artë, e ngrohtë, tharëse, ruajtës dhe antiseptike, ndërsa drita e Hënës është e argjendtë, e ftohtë, e lagur, e pastër dhe septike. Rrezet e Diellit ulin djegien e një zjarri, ndërsa rrezet e Hënës rritin djegien. Substancat bimore dhe shtazore të ekspozuar ndaj diellit thahen shpejt, tkurret, mpikset, dhe humbin tendencën të tretem dhe putrify; rrushi dhe frutat e tjera bëhen të ngurta, pjesërisht të ëmbëlsuara dhe të ruajtura si rrush të thatë, hurma dhe kunguj; mishi i kafshëve mpiket, humbet përbërësit e gaztë të paqëndrueshëm, bëhet i fortë, i thatë dhe i ngadalshëm në kalbje. Sidoqoftë, kur ekspozohen në dritë të hënës, substancat bimore dhe shtazore kanë tendencë të tregojnë simptoma të zbehjes dhe prishjes.

Në rrezet e diellit direkte, një termometër do të lexojë më lart se një termometër tjetër, i vendosur në hije, por në tërësi, drita e drejtpërdrejtë e hënës një termometër do të lexojë më poshtë se një tjetër i vendosur në hije. Nëse drita e Diellit mblidhet në një lente të madhe dhe hidhet në një pikë fokusi, ajo mund të krijojë nxehtësi të konsiderueshme, ndërsa drita e Hënës e mbledhur në mënyrë të ngjashme nuk krijon nxehtësi. Në "Lancet Medical Journal", nga 14 Mars 1856, jepen detaje për disa eksperimente që vërtetuan rrezet e Hënës kur të përqendruara në të vërtetë mund të ulin temperaturën në termometër më shumë se tetë gradë.

“Drita e diellit, kur përqendrohet nga një numër planesh ose pasqyre konkave duke hedhur dritën në të njëjtën pikë; ose nga një lente e madhe e djegur, prodhon një fokus të zi ose jo-ndriçues, në të cilin nxehtësia është aq e fortë sa substancat metalike dhe alkaline

shkrirë shpejt; komponimet tokësore dhe minerale pothuajse menjëherë të vitrifikuara; dhe të gjitha strukturat e kafshëve dhe perimeve brenda disa sekondave u dekompozuan, u dogjën dhe u shkatërruan. Drita e Hënës e përqendruar në mënyrën e mësipërme prodhon një fokus aq të shkëlqyeshëm dhe të ndritshëm sa është e vështirë të shikohet; ende nuk ka ndonjë rritje të temperaturës. Në fokusin e dritës së diellit ka nxehtësi të madhe por pa dritë. Në atë dritë të hënës ka dritë të madhe por pa nxehtësi. ” -Dr. Samuel Rowbotham "Zetetic Astronomy, toka nuk a Globe!" (144)

"Drita e cila reflektohet duhet të jetë domosdoshmërisht e karakterit të njëjtë me atë që shkakton reflektimin, por drita e Hënës është krejtësisht e ndryshme nga drita e Diellit, prandaj Hën nuk reflekton dritën e Dielli. Drita e Diellit është e kuqe dhe e nxehtë, e Hënës dhe e ftohtë dhe e bardhë - Dielli than dhe ruan llojet e caktuara të peshkut dhe frutave, si merluci dhe rrushi, për tryezën, ndërsa drita e Hënës do ti bëj të ndenjura më shumë shkëlqim - rrezet e Diellit, të përqëndruara përmes një lente-xhami, do të digjnin dru e materiale, ndërsa rrezet e Hënës, sado të përqendruara nuk shfain shenja të nxehtësisë. Unë vetë kam menduar gjatë se drita e Hënës është Elektrike, por, me siguri ashtu siç mundet, edhe një fëmijë i Shkollës së Bordit mund të kuptojë se drita e saj është krejtësisht ndryshe nga ajo e Diellit. " -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (151-2)

Pra, rrezet e diellit dhe drita e hënës kanë qartë veti krejt të ndryshme, dhe për më tepër vetë Hëna nuk mund të jetë fizikisht një trup sferik dhe një reflektues i dritës së Diellit! Reflektorët duhet të jenë të sheshtë ose konkavë që rrezet e dritës të kenë ndonjë kënd të incidencës; Nëse sipërfaqja e një reflektori është konveks, atëherë çdo rreze e dritës tregon në një vijë të drejtpërdrejtë me rrezen pingul me sipërfaqen që rezulton në asnjë reflektim. “Përsëri, nëse Hëna është një sferë, për të cilën është deklaruar, si mund të pasqyrojë sipërfaqen e saj dritën e Diellit? Nëse sipërfaqja e saj ishte një masë argjendi e lëmuar, ajo nuk mund të reflektonte nga më shumë se një pikë e thjeshtë! Lëreni një top qelqi të shkrirë ose globe me përmasa të konsiderueshme, përpara një llambë ose zjarri të çfarëdo

madhësie, dhe do të shihet se në vend të gjithë dritës që pasqyron dritën, do të ketë një pjesë shumë të vogël të ndriçuar. Por e gjithë sipërfaqja e Hënës është e ndriçuar shkëlqyeshëm! Një kusht ose efekt krejtësisht e pamundur në qoftë se është sferike. " -Dr. Samuel Rowbotham "Earth Jo një Globe, Edition 2" (97)

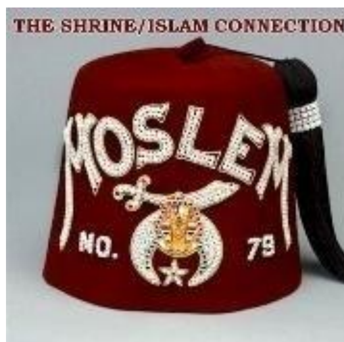
Jo vetëm që Hëna është qartësisht e vetë-ndriçese, duke ndriçuar dritën e saj unike, por është gjithashtu kryesisht transparente! Fotoshoppuesit e NASA-s pretendojnë se Hëna është një planet i errët sferik siç tregohet në të majtë, megjithatë me sytë tanë ose përmes një teleskopi që mund të shohim se është në të vërtetë dritarja e ndritshme, rrethore, gjysmë-transparente e treguar në të djathtë. Në një natë të qartë, gjatë një cikli zbehjeje, madje është e mundur që herë pas here të shihen yje dhe planetë direkt nëpër sipërfaqen!

Më 7 mars, 1794, katër astronomët (3 në Norwich, 1 në Londër) kanë shkruar në

"Transaksionet Filozofike të Shoqërisë Mbretërore Astronomike" që ata "panë një yll në pjesën e errët të Hënës, e cila nuk kishte arritur atëherë në kuadratin e parë; dhe nga përfaqësimet që janë dhënë ylli duhet të ishte shfaqur shumë më përpara në disk. Sir James South nga Observatori Mbretëror në Kensington shkroi në një letër për gazetën Times 7 prill 1848, se, "Më 15 Mars 1848, kur Hëna ishte e shtatë ditë e gjysmë, kurrë nuk e kam pare diskun e saj te ndriçuar aq bukur. Ndërsa shikoja për herë të parë në teleskop një yll të madhesisë 7-të që ishte disa minuta larg krhut te erret të Hënës. Pashë që okulimi i saj nga Hëna ishte i pashmangshëm ... Ylli, në vend që të zhdukej në momentin kur buza e Hënës ra në kontakt me të, me sa duket rrëshqiste në fytyrën e errët të Hënës, sikur të

ishte parë përmes një hëne transparente; ose, sikur një yll të ishte midis meje dhe hënës... Unë kam parë disa herë një projeksion të dukshëm të ngjashëm... Shkaku i këtij fenomeni është i përfshirë në mister të padepërtueshëm. ”Në njoftimet mujore të Shoqërisë Astronomike Mbretërore për 8 qershor 1860, Thomas Gaunt deklaroi se "Eklipsimi i Jupiterit nga hëna, më 24 maj 1860, u pa me një hapje akromatike prej 3.3 inç, fokus 50 inç; zhytja me një fuqi prej 50, dhe dalja me një fuqi prej 70. Në dalje nuk munda të shoh skajin e errët të Hënës derisa planeti u shfaq ta prekte, dhe pastaj vetëm në masën e diametrit të planetit ; por ajo që më goditi më shumë ishte kalimi mespermes Hënës ndërsa kaloi në planet. Dukej sikur planeti ishte një objekt i errët dhe rrëshqiti në Hënë në vend që të vinte pas saj; dhe pamja vazhdoi derisa të fshihej planeti, kur papritmas humba skajin e errët të Hënës krejt ”. Unë personalisht kam parë edhe yje nëpër buzë të Hënës depiluese / venuese. Ajo në fakt ndodh mjaft shpesh; nëse jeni i zellshëm dhe vëzhgoni në mënyrë të veçantë për fenomenin në netët e yjeve, herë pas here mund ta shihni edhe me sy të lirë.

“Gjatë një eklipsi të pjesshëm diellor, rrethi I jashtem i diellit është parë shumë herë përmes trupit të Hënës. Por ata që janë mësuar të besojnë se Hëna është një sferë e errët e paqartë, janë gjithnjë të gatshëm me ‘shpjegime’, shpesh të karakterit më të paqëndrueshëm, në vend që të pranojnë faktin e thjeshtë të gjysmë transparencës. Jo vetëm që kjo është vërtetuar nga dukshmëria e skajeve të diellit përmes segmenteve, dhe nganjëherë nëpër vetë qendrën e hënës, por shpesh, në hënën e re, një kontur I tërë, dhe madje edhe disa nuanca të dritës në të kundërtën dhe pjesën janë parë qartë. Me fjalë të tjera, ne shpesh jemi në gjendje të shohim përmes anës së errët të trupit të Hënës që të duket nga ana tjetër. -Dr. Samuel Rowbotham "Zetetic Astronomy, toka nuk a Globe!" (337)

"Se Hëna nuk është një trup i plotësisht opak, por një substancë e kristalizuar, tregon nga fakti se kur për disa orë ose edhe një çerek mundemi që përmes pjesës errët të shohim dritën që shkëlqen nga ana tjetër. Yjet janë vërejtur edhe përmes sipërfaqes së saj! " -J. Atkinson, "Earth Rishikimi Magazine"

Një Yll që duket në një gjysëm Hënë ka qenë prej kohësh një simbol i popullarizuar i Islamit, ishte simbol i Perandorisë Osmane, ai gjendet në flamujt e Algjerisë, Azerbajxhanit, Libisë, Malajzisë, Mauritanisë, Pakistanit, Singaporit, Tunizisë, Turqisë, dhe në stemën e vendeve nga Kroacia, në Gjermani, Irlandë, Poloni, Portugali, Rumani, Suedi, Ukrainë dhe Mbretëria e Bashkuar. Origjina e saj mund të gjurmohet mijëra vjet në kulturën antike hindu, ku gjendet në simbolin e fjalës "Om", emri kryesor për të Plotfuqishmit, që përfaqëson bashkimin e perëndisë Shiva dhe perëndeshës Shakti. Pse simboli ka marrë një rëndësi kaq të gjerë historike, është i hapur për interpretim, por pavarësisht interpretimit, imazhi i yjeve (të) që okultojnë Hënën ka qenë prej kohësh një pamje mbizotëruese dhe domethënëse.

Se yjet dhe planetët janë parë përmes Hënës është një fakt, por edhe sot e kësaj dite NASA, astronomia moderne dhe një botë e mbushur me heliocentristë trushplarë pohojnë se Hëna është një trup sferik, i ngjashëm me Tokën, i aftë të zbarkojnë në të anije kozmike. Ata pretendojnë se Hëna (dhe Marsi për këtë çështje!) Janë planetë të shkretë që mund të banohen, ashtu si Tatuine Star Wars, Arrakis të Dune dhe botëve të tjera imagjinare fantastiko-shkencore. Shumë kohë përpara se të vinin në skenë uljet në Hënë të Apollos, këta heliocentriste adhurues të Masonizmit kanë pretenduar Hënën të jetë një planet i ngurte e plot me rrafshnalta, lugina, malet, dhe kraterat, megjithëse asgjë nga lloji nuk mund të dallohet edhe duke përdorur teleskopët më të mirë .

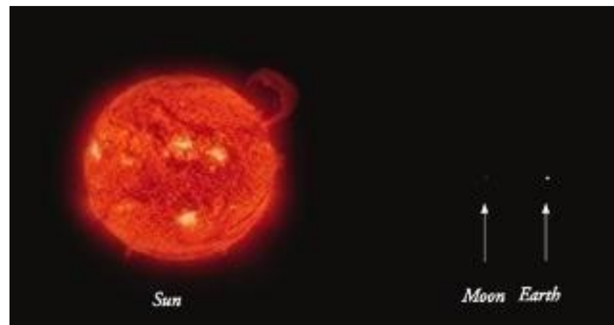
"*Astronomët kanë ngulitur në imagjinatën tone në një shkallë të tillë që Hëna tani konsiderohet të jetë një botë sferike e ngurtë, e hapur, që ka male, lugina, liqene, apo dete, kratere vullkanike dhe kushte të tjera analoge me sipërfaqen e tokës. Deri më tani është realizuar ky zbukurim që të jetë kartografuar i gjithë disku i dukshëm, dhe emra të veçantë u janë dhënë elementëve të ndryshme të tij, sikur të ishin vëzhguar me kujdes, dhe në të vërtetë të matura nga një palë e gjeodetëve të rendit tokësor. E gjithë kjo është bërë në kundërshtim të drejtpërdrejtë me faktin se kushdo që, për herë të parë, dhe pa paragjykime të mëparshme të mendjes, shikon sipërfaqen e Hënës përmes një teleskopi të fuqishëm, është në mëdyshje të thotë se çfarë është në të vërtetë, ose si të krahasohet ajo me ndonjë gjë të njohur të tij. Krahasimi që mund të bëhet do të varet nga gjendja mendore e vëzhguesit. Dihet që personat që shikojnë lëvoren e ashpër të një peme, ose në vijat e parregullta ose venat në lloje të caktuara mermeri dhe guri, ose duke shikuar në perëndimet e kuqe, në një zjarr të shurdhër do të, sipas shkallës së imagjinatës, të jenë në gjendje të shohin shumë forma të ndryshme, madje edhe skicat e kafshëve dhe të fytyrave njerëzore. Eshtë në këtë mënyrë që njerëzit mund të dëshirojnë që sipërfaqja e Hënës të shpërthehet në kodra dhe lugina, dhe kushte të tjera siç gjenden në tokë. Por se çdo gjë me të vërtetë e ngjashme me sipërfaqen e botës sonë është kudo që është e dukshme në Hënë është krejt e gabuar.* " -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka Jo Një Glob!" (335)

Dielli dhe Hëna – dy anë të kundërta, të barabarta hyjnore.

Kur shikoni Diellin dhe Hënën, shihni dy rrathë ekuivalente me madhësi të barabarta që gjurmojnë shtigjeve të ngjashme me shpejtësi të ngjashme përreth një Tokë të sheshtë, të palëvizshme. Sidoqoftë, "ekspertët" në NASA pohojnë se kuptimi I zakonshëm i përvojës suaj është false për të gjitha çështjet! Për të filluar, ata thonë se Toka nuk është e sheshtë, por një top i madh; jo e palevizshme, por vërtitet me rreth 19 milje në sekondë; ata thonë se Dielli nuk rrotullohet rreth Tokës siç duket, por Toka rrotullohet rreth Diellit; Hëna, nga ana tjetër, rrotullohet rreth Tokës, megjithëse jo nga Lindja në Perëndim siç duket, përkundrazi nga Perëndimi në Lindje; dhe Dielli është në të vërtetë 400 herë më i madh se Hëna dhe 400 herë më larg! Kjo është e drejtë, ju qartë mund të shihni se ato janë të njëjtën madhësi dhe distancë, ju mund të shihni se Toka është e sheshtë, ju mund të ndjeni se Toka është e palëvizshme, por sipas ungjillit të astronomisë moderne, keni gabuar dhe një thjeshtësi e denjë për tallje të pafund nëse guxoni të besoni sytë dhe përvojën tuaj!

Me arrogancë e fodullëk, heliocentristi i hipnotizuar më i afërt do t'ju informojë se Dielli është 865.374 milje (1.454.000 km) në diametër dhe 92,955,807 milje (157.000.000 km) larg Tokës, Hëna është 2.159 milje në diametër dhe 238.900 milje (340.000 km) larg Tokës, dhe ato thjesht ndodh që diametrat e tyre të jenë EGZAKT në largesi të tilla që një shikues nga Toka t'i perceptojë rrejshëm ato si të njëjtën madhësi! Pra, ju e shihni, Flat-Earther të trashë, është e gjitha një iluzion dhe ekuivalentimi i dukshëm i ndriçuesve tanë të ditës dhe natës në qiell rezulton nga një këndvështrim thjesht paralel rastësor! Dielli nuk rrotullohet rreth tokës siç duket; përkundrazi Toka rrotullohet 1.038 mph nën këmbët tuaja dhe rrotullohet 67,108 mph rreth Diellit! Hëna me të vërtetë sillet rreth

Tokës, por jo siç duket! Megjithëse duket se lëviz në Lindje në Perëndim ashtu si Dielli dhe gjithçka tjetër në qiej, Hëna në të vërtetë rrotullohet nga Perëndim në Lindje me 10.3 mph, ndërsa orbiton Tokën në 2,288 mph, e cila kombinohet me rrotullimin e Tokës prej 1,038 mph dhe orbitën 67,108 mph rreth Dielli rastësisht rezulton në të gjitha lëvizjet duke anuluar në mënyrë të përkryer duke e bërë Hënën të duket se lëviz nëpër qiej me rrugë të ngjashme dhe me shpejtësi të ngjashme si Dielli ndërsa gjithmonë na tregon vetëm njërën anë të sipërfaqes së saj, dhe duke fshehur përgjithmonë "anën e errët" të saj

Hëna paraqiti një problem të veçantë matematikor për ndërtimin e modelit të heliocentricitetit. Mënyra e vetme për ta bërë Hënën të përshtatet me supozimet e tjera ishte të ktheni drejtimin e saj nga ajo që të gjithë që të gjithë kanë parë atë të shkojë. Modeli matematik nuk mund të ndalte edhe Hënën siç bënë me Diellin, kjo nuk do të funksiononte. Dhe nuk mund ta lejonin të vazhdojë të shkojë nga Lindje në Perëndim ndërsa e shohim të shkojë, me të njëjtën shpejtësi, ose me një shpejtësi të ndryshme. Mundësia e vetme ishte që të kthejë drejtimin e saj të vërejtur Lindje-Perëndim dhe të ndryshojë shpejtësinë e saj nga rreth 64,000 milje në orë në rreth 2,200 milje në orë. Ky përmbysje, së bashku me ndryshimin në shpejtësi, ishin supozime të pashmangshme që duhej të përvetësoheshin nëse modeli do të kishte ndonjë shans për të imituar realitetin ”. -Bernard Brauer

"*Ata duan që ju të besoni se rrotullimi i Hënës është i sinkronizuar në mënyrë të përsosur me orbitën e saj, kështu që ne shohim vetëm njërën anë të Hënës, në vend që të konkludojmë qartë - se Hëna thjesht NUK rrotullohet. Për më tepër, ata duhej të ngadalësonin shpejtësinë e Hënës me 58.870 mph DHE të kthejnë drejtimin e saj nga Perëndim-Lindje për të shitur me sukses sistemin e tyre hipokrit të heliocentrizmit në një publik të thjeshtë. Unë nuk mendoj se ka një person në shumë, mijëra - pavarësisht nga arsimi - i cili e di se Modeli Kopernikan duhej të drejtonte drejtimin e vëzhguar të Hënës dhe t'i jepte asaj një shpejtësi të re për të akomoduar fazat dhe eklipset* ". -Marshall Hall

"*Astronomët na tregojnë se Hëna rrotullohet rreth Tokës në rreth 28 ditë. Epo, ne e shohim atë duke bërë udhëtimin e saj çdo ditë, nëse i përdorim sytë dhe kjo është gjëja më e mire që mund të bëjmë. Hëna mbetet prapa në lëvizjen e saj të përditshme në krahasim me atë të Diellit, në masën e një rrotullimi në kohë specifike; por kjo nuk përbën një rrotullim. Duke deshtuar të ecin aq shpejt sa trupat e tjerë të shkojnë në një drejtim nuk përbën një fakt se ajo ecen në të kundërt - siç do të na besonin astronomët! Dhe, meqenëse i gjithë ky absurditet është bërë e domosdoshme për asnjë qëllim tjetër, përveç se të ndihmojnë absurditete të tjera së bashku, është e qartë se astronomët janë në rrugën e gabuar* ". William Carpenter, "100 Vërtetimi Toka nuk është një Globe" (82)

Ekzistojnë disa teori në lidhje me madhësinë dhe distancën relative të Diellit dhe Hënës të gjitha me pikat e tyre të provave dhe pikat e diskutimit. Ithtaret e Tokes se sheshte nëpër epoka të ndryshme kanë përdorur sektante dhe trigonometri plane në përpjekje për të bërë llogaritjet e tilla, zakonisht duke përfunduar se Dielli dhe Hëna, të dy të jenë vetëm rreth 32 milje në diametër dhe më pak se disa mijëra milje larg Tokës. Ndoshta modeli më pak i besueshëm, pa dyshim më i ekzagjeruari dhe imagjinari, është teoria heliocentrike mbretëruese që pretendon Diellin të jetë një 865,374 milje në diametër,

Shifrat astronomike të Heliocentrists gjithmonë tingëllojnë plotësisht të sakta, por kanë qenë historikisht famëkeqe për ndryshimin drastik të tyre në mënyrë që t'u përshtaten me modeleve të tyre të ndryshme. Për shembull, në kohën e tij Koperniku llogariti distancën e Diellit nga Toka në 3,391,200 milje. Shekullin tjetër Kepler vendosi se ishte në të vërtetë 12,376,800 milje larg. Issac Newton dikur tha, "Nuk ka rëndësi nëse e llogaritim atë 28 ose 54 milion milje larg nga të dy do të bënte po aq mirë!" Sa shkencore !? Benjamin Martin llogariti midis 81 dhe 82 milion milje, Thomas Dilworth pretendoi 93,726.900 milje, John Hind deklaroi pozitivisht 95,298,260 milje, Benjamin Gould tha më shumë se 96 milion milje, dhe Christian Mayer mendoi se ishte më shumë se 104 milio!

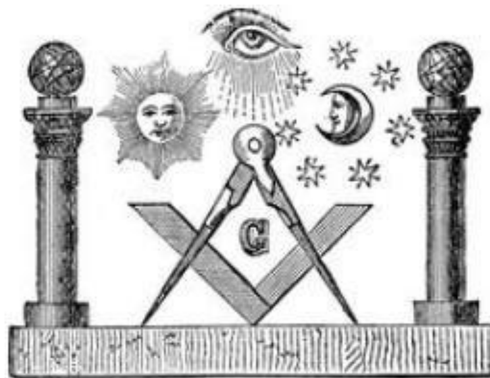

"*Ndërsa dielli, sipas*" shkencës "*mund të jetë çdo gjë nga 3 në 104 milion milje larg, ka shumë*" hapësirë "*për të zgjedhur. Është si showmeni dhe fëmija. Ju paguani paratë tuaja - për vepra të ndryshme astronomike - dhe merrni zgjedhjen tuaj se në cilën distancë dëshironi të jetë dielli. Nëse jeni një person modest, futuni për disa miliona; por nëse dëshironi të jeni "shumë shkencorë" dhe të jeni "matematikisht të sigurt" të figurave tuaja, atëherë unë ju këshilloj të bëni zgjedhjen tuaj diku rreth njëqind miliona. Të paktën do të keni shumë hapësirë për t'u tërhequr, nëse llogaritja tjetër do të ishte në kundërshtim me shifrat e zgjedhjes suaj. Ju gjithmonë mund të shtoni disa miliona për të "mbajtur me kohën", ose të hiqni aq sa mund të kërkohet për të rregulluar distancën në kolonën e saktë të shifrave "shumë të fundit". Flasim për tallje, e gjithë astronomia moderne është si një komedi absurde - plot surpriza. Askush nuk e di se çfarë absurditeti monstruoz apo qesharak mund të dalë tjetër. Ju nuk duhet të zbatoni rregullat e zakonshëm të sensit të përbashkët në hamendjet astronomike. Jo, gjë do të binte në copa nëse do të bënit.* " -Thomas Winship "Zetetic Cosmogeny" (115)

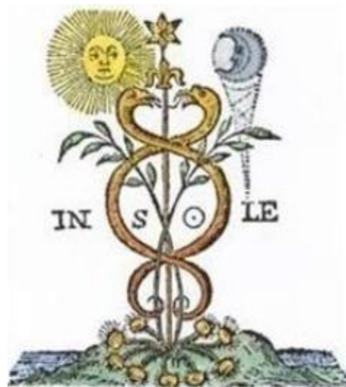
"*Regjimentet e figurave kanë parakaluar me të gjithë zhargonet e mësuara për të cilat shkenca është e famshme, por dikush mund të shikojë retë që ndryshojnë në qiell dhe të kërkojnë siguri atje, për të pritur që ta marrin atë nga përkrahësit e astronomisë moderne. Por a nuk ka asnjë mjet për të provuar këto spekulime gjithnjë në ndryshim të pabarabarta dhe për t'i sjellë ato në shqyrtimin e logjikës së vështirë të faktit? Në të vërtetë ka. Distanca e diellit mund të matet me shumë precizion, në të njëjtën mënyrë si një pemë ose një shtëpi, ose matet pjerrësia e kishës, me trigonometrine plane.*
Është parimi mbi të cilin është ndërtuar një shtëpi, një tryezë e bërë ose një njeri i luftës i ndërtuar ... Dielli është gjithnjë diku midis tropikëve të Gaforres dhe Bricjapit, një distancë e pranuar të jetë më pak se 3,000 milje; si mundet, pra, dielli nëse është kaq shumë në diametër mijëra milje, tkurrë vetveten në një hapësirë prej rreth vetëm 3,000 milje? Por shikoni distancën, thonë profesorët! Ne e kemi bërë tashmë atë dhe asnjë nga

njerëzit me mend që kemi sfiduar shpesh, nuk ka provuar ndonjëherë të hedhë poshtë parimin mbi të cilin masim distancën e diellit ... Nëse navigatori shpërfill të zbatojë gjysëm-diametrin e diellit në vëzhgimin e tij në det, ai është 16 milje detare për të llogaritur pozicionin në të cilin ndodhet anija e tij. Një minutë harku në sekant paraqet një milje detare, dhe nëse gjysëm diametri të jetë 16 milje, diametri natyrisht është 32 milje. Dhe siç matet nga sekanti, diametri i diellit është 32 minuta hark, që I bie të jete 32 milje detare në diametër. Le ta kundërshtojë këtë kush mundet. Nëse provohet ndonjëherë shpërndarja, do të jetë një kuriozitet letrar, që ia vlen të inkuadrohet. " - Thomas Winship "Zetetic Cosmogeny" (114.120)

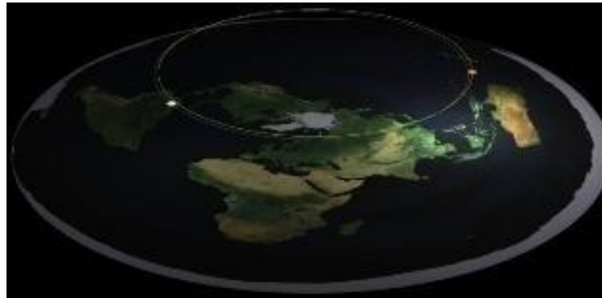

Matja me secantët dhe llogaritja me trigonometrinë plane e Diellit dhe të Hënës rezulton të jetë vetëm rreth 32 milje në diametër dhe afërsisht 3000 milje larg. Siç tregohet kapitulli i fundit, Hëna është në të vërtetë ndriçues gjysmë transparent dhe jo planeti i shkretë, sferik, i shkretëtirës që NASA do që ta besonte. Në fakt, ka të ngjarë që të dy Dielli dhe Hëna nuk janë aspak fizikisht të dendur dhe janë thjesht disqe të sheshtë të ndritshëm në gjendje të kalojnë nga / përmes njëri-tjetrit gjatë eklipsave.

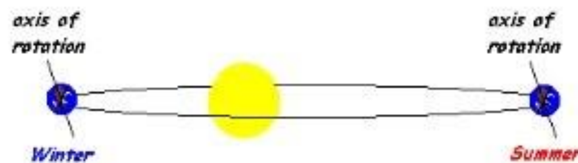
"Rezultatet e hulumtimit të fundit dëshmojnë se ndriçuesit qiellorë nuk janë botë, por drita dhe duhet të bëjnë që të gjithë njerëzit që janë udhëhequr të pranojnë si teori të provuar të Kopernikut për lëvizjet e Tokës, të rishqyrtojnë këtë temë." -E. Eschini ", themelet e shumë brezave" (3)

"*Satelitët e tokës nuk janë masat materiale. Ata janë disqe të ndritshëm dhe transparentë pa substanca. Hëna, në veçanti, përcjell përshtypjen e të qenurit një manifestim eterik, dhe karakteri i pasigurt dhe iluziv që zakonisht shoqërohet me këtë satelit rezulton pikërisht nga natyra e tij jomateriale. Nga kohërat më të hershme u pa se satelitët e tokës, veçanërisht dielli dhe hëna, nuk ishin trupa të ngurtë dhe të errët. Ata ishin të parët, deri tek Aristoteli, që konsideroheshin shpirtra, gjë që nuk nënkupton një natyrë fizike. Për të lashtët, ata ishin thjesht drita, dhe ata i dhanë diellit dhe hënës një emër shumë të përshtatshëm. Ata i bënë thirrje atyre yjeve.* " -Gabrielle Henriet, "Parajsa dhe Toka" (34-36)

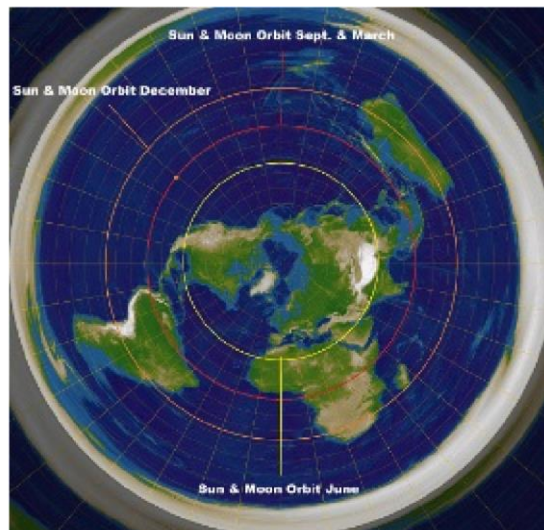

Në modelin e Tokës së Sheshtë, Dielli dhe Hëna rrotullohen rreth Tokës një herë në 24 orë duke ndriçuar si dritat e zonave në të cilat kalojnë. Udhëtimi vjetor i Diellit nga tropikal në tropik, solstic në solstic, është ajo që përcakton gjatësinë dhe karakterin e ditëve, netëve dhe stinëve. Kjo është arsyeja pse rajonet ekuatoriale përjetojnë verë dhe nxehtësi pothuajse gjatë gjithë vitit, ndërsa gjerëstë e gjatësisë së veriut dhe veçanërisht Jugut, përjetojnë sezone më të dallueshme me dimra të ashpër.

Modeli heliocentrik pretendon se sezonet ndryshojnë bazuar në "pjerrësinë boshtore" të pretenduar të topit-Tokës dhe "orbitës eliptike" rreth Diellit. Modeli i tanishëm i gabuar i tyre madje na vendos më pranë Diellit (91,400,000 milje) në janar kur në të vërtetë jemi në dimër, dhe më larg nga Dielli (94.500,000 milje) në korrik kur jemi në verë, në pjesën më të madhe të Tokës. Ata thonë për shkak të pjerrësisë së globit tokësor, vende të ndryshme marrin sasi të ndryshme të dritës së diellit direkte dhe kjo është ajo që prodhon ndryshimet sezonale dhe të temperaturës. Kjo ka kuptim të vogël, megjithatë, nëse nxehtësia e Diellit udhëton mbi nëntëdhjetë milion milje për të arritur topin-Tokë, si mundet që një pjerrësi e vogël, vetëm disa mijëra milje maksimale, të mohojë udhëtimin nëntëdhjetë milion të Diellit, duke na dhënë verë njëkohësisht tropikale dhe dimrin Antarktik?

«Toka është një strukturë e shtrirë, e cila zhvendoset nga veriu qendror në të gjitha drejtimet drejt jugut. Ekuatori, duke qenë në mes të qendrës veriore dhe periferisë jugore, e ndan rrugëtimin e diellit në dy deklinacione të veriut dhe jugut. Rrethi më i gjatë në të gjithë botën që përshkuan dielli, është kur ai ka arritur deklinacionin e tij më të madh jugor. Duke shkuar radualisht drejt veriut, rrathet zvogëlohen. Rreth tre muaj pasi ka arritur ekstremitetin jugor të rrugës së tij, dielli bën një rreth rreth ekuatorit. Ende duke ndjekur një kurs drejt veriut ndërsa shkon rreth e rrotull botës, brenda tre muajve të tjerë arrihet deklinacioni më i madh verior, kur dielli përsëri fillon të shkojë drejt jugut. Në gjatësitë veriore, kur dielli po shkon drejt veriut, ai lind herët çdo ditë, është më i lartë në mesditë dhe perëndon më vonë; ndërsa në gjatësitë jugore në të njëjtën kohë, dielli lind më vonë, arrin një lartësi më të vogël në mesditë dhe perëndon më herët. Në gjatësitë veriore gjatë verës jugore, të themi nga shtatori deri në dhjetor, dielli lind më vonë çdo ditë, është më i ulët në mesditë dhe perëndon më herët; ndërsa në jug ai ngrihet më herët, në mesditë arrin një lartësi më të madhe, dhe perëndon më vonë çdo ditë. Kjo lëvizje rreth tokës çdo ditë është shkaku i alternimeve të ditës dhe natës; ndërsa rrugët e tij në veri dhe juglindje prodhojnë stinët. Kur dielli është në jug të ekuatorit është verë në jug dhe dimri në veri; dhe anasjelltas. Fakti i ndërrimit të stinëve bie në kundërshtim me mashtrimin e Njutonit se toka rrotullohet në një orbitë rreth diellit. Thuhet se vera është shkaktuar nga toka që është dielli më i afërt, ndërsa dimri nga të qenët më larg nga dielli. Por nëse lexuesi do të ndjekë argumentin në ndonjë libër teksti ai do të shohë që sipas teorisë, kur toka është më e afërt dielli duhet të jetë vera në të dy gjerësitë veriore dhe jugore; dhe në të njëjtën mënyrë kur është më larg nga dielli, duhet të jetë dimër në të gjithë tokën në të njëjtën kohë, sepse e gjithë globi-tokë do të ishte më larg nga dielli !!! Me pak fjalë, është e pamundur të llogaritet përsëritja e stinëve me supozimin se toka është globulare dhe se ajo rrotullohet në një orbitë rreth diellit. " - -Thomas Winship, "Zetetic Cosmogeny" (124-125)

"Stinët janë shkaktuar nga qarkullimi I Diellit mbi tokë në një rrugë ekliptike spirale. Në Solsticën Dimërore (21 Dhjetor) Dielli është vertikal mbi Tropikun e Bricjapit. Duke parë Jugun nga Londra, ai duket se ka bërë një qark të vogël në qiellin Jugor, gjatë së njëjtës

periudhë ai është parë të kalojë qiellin pothuajse mbi krye në Cape Town, duke shkaktuar kështu Verën në hemisferën Jugore. Në Solsticin e Verës (21 qershor), Dielli është vertikal mbi Tropikun e Kancerit, (gati në krye në Londër), ndërsa shikon Veriun nga Cape Town, ai duket se bën një qark të vogël në qiellin verior, duke shkaktuar dimrin në jug dhe Verë në hemisferën Veriore. " -E. Eschini, "Themelet e shumë gjeneratave" (7)

"*Tipari thelbësor i vitit është ndarja e saj në dy periudha të barabarta të gjashtë muaj, bazuar në gjatësinë mbizotëruese të ditëve kundrejt asaj të netëve, dhe anasjelltas, kushteve të cilat rregullohen nga orët e ndryshme të lindjes së diellit dhe perëndimit të diellit; dhe së dyti, nga lartësia e arritur nga dielli në qiej në mes të ditës. Cikli i parë, gjatë të cilit ditët janë më të gjata se netët dhe dielli arrin pikën e tij kulminante të vitit, shtrihet nga ekuinoksi i pranverës në ekuinoksin e vjeshtës, d.m.th. 21 Mars deri në 22 Shtator; dhe cikli i dytë gjatë të cilit, anasjelltas, kohëzgjatja e netëve tejkalon atë të ditëve, dhe dielli zbret në pikën e tij më të ulët të vitit, shtrihet nga ekuinoksi i vjeshtës në ekuinoksin e pranverës, d.m.th. nga 23 shtatori deri më 20 mars. Këto dy periudha gjashtëmujore karakterizohen gjithashtu nga një kontradikte e temperaturës. Gjatë ciklit të parë që korrespondon me pranverën dhe verën, nxehtësia gradualisht rritet dhe bie, ndërsa gjatë ciklit të dytë që përfshin vjeshtën dhe dimrin, është intensiteti i ftohjes që rritet në mënyrë progresive dhe zvogëlohet.* " -Gabrielle Henriet, "Qiejt dhe Toka" (3-4)

Në modelin e Tokës së Sheshtë, dritat e Diellit dhe Hënës po lëvizin përgjithmonë lart dhe paralel me sipërfaqen e Tokës. Nga pikëpamja jonë e avancimit, për shkak të Ligjit të Perspektivës, ndriçuesit e ditës/natës duket se ngrihen në horizontin Lindor, kurbën lartësuese lart, dhe pastaj fundosen poshtë horizontit perëndimor. Ata nuk shmangen në pjesën e poshtme të Tokës së Sheshtë siç mund të imagjinojë dikush, por përkundrazi rrotullohen në rrathe koncentrike në drejtim të akrepave të orës përreth perimetrit nga tropiku në tropik. Shfaqja e ngritjes, kulmimit dhe perëndimit është për shkak të Ligjit të zakonshëm të Perspektivës ku objektet e larta shfaqen lart sipër kur afër, por në një distancë gradualisht më të ulët drejt pikës së zhdukjes.

"*Megjithëse Dielli është në të gjitha kohërat lart dhe paralel me sipërfaqen e Tokës, ai duket se ngjitet në kupen e qiellit nga mëngjesi deri në mesditë, dhe të zbresë dhe të*

fundoset nën horizont në mbrëmje. Kjo lind nga një ligj i thjeshtë dhe gjithandej i dukshëm i perspektivës. Një tufë zogjsh, kur kalon një vend të sheshtë ose kënetor, gjithmonë duket se zbret ndërsa përshkon; dhe nëse tufa është e gjerë, zogu i parë shfaqet më i ulët, ose më afër horizontit se i fundit. Drita më e largët në një rresht llambash shfaqet më e ulta, megjithëse secila prej tyre ka të njëjtën lartësi. Duke pasur parasysh këtë dukuri, do të shihet lehtësisht se si Dielli, megjithëse gjithmonë paralel me sipërfaqen e Tokës, duhet të ngjitet kur afrohet, dhe të zbresë pasi të largohet nga pozicioni i meridianit ose i mesditës". -Dr. Samuel Rowbotham "Earth Jo një Globe, Edition 2" (85)

"Çfarë mund të jetë më e zakonshme sesa vëzhgimi në të cilin, duke qëndruar në një fund të një rreshti të gjatë llampash postash, ato më të afërta për ne duket se janë më të lartat; dhe ata më larg nga më të ultat; Ndërsa, ndërsa ne lëvizim drejt fundit të kundërt të serisë, ato të cilave u afrohemi duket se bëhen më të larta, dhe ato që po lëmë pas duket se gradualisht bëhen më të ulëta... është një efekt i zakonshëm i perspektivës që një objekt të shfaqet më i ulët pasi vëzhguesi shkon më larg dhe më larg prej tij**.** Le ta provoje çdokush këtë eksperiment, duke shikuar një Far, kembanaren e Kishes, monument, ose ndonjë objekt tjetër të ngritur, nga një distancë prej vetëm disa jardësh, dhe të vërejë këndin në të cilin vërehet. Duke shkuar më larg, këndi nën të cilin shihet do të zvogëlohet, dhe objekti do të shfaqet më i ulët dhe më i ulët ndërsa distanca e vëzhguesit rritet, derisa, në një pikë të caktuar, vija e shikimit të objektit dhe kryengritja në dukje sipërfaqja e tokës mbi ose mbi të cilën qëndron, do të konvergojë në këndin që përbën 'pikën e zhdukjes' ose horizontin; përtej së cilës do të jetë e padukshme". -Dr. Samuel Rowbotham "Zetetic Astronomy, toka nuk a Globe!" (230-1)

Heliocentristet do të donin që ju të besoni të kundërtën e asaj që ka parë çdo njeri që ka ecur ndonjëherë Tokën me sytë e vet. Eshtë e qartë për çdo fëmijë dhe të rritur me mendje sovrane se Dielli, Hëna, yjet dhe planetët, çdo dritë në qiellin lart, rrotullohet rreth Tokës së palëvizshme nën këmbët tona. Eshtë gjithashtu e qartë për të parë që Dielli dhe Hëna kanë të dy përafërsisht të njëjtën madhësi dhe ndodhen relativisht afër Tokës dhe jo miliona me miliona milje larg. Të braktisësh shqisat e tua dhe përvojën e përditshme në favor të fantazive të tilla të pabaza shkencore është një gabim që I le trushplaret të

pafuqishem tu besojnë instiktit te tij natyral dhe të lidhur me zinxhir në shpjegimet fantastike të sharlatanëve astronomike.

"*Askush nuk e ka ndjerë ose e ka parë tokën të endet përmes hapësirës me shpejtësi të frikshme e të jashtëzakonshme për të cilat merret, por të gjithë ata që nuk janë të verbër mund ta shohin diellin duke lëvizur. Por çështja mund të testohet. Mund të dihet me siguri nëse dielli lëviz apo jo. Merrni një glob shkollor dhe vendosni një hekur në gjysmërrethin që e mban atë në pozicion. Bëni që globi të rrotullohet kundrejt një llambe në tryezë, dhe do të zbuloni se hija e mbetur në glob është gjithmonë paralel me ekuatorin, në çfarëdo këndi që mund të përfshini globin. Më tej, beni që hekuri të jetë me gjatësi të mjaftueshme për të lejuar që hija të bjerë në një sipërfaqe të sheshtë, duke lëvizur globin drejt llambës dhe hija do të jetë një vijë e drejtë. Nëse, pra, hija e lënë mbi tokë nga dielli të jetë një vijë e drejtë, atëherë padyshim që dielli është i palëvizshëm. Nxirrni një kunj në tokë në një pozicion të tillë që ta ekspozoni në diell për pjesën më të madhe të një dite - tërë ditën nëse është e mundur. Shënoni fundin e hijes çdo çerek ore dhe do të zbuloni se shenjat bëjnë pjesë në një kurbë të zgjatur, duke dëshmuar qartë se dielli lëviz mbi një tokë të palëvizshme.* " –Thomas Winship, "Zetetic Cosmogeny" (113)

"Rruga që përshkon Diellit është koncentrike, duke u zgjeruar dhe e mbledhur çdo ditë për gjashtë muaj në mënyrë alternative. Kjo vërtetohet lehtësisht duke fiksuar një shufër, të themi mesditën e 21 dhjetorit, në mënyrë që, kur të shikoni përgjatë saj, linja e vizionit të prek buzën e poshtme të Diellit. Kjo linjë e shikimit do të vazhdojë për disa ditë goxha e njëjtë, por, në ditën e nëntë ose të dhjetë, do të konstatohet se shufra do të duhet të zhvendoset në mënyrë të konsiderueshme drejt zenitit, në mënyrë që të prekë skajin e poshtëm të Diellit , dhe çdo ditë më pas ajo do të duhet të ngrihet deri në 22 qershor. Atëherë do të ketë pak ndryshime për disa ditë si më parë, por dita ditës më pas shufra do të duhet të ulet deri më 21 dhjetor, kur Dielli është më i largët nga Qendra Veriore, dhe aty është i errët. Kjo zgjerim dhe tkurrje e shtegut të Diellit vazhdon çdo vit, dhe cilësohet si Zbërthimi Verior dhe Jugor, dhe duhet tu tregojë Astronomëve absurditetin e thirrjes se Bota është një Planet, pasi ajo mbetet e palëvizshme ndërsa Dielli vazhdon të përshkoje qiejt. " -David Wardlaw Scott, "Terra Firma"(184-5)

Toka nuk është një Planet, Planetët jane yje, dhe Yjet nuk jane Diej

Në modelin heliocentrik, Toka është vetëm një nga 9 "planetët" në "sistemin tonë diellor", për të gjitha thuhet se janë vendbanime të mëdha sferike të Tokës ose gjigantë globularë me gaz miliona milje larg. Ata pretendojnë se Toka nën këmbët tona, së bashku me këto 7 planetë të tjerë, të gjithë rrotullohen në orbita eliptike përreth Diellit, prandaj sistemi quhet "heliocentrik". Modeli “gjeocentrik” që mbizotëronte më parë, e kishte vendosur Tokën si qendrën e paluajtshme të universit me Diellin, Hënën, yjet dhe “planetët” që të gjithë rrotullohen rreth nesh, ashtu si ato shfaqen. Në modelin heliocentrik, sidoqoftë, i cili do të titullohej më mirë si modeli "Acentric", Dielli është vetëm qendra e "sistemit tonë diellor", ndërsa vetë supozohet se njëkohësisht rrotullohen 500,000 spirale rreth "galaktikës së Rrugës së Qumështit" e cila në vetvete është vazhdimisht duke nxituar 670,000,000 mph larg nga një shpërthim i supozuar krijues "Big Bang" në fillim të kohës!

Në modelin gjeocentrik, 7 "planetët" njiheshin si "yje endacakë", me morinë e yjeve të tjerë të njohur si "yje të fiksuar". Yjet bredhës u quajtën kështu sepse mund të shihen duke përshkuar shtigjet e tyre unike rreth qiejve ndërsa të gjithë yjet e tjerë mbeten të fiksuar në rrotullimin e tyre të qëndrueshëm të grupit rreth Polaris. Yjet endacakë gjithashtu ndodh të jenë ndër më të ndritshmit në qiellin e natës, dhe ashtu siç pretendojnë heliocentritët, drita e tyre është e rreme sikurse drita e Hënës, thjeshtë reflektues i dritës së Diellit. Gjeometrikisht kjo është e pamundur, pasi trupat konveksë nuk e mund të pasqyrojnë dritën në këtë mënyrë.

Në modelin heliocentrik, yjet bredhës janë gjoja vende sferike si Toka disa milion milje larg nesh, ndërsa yjet fikse janë të gjithë gjoja "diellë" super të largët, të ngjashëm me diellin tonë, por disa trilionë milje larg, të kompletuara edhe ato me “Sistemet e tyre diellore” dhe planetët shoqërues, ndoshta edhe të populluar me qenie të arsyeshme si ne! Statistikat e tanishme "zyrtare" të astronomisë së NASA-s tregojnë se ekzistojnë lart 10 trilionë "planetë" të tillë vetëm në "galaktikën" tonë, dhe të paktën 200 miliardë galaktika në univers! Prandaj, ata pretendojnë, Toka është vetëm 1 nga

1,000,000,000,000,000,000,000,000, ose një septillion planetet në univers!

"*Astronomët tanë të Modernë imagjinojnë që Yjet janë botë të mëdha ose diej, disa prej tyre mijëra herë më të mëdha se tonat, dhe në një distancë të madhe. Sir Robert Ball, në “Shkaku I një, Ice-Age” e tij f. 77, thotë për Sirius - se është ‘një milion herë më i largët nga ne si Dielli” - domethënë që është nëntëdhjetë e dy miliona milje larg Tokës! Mendohet se Yjet janë në një gjendje pak a shumë të përparuar të zhvillimit, dhe që ndoshta disa prej tyre mund të jenë tashmë të banuara nga qenie të përshtatshme për sferat e tyre. Largësitë e tyre nga ne ata llogaritin të jenë kaq të mëdha, sa që, sipas Sir William Herschel, drita nga disa prej tyre do të marrë një mijë vjet për të arritur në këtë*

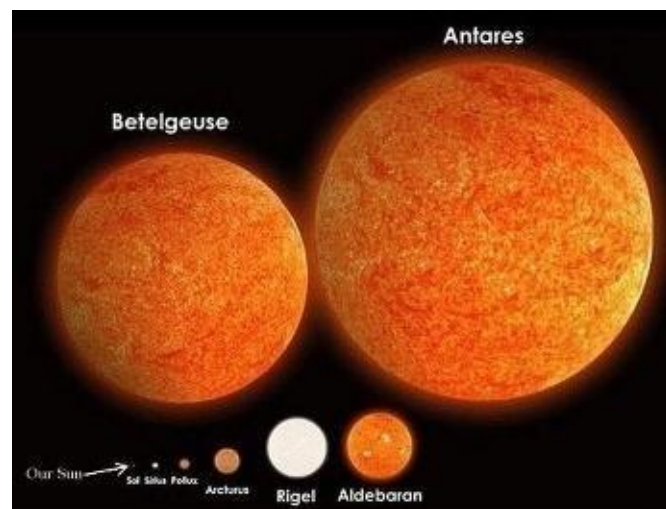
“*Përsëri, këto yje supozohet se kanë pozicione deri më tani nga toka që distanca është pothuajse e pashpjegueshme; shifrat, me të vërtetë, mund të jenë të rregulluara në letër, por në leximin e tyre asnjë ide praktike nuk përcillet në mendje. Për shumë njerëz thuhet se janë aq të largëta sa duhet të bien me shpejtësinë e dritës, ose mbi 160,000 milje në një sekondë të kohës, 600,000,000 milje në orë, do t'u duheshin gati 2,000,000 vjet për të arritur në tokë! Sir William Herschel, në një artikull mbi 'Fuqia e teleskopëve për të depërtuar në hapësirë', pohon se me instrumentet e tij të fuqishëm ai zbuloi ndriçues të shkëlqyeshëm deri tani nga toka që drita që lëshuan 'nuk mund të ishte më pak se një milion e nëntë njëqind mijë vjet në rrugën e saj*! '"-Dr. Samuel Rowbotham," Astronomia Zetetike, Toka Jo Një Glob! " (376)

"*Yjet e fiksuar quhen të ashtu, sepse përveç periudhave shumë të gjata, ato nuk ndryshojnë në mënyrë të konsiderueshme pozicionet e tyre relative; dhe ato janë pika të*

lehta, aq të vogla sa teleskopët më të fuqishëm nuk mund t'i zmadhojnë në disqe. Sidoqoftë, ata supozohet se janë diej me përmasa të mëdha, të larguar nga astronomët në distanca të paarritshme larg nesh, për besimin dhe komoditetin e teorive të tyre. " - Albert Smith, "Globi i detit-tokës dhe lëvizjet e tij hipotetike monstruoze" (32)

NASA madje pretendon se ka dërguar disa teleskopë fluturues të kontrolluar nga distanca, si kamera popullore "Hubble" në hapësirën e jashtme, duke transmetuar përsëri një "provë" piktoreske të vlefshme të Tokës për modelin e tyre! Këto foto të Hubble tregojnë se yjet endacakë janë në të vërtetë planetë sferikë si Tokë, ashtu si pretenduan heliocentristët gjatë gjithë kohës! Fotot e Hubble tregojnë se yjet e fiksuara janë gjithashtu djej të largët, triliona milje larg pikërisht siç deklarojnë heliocentristët! Keto foto e figura të Hubble jane krejt të padallueshme nga prodhimet fotoshop ose të Holliwoodit, konfirmojnë plotësisht për heliocentristët e hipnotizuar të vërtetën e pretendimeve të NASA-s dhe ekzistencën e fenomeneve të ndryshme qiellore që vetëm NASA dhe kamerat e tyre të përparuara mund të tregojnë, si planetë, galaktika , vrimat e zeza, kuazarët, etj

Duke përdorur madje edhe teleskopët më të përparuar jo-NASA, megjithatë, yjet e fiksuar dhe endacakë duket se nuk janë asgjë më shumë se pika të vogla të dritës me shumë

ngjyra. Nuk mund të konstatohet nëse yjet e fiksuar janë me të vërtetë diej të largët, nëse yjet endacakë janë me të vërtetë planetë të ngjashëm me Tokën, apo nëse ndonjë prej pretendimeve të NASA-s ka ndonjë vlefshmëri jashtë provave të tyre të pretenduara pikturuese nga këto imazhe të supozuara të kontrolluara nga teleskopi hapësinorë që komandohet nga distanca! Jashtë NASA-s, çfarë provash kemi që yjet janë në të vërtetë sisteme diellore të largëta? Çfarë provash kemi se planetët janë vende të ngjashme me Tokën në hapësirë? Ato janë sigurisht ide interesante dhe të besueshme, por nuk ka absolutisht asnjë provë empirike për t'i mbështetur ato. Në fakt, nëse NASA nuk do të kishte futur ide të tilla në kokat e tyre, shumë pak njerëz do të shikonin ndonjëherë në qiellin e natës dhe të supozonin se ato pak gjilpëra të dritës ishin të gjitha objektet e ngjashme me Tokën miliona milje larg, ose triliona diej milje larg, i kompletuar me orbitë planetë dhe hënë ashtu si tonat! Arsyeja e vetme që njerëzit besojnë se yjet endacakë janë planetë të ngjashëm me Tokën dhe yjet e fiksuar janë diell të largët është për shkak të propagandës së NASA-s.

"Planetet nuk janë të ngurta, masa errët e materies, siç besohet. Ata thjesht janë disqe jomateriale, shkëlqyes dhe transparent. " -Gabrielle Henriet, "Qiejt dhe Toka" (23)

"*Me ndihmën e teleskopit janë zbuluar në kubenë me yje në fushat qiellore që përshkon dritat e te cileve, pershkojne qiellin si ne koralet e bimëve tona të lulëzimit, ashtu edhe në oksidet metalike, pothuajse çdo gradim i ngjyrës prizmatike midis dy ekstremeve të perthyeshmerise. Në një grupim afër Kryqit Jugor - e kuqe, jeshile, blu dhe jeshile e kaltërosh - shfaqen në teleskopë të mëdhenj, si perla me shumë ngjyra, si një pjesë e*

Nëse yjet janë të gjithë planetë të largët ose diejl, si është e mundur që fenomene të ndryshme janë vërejtur shpesh duke përfshirë yjet që ndryshojnë ngjyrën, intensitetin e dritës, dukjen apo zhdukjen e papritur, kalimin e shpejtë nga një vend në tjetrin? Kam parë yje të vetme që ndryshojnë ngjyrat e tyre rregullisht si një top disko, të tjerët që qëllojnë nëpër qiell dhe u zhdukën, dhe akoma i huaj, kam parë dikur që një yll xhironte shpejt drejtpërdrejt nëpër qiell për dy sekonda dhe më pas ndalet përsëri!

Pas në fundin e shekullit të 16-të, kur teoria heliocentrike po fillonte të tërhiqte imagjinatat e një publiku të paditur, Astronomi Danez Tycho Brahe argumentoi në mënyrë të famshme për gjeocentricitetin, duke shprehur se nëse Toka do të rrotullohej në një orbitë rrotull diellit, ndryshimi në lidhje pozicionin e yjeve pas 6 muajve lëvizje orbitale nuk mund të mos shihet. Yjet duhet të duket se ndahen ndërsa afrohemi dhe largohemi ndërsa kalojmë. Në fakt, megjithatë, pas 190,000,000 milje të orbitës së supozuar rreth Diellit, asnjë yll paralax nuk mund të zbulohet në yje!

"*Në kohën e Tiho Brahes u tha se toka rrotullohej rreth diellit, por ai argumentoi që nëse toka rrotullohej rreth diellit, pozicioni relativ i yjeve do të ndryshonte shumë, dhe kjo do të zbulohej lehtë. Prandaj, eksperimentet u provuan në intervalin prej gjashtë muajsh, dhe rezultati tregoi se yjet ishin në të njëjtën pozitë siç kishin zënë gjashtë muaj më parë, duke dëshmuar kështu që toka nuk lëviz aspak*. -Thomas Winship "Zetetic Cosmogeny" (122)

"*Nëse toka është në një pikë të caktuar në hapësirë më 1 janar, dhe sipas shkencës së ditës së sotme, në një distancë prej 190,000,000 milje nga ajo pikë gjashtë muaj më pas, rrjedh se pozicioni relativ dhe drejtimet e yjeve do të kenë ndryshuar në masë të madhe, sado e vogël të jetë këndi i paralaksit. Por ky ndryshim i madh nuk është askund i dukshëm dhe asnjëherë nuk është vërejtur në mënyrë të pakontestueshme, dëshmon se toka është në prehje - se nuk lëviz në një orbitë rreth diellit*. -Thomas Winship "Zetetic Cosmogeny" (67)

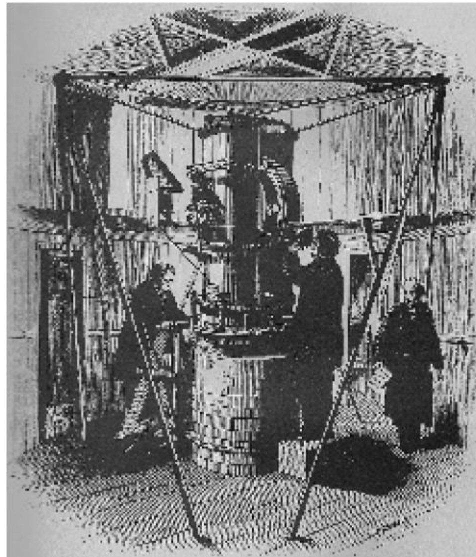
Kur Tiho Brahe demonstroi se pas 190,000,000 milje orbitës së supozuar rreth Diellit, nuk mund të zbulohej asnjë inç i paralelit, heliocentristët të dëshpëruar për të kapur vrimën e ndezur në teorinë e tyre, shtynë distancat e tyre hipotetike ndaj yjeve në triliona milje, duke pretenduar më e afërta, Proxima Centauri, ishte në një largësi trullosëse 25 trilionë milje larg, dhe duke i bërë të gjitha yjet aq me lehtësi sa larg nuk mund të zbulohej

asnjë paralel i mirënjohur! Ky shpjegim i përshtatshëm, të cilin heliocentristët kanë ngulitur në mënyre të kënaqshme për të heshtur mendjet e manipuluara të masave, por ende nuk arrin të llogarisë në mënyrë adekuate për disa çështje.

"*Është gjetur nga vëzhgimi se yjet vijnë në meridian rreth katër minuta më parë çdo njëzet e katër orë se dielli, duke marrë kohën diellore si standard. Kjo bën 120 minuta çdo tridhjetë ditë, dhe njëzet e katër orë në vit. Kështu që të gjitha yjësitë kanë kaluar përpara ose avancë diellit në atë kohë. Ky është fakti i thjeshtë siç vërehet në natyrë, por teoria e rrotullimit dhe lëvizjes në akse dhe në një orbitë nuk ka vend për të. E vërteta e dukshme duhet të injorohet, sepse kjo teori qëndron në rrugën e duhur dhe parandalon që votuesit e saj ta kuptojnë atë.* " -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka nuk është një Glob!" (321)

"*Në mënyrë të konsiderueshme më shumë se një milion Tokë do të kërkohej për të krijuar një trup si Dielli - na tregojnë astronomët: dhe më shumë se 53,000 diell do të duhej të barazonin përmbajtjen metri kub të yllit Vega. Dhe Vega është një yll i vogël! 'Dhe ka miliona të panumërta të këtyre yjeve! Dhe duhen 30,000,000 vjet që drita e disa prej atyre yjeve të arrijë tek ne me shpejtësi 12,000,000 milje në një minutë! Dhe, thotë zoti Proctor, 'Unë mendoj se një vlerësim i moderuar i moshës së Tokës do të ishte 500,000,000 vjet!' 'Pesha e saj,' thotë i njëjti individ, 'është 6,000,000,000,000,000,000,000 tonë!' Tani, pasi asnjë qenie njerëzore nuk është në gjendje të kuptoje këto gjëra, dhenia e tyre botës është një fyerje - një zemërim. Dhe, meqenese e gjitha vjen nga supozimi se Toka është një planet, në vend që të mbajnë supozimin, ata e zvarrisin atë nga pesha e absurditetit të tyre, dhe e lënë atë të shtrirë në pluhur - një dëshmi se Toka nuk është glob* . " -William Carpenter, "100 Prova se Toka nuk është një Globe" (75)

Disa eksperimente janë kryer dhe përsëritur nga shkencëtarë të shquar si Albert Michelson, Edward Morley, George Airy dhe Georges Sagnac duke dëshmuar se janë yjet që rrotullohen rreth një Tokë të palëvizshme dhe jo anasjelltas. Rezultatet përfundimtare të eksperimenteve të tyre nuk kontestohen dhe as nuk përmenden në librat moderne të astronomisë; përkundrazi, ato fshihen me lehtësi nën tepihë për të mbajtur mendjet e prishura të mos shohin përmes gënjeshtrave. Për shembull, eksperimenti i njohur si "Dështimi i ajrosur" (pasi nuk arriti të provojë heliocentricitetin) përfshinte mbushjen e një teleskopi me ujë për të ngadalësuar shpejtësinë e dritës brenda. Zakonisht, teleskopët duhet të jenë të anuar pak për të marrë dritën e yjeve poshtë boshtit të tubit gjoja për shkak të "shpejtësisë së Tokës rreth diellit". Ajrosur zbuloi se në të vërtetë drita e yllit tashmë po vinte në këndin e duhur, kështu që asnjë ndryshim nuk ishte i nevojshëm. Kjo demonstroi që yjet lëvizin në lidhje me një Tokë të palëvizshme dhe jo anasjelltas, sepse nëse do të ishte teleskopi që lëvizte ai do të duhet të ndryshojë këndin.

"Të gjitha planetet, duke përfshirë diellin, rrotullohen rreth Tokës. Këto rrethana nuk mund të mohohen pasi ato janë qartë të dukshme, qoftë në mënyrën e zakonshme me sy të lirë, ose me ndihmën e teleskopit. Mund të thuhet, në lidhje me këtë, që në rastin e një shkence e cila duhet të bazohet ekskluzivisht në vëzhgim dhe jo në spekulime siç është astronomia, provat e shqisave janë i vetmi faktor mbi të cilin konkluzionet mund dhe duhet të bazohen . Nëse planetët mund të shihen të rrotullohen rreth e rrotull tokës, është për faktorin vendimtar që ata të rrotullohen në atë mënyrë. Pohohet se kjo nuk është kështu, dhe këmbëngulet se toka dhe planetët rrotullohen rreth diellit. Ne vërejmë me habi, megjithatë, fakti i çuditshëm dhe përfundimisht të dyshimtë që këto lëvizje planetare nuk janë të dukshme. Ato nuk mund të shihen dhe megjithatë ata janë quajtur të vërtetë! Atëherë, si mund të vërtetohen këto lëvizje dhe të vërtetohet shpejtësia e tyre pasi ato janë të padukshme? Nga ana tjetër, lëvizjet ekzistuese planetare gjeocentrike të cilat mund të vëzhgohen dhe maten, dhe që, si pasojë, përbëjnë një sistem krejtësisht të vlefshëm, dënohen si joreale dhe të dukshme! Rastësisht, një vërejtje përkatëse mund të

bëhet mbi këtë temë. Pse tabelat astronomike që publikohen vit pas viti, japin të ashtuquajturat lëvizje të dukshme të planetëve në zodiak? Pse të futësh veten në telashe për llogaritjen dhe vënien e tyre të regjistrimeve fare nëse nuk janë të vërteta? Pse po ashtu nuk përmenden lëvizjet e ashtuquajtura reale të planetëve? " -Gabrielle Henriet, "Qielli dhe toka" (15-16)

"Besoji sytve dhe kamerave tuaja! Ata nuk kanë asnjë arsye t'ju mashtrojnë nëse yjet po shkojnë përreth natës! Pastaj mbajeni mend: Ky fakt i vetëm që rrethon shtigjet e yjeve që është fotografuar mijëra herë dhe nuk mund të mohohet duhet të shpjegohet larg thagmimit të Shkencës Teorike. Të gjitha akuzat e pabaza- një Tokë që rrotullohet orbiton; distance miliarda vite dritë deri në yje; një univers i vjetër 15 miliardë vite; gjithë Paradigma e Big Bangut; i gjithë evolucioni i pretenduar i universit, tokës dhe njerëzimit; që do të thotë: e gjithë kozmologjia moderne e bazuar në evolucion, që kontrollon 'njohuritë' sot, e gjithë kjo, është e zhbërë plotësisht nëse yjet po bëjnë atë që kamerat tregojnë se po bëjnë, domethënë, po shkojnë përreth Tokës natën ... Nëse mundeni vepronі kështu për disa minuta, thjesht lini mënjanë indoktrinimin e Kopernikan që shoqëron fotografi të tilla dhe hidhni një vështrim të mirë në këto fotografi të diçkaje që, me të vërtetë, ndodh vërtet çdo natë. A e shihni atë që shoh? Unë shoh të gjitha yjet e dukshëm në qiellin verior që shkojnë rreth Yllit të Veriut në qarqe të përsosura. Me fjalë të tjera, unë shoh të gjitha yjet që këto ekspozime të kohës kanë regjistruar në të vërtetë duke shkuar rreth atij ylli lundrimin që Zoti vendosi atje për ne në hemisferën Veriore. " -Marall Hall, "Madhësia dhe struktura e universit"

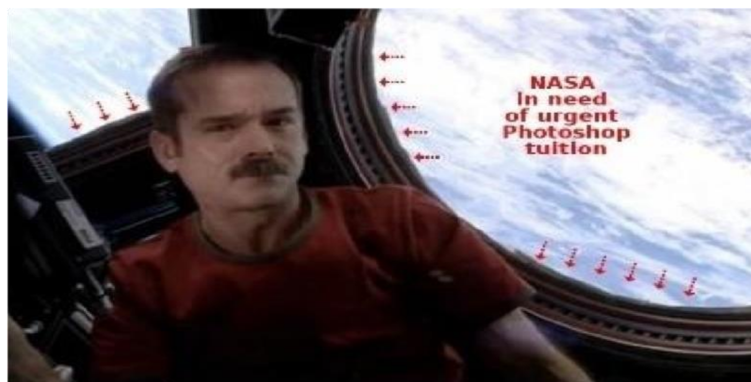
Matthew Boylan, ish menaxher grafik operacional i NASA-s, ka punuar me vite duke krijuar grafika kompjuterike foto-realiste për NASA-n. Tani një zë midis pasuesve të Tokës së Sheshtë, Boylan pretendon se arsyeja e vetme e ekzistencës së NASA-s është të propagandojë publikun dhe të promovojë këtë botëkuptim të rremë-heliocentrik të Tokës. Rekrutuar fillimisht për shkak të aftësive dhe reputacionit të tij si një artist multi-media real hiper-realist, ai filloi të bënte projekte si fotografi për të ndriçuar ndriçime të ndryshme dhe efekte atmosferike mbi imazhet e Tokës, Hënës, Jupiterit, Europa, etj.

Duke e promovuar veten, dhe duke dashur të provojë veten për të bërë punë më klasike dhe të kualifikuar, një dhomë më e lartë e NASA-s gjatë një feste, si një lloj riti fillestar, i shpjegoi atij dhe disa të tjerëve në detaje realitetin e modelit Geocentric Flat-Earth dhe si e kanë mashtruar e gjithë botën!

Duke refuzuar të jetë pjesë e mashtrimit të tyre, Boylan ndërpreu lidhjet e tij me NASA-n, filloi të hulumtojë Tokën e Sheshtë për veten e tij, dhe së fundmi është bërë një zë i fuqishëm në qarkun e ligjëratave dhe në internet duke ekspozuar NASA-në dhe shakatë e tyre heliocentrike. Në ligjëratat e tij komike ai flet me ndershmëri dhe elokuencë për sa e thjeshtë është duke përdorur asgjë më shumë se Adobe Photoshop dhe një redaktues video për të krijuar cilindo dhe çdo lloj imazhi që NASA synon të "marrë nga teleskopi Hubble". Ai tregon se si në shumicën e videove me Globin-Tokë, punëtorët dembelë të grafikës së NASA-s nuk shqetësojnë madje as ndryshimin e strukturave të reve në pamjet e zakonshme ose me kalimin e kohës; e njëjta formë, ngjyrë dhe mbulesë e re e kushteve shpesh qëndron plotësisht e pandryshuar për periudha 24 orë dhe më gjatë! Boylan shprehet pa mëdyshje se çdo fotografi dhe video e Globit të Tokës, të gjitha zbarkimeve të Hënës / Marsit, ekzistencës së satelitëve në orbitë, stacioneve hapësinore dhe të gjitha imazhet e Hubble janë të mashtrime. Ai madje i thumbon me anekdotat se si zyrtarët e NASA-s dhe astronautet e inteligjencës ndaj të vërtetës së Tokës së Sheshtë, do të qeshnin në mënyrë histerike para publikut mumje tru shplarë, të cilët pa dyshim besojnë në televizionet e tyre.

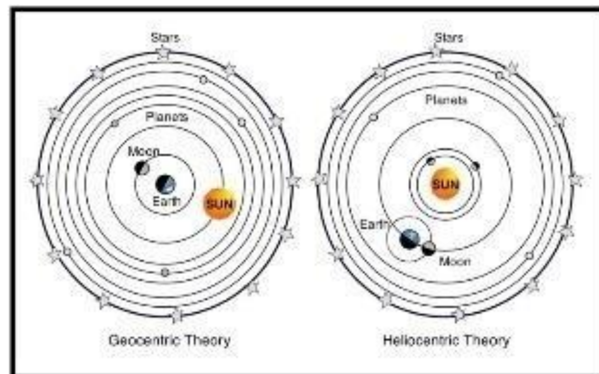
"Shumëllojshmëria e botëve bazohet në supozime aq në kundërshtim me mundësitë e njohura, sa që" ideja madhështore "duhet të hidhet në shportën e mbeturinave. Distanca e supozuar e madhe e diellit nga toka është shkaku kryesor i mashtrimit të të mësuarve në lidhje me të ashtuquajturat botë që janë mbi ne duke u banuar. Kjo distancë bazohet në një ide fiktive, atë të rrotullimit të tokës rreth diellit, të cilin unë tashmë e kam treguar se është e rreme pa asnjë diskutim. Dielli është një trup i vogël drite dhe afër tokës, prandaj të gjitha distancat e yjeve janë të gabuara, madhësitë e tyre dhe të gjitha supozimet e tjera. Shumëllojshmëria e botëve është vetëm sekuenca logjike e besimit nëse toka do të ishte një glob që rrotullohet shpejt. Por kjo është treguar si qesharake në ekstrem. Provat, përveç çdo teorie janë paraqitur që shfuqizojnë plotësisht një supozim të tillë, dhe e bëjnë atë absurd; duke treguar se një ide e tillë e panatyrshme nuk ka asnjë fakt natyror për ta mbështetur atë. Doktrina e madhe e shumësisë së botëve, prandaj, si të gjitha doktrinat e tjera madhështore të astronomisë moderne, duhet të vendoset në harresë. Kur mund të tregohet se kjo botë është një glob dhe me atë parim të njohur që banorët mund të varen në topin e lëkundur, si mizat e shtëpisë zvarriten përgjatë tavanit, do të jetë mjaft kohë për të folur për shumësinë e botëve. " -

Thomas Winship, "Kozmogjenia zetetike" (103)

-

Relativiteti nuk egziston!

Rreth fillimit të shekullit të 20-të, për të shpëtuar modelin heliocentrik që po vdiste nga eksperimentet përfundimtare të Airy, Michelson, Morley, Gale, Sagnac, Kantor, Nordmeyer dhe të tjerë, Albert Einstein krijoi Teorinë e tij të Veçantë të Relativitetit, një revizion brilant i heliocentrikizmi i cili në një përmbysje filozofike dëboi eterin universal nga studimi shkencor duke e zëvendësuar atë me një formë relativizmi i cili lejonte që heliocentrizmi dhe gjeocentrizmi të mbajnë merita të barabarta. Nëse nuk ka një medium absolut aeterik brenda të cilit ekzistojnë të gjitha gjërat, atëherë hipotetikisht mund të vendosni relativizëm të plotë në lidhje me lëvizjen e dy objekteve, siç janë Toka dhe Dielli. Në atë kohë, eksperimentet Michelson-Morley dhe Michelson-Gale tashmë kishin matur dhe provuar ekzistencën e eterit, por kisha e heliocentricizmit nuk duhej të shkatërrohej, Ajnshtajni kurrë nuk u përpoq të hedhë poshtë eksperimentet në mënyrë shkencore, duke zgjedhur në vend që të kundërshtojë filozofikisht me idenë e tij të "relativitetit absolut", duke pretenduar se e gjithë lëvizja uniforme është relative dhe nuk ekziston asnjë gjendje absolute e pushimit askund në univers. Në ditët e sotme, ashtu si teoria e heliocentricizmit, teoria e relativitetit të Ajnshtajnit pranohet në të gjithë botën si e vërteta e ungjillit, edhe pse ai vetë pranoi se gjeocentrizmin është po aq i justifikueshëm:

"Lufta, aq e dhunshme në ditët e para të shkencës, midis pikëpamjeve të Ptolemeut dhe Kopernikut do të ishte atëherë pa kuptim. Secili sistem koordinativ mund të përdoret me justifikim të barabartë. Dy fjalitë, 'Dielli po pushon dhe toka lëviz,' ose 'Dielli lëviz dhe toka është në pushim', do të thoshin thjesht dy marrveshje të ndryshme në lidhje me dy sisteme të ndryshme koordinative. -Albert Einstein

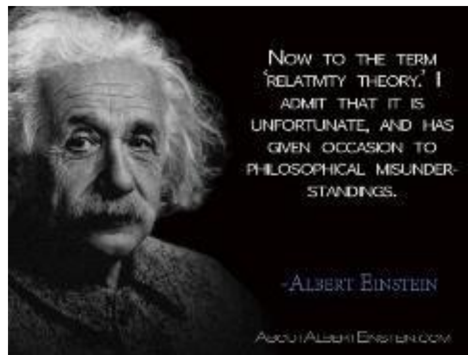
“Njerëzit duhet të jenë të vetëdijshëm se ka një gamë modelesh që mund të shpjegojnë vëzhgimet. Për shembull, unë mund t'ju ndërtoj një univers sferikisht simetrik me Tokën në qendër të tij, dhe ju nuk mund ta mposhtni atë bazuar në vëzhgime. Ju vetëm mund të përjashtojë atë në baza filozofike. Sipas mendimit tim, nuk ka absolutisht asgjë të keqe në këtë. Ajo që dua ta vë në treg është fakti që ne jemi duke përdorur kritere filozofike në zgjedhjen e modeleve tona. Shumë kozmologji përpiqen ta fshehin atë. " -George Ellis, "Të mendosh globalisht, të veprosh në mënyrë universale"

Modifikimi i domosdoshëm i Ajnshtajnit në teorinë heliocentrike përfundimisht rezultoi në shndërrimin e tij në teorinë "acentrike" të universit, sepse Dielli nuk ishte më qendra e asgjëje, dhe të gjitha lëvizjet ishin vetëm relative. Acentristet shpejt filluan të mendojnë se jo vetëm që Toka po rrotullohet 1000 mph dhe po rrotullohet 67,000 mph rreth Diellit, por Toka, Dielli dhe i gjithë sistemi diellor në tërësi po rrotullohen njëkohësisht rreth galaktikës së Rrugës së Qumështit në 500,000 mph! Për më tepër, e gjithë galaktika, me Tokën, Diellin dhe tërë sistemin diellor, gjithashtu janë duke qëlluar njëkohësisht 670,000,000 mph nëpër univers larg një shpërthimi të Big Bang në fillim të kohës!

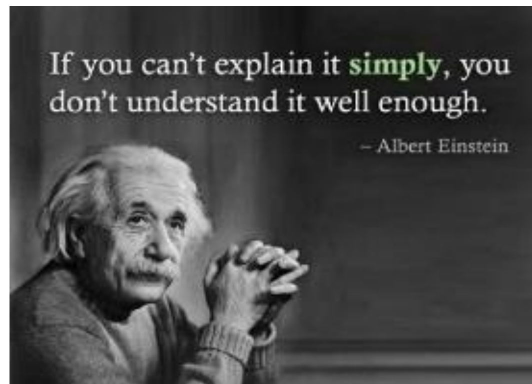
"*Teoria e tre lëvizjeve [tani katër] të Tokës dhe" relativitetit "të mëvonshëm është rezultat i përpjekjes për të mbuluar një gënjeshtër me një tjetër gënjeshtër. Ata thonë se ndërsa udhetojme në Londër me njëmbëdhjetë milje milje në minutë, ne po udëtojmë në hapësirë rreth Diellit me gati njëzet milje në sekondë, dhe vetë Dielli lëviz rreth një pike në hapësirë, me shpejtësinë e jashtëzakonshme prej 150,000,000 milje në një vit, duke tërhequr Tokën tonë të varfër me të me shpejtësinë e shtuar - distancën që na ndan nga Dielli - dhe në këtë vorbull çmendurie të mocioneve ata përpiqen të zbatojnë trigonometrinë sferike të Euklidit për të gjetur distancat - të dhëna të cilat u synuan nga Euklidi që të përcaktonin vetëm pika fikse - me rezultatin që ata kanë sjellë nga llogaritjet e egra të cilat janë nxitur në mënyrë dogmatike në një botë të butë, por janë po aq të pagabueshme sa shqiptimet e Borgia.* "-E. Eschini ", Themelet e shumë brezave"

"Shumica e njerëzve që pranojnë se Toka është në lëvizje besojnë se është një fakt i provuar. Ata nuk e kuptojnë se jo vetëm që asnjëherë lëvizja e Tokës nuk është vërtetuar, por nga ndërtimet e fizikës moderne dhe kozmologjia nuk mund të provohen. Përsëri, edhe kozmologjia moderne nuk pretendon se është në gjendje të dëshmojë se Toka është në lëvizje. Në fakt, argumenti më i mirë për lëvizjen e Tokës bazohet në 'modesti' të pastër, jo logjikën, vëzhgimin dhe përvojën. Nëse dikush mund të provojë lëvizjen e Tokës, dikush do të bëhej më i famshëm se Einstein, Hawking dhe të tjerët. Ata të gjithë mund të jenë budallenj, por edhe ata nuk do ta bënin një pretendim të tillë injorant për të provuar lëvizjet e Tokës, dhe ata që e bëjnë këtë nuk e kuptojnë se sa injorantë ndaj fizikës janë vërtet! Para se njerëzit të demonstrojnë se sa injorantë janë, ata duhet të marrin parasysh:
1. Marrëdhënia midis parimit të Mach dhe relativitetit.
2. Marrëdhënia midis gravitetit dhe inercisë, dhe gravitetit dhe përshpejtimit (dhe paradokseve që ekzistojnë).
3. Relativiteti nuk pretendon të vërtetojë lëvizjet e Tokës, në të vërtetë ajo 'dikton' idenë qesharake që lëvizja nuk mund të provohet periudhë.
4. Relativiteti propozon lëvizje, as nuk mund dhe as nuk mund të pretendojë të kundërshtojë që Toka është qendra e universit!
5. Vetëm ata që nuk e njohin fizikën përpiqen të bëjnë argumente bazuar në modelet e motit, trajektoret balistike, satelitët gjeosinkron dhe pendulumet e Fukosë për të dëshmuar lëvizjet e Tokës!
Për të gjithë ata "gjenitë" atje, as Ajnshtajni nuk do të pretendonte një marrëzi të tillë. " - Allen Daves
Kur Ajnshtajni prezantoi për herë të parë teorinë e tij të relativitetit në botë, ai shpesh sedimenton si një ilustrim analogjinë e një kamionçine që lëviz përgjatë rrugës. "Çfarë kuptojmë me lëvizje relative," tha ai në një ligjëratë të Universitetit Princeton, "në një kuptim të përgjithshëm është krejtësisht i thjeshtë për të gjithë. Nëse mendojmë për një kamionçinë që lëviz përgjatë një rruge, ne e dimë se është e mundur të flasim për kamionçinën në pushim, dhe rrugën në lëvizje, ashtu si dhe është të flasim për kamionçinë në lëvizje dhe rrugën në pushim. Megjithatë, kjo është një pjesë shumë e veçantë e ideve të përfshira në parimin e Relativitetit

"Kjo do të jetë argëtuese nëse e lexojmë në një letër komike, por kur profesori Ajnshtajni e thotë atë në një leksion në Universitetin Princeton, pritet që të mos qeshim; ky është ndryshimi I vetëm. Eshtë pa kuptim, por unë mund të mos e hedh poshtë çështjen me atë vërejtje, dhe kështu do të përgjigjem mjaft seriozisht se është e mundur vetëm për mua të flas për lëvizjen e rrugës, ndërsa kamionçina mbetet në prehje - dhe ta besoj kur të hedh të gjitha përvojat e një jete dhe nuk jam më në gjendje të kuptoj provat e shqisave të mia; që është marrëzi... Vetë-mashtrim i tillë pasi nuk është arsyetim; është mohimi i arsyes; që është fakulteti i formimit të konkluzioneve të sakta nga gjërat e vëzhguara, gjykuar nga drita e përvojës. Ajo është e padenjë për inteligjencën tonë dhe një humbje e dhuratës sonë më të madhe; por ajo hyrje shërben shumë mirë për të ilustruar llojin e iluzionit që qëndron në rrënjën e Relativitetit. Kur ai sugjeroi që rruga mund të lëvizte ndërsa kamionçina me rrotat e saj rrotullohej, ai po na kërkonte të imagjinonim që në një mënyrë të ngjashme toka ku ne qëndrojmë mbi të mund të lëvizë ndërsa yjet që kalojnë natën qëndrojnë ende. Shtë një rast apeli, ku Ajnshtajni apelon në emër të një të dënuari Astronomia Kopernikane kundër aktgjykimit të Michelson - Morley, Nordmeyer, fizikë, fakt, përvojë, vëzhgim dhe arsye. " -Gerrard Hickson "Kings shfronësuan" (65-66)

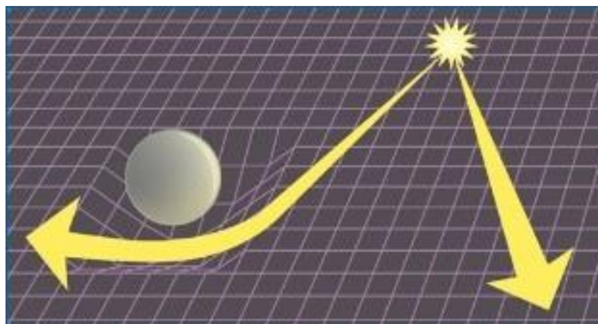
Në sipërfaqe relativiteti mund të duket mjaft i besueshëm, veçanërisht kur paraqitet nga një karakter karizmatik i kalibrit të Ajnshtajnit, por a është me të vërtetë kaq i thjeshtë dhe i drejtpërdrejtë? Në fakt, teoria e relativitetit të Ajnshtajnit është aq e ndërlikuar dhe e koklavitur sa që kur erdhi në fillim për vëmendjen e publikut, u tha se kishte ndoshta më pak se një duzinë njerëz në Tokë të aftë ta kuptojnë atë! Pasi Ajnshtajni i paraqiti teorinë e tij Shoqatës Mbretërore Astronomike, filantropi Eugene Higgins ofroi një çmim prej 5000 dollarësh për shpjegimin më të mirë të relativitetit, në formë eseje, duke e përshkruar atë në mënyrë që publiku i gjerë të mund të kuptonte se për çfarë bëhej fjalë. Fituesi i çmimit, z. L. Bolton vetë pranoi se "edhe kur shprehet në formën e saj më të thjeshtë, ai mbetet një propozim i ashpër."

Së bashku me mohimin e Ajnshtajnit për eterin dhe çdo gjë absolute (përveç absolutitetit të relativitetit), atij iu desh të krijonte një farë termash dhe idesh të reja, secila në varësi të një tjetri dhe të kontribuonte për të mbështetur tërësinë. Për shembull, Ajnshtajni pohoi se nuk kishte një eter, se koha është një dimension i katërt hapësinor, se "pafundësia" dhe "përjetësia" nuk ekzistojnë, dhe se drita është një gjë materiale. Kjo do të thoshte që koha duhet të shtohet në tre dimensionet e gjatësisë, gjerësisë dhe trashësisë, që "hapësira" të riemërohet në "vazhdim", dhe "pikat" në "vazhdimësi hapësinore" të riemërohen në "ngjarje".

"*Ajo që ne kemi njohur gjithmonë si një" pikë "në termat e Euklidit, Ajnshtajni e quan një" ngjarje! Por nëse fjalet kane kuptim një pike dhe nje ngjarje jane totalisht të ndryshme; një pike eshte nje shenje, nje ngjarje eshte dukuri, është diçka që ndodh. Ekziston po aq ndryshim midis tyre sa ka midis fjalisë 'Kjo është një fuçi me mollë' dhe 'Këto mollë erdhën nga Zelanda e Re.' Ndërsa pretendon 'kohën' si dimension të katërt, Ajnshtajni shpjegon se 'për nga dimensioni duhet kuptoni thjesht një nga katër sasitë e pavarura që lokalizojnë një ngjarje në hapësirë. për gjatësi, gjerësia dhe lartesia gjenden në thelb në kombinim; ato bashkëjetojnë në secilën send fizik, në mënyrë që ato të jenë të lidhura - prandaj nuk janë sasi të pavarura. Përkundrazi, koha është një madhesi e pavarur. Shtë e pavarur nga secila, ose e gjitha, të tre proporcionet e gjërave materiale, nuk jane aspak te lidhur; dhe për këtë arsye nuk mund të përdoren si një dimension i katërt.* " -Gerrard Hickson "Kings shfronësuan" (69-70)

Teoria e relativitetit të Ajnshtajnit pretendon se drita është një gjë materiale e cila prandaj ka peshë dhe i nënshtrohet gravitetit. Kjo ide do të thoshte që rrezet e yllit tani mund të përkulesh nën peshën e vet dhe të lakojnë rrugën e saj bazuar në distancën dhe masën e objekteve përgjatë trajektores së saj, gjë që lejoi që heliocentristët si Ajnshtajni të pretendojnë yjet nuk janë në të vërtetë atje ku duket se janë, dhe se me këtë të re gjeometrike yjet duhet të zhvendosen shumë më larg sesa supozohej më parë.

"*Rrjedhimisht, trupat qiellorë mund të jenë shumë më larg sesa janë menduar deri më tani, dhe çdo metodë e cila bazohet në gjeometrinë e Euklidit dhe trekëndëshin e Hipparchus do të dështojë të zbulojë distancën nga një yll; sepse pozita e saj e vërtetë nuk është më i njohur. Prandaj Ajnshtajni ka shpikur një lloj gjeometrie të re, në mënyrë që të llogarit pozicionet e yjeve me atë që nuk është asgjë më shumë ose më pak se metafizika* ". -Gerrard Hickson, "Kings Dethroned" (66-67)

"Ligji i qëndrueshmërisë së shpejtësisë së dritës" të Ajnshtajnit thotë se drita gjithnjë udhëton me të njëjtën shpejtësi, 186.414 milje në sekondë (671.090.400 milje në orë), por Ajnshtajni gjithashtu pretendon se graviteti shkakton që trajektorja e drites të përkulet drejt objekteve massive. Nëse një rreze drite mund të thuhet se përkulet, lakohet ose devijon nga drejtimi i saj për shkak të tërheqjes gravitacionale të masave në rrugën e saj, ajo me domosdoshmëri duhet të përshpejtohet kur afrohet dhe ngadalësohet kur tërhiqet nga këto gjëra. Sidoqoftë, nëse drita mund të përkulet nën peshën e vet, ose sipas ligjit të gravitetit, siç pretendon Ajnshtajni, atëherë nuk është dhe nuk mund të jetë absolute.

"*Studitërisht, ndërsa Ajnshtajni pretendon se gjithçka është në lëvizje dhe asgjë nuk është e qëndrueshme, ai lejon që një gjë, dhe vetëm një gjë, të mbetet jashtë sferës së relativitetit, të pavarur nga gjithçka tjetër; Ai pretendon se shpejtësia e dritës është konstante në të gjitha rrethanat, dhe për këtë arsye është absolute. Ky është një gabim i madhësisë së parë, por nuk e imagjinoj që ai ra në të; është mjaft e qartë se ai ishte i shtyrë në këtë pozicion të rreme. Ai ishte i detyruar të thoshte se shpejtësia e dritës është konstante, sepse, nëse ai nuk do të bënte gjeometrinë e tij të re, do të ishte i padobishëm... Na është thënë që drita është një gjë materiale, dhe se rrezja e dritës devijohet nga një lëvizja drejtvizore në sajë të gravitacionit të trupave masine qe ndodhen në rrugën e saj ndërsa kalon brenda sferës së tyre të ndikimit; dhe jemi siguruar më tej se drita ruan gjithmonë një shpejtësi uniforme prej 186,414 milje në sekondë. Sidoqoftë, ne duhet ta kujtojmë Profesor Ajnshtajnit që kjo u përcaktua si rezultat i eksperimenteve nga fizikantët Fizo, Fuko, Corny, Mikelson dhe Njukomb, të gjitha këto eksperimente u kryen brenda atmosferës së tokës, në terra-firma. Në të gjitha këto eksperimente, një rreze drite reflektohej midis dy pasqyrave disa milje larg, në mënyrë që të kalonte gjithnjë përmes atmosferës, dhe nuk është e thënë që drita, ose ndonjë gjë tjetër, mund të udhëtojë në të njëjtën shpejtësia përmes ajrit siç do të ndodhte përmes vakumit të cilin Ajnshtajni*

supozon se egzistonte. Le ti kthehemikësaj në mënyrë që ta realizojmë më mirë. Nuk mund të supozohet se ndonjë send material udhëton pa një shpejtësi më të madhe përmes një boshllëku sesa përmes ajrit, i cili ka një sasi të caktuar densiteti ose opaciteti. Nëse ndonjë gjë nuk bën dallimin midis ajrit dhe një boshllëku, atëherë ajo gjë nuk është materiale; nga ana tjeter çdo gjë që është materiale duhet patjeter të beje diferencën dhe në këtë rast shpejtësia e saj nuk mund të jetë konstante. " -Gerrard Hickson, "Kings Dethroned" (70)

Nëse ndonjë gjë nuk bën dallimin midis ajrit dhe një boshllëku, atëherë nuk është një gjë materiale; nuk mund të jetë materie. Nga ana tjetër, çdo gjë që është materie duhet të bëjë një dallim të tillë, dhe në atë rast shpejtësia e tij nuk mund të jetë konstante. " - Gerrard Hickson, "Kings Dethroned" (70)

Urtësia konvencionale para teorisë së Ajnshtajnit ishte se drita nuk ishte një gjë materiale, se ajo përhapej në një vijë të drejtë në çdo drejtim nga burimi, se nuk mund të ndikohej nga graviteti, nuk mund të përkulej, kthehej ose të devijohej nga kursi i saj nga çdo gjë; Siç tha Lord Kelvin, "Drita largohet nga një qendër e ndritshme nga jashtë në të gjitha drejtimet". Shpejtësia e saj mund të ndikohet në bazë të dendësisë së mjedisit nëpër të cilin kalon, por ky fakt vërteton se "Ligji i qëndrueshmërisë së shpejtësisë së dritës" të Ajnshtajnit është i gabuar.

"*Gjatësia e kursit të përdorur nga Newcomb në përcaktimin përfundimtar të shpejtësisë së dritës ishte 7.44242 kilometra. Nëse rrezja e dritës do të kishte devijuar edhe sa gjerësia e flokëve nga një linjë absolutisht e drejtë, ajo kurrë nuk do të mund të kalonte nëpër kryqëzimet midis dhëmbëve shumë të imët të rrotës së tij rrotulluese, ose të kthehej pikërisht në vendin e caktuar në pasqyrat e tij dërguese dhe marrëse, të cilat ishin 3.72121 kilometra larg. Fakti që rrezja e dritës kaloi nga pasqyra në pasqyrë dhe përmes rrotullës, dëshmon se ajo mbante një vijë të drejtë; prandaj është e sigurt që nuk ishte devijuar nga rruga e saj nga gravitacioni i tokës midis dy pasqyrave; prandaj është e qartë se nuk është prekur nga graviteti. Kështu që ne zbulojmë se vetë eksperimentet me të cilat u mat hspejtësia 186.414 milje në sekondë të pranuar si Shpejtësia e Dritës me vëmendjen maksimale - dëshmojnë se një rreze drite nuk ndikohet nga graviteti I tokës. Prandaj, nëse ato eksperimente ishin mjaft të mira për të garantuar të gjithë botën për*

të pranuar "Shpejtësinë e Dritës", ato mund të jenë pë aq të sakta si prova që një rreze drite të mos përkulet nga pesha e vet; dhe se drita nuk ndikohet nga gravitacionit. " - Gerrard Hickson, "Kings Dethroned" (71)

"*Sa i përket Ajnshtajnit, nëse doni të besoni se gjatësia tkurret kur një objekt lëviz, koha ndryshon në proces, dhe masa e saj rritet, vetëm kështu që ju mund të shpjegoni anomalitë e eksperimentit të Michelson, ky është privilegji juaj, por unë do të isha ashtu së shpejti përgjigjuni duke thënë se masa, koha dhe gjatësia qëndrojnë të njëjta dhe Toka* nuk po lëviz, dhe unë jam po aq 'shkencor' sa ju që thoni kështu. -Robert Sungenis

"Relativiteti është I zgjuar; por i përket së njëjtës kategori me Ligjin e gravitetit të Njutonit dhe hipotezën nebulare Kant-Herschell-Laplace, për aq sa është një përpjekje e shkëlqyer e imagjinatës që kërkon të mbajë një teori të pamundur të universit në kundërshtim të çdo fakti kundër tij . " -Gerrard Hickson, "Kings dethroned "(65)

Graviteti nuk egziston!

Nëse mbush një tullumbace me helium, një substancë më e lehtë se azoti, oksigjeni dhe elementët e tjerë që përbëjnë ajrin përreth tij, tullumbace menjëherë do të fluturojë lart. Nëse mbush një tullumbace me hidrogjen, një substancë edhe më e lehtë se heliumi, tullumbace do të fluturojë lart edhe më shpejt. Nëse hedhni një farë luleradhiqe nga duart tuaja, një substancë thjesht më e rëndë se ajri, ajo do të noton larg dhe ngadalë por përfundimisht do të bjerë në tokë. Dhe nëse hidhni një kapak nga duart tuaja, diçka shumë më e rëndë se ajri, ajo shpejt dhe direkt do të bjerë drejt e në tokë.

Tani, kjo nuk ka asnjë lidhje aspak me "gravitetin". Fakti që gjërat e lehta ngrihen lart dhe gjërat e rënda bien poshtë është thjesht një veti natyrore e peshës. Kjo është shumë e

ndryshme nga "gravitetit". Graviteti është një forcë hipotetike-si magnetike e zotëruar nga masa të mëdha që Isak Njutonit i duhej për të ndihmuar në shpjegimin e teorisë heliocentrike të universit.

"*Shumica e njerëzve në Angli ose kanë lexuar, ose kanë dëgjuar, se teoria e gravitetit e Sir Isak Njutonit e kishte origjinen nga shikimi i tij në një mollë që binte në tokë nga një pemë në kopshtin e tij. Personat e pajisur me sens të zakonshëm do të thoshin se molla ra në tokë sepse, ishte më e rëndë se ajri përreth; por nëse, në vend të mollës, një pendë do të ishte shkëputur nga pema, një fllad ndoshta do ta kishte dërguar pendën duke notuar larg, dhe pendët nuk do të arrinin në tokë derisa ajri përreth të bëhej i tillë përsëri, për shkak të dendësisë se vet, pendë do të bien për tokë*. " -Lady Blount, "Shkenca e Clarion kundrejt të vërtetës së Zotit" (40)

Wilbur Voliva, një ithtar I famshëm I tokes se sheshte, në fillim të shekullit të 20-të, dha leksione në të gjithë Amerikën kundër astronomisë së Njutonit. Ai do të fillonte duke ecur në skenë me një libër, një tullumbace, pendë dhe një tullë dhe do të pyeste audiencën: «Si ka mundësi që ligji i gravitacionit të mund të lejoje një tullumbace lodër të ngrihet dhe nuk mund të lejoje një tullë? Une e hodha kete liber lart. Pse nuk e bën atë të shkojë më lart? Ai libër shkoi deri aty sa forca që qëndroi pas tij e detyroi dhe ra sepse ishte më e rëndë se ajri dhe kjo është arsyeja e vetme. Une e preva fillin e tullumbaceve lodër. Ata ngrihen lart, arrihet në një lartësi të caktuar dhe pastaj fillojne të bien. Marr kete tulle dhe një pendë. Unë fryj pendën. Atje ajo ngrihet. Së fundi, ajo fillon te bjere dhe vjen poshtë. Kjo tullë shkon deri aty sa forca e detyron atë dhe pastaj zbret sepse është më e rëndë se ajri. Kjo është e gjitha. "

"Çdo objekt që është më i rëndë se ajri, dhe i cili nuk mbështetet, ka një tendencë natyrale të bjerë në peshën e vet. Molla e famshme e Njutonit në Woolsthorpe, ose ndonjë mollë tjetër kur piqet, humbet mbajtjen e kërcellit të saj, dhe, duke qenë më e rëndë se ajri, bie domosdoshmerisht në tokë, plotësisht, pavarësisht nga ndonjë tërheqje e Tokës. Sepse, nëse do të ekzistonte një tërheqje e tillë, pse Toka nuk tërheq tymin që nuk është aq i rëndë sa molla? Përgjigja është e thjeshtë - sepse tymi është më i lehtë se ajri, dhe, për rrjedhojë, nuk bie, por ngjitet. Gravitacioni është vetëm një hile, e përdorur nga Njutoni në përpjekjen e tij për të provuar se Toka rrotullohet rreth Diellit, dhe sa më shpejt ajo rrotullohet në varrin e të gjithë Kapuleteve, aq më mirë do të jetë për të gjitha klasat e shoqërisë. -David Wardlaw Scott, "Terra Firma"

"*Ligji i gravitacionit" mbahet nga mbështetësit e sistemit të astronomisë Njutoniane, si zbulimi më i madh i shkencës dhe themeli i tërë astronomisë moderne. Nëse, pra, mund të tregohet se gravitacioni është një supozim i pastër, dhe vetëm një imagjinatë e mendjes, se ai nuk ka ekzistencë jashtë trurit te ekspansionistëve dhe avokatëve të tij, e tërë hipotezat e kësaj shkence moderne të ashtuquajtur bie në tokë po aq të sheshtë sa sipërfaqja e oqeanit, dhe kjo eshte më e sakta nga të gjitha shkencat ', ky 'feat' i mrekullueshëm i intelektit bëhet njëherësh paragjykimi më qesharak dhe mashtrimi më gjigand, për të cilën injoranca dhe kredibiliteti mund të të jetë e ekspozuar ndonjëherë.*
" Thomas Winship "Zetetic Cosmogeny" (36)

Teoria e relativitetit të Ajnshtajnit dhe i gjithë modeli heliocentrik i universit varet nga "ligji i gravitetit" i Njutonit. Heliocentristët pretendojnë se Dielli është objekti më masiv në qiej, më masiv edhe sesa Toka, dhe për këtë arsye Toka dhe planetët e tjerë me anë të "ligjit" janë kapur në "gravitetin" e Diellit dhe detyrohen të orbitojnë qarqet / elipsat e përhershme. Ata pretendojnë se graviteti gjithashtu lejon në një farë mënyre njerëzit, ndërtesat, oqeanet dhe e gjithë natyra të ekzistojnë në anën e poshtme të "topit të Tokës" së tyre pa u larguar.

Tani, edhe sikur të ekzistonte graviteti, pse do të bënte që të dy planetët të orbitojnë Diellin dhe njerëzit të rrinë në Tokë? Graviteti ose duhet të bëjë që njerëzit të notojnë në orbitat rrethore të pezulluara rreth Tokës, ose kjo duhet të bëjë që Toka të tërhiqet dhe të rrëzohet në Diell! Çfarë lloj magjie është "graviteti" që mund të ngjisë këmbët e njerëzve drejt Tokës, ndërsa shkakton që Toka të rrotullohet ne orbiten rreth Diellit? Të dy efektet janë shumë të ndryshme por i njëjti shkak u atribuohet të dyve.

"*Merrni rastin e një te shtene me top. Me forcën e shpërthimit dhe nen ndikimin e veprimit të njohur të gravitetit, gjuajtja formon një kurbë parabolike, dhe më në fund bie në tokë. Këtu mund të pyesim, përse - nëse forcat janë të njëjta, d.m.th., impulsi i drejtpërdrejtë dhe graviteti - a nuk e bën që shtëna të krijojë një orbitë si ajo e një planeti dhe të rrotullohet rreth tokës? Njutoni mund të përgjigjet, sepse impulsi që e shtyu predhen është i përkohshëm; dhe impulsi që e shtyu planetin është i përhershëm. Pikërisht kështu; por pse është impulsi i përhershëm në planetet që rrotullohen rreth diellit? Cili është shkaku i kësaj qëndrueshmërie?* " -N. Crossland, "Principia e Re"

"Nëse dielli po tërhiqet me aq fuqi në tokë dhe të gjithë planetët e tjere, pse nuk bien mbi të?" -Të. Giberne, "Dielli, Hëna dhe Yjet*"* (27)

Për më tepër, kjo tërheqje magnetike-si tërheqje e gravitetit të objekteve masive, supozohet se s'mund të gjendet askund në botën natyrore. Nuk ka asnjë shembull në natyrën e një sferë masive apo ndonjë objekti tjetër në formë që vetëm për shkak të masës së tij bën që objektet më të vogla të ngjiten ose të rrotullohen rreth tij!

Nuk ka asgjë në Tokë sa duhet masive që të mund të tregohet se bën që edhe një shtellunge pluhur të ngjitet në orbitë rreth tij! Provoni të rrotulloni një top tenisi të lagësht ose ndonjë objekt tjetër sferik me gjëra më të vogla të vendosura në sipërfaqen e tij dhe do të zbuloni se gjithçka bie ose fluturon, dhe asgjë nuk i ngjitet ose rrotullohet. Të pretendosh ekzistencën e një "ligji" fizik pa një shembull të vetëm praktik është provë, jo shkencë

Se trupat në disa raste janë parë të afrohen me njëri-tjetrin është një fakt; por që qasja e tyre e ndërsjellë është për shkak të 'tërheqjes', ose procesit tërheqës nga ana e këtyre organeve, është, mbi të gjitha, një teori e thjeshtë. Hipotezat ndonjëherë mund të jenë të pranueshme, por kur ato shpiken për të mbështetur hipoteza të tjera, ato jo vetëm që duhet të dyshohen, por të diskreditohen dhe të hidhen poshtë. Hipoteza e një force universale të quajtur Gravitacion bazohet, dhe në të vërtetë u shpik me synimin për të mbështetur një hipotezë tjetër, domethënë, se toka dhe deti së bashku përbëjnë një glob të gjerë, duke u rrëshqitur nëpër hapësirë, dhe për këtë arsye kanë nevojë për forcë ose forca për ta drejtuar atë në rrugen e saj të çmendur, dhe kështu ta kontrollojë atë që ta bëjë të përputhet me atë që quhet orbita e saj vjetore rreth diellit! Teoria para së gjithash e bën tokën të jetë një glob; nuk është një glob i përsosur, por një sferoid i zhdukur, i rrafshuar në "polet"; dhe, duke kaluar mbi variacione të vogla të formës, më në fund na është thënë se toka është në formë dardhe, dhe se 'elipsoidi është zëvendësuar nga një apoid!'. Se çfarë forme do të ketë në të ardhmen nuk mund ta themi, kjo do të varet nga teka apo fantazia e disa shkencëtarëve të zgjuar dhe spekulues. "" Lady Blount dhe Albert

Si është e mundur që "graviteti" të jetë aq i fortë sa të mund të mbajë të gjithë oqeanet, ndërtesat dhe njerëzit të mbërthyer në anën e topit-Tokë, por aq i dobët sa lejon që zogjtë, insektet, tymi dhe balonat të shmangin rastësisht te gjithe grackën e tij?! Si është e mundur që "graviteti" i mban trupat tanë të mbërthyer në anën e poshtme të Tokës, por megjithatë ne lehtë mund t'i ngremë këmbët dhe krahët, të ecim ose të kërcejmë dhe të

mos ndiejmë forcë të tillë tërheqëse rënëse? Si mundet që "graviteti" mund të bëjë që planetët të rrotullohen në orbitat eliptike rreth një qendre të vetme tërheqëse? Orbitat eleptike për nga natyra kërkojnë dy vatra, dhe forca e gravitetit do të duhet të rritet dhe ulet rregullisht për të mbajtur planetët në orbitë të konstante dhe për të parandaluar përplasjen e tyre direkte!

"*Se rruga rreth diellit është rrethore për vetëm rreth katër periudha të vitit, dhe pastaj vetëm për disa orë - në ekuinokset dhe solsticat - bie plotësisht në kundershtim me rregullin e gravitacionit rrethor, dhe kjo si pasojë e gravitacionit... Nëse dielli do të kishte fuqi të mjaftueshme për të mbajtur tokën në orbitën e tij kur të afrohej per në pikën më të afërt asgjë nuk do ta pengonte Tokën që pas disa rrotullimeve spirale të binte në Diell, apo kur të largohej për në pikën më të largët, të largohej përgjithmonë pas disa rrotullimeve në hapsirat e pafund siç thonë astronomet modern. Ndërsa astronomia nuk bën asnjë referencë për rritjen dhe zvogëlimin e forcës tërheqëse të diellit, të quajtur gravitacion, për qëllimet e mësipërme të nevojshme, ne përsëri jemi të detyruar të konkludojmë se 'zbulimi' i madh për të cilin astronomët janë kaq krenarë është absolutisht jo ekzistues.* " -Thomas Winship "Zetetic Cosmogeny" (44-45)

"*Na është kërkuar nga Njutonianët të besojmë se veprimi i gravitetit, të cilin mund ta kapërcejmë lehtë nga ushtrimi më i vogël i vullnetit në ngritjen e një dore ose këmbë, është aq i dhunshëm kur humbasim ekuilibrin dhe biem një distancë prej disa këmbësh, që kjo forcë, e cila është e paperceptueshme në kushte të zakonshme, në rrethana të jashtëzakonshme, mund të shkaktojë frakturë të çdo gjymtyrë që posedojmë? Në sensin e zakonshëm duhet ta refuzojë këtë interpretim. Gravitacioni nuk jep një shpjegim të kënaqshëm të fenomeneve të përshkruara këtu, ndërsa përkufizimi i peshës së dhënë tashmë është bërë, për një trup që kërkon në mënyrën më radikale nivelin i tij i qëndrueshmërise do të prodhonte pikërisht rezultatin me përvojë. Nëse ndikimi I gavitetit qënka I fuqishëm të ndikojë në trupat e tjerë të largët qiellorë por I pafuqishëm ketu në tokë, atëhere gjemë një vështirësi të pakapërcyeshme për të pranuar idenë e ekzistencës së saj.* " -N. Crossland, "New Principia"

Heliocentristët pretendojnë se topi-Tokë po rrotullohet vazhdimisht në boshtin e tij me 1.038 milje në orë, ose 19 milje në sekondë, dhe në një farë mënyre njerëzit, kafshët,

ndërtesat, oqeanet dhe fenomenet e tjera sipërfaqësore mund të ngjiten në pjesën e poshtme të topit rrotullues pa rënë ose fluturuar jashtë orbite. Sidoqoftë, hipni në "Gravitron" në parkun tuaj argëtues lokal dhe vëreni se sa më shpejt rrotullohet, aq më shumë ju largoheni nga qendra e rrotullimit, dhe nuk shkoni drejt tij. Edhe sikur të ekzistonte forca e gravitetit centripetal (tërheqës i brendshëm), gjë që nuk ka, forca centrifugale (shtytëse nga jashtë) e forcës së supozuar të topit-Tokës 19 milje për sekondë gjithashtu do të ekzistonte dhe do të duhej të tejkalohej, në mënyrë që të mos fluturonim jashtë, por asnjëra prej këtyre forcat kundërshtare nuk kanë treguar ndonjëherë se kanë ndonjë ekzistencë jashtë imagjinatave të "shkencëtarëve heliocentrik"

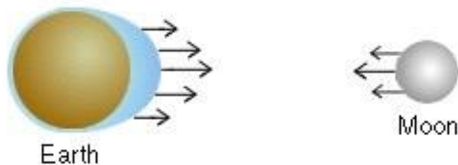
"*Gravitacioni është termi që tani përdoret për të" shpjeguar "atë që njerëzit me sens të zakonshëm shikojnë si të pashpjegueshëm. Globulistët thonë se të gjitha trupat qiellorë në hapësirë janë globe që gravitojnë drejt njëri-tjetrit në përpjesëtim me madhësinë dhe fuqinë e tërheqjes së tyre - ekziston një forcë 'centripetale' (me prirje drejt qendrës) dhe*

një force centrifugale '(nga qëndra –jashtë); por se si mundet material inerte të ndërtojë një force automatike dhe të bëjë që një trup të gravitojë drejt një trupi tjetër, asnjëherë nuk është bërë e kuptueshme për shqisat. Ajo i përket vetem sektorit të Metafizikës (vetem bë mendime). " -Lady Blunt, "Shkenca e Clarion kundrejt të vërtetës së Zotit" (40-41)

"Ne nuk jemi si mizat që, me formimin e veçantë të këmbëve të tyre, mund të zvarriten vertikalisht apo në një top, por ne jemi qenie njerëzore, të cilët kërkojnë një sipërfaqe plane mbi të cilën të ecim; dhe si mund të ngjitemi në truallin e Tokës, e cila sipas teorisë suaj, rrotullohet rreth Diellit me shpejtësinë e tetëmbëdhjetë milje në sekondë? Ligji i famshëm i Gravitacionit nuk do të sjellë dobi, megjithëse na thuhet se kemi pesëmbëdhjetë paund atmosferë që ushtron presion në çdo inç katror të trupave tanë, por kjo nuk duket të jetë veçanërisht logjike, sepse ka shumë atletë që mund të kërcejnë gati lartësinë e tyre, dhe vrapojnë një milje në një garë milje në më pak se pesë minuta, " - David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (3)

"*Tërheqja e gravitetit thuhet se është më e fortë në sipërfaqen e tokës sesa në një distancë prej saj. Kështu është? Nëse unë kërcej lart pingul, nuk mundem me gjithë fuqinë time të*

ngjitet më shumë se katër këmbë nga toka; por nëse hidhem në një kurbë me një trajektore të ulët, duke mbajtur lartësinë time më të lartë rreth tre këmbë, mund të eci në një hapësirë të kufizuar mbi tokë me rreth tetëmbëdhjetë këmbë; kështu që praktikisht mund të kapërcej të ashtuquajturën forcë (tërheqje) në distancë prej katër këmbësh, në proporcion prej 18 deri në 4, duke qenë vetë e kundërta e asaj që duhet të jem në gjendje të bëj sipas hipotezës së Njutonit ". -N. Crossland, "New Principia"

Njutoni gjithashtu teorizoi dhe tani mësohet zakonisht që baticat e oqeaneve të Tokës janë shkaktuar nga tërheqja gravitacionale hënore. Nëse Hëna është vetëm 2.160 milje (3628 km) në diameter dhe Toka 8,000 milje (13.722 km) megjithatë, duke përdorur matematikën dhe "ligjin" e tyre, rrjedh se Toka është 87 herë më masive dhe për këtë arsye objekti më i madh duhet të tërheqë atë më të vogël, dhe jo anasjelltas. Nëse graviteti më i madh i Tokës është ajo që e mban Hënën në orbitë, është e pamundur që graviteti më i vogël i Hënës të zëvendësojë gravitetin e Tokës në nivelin e detit të Tokës, ku tërheqja e tij gravitacionale do të tejkalonte edhe më tej atë të Hënës. Për të mos u përmendur, se shpejtësia dhe orbita e Hënës janë të njëtrajtshme dhe prandaj duhet të ushtrojnë një ndikim të njëtrajtshëm në baticat e Tokës, kur në realitet baticat e Tokës ndryshojnë shumë. Për më tepër, nëse baticat e oqeanit shkaktohen nga graviteti i Hënës, si ka mundësi që liqenet, pellgjet dhe elementë të tjerë më të vegjël me ujë në këmbë të mbeten jashtë ndikimit të Hënës, ndërsa në oqeanet gjigantë janë kaq të efektshme??

"*Nëse hëna e ngriti ujin, është e qartë se afër tokës, uji do të tërhiqej dhe do të ishte i ulët në vend të shkaktonte një baticë të lartë. Përsëri, shpejtësia dhe orbita e Hënës janë*

uniforme, dhe vijon se nëse ajo do të ushtronte ndonjë ndikim në tokë, ai ndikim mund të ishte vetëm një ndikim uniform. Por baticat nuk janë uniforme. Në Port Natal ngritja dhe rënia është rreth 6 metra, ndërsa te Beira, rreth 600 milje mbi bregdet, ngritja dhe rënia është 26 metra. Kjo zgjidh efektivisht çështjen që Hëna nuk ka të bëjë fare me baticat. Baticat shkaktohen nga ngritja dhe rënia e butë dhe graduale e tokës, nga lëvizjet periodike të Tokës. Në liqenet e brendshme, nuk ka batica; gjë që vërteton gjithashtu se Hëna nuk mund të tërheqë tokën as ujin për të shkaktuar baticë. Por fakti që pellgu i liqenit është në tokë, e cila mbështetet në ujërat e shtresat poshtë saj, tregon se nuk ka mundësi të baticës, pasi ujërat e liqeneve së bashku me tokën ngrihen dhe bien, dhe kështu shkaktohen baticat në bregdet; ndërsa nuk ka batica në ujërat e palidhur me detin. " -Thomas Winship "Zetetic Cosmogeny" (130-131)

"*Është pohuar se intensiteti i tërheqjes rritet me afërsinë, dhe anasjelltas. Si, mundet atëherë, kur ujërat tërhiqen nga Hëna prej shtratit i tyre, forcat gravitacionale të Tokës do të zvogelohen, kurse forcat gravitaconale të Hënës do të rriten, - a është e mundur se të gjitha ujërat duhet të parandalohen të largohen nga toka dhe të fluturojnë larg në Hënë? Nëse Hëna ka fuqi të tërheqëse të mjaftueshme për të hequr ujërat e tokës, madje edhe një inç i vetëm nga shtresat e tyre më të thella, ku tërheqja e tokës është shumë më e madhe, nuk ka asgjë në teorinë e tërheqjes së gravitetit që të ndalojë marrjen për veten e saj të gjitha ujërat që vijnë nën ndikimin e saj. Lëreni trupin më të vogël dikur ta kapërcejë fuqinë e më të mëdhenjve, dhe fuqia e më të vogël bëhet më e madhe sesa kur operoi për herë të parë, sepse materia është më afër tij. Afërsia është më e madhe, dhe për këtë arsye fuqia është më e madhe ... Si, pra, ujërat e oqeanit mund të rrjedhin menjëherë nën hënë drejt brigjeve, dhe kështu të shkaktojnë një valë vërshimi? Uji rrjedh, thuhet, përmes ligjit të gravitetit, ose tërheqjes së qendrës së tokës; a është e mundur pra që Hëna, pasi të ketë kapërcyer një herë forcën e tokës, ta lërë të mbajë ujërat e kapura, me anë të ndikimit të një fuqie që ajo e ka pushtuar, e cila, pra, është më pak se e veta? ... Vështirësitë e mësipërme dhe të tjera që ekzistojnë në lidhje me shpjegimin e baticave të siguruara nga sistemi Njutonian, kanë çuar shumë vetë, përfshirë vetë Sir Isak Njutonin, të pranojnë se një shpjegim i tillë është pjesa më pak e kënaqshme e 'teorisë së gravitetit'. Kështu që ne kemi arritur në konkluzionin se baticat e detit nuk lindin nga tërheqja e Hënës, por thjesht nga ngritja dhe ulja e kores së tokës në masat poshtë saj. Ajo qetësi që zbulohet se ekziston në fund të deteve të mëdha nuk do të ishte e mundur nëse ujërat ngrihen në mënyrë alternative nga hëna dhe tërhiqeshin*

nga toka." -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka nuk është një Glob!" (159-175)

"*Edhe vetë Sir Isak Njutoni rrëfeu se shpjegimi i veprimit të Hënës në baticat ishte pjesa më pak e kënaqshme e teorisë së tij të gravitetit. Kjo teori pohon se objekti më i madh tërheq më të voglin, dhe masa e Hënës që llogaritet si vetëm një e teta e asaj të Tokës, rrjedh se, nëse, nga forca e supozuar e gravitetit, Toka rrotullohet rreth Diellit, atëhere forca e gravitetit e Diellit që eshtë shumë më e madhe se e Tokës, duhet ta tërhiqte Hënën më shumë se Toka dhe Hëna do të kishte orbitën e vet rreth Diellit dhe jo rreth Hënës siç akoma vazhdon të rrotullohet në botën tonë. Baticat ndryshojnë shumë në lartësi, për shkak të konfigurimeve të ndryshme të tokave fqinje. Në Chepstow ngrihet në 60 metra, në Portishead në 50, ndërsa në Gjirin e Dublinit është vetëm 1 2, dhe në Wexford vetëm 5 metra... Që vetë Toka ka një lëvizje të vogël të tronditur mund të shihet në lëvizjen e nivelit të shpirtit , edhe kur fiksohet sa më shumë që të jetë e mundur, dhe se deti ka një luhatje mund të dëshmohet nga lëkundja e një anijeje të ankoruar në ditën më të qetë të verës. Me çfarë do të thotë që baticat vijnë aq rregullisht, ndoshta mund të jetë nga presioni atmosferik mbi ujërat e thellësive, dhe mbase edhe vetë Hëna, siç sugjerohet nga Dr.Rowbotham* -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (259-260)

"*Duke pasur parasysh këtë fakt, se ekziston një presion i vazhdueshëm i atmosferës mbi Tokë, dhe duke e shoqërar atë me faktin se tij me faktin se Toka është një plan i gjerë" i shtrirë mbi ujërat "dhe do të shihet se duhet të domosdoshmëri pak luhatet, ose ngadalë rritet dhe të bjerë në ujë. Ndërsa nga veprimi i atoka një plan I gjërë I hapur mbi ujra*

atëhere uji lëviz drejt bregut të rrjedhës dhe prodhon valën e përmbytjes; dhe kur nga reagimi i ambientit rezistent oqeanik Toka gradualisht ngjitet ujërat kthehen mbrapa, dhe prodhohet vala e baticave. Ky është shkaku i përgjithshëm i baticave. Çfarëdo veçorie të ketë të vëzhgueshme, ato mund të gjurmohen në reagimin e kanaleve, gjireve, dhe shkaqeve të tjera lokale ... Që Toka ka një lëvizje vibruese ose të jashtëzakonshme, u përket strukturave lundruese dhe luhatëse, vërtetohet me bollëk nga përvoja e astronomëve dhe gjeodetëve. Nëse vendosim një nivel mates fort mbi një shkëmb ose mbi bazën më të fortë që është e mundur të ndërtohet, do të vërehet një fenomen shumë interesant: ndryshimi i vazhdueshëm I pozicionit të flluskës së ajrit. Sidoqoftë me kujdes the niveli 'mund të rregullohet dhe instrumenti të mbrohet nga atmosfera,' flluska 'nuk do të ruajë pozicionin e tij shumë se dy sekonda së bashku. Një ndikim disi i ngjashëm është vërejtur në vëzhgimet astronomike, ku instrumentet e konstruksionit më të mirë dhe të vendosur në pozicionet më të aprovuara nuk mund të mbështeten gjithmonë pa rregullime të rastit. " -Dr. Samuel Rowbotham, "Toka nuk është një glob, Edicioni 2" (108-110)

Në dekadat e kaluara, NASA ka treguar video të astronautëve, gjoja në orbitën e ulët të Tokës, duke përjetuar mungesën peshës ose "gravitetin zero", si arrihet ky efekt I mungesës së peshës nëse graviteti nuk ekziston? Siç rezulton, për disa dekada të fundit, NASA së bashku me Boeing kanë qenë duke përsosur teknikat e të ashtuquajturit "aeroplanët Zero G" dhe "Manovrat Zero G", të cilat janë në gjendje të prodhojnë peshë në çdo lartësi. Në bord të modifikuar pilotët e trainuar posaçërisht të Boeing 727 kryejnë manovra aerobatike të njohura si parabola. Aeroplanët ngjiten me një kënd prej 45 gradësh duke përdorur kontrollet e futjes së motorrit dhe ashensorit, atëherë kur arrihet lartësia maksimale mjeti lëshohet poshtë me shpejtësi të lartë. Periudha e pa peshë fillon ndërsa ngjitet dhe zgjat gjatë gjithë rrugës lart dhe mbi parabolën derisa të arrihet një kënd zbritje në lartësi prej 30 gradë, në të cilën pika e manovrimit përsëritet. Prandaj, të gjitha pamjet e astronautëve të NASA-s në bordet “hapësinore” ose "Stacioni Ndërkombëtar Hapësinor" mund të ngjiten lehtë dhe të simulohen në atmosferën e Tokës, brenda një avioni Zero G. Në fakt, duke parë pamjet e fluturimeve të aeroplanit Zero G së bashku me pamjet e astronautëve të NASA-s që supozohet se lundrojnë nëpër "anijet e tyre hapësinore" dhe "stacionet hapësinore", asnjë dallim i dukshëm nuk mund të shihet mes të dyve.

Astronomët pretendojnë se kanë matur të gjitha distancat e planetëve, format, orbitat, peshat, pozicionet relative dhe periudhat e rrotullimit të gjitha bazuar në “ligjin e gravitetit” dhe pa gravitetin, e gjithë kozmologjia e tyre shembet nën peshën e vet. Pa gravitet, njerëzit nuk mund të qëndrojë me kokë poshtë në një top-Tokë! Pa gravitet, Toka dhe planetet nuk mund të rrotullohen rreth Diellit! Pa gravitacionin e Njutonit, relativiteti i Ajnshtajnit, heliocentriciteti kopernikan dhe të gjithë mitet e topit -Tokë të Big Bang-ut nuk mund të ekzistojnë dhe bien në copa. Forca e gravitetit, si në mënyrë metaforike, ashtu edhe krejt fjalë për fjalë, thjesht nuk mban ujë; jo si një teori e shëndoshë e kozmologjisë dhe jo si një ligj gjoja përgjegjës për mbajtjen në oqeanet e botës!

"*Përvoja e njeriut i thotë atij se ai nuk është i ndërtuar si mizat që mund të jetojnë dhe lëvizin në tavanin e një dhome me po aq siguri sa në dysheme: - dhe që nga teoria moderne e një toke planetare kërkon një turmë teorish shoqëri me të, dhe një prej tyre është se burrat janë vërtet të lidhur me tokën nga një forcë që i lidh ato 'si gjilpëra rreth një gur themeli sferik,' një teori e përkryer e egër dhe e kundërshtuar me përvojën njerëzore, rrjedh se ne mund të shkelim në kuptimin e përbashkët dhe të injorojmë mësimet e përvojës, ne kemi një provë të qartë se Toka nuk është një glob ... Nëse mund të - pasi mendjet tona të ishin hapur dikur në dritën e së Vërtetës - konceptimi i një trupi global sipërfaqja e së cilës mund të ekzistojnë qeniet njerëzore, fuqia - pavarësisht nga emri që do të quhet - që do t'i mbajë ato në të, atëherë, domosdoshmërisht, duhet të jenë aq shtrënguese dhe të ashpra sa nuk do të mund të jetonim; ujërat e oqeaneve do të duhej të ishin si një masë e ngurtë, sepse lëvizja do të ishte e pamundur. Por ne jo vetëm që ekzistojnë, por jetojmë, lëvizim; dhe uji i oqeanit kalon dhe vallëzon si një gjë e gjallë dhe e bukur! Kjo është një provë se Toka nuk është një glob.* " -William Carpenter, "100 Vërtetimi Toka nuk është një Globe" (21-88)

"*Gati njëqind vjet më parë Kepler kishte sugjeruar që një lloj force e panjohur duhet të mbajë tokën dhe trupat qiellorë në vendet e tyre, dhe tani Sir Isak Njuton, matematikani më i madh i epokës së tij, e mori idenë dhe ndërtoi Ligjin e gravitetit . Emri rrjedh nga fjala latine 'gravis', që do të thotë 'e rëndë', 'ka peshë', ndërsa Ligji i gravitetit përcaktohet si 'Bashkëveprim i ndërsjellë midis masave të materies për shkak të të cilave çdo masë e tillë ka tendencë drejt të tërhiqet drejt secilit me një forcë që ndryshon drejtpërsëdrejti si produkti i masave, dhe të anasjelltën e katrorit të largësive midis tyre". E thënë më thjeshtë, graviteti thuhet se është ai që tërheq çdo gjë drejt çdo sendi tjetër. ; dhe megjithatë ajo pak që na tregon nuk është e vërtetë; sepse një vëzhgues i zhytur në mendime e di shumë mirë se çdo send nuk tërhiqet drejt çdo sendi tjetër. . . Definicioni nënkupton se ajo është një forcë; por nuk thotë kështu, sepse ajo frazë - veprim i ndërsjellë - është i paqartë, dhe aspak bindës ".* -Gerrard Hickson "Kings shfronësuan" (14-15)

"*Sistemi i gravitacionit që e bën diellin qendrën lëvizëse të Universit, parimet e çuditshme të së cilës janë gjithçka, por e sigurt pasi ato aplikohen për rrethana të padukshme, në mënyrë që të mos kontrollohen, zëvendësohet këtu nga sistemi i vjetër gjeocentrik, i pranuar në mënyrë universale deri në Shekulli i 17-të në pikëpamje, natyrisht, të dukshmërisë së tij të padiskutueshme, dhe në të cilën toka, në një gjendje të palëvizshme dhe të rrethuar nga planetët që lëvizin dukshëm rreth tij duke përfshirë*

diellin, është në qendër të Universit tonë. Këto dy fakte që shpjegojnë pothuajse gjithçka janë së pari, ekzistenca pozitive mbi tokën e një kubeje të fortë që përbën qiellin; dhe së dyti, natyra jo materiale e planetëve dhe yjeve, të cilat nuk janë masa fizike, por thjesht shfaqje të ndritshme pa substanca. Këto janë dy rrethanat që çojnë sot në transformimin themelor të astronomisë. " -Gabrielle Henriet, "Parajsa dhe Toka" (vi)

"*Teoria se lëvizjet janë prodhuar nëpërmjet tërheqjes së materies është absurde. Atribuimi i një fuqie të tillë për thjesht lëndë, e cila është natyrë pasive, është një iluzion suprem. Eshtë një teori e bukur dhe e thjeshtë për të kënaqur mendjen e çdo njeriu, por kur të vijë testi praktik, ai bie e gjitha dhe bëhet një nga teoritë më qesharake për sensin e zakonshëm dhe gjykimin.* -Profesor Bernstein, "Letra për Shoqatën Britanike"

Eklipsi total I mëndjes

Shumë njerëz mendojnë se aftësia e astronomisë moderne për të parashikuar me saktësi eklipset hënore dhe diellore është një rezultat dhe dëshmi pozitive e teorisë heliocentrike të universit. Fakti i çështjes është se eklipset janë parashikuar me saktësi nga kulturat në mbarë botën për mijëra vjet para se "topi heliocentrik-Tokë" të ishte madje një shkëlqim në imagjinatën e Kopernikut. Ptolemeu në shekullin I A.D parashikoi me saktësi eklipset për gjashtëqind vjet mbi bazën e një Toke të sheshtë, të palëvizshme me precizion të barabartë si kushdo që jeton sot. Gjatë gjithë rrugës prapa në 600 B.C. Thales parashikoi me saktësi një eklips i cili i dha fund luftës midis Medëve dhe Lidianëve. Eklipset ndodhin rregullisht me precizion në ciklet 18 vjeçare, kështu që pavarësisht nga kozmologjitë e Tokës gjeocentrike ose heliocentrike, të sheshtë ose të globit, eklipset mund të llogariten me saktësi të pavarura nga faktorë të tillë.

"*Ata që nuk janë të njohur me metodat e llogaritjes së eklipseve dhe fenomeneve të tjera, janë të prirur të shikojnë drejtësinë e llogaritjeve të tilla si argumente të fuqishme në favor të doktrinës së rrotullimit të tokës dhe filozofisë së Njutonit, përgjithësisht. Një nga manifestimet më të hidhura të padijes për natyrën e vërtetë të astronomisë teorike është kërkesa e zjarrtë e bërë aq shpesh, 'Si është e mundur që ai sistem të jetë i rremë, i cili u mundëson profesorëve të tij të llogaritin në një sekondë të kohës si diellore ashtu edhe hënore eklipset për qindra vjet që do të vijnë? 'Supozimi se llogaritjet e tilla janë një pjesë thelbësore e Njutonit apo ndonjë teori tjetër është krejtësisht fals, dhe jashtëzakonisht i gabueshëm dhe mashtrues. Çfarëdo teorie të miratohet, ose nëse të gjitha teoritë janë hedhur poshtë, llogaritjet e njëjta mund të bëhen.* " -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka Jo Një Glob!" (151)

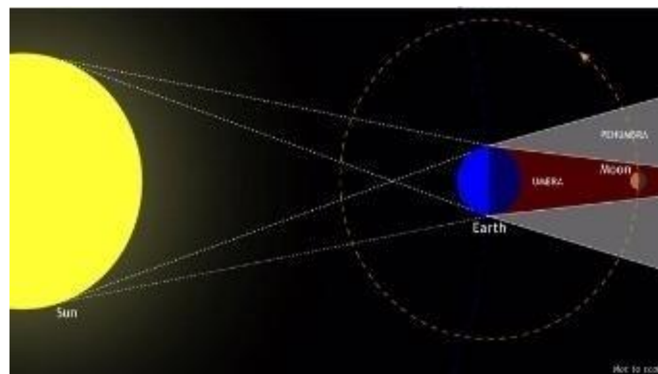
"*Kaldeasit mund të parashikonin eklipset tre mijë vjet më parë; me një shkallë saktësie që tejkalohet vetëm me sekonda në këto ditë sepse kemi orë të mrekullueshme të cilat ata nuk i kishin. Megjithatë ata kishin një teori krejtësisht të ndryshme të universit sesa ne. Fakti është se eklipset ndodhin me një rregullsi të caktuar të saktë ashtu si bëjnë Krishtlindjet dhe ditëlindjet, çdo kaq shumë vjet, ditë dhe minuta, në mënyrë që kushdo që ka të dhënat e eklipset e mijëra viteve, mund t'i parashikojë ato, si dhe astronomët më*

"*Metoda më e thjeshtë për të konstatuar ndonjë eklips në të ardhmen është marrja e tabelave të cilat janë formuar gjatë qindra viteve të vëzhgimit të kujdesshëm; ose secili*

vëzhgues mund të formojë tabelat e veta duke mbledhur një numër të gabimeve të vjetra për secilin nga dyzet vitet e fundit; ndani kohërat e eklipsit në çdo vit dhe rregulloni ato në një tabelë. Duke parë gjërat e ndryshme, ai së shpejti do të zbulojë raste paralele, ose 'cikle' të eklipseve; domethënë, duke marrë eklipset në vitin e parë të tabeles së tij, dhe duke ekzaminuar ato të çdo viti që pason, ai do të vërejë veçori në fenomenet e secilit vit; por pasi të arrijë tek artikujt e viteve të nëntëmbëdhjetë dhe të njëzetë, ai do të kuptojë se disa nga eklipset në pjesën e mëparshme të tabelës do të jenë përsëritur tani - domethënë, koha dhe karakteret do të jenë njësoj ... Tabelat vendet e diellit dhe hënës, eklipset dhe fenomenet farefisnore, kanë ekzistuar për mijëra vjet, dhe u formuan në mënyrë të pavarur nga njëra-tjetra, nga Kaldeasit, Babilonitë, Egjiptianët, Hinduun, Kinezët dhe astronomët e tjerë të lashtë. Shkenca moderne nuk ka asnjë lidhje me këto. "

Një tjetër supozim dhe provë e supozuar e formës së Tokës, heliocentristët pohojnë se eklipset hënore janë shkaktuar nga hija e topit-Tokës që okupon Hënën. Ideja është që sferat e Diellit, Tokës dhe Hënës përputhen në mënyrë të përkryer si tre topa bilardos rresht, në mënyrë që drita e Diellit të hedh hijen e Tokës në Hënë. Fatkeqësisht për heliocentristet, ky shpjegim është dhënë plotësisht i pavlefshëm për faktin se eklipset hënore kanë ndodhur dhe vazhdojnë të ndodhin rregullisht kur të dy Dielli dhe Hëna janë ende të dukshme së bashku mbi horizont! Që drita e Diellit të hedhë hijen e Tokës në Hënë, të tre trupat duhet të rreshtohen në një syzgji të drejtë 180 shkallë.

"Hipoteza e Njutonit përfshin domosdoshmërinë e Diellit, në rastin e një eklipsi hënor, duke qenë në anën e kundërt të një toke globulare, për të hedhur hijen e saj në Hënë: por, pasi eklipset e Hënës kanë ndodhur me të dy Dielli dhe Hëna mbi horizont, vijon se nuk mund të jetë hija e Tokës që eklipson Hënën dhe se teoria është një gabim i dukshëm. ” - William Carpenter, "100 Prova që Toka nuk është një Glob" (57)

"*Se eklipsori i Hënës është hije është I gjithi supozim - nuk ofrohet asnjë prove. Se hëna e merr dritën e saj nga dielli, dhe për këtë arsye sipërfaqja e saj është errësuar nga toka që pengon dritën e diellit, nuk është provuar. Nuk është vërtetuar se toka lëviz në një orbitë rreth diellit, dhe për këtë arsye, duke qenë në pozicione të ndryshme, ndërthurja e diellit, tokës dhe hënës, 'Dita ndodh ndonjëherë. Përkundrazi është provuar që herët se Hëna nuk eklipsohet nga një hije; se ajo është vetë-ndriçuese dhe jo thjesht një reflektuese e dritës diellore, dhe për këtë arsye nuk mund të errësohet ose eklipsohet nga një hije nga ndonjë objekt çfarëdo; dhe se toka është e lirë nga lëvizja, qoftë në akse ose në një orbitë përmes hapësirës. Prandaj, të thuash se një argument për rrumbullakësinë e tokës, ku çdo propozim i nevojshëm vetëm supozohet, dhe në lidhje me të cilat prova direkte dhe praktike për të kundërtën është e bollshme, është të budallallepsësh gjykimin dhe çdo gjykim tjetër arsyetues.* -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka nuk është një Glob!" (301)

"*Sipas teorisë globulare, një eklips hënor ndodh kur dielli, toka dhe hëna janë në një linjë të drejtpërdrejtë; por është regjistruar që nga rreth shekullit të pesëmbëdhjetë mbi pesëdhjetë eklipset kanë ndodhur ndërsa dielli dhe hëna kanë qenë të dukshme mbi horizont.* " -F.H. Cook, "The Terrestrial Plane"

Qysh në kohën e Plinit, ka të dhëna për eklipset hënore që ndodhin ndërsa Dielli dhe Hëna janë të dukshme në qiell. Observatori Mbretëror në Grinuiç regjistroi që "gjatë eklipsit hënor të 17 korrikut, 1590, 3 nëntor 1648, 16 qershor, 1666 dhe 26 maj 1668, Hëna u ngrit eklipsuar ndërsa Dielli ishte akoma sipër horizontit." Gjeografia e McCulluch regjistroi që "më 20 shtator 1717 dhe 20 prill 1837 hëna u shfaq të eklipsohej para se të perëndonte dielli". Sir Henry Holland gjithashtu vuri në dukje në "Kujtimet e jetës së kaluar", fenomenet e 20 prillit 1837 ku "Hëna u ngrit eklipsi para perëndimit të diellit". Daily

Telegrafi e regjistroi atë duke ndodhur përsëri në 17 janar 1870, pastaj përsëri në korrik të të njëjtit vit, dhe ajo vazhdon të ndodhë gjatë eklipseve hënore deri më sot.

"*Në një glob prej 25,000 milje statutesh perimetri ekuatorial duhet të jetë 24 metra mbi nivelin e detit për të marrë një horizont prej gjashtë miljesh," lakimi "është 8 inç në milje dhe ndryshon në mënyrë të kundërt me katrorin e distancës. Ne jemi mësuar kështu të besojmë se ajo që duket në të gjitha kohërat e ditës të jetë gjysmë rrethi, ose rreth 180 gradë, është në realitet vetëm disa milje, pasi toka rrotullohet kundër diellit dhe kështu na mashtron. Por fenomeni i një eklipsi hënor kërkon, sipas doktrinës astronomike, që toka do të jetë pikërisht në mes të diellit dhe hënës, për të "fikur" dritën e diellit dhe kështu të errësohet hëna. Këto dy 'trupa' atëherë sipas astronomit, përballë njëri-tjetrit dhe tokës ndërmjet, secila duhet të jetë 90 gradë, ose një e katërta e një rrethi të largët nga një vëzhgues në sipërfaqen e tokës - d.m.th. tjetri. Kështu që ajo që mëson astronomia, nga njëra anë, është vetëm disa milje larg, horizonti, kështu shihet të jetë, sipas shfaqjes së vetë, gjysma e rrethit për diellin është në njërën anë të një kuadrati, dhe Hëna në anën tjetër të një tjetri. Nëse, pra, vëzhguesi të jetë në ekuator kur ndodh fenomeni, ai mund të shohë, sipas matjes astronomike, mbi 6.000 milje në secilën anë të tij, në lindje dhe perëndim. Nëse në gjerësinë e veriut ose jug, ai do të shohë përkatësisht më pak, por mijëra milje në çdo rast. Por, nga ana tjetër, sipas teorisë popullore, atij i duhej të ngrihej 4,000 milje larg në hapësirë që një gjë e tillë të jetë e mundur. Fakti i eklipsit hënor që është vërejtur kur dielli dhe hëna ishin të dy sipër horizontit në kohën e eklipsit, dhe kështu që vëzhguesi shqoi, me syrin e paepur, një distancë prej mijëra miljesh në të dyja anët e tij - rreth gjysmës një rreth - dëshmon se toka nuk rrotullohet, dhe se nuk është glob sipas besimit popullor.* " -Thuma Winship, "Zetetic Cosmogeny" (68)

"*Është pohuar dhe mësuar se në një eklips hënor toka hedh një hije në Hënë, duke penguar dritën e diellit. Hija, pohohet, është rrethore, dhe pasi vetëm një glob mund të hedhë një hije rrethore, dhe ndërsa ajo hije hidhet nga toka, sigurisht që toka është një glob. Në fakt, çfarë provë më të mirë mund të kërkonte ndonjë person i arsyeshëm? "Arsyetimi i fuqishëm", thotë naivi. Le të shohim. Tashmë kam cituar një rast kur dielli dhe hëna janë parë me hënën e eklipsuar, dhe pasi toka nuk ishte në mes, ose ata të dy nuk mund të ishin parë, hija që thuhej se ishte në hënë nuk mund të ishte hedhur nga toka. Por ndërsa refraksioni akuzohet për ngritjen e Hënës mbi horizont, kur thuhet se është me të vërtetë poshtë dhe sasia e përthyerjes së bërë për të grumbulluar me atë që do të kërkohej për të katroruar çështjen, le të shohim se si do të vepronte refraksioni në lidhje me një hije. Refraksioni mund të ekzistojë vetëm kur objekti dhe vëzhguesi janë në dendësi të ndryshme. Nëse një shilinge është vendosur në fundin e një gote dhe vërehet, nuk ka prishje. Përthyerja e hedh imazhin e shillings LART, por një hije gjithmonë poshtë. Nëse merret një basen dhe vihet afër një drite, kështu që hija do të shkurtohet nga brenda dhe POSHTE; por nëse shufra e shtrijme në basen dhe uji derdhet brenda, shufra do të duket se është e përkulur LART. Kjo e vendos çështjen përtej mosmarrëveshjes dhe dëshmon se është jashtë mundësive që hija për të cilën thuhet se është në hënë mund të jetë ajo e tokës.* " -Thuma Winship, "Zetetic Cosmogeny" (78)

Në përpjekje për të shpjeguar mospërputhjet në teorinë e tyre, heliocentristët zakonisht pretendojnë se refraksioni i dritës duhet të ndodhë në një shkallë aq të madhe sa të përgjigjet për fenomenet. George G. Carey në "Astronomy and Instruments Astronomical" pretendon se kjo është arsyeja pse Hëna e plotë ndonjëherë është parë e eklipsuar mbi horizont para perëndimit të diellit, për shkak të një "thyerjeje horizontale prej 36 ose 37 minutash, përgjithësisht rreth 33 minuta, që është e barabartë me diametrin e Diellit ose Hënës. " Edhe sikur të pranohet ky shpjegim shumë i papëlqyeshëmëm ai nuk mund të shpjegojë sesi vëzhguesit e lidhur me Tokën gjoja janë në gjendje të shohin 12,000 milje 180 gradë rreth "globit".

“Edhe nëse e pranojmë refraksionin, dhe kjo në masën që në dukje kërkohet për të vërtetuar se kur hëna e eklipsuar shihet sipër horizontit, ne akoma jemi ballafaquar me një fakt i cili asgjëson plotësisht çdo teori të parashikuar për të dhënë llogari për fenomenin. Marrja e barazimit të vetvetes së astronomëve prej 8 inç në milje, duke ndryshuar sipas katrorit të distancës, për lakimin e tokës, ku dielli dhe hëna shihen të dy në një eklips hënor, qendra e diellit thuhet të jetë në një vijë të drejtë me qendrat e tokës dhe hënës, çdo dritë prej 90 gradë nga vëzhguesi. Kjo do të jepte rreth 6,000 milje si distanca e secilit trup nga vëzhguesi. Tani, sa është lakimi në 6.000 milje? Jo më pak se 24,000,000 këmbë ose 4,545 milje. Prandaj, sipas vetë astronomëve që tregojnë një vëzhgues do të duhej të ngrihej në hapësirë 4,545 milje përpara se të mund të shihte diellin dhe hënën mbi horizontin e tij në një eklips hënor !!! Ndërsa eklipset hënore janë parë nga sipërfaqja e tokës me diell dhe hënë të dy mbi horizont në të njëjtën kohë, është vërtetuar përfundimisht.

Ndërsa eklipset hënore janë parë nga sipërfaqja e tokës me diellin dhe hënën në të njëjtën kohë mbi horizont, në të njëjtën kohë është vërtetuar përfundimisht që NUK KA KURBATURE NE TOKE , dhe nuk mundet çdo mundësi të jetë e rrumbullakët. Kjo provë vetëm shkatërron përgjithmonë strukturën e imagjinatës astronomike dhe besueshmërinë popullore. " -Thomas Winship "Zetetic Cosmogeny" (78-9)

“Një eklips diellor është rezultat thjesht i hënës që kalon mes diellit dhe vëzhguesit në tokë. Por që një eklips i hënës lindë nga një hije e tokës, është një thënie në çdo aspekt, e paprovuar, e pakënaqshme. Toka është provuar të jetë pa lëvizje orbitale ose boshtore; dhe, prandaj, nuk mund të ndodhej kurrë midis diellit dhe hënës. Toka është vërtetuar

gjithashtu se është një plan, gjithnjë nën diell dhe hënë; dhe, për këtë arsye, të flasësh për pengimin e dritës së diellit prej saj, dhe kështu të hedhësh hijen e vet në hënë, do të thotë të thuash që është fizikisht e pamundur. Përveç vështirësive ose papajtueshmërive të mësipërme, shumë raste të eklipsit të diellit dhe hënës janë të regjistruara kur të dy ishin sipër horizontit. Dielli, toka dhe hëna, nuk janë në një vijë të drejtë, por toka nën diell dhe hënë - jashtë mundësive ose drejtimeve të të dyve - dhe megjithatë ka ndodhur një eklips hënor! A është e mundur që një hije e tokës të hidhet mbi Hënë, kur dielli, toka dhe hëna, nuk ishin në të njëjtën linjë? Refraksioni, ose siç është quajtur "Drita e Tokës", nuk do të ndihmojë në shpjegimin; sepse drita e hënës është në raste të tilla 'si nxehtësia e ndezur e zjarrit e ngjyrosur me të kuqe të thellë.' 'Drita e kuqërremtë e bën atë, të duket se është në zjarr. Ngjyra e saj ishte ajo e bakrit kuqërremtë. 'Drita e diellit është me një ngjyrë krejtësisht të ndryshme nga ajo e hënës së eklipsuar; dhe është në kundërshtim me parimet e njohura optike për të thënë se drita kur përthyhet ose reflektohet, ose të dy njëkohësisht, në këtë mënyrë ndryshohet në ngjyrë. Nëse një dritë e një ngjyre të caktuar shihet përmes një thellësie të madhe të një mjedisi relativisht të dendur, pasi dielli shpesh shihet në dimër përmes mjegullës dhe avullit të atmosferës, ai shfaqet me një ngjyrë të ndryshme, dhe përgjithësisht të tilla si ajo që hëna aq shpesh jep gjatë një eklips total; por një hije nuk mund të prodhojë ndonjë efekt të tillë, pasi në të vërtetë, nuk është aspak një entitet, por thjesht mungesë e dritës. Nga faktet dhe fenomenet e përparuara, ne nuk mund të nxjerrim ndonjë përfundim tjetër përveç se Hëna është errësuar nga një lloj trupi gjysmë transparent, që kalon para saj; dhe përmes së cilës sipërfaqja ndriçuese është e dukshme: shkëlqimi i ndryshuar në ngjyrë nga dendësia e objektit ndërhyrës. Ky përfundim është i detyruar nga ne nga provat. " -Dr. Samuel Rowbotham,

"Zetetic Astronomy, toka nuk a Globe!" (130-138)

Lundrimi rreth e qark botes dhe zhdukja e direkëve te anijeve

Një nga "provat" e preferuara të heliocentristit të teorisë së tyre top-Tokë është aftësia për anijet dhe aeroplanët të qarkullojnë, të lundrojnë ose fluturojnë në kënde të drejta në Polin e Veriut dhe përfundimisht të kthehen në vendin e tyre origjinal. Meqenëse Poli i Veriut dhe Antarktida janë të mbuluara në akull dhe zona të mbrojtura "pa fluturim",

megjithatë, asnjë anije apo aeroplan nuk dihet që kurrë të rrethojnë Tokën në drejtimet Veri / Jug, vetëm Lindje / Perëndim; Dhe këtu qëndron fërkimi, Rrethrrotullimi i Lindjes ose Perëndimit mund të kryhet po aq lehtë në një plan të sheshtë sa edhe në një sferë globulare. Ashtu si një busull mund të vendosë pikën e saj qendrore në një copë letër të sheshtë dhe të gjurmojë një rreth në çdo mënyrë rreth "polit", kështu mundet që një anije ose aeroplan të rrethojnë një Tokë të sheshtë. E vetmja lloj i qarkullimit që nuk mund të ndodhë në një Tokë të sheshtë është e kufizuar nga Veri / Jug, që ka të ngjarë të jetë arsyeja e kufizimeve të fluturimit të zbatuara shumë. Kufizimet e fluturimit me origjinë nga askush tjetër, përveç Kombet e Bashkuara, i njëjti Komb i Kombeve të Bashkuara i cili përdor fodullisht një hartë të Tokës së sheshtë si logon dhe flamurin e saj zyrtar!

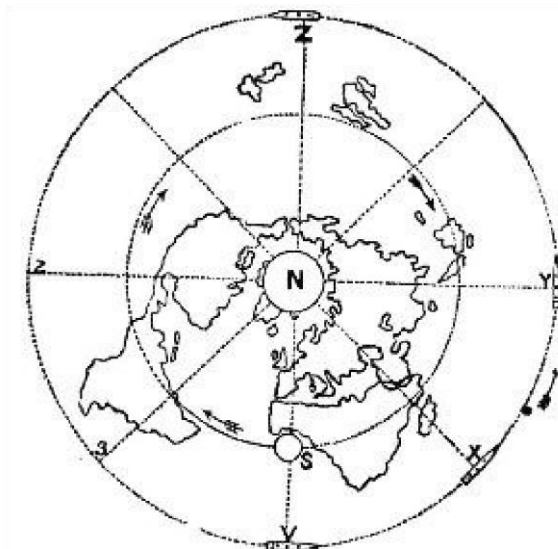
“Lundrimi rrethor nuk dëshmon më se bota është një glob sikurse edhe një trekëndësh barabrinjës. Lundrimi rreth botës, natyrisht, do të merrte shume kohe, por në parim ai eshte egzakt I njejti me rastin e jahtit qe lundron përreth ishullit te Weight. Më lejoni tu jap një ilustrim të thjeshtë. Një djalë dëshiron të lundrojë me varkën e tij të lodrave prej hekuri me një magnet, kështu që ai merr një legen, në mes të së cilës vendos një mbajtësen e sapunit, ose çdo gjë tjetër që mund të mendojë se është e përshtatshme për të përfaqësuar Tokën, dhe pastaj mbush pellgun me ujë për të shfaqur detin. Ai e fut në barkën e tij dhe e tërheq me anë të magnetit rreth botës së tij të vogël. Por varka nuk kalon kurrë mbi buzë për të lundruar nën pellg, sikur të ishte globulare, në vend që të ishte thjesht rrethore. Pra, është ajo në këtë botë e jona; nga Jugu ekstrem mund të lundrojmë nga Lindja në Perëndim ose nga Perëndimi në Lindje rreth tij, por ne nuk mund të lundrojmë nga Veriu në Jug në formë rrethore ose nga Jugu në Veri, sepse nuk mund të shkelim zonat ndërhyrëse, as të kalojmë rampart e padepërtueshme të akullit dhe shkëmbinjve të cilat mbyllin Rrethprerjen e madhe Jugore. -DavidWardlaw Scott, “Terra Firma” (68)

«*Një ilustrim shumë i mirë i udhëtimit rrethor të aeroplanit do të shihet duke marrë një tryezë të rrumbullakët dhe duke fiksuar një gozhde në qendër për të përfaqësuar polin magnetik. Në këtë gozhde qendrore bashkëngjitni një fije të tendosur në çdo distancë drejt skajit të tryezës. Kjo fije mund të përfaqësojë meridianin e Grinuiç, që shtrihet nga veriu në jug. Nëse tani një laps ose një objekt tjetër është vendosur nën kënde të drejta për në fije, në çdo distancë midis qendrës dhe perimetrit të tryezës, ajo do të përfaqësojë një anije që qëndron në lindje dhe perëndim. Tani lëvizni lapsin dhe fijen së bashku në të dy drejtimet, dhe do të shihet se duke e mbajtur enën (ose lapsin), në fije, duhet domosdoshmërisht të përshkruaj një rreth rreth qendrës magnetike dhe të ktheheni në pikën fillestare drejtim të kundërt me atë në të cilën ajo të parë lundroi* ". -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka Jo Një Glob!" (226)

Argumenti logjik i globit-Tokë është se vetëm një globi mund ti vihet rrotull, Toka është lundruar rreth e qark, dhe prandaj Toka është një glob. Kjo deklaratë është me të vërtetë një modus logjik e pavlerë, por përfundimi është i pavlefshëm për shkak se së pari premisa - se vetëm një globi mund të lundrohet rreth e qark - është kategorikisht i rremë. Një tjetër argument I ngjashëm është se vetem në një glob – Tokë mund të kemi humbje/fitim kohe ne meridianin 180◦, ndërsa fluturojmë ose lundrojmë duke e kaluar atë. Përsëri, përfundimi logjik që jepet është i pavlefshëm dhe argumenti i pabazuar sepse premisa e parë është e pasaktë. I njëjti efekt do të përjetohej në një Tokë të palëvizshme të sheshtë siç do të ishte në një glob rrotullues –Tokën.

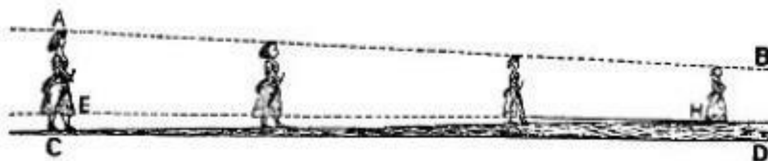

"Fitimi dhe humbja e kohës në lundrimin-rreth botës" në lindje dhe perëndim, përgjithësisht është referuar si një provë tjetër e rrumbullakësisë së tokës. Por është po aq e gabuar sa argumenti i nxjerrë nga rrethnavigimi, dhe për të njëjtin shkak, përkatësisht, supozimit se vetëm në një glob do të ndodhë një rezultat i tillë. Do të shohim në diagramën vijuese, se një efekt i tillë duhet të lindë në mënyrë të barabartë mbi një plan sikurse mbi një glob. Le të themi se V, përfaqson një anije në meridianin Grinuiç V, N; dhe gati për të filluar në një udhëtim në det në drejtim të lindjes; dhe S, të përfaqësojë diellin që lëviz në një drejtim të kundërt, ose në drejtim të perëndimit. Eshtë e qartë se anija dhe dielli janë në të njëjtën meridian në një ditë të caktuar, nëse anija duhet të jetë e palëvizshme, dielli do të shkonte rrotull në drejtim të shigjetave, dhe do ta takonte atë përsëri në 24 orë. Por nëse, gjatë 24 orëve të ardhshme, anija ka lundruar në pozicionin X, të themi 45 gradë gjatësi në lindje, dielli në rrjedhën e tij do ta takonte atë tre orë më herët se më parë, ose në 21 orë - sepse 15 shkallë gjatësi korrespondojnë me një orë të kohës. Prandaj tre orë do të fitohet. Të nesërmen, ndërsa dielli po shkon rreth e rrotull, anija do të ketë mbërritur në Y, duke e takuar atë 6 orë më shpejt sesa do të kishte bërë sikur të kishte mbetur në V, dhe, në të njëjtën mënyrë, duke vazhduar kursin e saj drejt lindjes, anija do ta takonte diellin në gjatësinë në Z, dymbëdhjetë orë më herët sesa të kishte mbetur në V; dhe kështu kalimi i njëpasnjëshëm mbi harqet 1, 2 dhe 3, në V, ose pika fillestare, do të japë 24 orë, ose një ditë të fituar. Por e kundërta vijon nëse anija lundron në drejtim të kundërt. Dielli duhet të vinte rreth e rrotull në meridianin e Greenwich V, S, N, në 24 orë, dhe anija që në atë kohë u zhvendos në pozicionin fig. 3, do të duhet të kapërcejë anijen në atë pozicion, dhe kështu të jetë tre orë më shumë për ta arritur atë. Në këtë mënyrë dielli është gjithnjë e më shumë mbrapa kohës së meridianit të anijes ndërsa vazhdon dita ditës në rrjedhën e tij të ngurtë, në mënyrë që me përfundimin e rrethit të kohës koha e anijes të jetë një ditë më vonë se koha diellore, duke llogaritur nga Meridian i Grinuiç. " -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka Jo Një Glob!" (229-230)

"*Dielli, ndërsa ai udhëton rreth e rrotull sipërfaqes së Tokës, sjell" mesditë "në të gjitha vendet në meridianët e njëpasnjëshëm që ai përshkon: udhëtimi i tij duke u bërë në një drejtim drejt perëndimit, vendet në lindje të pozicionit të Diellit kanë pasur mesditën e tyre, ndërsa vendet në perëndim të pozicionit të Diellit duhet të marrin akoma. Prandaj, nëse udhëtojmë në mënyrë të thjeshtë, arrijmë në ato pjesë të Tokës ku 'koha' është më e avancuar, ora në xhep duhet të 'vihet në lëvizje' ose mund të thuhet se 'fitojmë kohë'. Nëse, nga ana tjetër, udhëtojmë me shpejtësi, mbërrijmë në vendet ku është akoma mëngjes ', ora duhet të kthehet' pas, dhe mund të thuhet se humbasim kohën. 'Por, nëse udhëtojmë në mënyrë të thjeshtë në mënyrë që të përshkoni meridianin e 180-të, ka një humbje, atje, të një dite, e cila do të neutralizojë fitimin e një rrethrrotullimi të tërë; dhe, nëse udhëtojmë, dhe përshkojmë të njëjtën meridian, ne përjetojmë fitimin e një dite, e cila do të kompensojë humbjen gjatë një qarkullimi të plotë në atë drejtim. Fakti i humbjes ose fitimit të kohës në lundrim në të gjithë botën, atëherë, në vend që të jetë dëshmi e rrumbullakësisë së Tokës ', siç imagjinohet të jetë, është, në shembullin e tij praktik, një provë e përhershme që Toka nuk është një glob .* "
-William Carpenter, "100 Prova që Toka nuk është një Glob" (100)

Një tjetër "provë" e preferuar e ithtareve të Tokës së rrumbullaket është paraqitja nga një vëzhgues në brigjet të anijeve duke u mbuluar nga uji dhe duke u zhdukur nga pamja kur lundrojnë drejt horizontit. Pretendimi i tyre është se direkët e anijes zhduken, sepse anija po fillon të zhduket në kurbaturën e tokës rreth lakimit konveks të topit-Tokë. Megjithatë, edhe një herë, përfundimi i tyre i nxituar nxirret nga një premisë e gabuar, domethënë që vetëm në një Tokë-glob mund të ndodhë ky fenomen. Në fakti çështja është se Ligji i Perspektivës në sipërfaqet e sheshta dikton dhe kërkon të njëjtën dukuri. Për shembull, një vajzë e veshur me një fustan që shkon drejt horizontit, do të duket se fundoset në Tokë sa më larg që ajo ecën. Këmbët e saj do të zhduken nga pamja e parë dhe distanca midis tokës dhe fundit të veshjes së saj gradualisht do të zvogëlohet derisa pas rreth gjysmë milje të duket sikur veshja e saj po prek tokën ndërsa ecën me këmbë të padukshme. E njëjta gjë ndodh me veturat që shpejt largohen, boshtet gradualisht zvogëlohen dhe rrotat zhduken derisa të duket sikur makina po rrëshqet përgjatë trupit të saj. I tillë është rasti në sipërfaqet plane, pjesët më të ulëta të objekteve që merren nga një pikë e caktuar e vëzhgimit zhduken domosdoshmërisht përpara më të lartës.

"*Ky ligj i Perspektivës na takon në çdo anë; dhe nuk mund të kundërshtohet. Nëse, në një vijë të drejtë, shohim një liqen të ngrirë nga një distancë e caktuar, do të vëzhgojmë njerëz që duket se rrëshqasin në gjunjë, por, nëse afrohemi mjaft afër, do t'i shohim ata duke kryer lëvizje të këndshme në këmbët e tyre. Më larg, nëse shikojmë përmes një tuneli të drejtë, do të vërejmë se çatia dhe rruga konvergojnë në një pikë drite në fund. Eshtë i njëjti ligj që I bën që kodrat të treten në horizont, siç vëren vëzhguesi, i cili shpjegon sesi direku e anijes zhduket në horizont. Do të vëreja gjithashtu se kur deti është i shqetësuar nga valët, direku mund të rikthehet në shikim me ndihmën e një teleskopi të mirë shumë kohë pasi ajo është zhdukur nga syri i lirë, duke dëshmuar kështu se anija nuk kishte zbritur pas kodrës së rrjedhshme të një globi konveks, por ende po lundron në nivelin e një deti të sheshtë.* " -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (75)

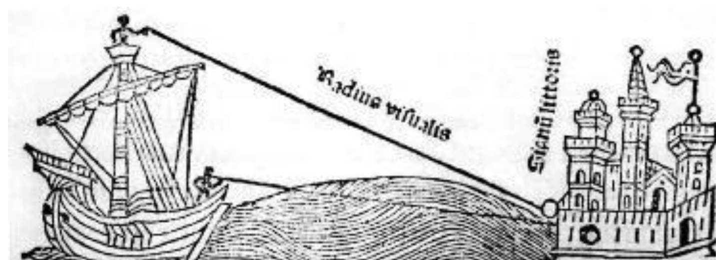
Jo vetëm që zhdukja e direkëve të anijeve shpjegohet me Ligjin e Perspektivës, ajo është vërtetuar pa dyshim e vërtetë me ndihmën e një teleskopi të mirë. Nëse shikoni një anije që lundron larg në horizont me sy të lirë, derisa direku i saj është zhdukur plotësisht nga pamja nën "lakimin e supozuar të Tokës", atëherë shikoni përmes një teleskopi, do ta vini re se e gjithë anija rikthehet shpejt përsëri në pamje, direku dhe gjithçka, duke dëshmuar se zhdukja ishte shkaktuar nga Ligji i Perspektivës, dhe jo nga një mur me ujë të lakuar!

"Në çdo liqen ose kanal të ngrirë, veçanërisht në" Kanalin e Bedfordit ", në qarkun e Kembrixhit, në dimër dhe në një ditë të qartë, patinatorët mund të vërehen disa milje larg, duke u dukur se rrëshqasin përgjatë gjymtyrëve pa këmbë - patina dhe çizme mjaft të padukshme për syrin e paepur, por që duken qartë përmes një teleskopi të mirë. Por edhe në det, kur uji është shumë i qetë, nëse një anije vihet re derisa të jetë vetëm "ulur poshtë", një teleskop i fuqishëm i drejtuar mbi të do të rivendosë pamjen e direkut. Nga kjo duhet të konkludohet se pjesa e poshtme e një anijeje zhduket përmes ndikimit të perspektivës dhe jo nga fundosja pas majës së një sipërfaqe konveks. -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka Jo Një Glob!" (216)

Ithtarët e Tokës glob shpesh do të klithin që "nëse Toka do të ishte e sheshtë, atëherë do të mund ta shohim të gjithë!" por ky është është sigurisht supozim injorant dhe i pasaktë. Nëse qëndroni në plazh, një rrafshnaltë apo shkallare, do të gjeni që horizonti shtrihet rreth tre deri gjashtë milje rreth jush, në varësi të motit dhe shikimit tuaj. Gama e syrit të njeriut, fusha jonë e shikimit është nga 110 në 1 gradë, dhe këndi më i vogël nën të cilin një objekt akoma mund të shihet është 1/60 e 1 grade, kështu që kur një objekt është larg 3000 herë diametrin e vet nga një vëzhgues, ajo do të pushojë të jetë e dukshme. Kështu për shembull, distanca më e largët në të cilën mund të shihet një qindarkë me diametër 1 inç, është 3000 inç, ose 250 këmbë (75 m). Prandaj, nëse direku e një anijeje është 10 metra mbi ujë, ajo do të zhduket nga syri i paanshëm në 3000 herë 10 metra, ose 6 milje. Kjo nuk ka asnjë lidhje me supozimin e "konveksitetit" ose "lakimit" të Tokës dhe gjithçka që ka të bëjë me ligjin e përbashkët të perspektivës.

"*Horizonti i një vëzhguesi është i largët ose i afërt sipas madhështisë ose ndryshe lartësimit të tij mbi sipërfaqen e globit të supozuar. Nëse ai qëndron 24 metra mbi nivelin e detit, ai thuhet se është në qendër të një rrethi që kufizon vizionin e tij, rrezja e së cilit në çdo drejtim, në një ditë të qartë, është gjashtë milje. Një zotëri vendas më thotë që ai ka parë një garë me anije në Zelandën e Re, duke parë anijet gjatë rrugës dhe shtëpisë, distanca është 9 milje nga vendi ku po qëndronte në plazh. Unë kam parë direkun e një avulloreje me sy të lirë në një lartësi prej jo më shumë se 24 metra, në një distancë prej 12 milje, dhe në marrjen e vëzhgimeve përgjatë bregdetit të Afrikës së Jugut, ndonjëherë kanë pasur një horizont të paktën 20 milje në një lartësi prej vetëm 20 këmbët. Distanca e horizontit, ose pika e zhdukjes, ku qielli duket se prek tokën dhe detin, përcaktohet, kryesisht nga moti, dhe kur kjo është e qartë, nga fuqia e vizionit tonë. Kjo vërtetohet me faktin se teleskopi do të rrisë distancën e horizontit shumë, dhe*

do të sjellë në pamje objekte që janë tërësisht përtej rrezes së shikimit të syrit të paanshëm. Por, pasi që asnjë teleskop nuk mund të shpojë një segment të ujit, përfundimi i ligjshëm në të cilin ne jemi të detyruar të arrijmë, është se sipërfaqja e ujit është e nivelit, dhe, pra, forma e botës nuk mund të jetë globulare, dhe në një të tillë të sheshtë ose sipërfaqja e nivelit, aq më i madh është lartësia e vëzhguesit, aq më i gjatë do të jetë rrezja e shikimit të tij, dhe kështu ai më larg ai mund të shohë. " -Thuma Winship, "Zetetic Cosmogeny" (56)

"*Në bregun afër Vaterlos , disa milje në veri të Liverpoolit, u fiksua një teleskop i mirë, në një lartësi prej 6 metrash mbi ujë. Ajo u drejtua drejt një avulloreje të madhe, që sapo linte lumin Mersey për në lundroi për në Dublin. Gradualisht, maja e direkut të anijes që largohet erdhi më pranë horizontit, derisa, në një largësi, pasi kishin kaluar më shumë se katër orë, ajo u zhduk. Shpejtësia e zakonshme e lundrimit të avulloreve të Dublinit ishte plotësisht tetë milje në orë; kështu që anija do të ishte, të paktën, tridhjetë e dy milje larg kur koka e direkut te dukej në horizont. Të 6 këmbët (1.8 m) e ngritjes së teleskopit do të kërkojnë zbritje të tre miljeve për konveksitet, i cili do të linte njëzet e nëntë milje, katrori i të cilit, i shumëzuar me 8 inç, jep 560 këmbë (170 m); duke zbritur 80 këmbë -24m për lartësinë e direkut kryesor, dhe ne zbulojmë se, sipas doktrinës së rrotullimit, maja e direkut të jashtëm duhet të ketë qenë 480 kembë (150 m) nën horizont. Shumë eksperimente të tjera të këtij lloji janë bërë mbi avulloret që shkojnë në det dhe gjithmonë me rezultate plotësisht të papajtueshme me teorinë se toka është një glob.* " - Dr. Samuel Rowbotham "Zetetic Astronomy, toka nuk a Globe!"(46)

Lavjerrësi Fukó dhe efekti Koriolis

Në mesin e shekullit të 19-të, një francez i quajtur Léon Foucault (Fucó) u bë i famshëm për lëkundjet e lavjerrësve dhe duke pretenduar se lëvizjet e tyre pasuese ishin provë e rrotullimit ditor të Tokës. Që nga ajo kohë, "Lavjerrësit Fucó" kanë ecur rregullisht në muze dhe salla ekspozimesh duke pretenduar në të gjithë botën si një provë të përhershme të teorisë heliocentrike të rrotullimit të Tokës. E vërteta është, sidoqoftë, e panjohur për

pjesën më të madhe të publikut të mashtruar, se lavjerrësi i Foucault është një eksperiment i dështuar i cili nuk dëshmon asgjë, por sa e lehtë është për pseudo-shkencën të mashtrojë masat e manipulueshme.

"*Ky lavjerrës, na thonë shkencëtarët modernë, siguron një provë të dukshme që po jetojmë në një glob që rrotullohet, i cili, sipas një" pune mbi shkencën "tani para meje, po rrotullohet në të ashtuquajturin boshtin e tij në shkallën prej mbi 1.000 milje në orë në ekuator; dhe, përveç lëvizjeve të tjera, po nxiton në një rrotullim të përhershëm rreth diellit (diametri i të cilit thuhet se është 813,000 milje, dhe pesha e tij 354.936 herë më e madhe se toka nga e cila thuhet se është rreth 93,000,000 milje larg,) në shkallën prej mbi 1000 milje për minutë. Tani për të vërtetuar se toka me të vërtetë i ka këto lëvizje një lavjerrës është vendosur pezull në shfaqje; interpretuesi vë në lëvizje dhe i ofron botës boshe dhe burrave e grave të pamend të "shohin një provë" që po jetojmë në një glob që po nxiton nëpër hapësirë!* -Lady Blount se "Romance i Shkencave" (7)

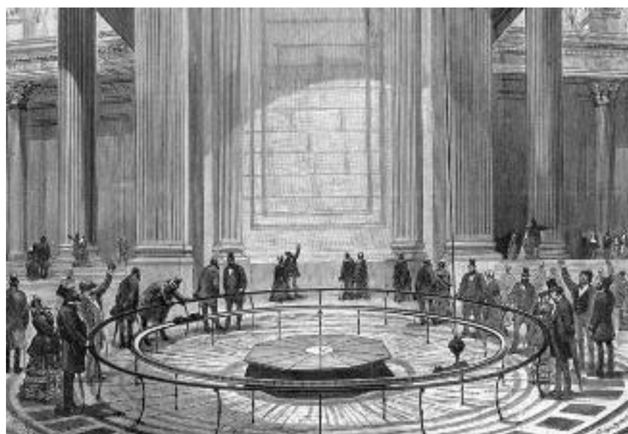
"*Astronomët kanë bërë eksperimente me lavjerrës të varur brenda ndërtesave të larta, të ngazëllyer me idenë e të qenurit në gjendje të dëshmojnë rrotullimin e Tokës në" boshtin e saj ", nga ndryshimi I drejtimit të lavjerrësit mbi një tabelë e përgatitur nën të - duke pohuar se tryeza lëvizi rrotull nën lavjerrës, në vend që lavjerrësi të zhvendoset dhe lëkundet në drejtime të ndryshme mbi tryezë! Por, që kur u konstatua se, sa më shpesh, lavjerrësi të shkojë në mënyrë të gabuar për teorinë e 'rrotullimit', zhgënjimi I zuri vendin ngazëllimit, dhe ne kemi një dëshmi të dështimit të astronomëve në përpjekjet e tyre për të mbështetur teorinë e tyre.* " -William Carpenter, "100 Prova që Toka nuk është një Glob" (73)

Për të filluar, lavjerrësat e Fucós nuk lëkunden në mënyrë uniforme në asnjë drejtim. Ndonjëherë ata rrotullohen në drejtim të akrepave të orës dhe ndonjëherë kundër akrepave të orës, nganjëherë ata nuk arrijnë të rrotullohen dhe nganjëherë ata rrotullohen shumë. Shkencëtarët që kanë përsëritur variacione të eksperimentit kanë pranuar kohë pas kohe se "ishte e vështirë ti shmangesh dhënies së lavjerrësit një lëndje të lehtë anësore në fillim." Sjellja e lavjerrësit në të vërtetë varet nga 1) forca fillestare që fillon lëkundjen e saj dhe, 2) gjatësia e fijes dhe masa e lavjerrësit, e cila lehtëson lëvizjen rrethore mbi cilindo tjetër. Rrotullimi i supozuar i Tokës është plotësisht jokonseguent dhe i pavend për lëkundjen e lavjerrësit. Nëse rrotullimi i pretenduar i vazhdueshëm i Tokës ndikon tek lavjerrësat në ndonjë mënyrë, atëherë nuk do të lindte nevoja të fillonin manualisht

lëvizjen e lavjerrësit! Nëse rrotullimi ditor i Tokës shkakton rrotullimin ditor të njëtrajtshëm 360 gradë të lavjerrësve, atëherë nuk duhet të ekzistojë asnjë lavjerrës i palëvizshëm kudo në Tokë!

"*Së pari, kur një lavjerrësi, i ndërtuar sipas planit të M. Fucó, lejohet të vibrojë, plani i tij i vibrimit është shpesh i ndryshueshëm - jo gjithmonë. Variacioni kur ndodh, nuk është uniform - nuk është gjithmonë i njëjtë në të njëjtin vend; as gjithmonë me të njëjtën shpejtësi ose rend apo drejtim. Prandaj nuk mund të merret si provë; meqënëse është e paqëndrueshme nuk mund të përdoret në favor ose kundër ndonjë propozimi të dhënë. Prandaj nuk është provë dhe nuk dëshmon asgjë! Së dyti, nëse rrafshi i dridhjeve vërehet të ndryshojë, ku është lidhja midis një ndryshimi të tillë dhe lëvizjes së supozuar të Tokës? Cili parim i arsyetimit e drejton eksperimentuesin në përfundimin se është Toka që lëviz nën lavjerrës dhe jo lavjerrësi që lëviz mbi Tokë? Cila e drejtë apo domosdoshmëri logjike e detyron një përfundim në përparësi të tjetrit? Së treti, pse nuk u mor parasysh rregullimi i veçantë i pikës së varjes së lavjerrësit posaçërisht, në lidhje me ndikimin e tij të mundshëm në rrafshin e lëkundjes? A nuk dihej, ose u anashkalua, apo ishte, në kulmin e zbulimit teorik, nuk u mor parasysh se një bashkim "top-dhe-fole" është ai që lehtëson lëvizjen rrethore më lehtë se çdo tjetër? "* -Dr. Samuel Rowbotham, "Toka Jo një Glob, Edicioni 2" (153)

"*Ne besojmë, me gjithë mbrojtjen e duhur ndaj lavjerrësit dhe pronarit të tij, se ajo nuk dëshmon asgjë tjetër përveç dinakërisë së shpikësit; dhe ne vetëm mund ta përshkruajmë si shfaqje dhe mashtrim. Një gjë kaq fëminore sa "prova e lavjerrësit" që mund të përshkruhet dëshmi e lavjerrësit 'që mund të përshkruhet vetëm si një nga përpjekjet më të thjeshta dhe qesharake për të mashtruar publikun që nuk ka qenë konceptuar ndonjëherë. Eshtë thënë se eksperimenti i lavjerrësit dëshmon rrotullimin e tokës, por kjo është mjaft e pamundur, sepse një lavjerrës kthehet në një drejtim; dhe ndonjëherë, një lavjerrësi tjetër kthehet në drejtim të kundërt. Tani pyesim se toka rrotullohet në drejtime të kundërta në vende të ndryshme në të njëjtën kohë? Do të doja ta di. Ndoshta eksperimentuesit do të na ndriçojnë me mirësi në këtë pikë ... Nëse toka do t'i kishte kryer këto lëvizje të tmerrshme, do të kishte disa efekte të ndjeshme të lëvizjeve të tilla. Por ne nuk ndjejmë lëvizje, as e shohim atë, as e dëgjojmë atë. Dhe si ka*

mundësi që njerëzit mund të qëndrojnë duke shikuar lëkundjen e lavjerrësit dhe të mendojnë se po shohin një provë të lëvizjes së tokës, po s'ndjejnë vetë asnjë levizje? Kjo pothuajse e kalon të kuptuarit. Sidoqoftë, ata janë rritur për ta besuar atë dhe mendohet se është "shkencore" të besojnë atë që mësojnë astronomët. " -Lady Blount se "Romance i Shkencave" (8-10)

Gjithashtu në mesin e shekullit të 19-të, një tjetër francez i quajtur Gaspard-Gustave Koriolis kreu disa eksperimente që tregonin efektin e energjisë kinetike në sistemet e rrotullimit, të cilat qysh atëherë janë mitologjizuar si provë e teorisë heliocentrike. "Efekti Koriolis" shpesh thuhet se shkakton në lavamanët e njërës "hemisferë" shkarkimin e ujit në njërin drejtim dhe në "hemisferën" tjetër në drejtim të kundërt, duke siguruar kështu prova të rrotullimit të topit-Tokës. Megjithatë, edhe një herë, ashtu si lavjerrësi i Fucós, që nuk lëviz gjithmonë në të njëjtin drejtim, edhe uji në sifonët në të dy "hemisferat" nuk rrotullohet gjithmonë në të njëjtin drejtim! Në lavamanët dhe tualetet e të njëjtës shtëpi shpesh janë është zbuluar se rrotullohen drejtime të kundërta, tërësisht në vartësi të formës së enës dhe këndit të hyrjes së ujit, jo të rrotullimi i supozuar i Tokës

"*Ndërsa premisa ka sens - se rrotullimi i tokës në lindje do të bëjë që uji në një tualet të rrotullohet gjithashtu - në realitet, forca dhe shpejtësia me të cilën uji hyn dhe largohet nga ena është shumë e madhe për t'u ndikuar nga diçka e vogël si një trup i vetëm, me 360-grade mbi hapësirën e shkarkimit. Kur gjithçka është thënë dhe bërë, efekti Koriolis nuk luan ndonjë rol më të madh në flushet e tualetit sesa në rrotullimin e CD-ve në stereon tuaj. Gjërat që vërtet përcaktojnë drejtimin në të cilin uji bie tualetin ose lavamanin tuaj janë forma e enës dhe këndi në të cilin lëngu fillimisht hyn në atë enë.* " Jennifer Horton, "A ndikon rotacioni i tokës në tualete dhe lojëra bejsbolli?" Science.HowStuffWorks.com

Efekti Coriolis thuhet gjithashtu se ndikon në trajektoret e plumbave dhe modelet e motit, gjoja duke shkaktuar që shumica e stuhive në Hemisferën Veriore të rrotullohen në drejtim të kundër të akrepave të orës, duke bërë që predhat me hedhje të largët të shmangen djathtas në "hemisferën" e veriu dhe majtas në "hemisferën" e jugut. Përsëri, , të njëjtat probleme mbeten. Jo çdo predhë dhe jo çdo stuhi shfaq vazhdimisht sjelljen dhe prandaj nuk mund të përdoret në mënyrë të arsyeshme si provë për asgjë. Po në lidhje me saktësinë e shënjestrës, gabimin njerëzor dhe erën? Po në lidhje me lëvizjen e provuar të Michelson-Morley-Gale për efektin e mundshëm të eterit? Pse efekti Koriolis ndikon në disa stuhi por jo tek të gjitha? Nëse disa stuhi rrotullohen në drejtim të akrepave të orës në Veri dhe në drejtim të kundërt të akrepave të orës në Jug, si mund t'i shpëtojnë ato stuhi nga forca e Koriolis? Dhe nëse e gjithë Toka rrotullohet në mënyrë të njëtrajtshme në të njëjtin sens, pse duhet që në të dy hemisferat stuhite të rrotullohen në mënyrë të ndryshme? Të dy efektet e Koriolis dhe Lavjerrësi e Fucó thuhet se vërtetojnë lëvizjen e Tokës poshtë këmbëve tona, por në realitet vërtetojnë vetëm sa lehtë mund të jetë për ujqërit me rrobat e deleve për të tërhequr leshin mbi sytë tanë.

Kulti masonik globalist I adhurimit të Diellit I NASA-s

Në librin tim "Ekspozimi I frimmasonëve të famshëm" tregova se si Nikolla Koperniku, Johan Kepler, Galileo Galilei dhe Isak Njutoni, katër baballarët e doktrinës heliocentrike globaliste, të gjithë paraqitën për portrete masonikë duke nënvizuar simbole të ndryshme dhe shenja dore që tregojnë përkatësinë e tyre me vëllazërinë. Galileo pozon në një dysheme masonike me një tabelë, me Keplerin me shenjën "e dorës së fshehur", dhe të katër ata pozojnë me një busull masonike dhe globin ndërsa feksin me shenjën masonike “M”|të dorës. "Zotëri" Isak Njutoni ishte madje edhe kalorës nga Mbretëresha Anne në Lozhën masonike të “Trinity College”.

Një numër i madh i astronautëve të NASA-s, përhapësit aktualë të Doktrinës globale heliocentrike, janë / u pranuan edhe Freemasonët. Xhon Glen, dy here senator I amerikan dhe një nga astronautët e pare të NASA-s është I njohur si mason.

Buzz Aldrin Jr., njeriu i dytë që gënjen se ka ecur në Hënë është pranuar se mban unazën symbol të masonit të grades 33 nga Lozha e Montclair, Shtëpia Nr 144 në New Jersey. Edgar Mitchell, një tjetër shëtitës i supozuar i hënës në bordin e Apollo 14 është një mason I Urdhërit të Demolay në Artesta shtëpiza Nr 29 në Mexico ri. James Irwin nga Apollo 15, njeriu i fundit që gënjeu se ka ecur në hënë, ishte një anëtar i Lodge No. 104 Tejon në Colorado Springs. Donn Eisele në Apollo 7 ishte një anëtar i Lodge No. 732, Luther B. Turner në Ohio.

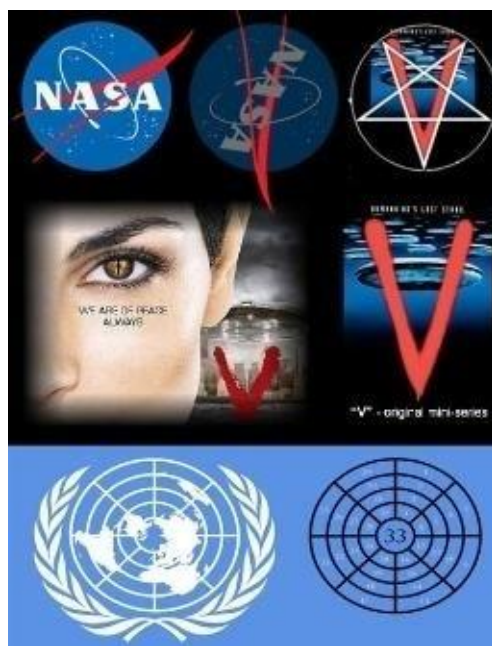
Gordon Cooper në bordin e Mercury 9 dhe Gemini 5 ishte një Master Mason në Lodgen No. 82, Carbondale në Kolorado. Virgil Grissom në Apollo 1 dhe 15, Mercury 5 dhe Gemini 3 ishte një Master Mason nga Mitchell shtëpizën Nr 228 në Indiana. Walter Schirra Jr. në Apollo 7, Sigma 7, Gemini 6 dhe Mercury 8 ishte një Mason i shkallës së 33-të në shtëpizën Nr. 339, Canaallel në Florida. Thomas Stafford në Apollo 10 dhe 18, Gemini 7 dhe 9 është një Mason në Western Star, Lodge Nr. 138 në Oklahoma. Paul Weitz në Skylab 2 dhe Challenger është nga Lawrence Lodge No.708 në Pensilvani.

Astronautët e NASA-s Neil Armstrong, Allen Sheppard, William Pogue, Vance Markë, dhe Anthony Angli të gjithë kishin baballarë që ishin gjithashtu Frimasonë! Sasia e astronautëve që dihet se janë Frimasonët ose nga familjet Freemasonic është habitshme. Ka të ngjarë që më shumë astronautë dhe njerëz me rëndësi kyçe në NASA janë të lidhur edhe me vëllazërimin, por jo aq të hapur sa i përket anëtarësimit të tyre. Që të ketë kaq shumë masonë, anëtarët më të mëdhenj në botë dhe shoqëri të fshehta nga më të vjetrat, e përfshirë në promovimin dhe përhapjen e kësaj doktrine globale heliocentrike që nga fillimi i saj deri më sot duhet të ngrejë disa dyshime serioze!

"C. Fred Kleinknecht, kreu i NASA-s në kohën e Programit Hapësinor Apollo, është tani Komandanti i Madh Sovran i Këshillit i Shkallës së 33-të I Riteve të lashtë dhe pranuar në Ritet skoceze të juridiksionit jugor. Ishte shpërblimi i tij për tërheqjen e tij! Të gjithë astronautët e parë ishin Frimasonë. Ka një fotografi në Shtëpinë e Tempullit në Washington DC të Neil Armstrong gjoja në sipërfaqen e Hënës në siperfaqen e kostumit të tij e tij të hapësirës që një varkë masonike. ". -William Cooper

Logoja e NASA-s është një cfurku I gjuhës së kuqe gjigande e gjarprit, që shtrihet mbi yjet e qiellit. Gjarpërinjtë, dhe posaçërisht gjuhët e tyre të ndara, kanë qenë prej kohësh të lidhura me gënjeshtrën, mashtrimin, zgjuarsinë, manipulimin me dyfaqësinë, dhe me Satanain, Djallin. Pse Administrata Kombëtare e Aeronautikës dhe Hapësirës do ta zgjidhte këtë si logon e tyre zyrtare? Kombet e Bashkuara, selia qeveritare e Rendit të Ri Botëror, e ndërtuar në tokën e dhuruar nga Frimasoni 33 gradë John D. Rockefeller, përfaqësohet nga një logo / flamur i cili përshkruan qartë një Tokë të Sheshtë të ndarë në 33 seksione! Ekzistojnë 33 gradë zyrtare të Frimasonerisë së Riteve Skoceze, dhe flamuri

i KB-së përmban një Tokë të Sheshtë të ndarë në 33 seksione! Pse themeluesit e Kombeve të Bashkuara zgjodhën një hartë të Tokës së Sheshtë të ndarë në 33 seksione si logo / flamur? Si ka mundësi që C. Fred Kleinknecht, kreu i NASA-s, u tërhoq dhe u bë menjëherë kreu i shkallës së 33-të të Masonizmit? Si ka mundësi që të gjithë të pararendësit e teorisë Tokës së rrumbullakët dhe kaq shumë astronautë të NASA-s janë të gjithë frimasonë?

Feja ezoterike e Masonëve, baza e simboleve dhe ritualeve të tyre, është adhurimi I Diellit. Që nga dita e tyre e parë në Lozhë, masonët fillojne te mesojne se frimasoneria eshte gjithshka rreth drites, ndriçimin, iluminimin (qe ketej "Iluminati"), dhe për këtë arsye adhurimi i Diellit si dhënësi i dritës. Sallat masonike janë të gjitha të ndërtuara me qëllim që të korrespondojnë me lëvizjet e Diellit. Ato gjithmonë janë të vendosura qëllimisht drejt Lindjes drejt Diellit, me "Mjeshtrin e Adhurueshëm" të ulur në Lindjen e Largët në një fron të gdhendur me një fotografi të dielli. Festivali i lartë i masonëve është në ditën e krishterë të "St. Gjonit ", ose 24 qershori, i njohur ndryshe si" dita e mesit "kur Dielli arrin në lartësinë më të lartë vjetore, solsticin veror. Lidhur me "Ritin e Rrethprerjes Masonike", historiani frimasonik i shkallës së 33-të Albert Mackey thotë: "Në frimasoneri njerëzit gjithmonë ecnin tre herë rreth e rrotull duke kënduar një himn të shenjtë. Në bërjen e këtij procesioni, u kujdes shumë për të lëvizur një imitim të rrjedhës së Diellit. Ky rit i rrethprerjes padyshim që i referohet doktrinës së adhurimit të diellit.

"*Masoneria rrjedh dhe është mbetje e fesë së Druidëve antike; të cilët, ashtu si magjistarët e Persisë dhe priftërinjtë e Heliopolis në Egjipt, ishin priftërinj të Diellit. Ata i kushtonin adhurim këtij ndriçuesi të madh, si agjent i dukshëm i një kauze të parë të madhe të padukshme. Feja e krishterë dhe Masoneria kanë një të njëjtën origjinë të përbashkët: të dyja rrjedhin nga adhurimi i Diellit. Dallimi midis origjinës së tyre është se feja e krishterë është një parodi në adhurimi i Diellit, në të cilin ata e vendosin një njeri të cilin e quajnë Krishti, në vendin e Diellit, dhe i kushtojnë atij të njëjtin adhurim, i cili iu kushtua fillimisht Diellit. Në Masoneri shumë nga ceremonitë e Druidëve janë ruajtur në gjendjen e tyre origjinale, të paktën pa ndonjë parodi. Me ta Dielli është Dielli; dhe imazhi i tij në formën e Diellit është zbukurimi i madh emblematik i lozhave masonike dhe veshjeve masonike. Eshtë figura qendrore në platformat e tyre, dhe ata e veshin gjithashtu varëse në gjoksin e lozhave të tyre, dhe në procesionet e tyre ... Dielli, si agjenti i shkëlqyeshëm i Krijuesit, ishte i dukshëm objekti i adhurimit të Druidëve; të gjitha ritet dhe ceremonitë e tyre fetare kishin të bëjnë me përparimin e dukshëm të diellit përmes dymbëdhjetë shenjave të zodiakut dhe ndikimit të tij në tokë. Masonët miratojnë të njëjtat praktika. Kulmi i tempujve ose i shtëpizave të tyre është zbukuruar me një diell, dhe dyshemeja është një paraqitje e fytyrës së larmishme të tokës qoftë me anë të qilimave ose punimeve të mozaikut ... Kuptimi emblematik i Diellit është i njohur mirë për Frimasonin iluminist dhe kureshtar; dhe pasi Dielli i vërtetë është vendosur në qendër të universit, kështu Dielli emblematik është qendra e Masonerisë së vërtetë ... vetëm Freimasoni shkencor e di arsyen pse Dielli vendoset në qendër të kësaj sallë të bukur.* " -Thomas Paine, "Origjina e Masonizmit""

Arsyeja e vërtetë që Dielli është vendosur në qendër të sallave masonike, është sepse përfaqëson thelbin e mashtrimit të tyre të gjatë pesë-shekullor heliocentrik! Së pari, adhuruesit e Diellit na hoqën nga kalendarët tanë të lashtë natyror 13 muajsh hënor dhe i zëvendësuan me kalendarët diellorë Gregorian 12 muajsh të panatyrshëm, të parregullt. Së dyti, ata e vendosën Diellin në qendër të universit, dhe pastaj i bindën njerëzit se Toka dhe gjithçka tjetër rrotullohet rreth tij! Së treti, ata e bënë Diellin objektin më të madh në qiej, gjoja 119 herë më të madh se Hëna, edhe pse ne mund të shohim qartë se ato janë me madhësi të barabartë. Së katërti, ata e bënë Hënën si një reflektues të dritës madhështore të Diellit, duke pretenduar se Hëna nuk ka asnjë dritë të vetën. Dhe më në fund në vitin 1969, adhuruesit e Diellit, në bordin e një anijeje të quajtur "Apollo" sipas Perëndisë Greke të Diellit, pretenduan të zbarkonin, dhe në këtë mënyrë "pushtojnë shpirtërisht dhe fizikisht" Hënën.

“Dielli ka qenë çdo herë në qendër të fesë së rreme. Fetë e Misterit të Lashtë aderuan diellin, diskun diellor, si hyjni. Grekët nderuan Apollon si fëmijën e diellit. Romakët bënë homazhe te Mithra, Perëndia i diellit. Këto filozofi pagane formojnë bazën për adhurimin e iluminatit dhe tregojnë rëndësinë e diellit si simbol i hyjnisë satanike. Në ditët tona, masonët, siç bënë pleqtë dhe priftërinjtë hebrenj të apostatit në kohën e Ezekielit, vazhdojnë ta adhuronin Satanin, Perëndinë e diellit, të quajtur edhe Lucifer ose Baal, me emra të tjerë. Emri i Zotit të tyre të madh Jahbuhlun, i cili u zbulohet masonëve në shkallë më të larta, është një sinonim për hyjninë diellore; dy nga tre rrokjet në emër, buh dhe lun, do të thotë "Baal" dhe "On", që të dy përfaqësojnë diellin dhe zjarrin Perëndi. " -Texe Marrs, “Codex Magica”

Simboli i diskut me krahë i shfaqur dukshëm mbi hyrjen e lozhave masonike tregon një disk diellor me krahë shqiponjash dhe dy gjarpërinj. Ky simbol i lashtë u gjet në kulturat fisnore Egjiptiane, Sumeriane, Mesopotamiane, Hiteze, Anatoliane, Persiane, Amerikane të Vjetër, Meksikë dhe Australianë, gjithmonë përfaqësues të Diellit. Shqiponjat gjithashtu janë shoqëruar prej kohësh me Diellin pasi ato fluturojnë më lart në Diell dhe ata mund të shikojnë drejt e në dritën e tij.
Gjeneralët Romakë mbanin shqiponjat diellore të arta në majë të shkopit të tyre si një shenjë epërsie ndaj ushtrisë. Në Egjipt, Horus skifteri simbolizohej gjithnjë me një Diell mbi kokën e tij. Amerikanët vendas shoqëruan gjithashtu shqiponjat me Diellin, siç është perëndia me shqiponjën Abenaki "Kisosen, Dielli-Bringer".

Simboli i misionit Apollo 11 i NASA tregon një shqiponjë që zbret në Hënë. Misioni Apollo 16 dhe 17 gjithashtu shfaqin dukshëm shqiponja. Simboli Apollo 13 tregon 3 kuaj duke tërhequr Diellin pas tyre i cili referon legjendën e lashtë Greke të Helios, Perëndinë e Diellit, duke udhëtuar nëpër qiell në një karrocë të tërhequr nga kuajt. Në total, NASA gjoja zbriti 12 burra (dhe 0 gra) në Hënë. Që nga Hëna ka qenë gjithmonë e lidhur me

femërore dhe numri 13, Dielli i lidhur me mashkullin dhe numrin 12, duke vendosur 12 burra në Hënë, edhe një herë është simbolik i vëllazërimit patriarkal mason, që pushton femrën hyjnore qiellore. Kjo është edhe arsyeja okulte pse Apolloni 13 "rastësisht" pati një shpërthim në 13:13 në 13 Prill.

"*NASA e u krijua për ta bërë të besueshëm udhëtimin ndëryjor. Programi Hapësinor Apollo hodhi poshtë idenë se njeriu mund të udhëtonte drejt dhe të ecë më tej në Hënë. Çdo mision Apollo u riprovua me kujdes dhe më pas u filmua në mënyrë sekrete në zona të pastra akustike në rrjetin e Testeve të Komisioneve të Energjisë Atomike në shkretëtirën Nevada dhe në një studio të Walt Disney brenda brënda së cilës ishte ndërtuar një maket gjigand "ngjashmërie" I Hënës. Të gjithë emrat, misionet, vendet e uljes dhe ngjarjet në Programin Hapësinor Apollo i bëjnë jehonë metaforave okulte, ritualeve dhe simbolikës së fesë sekrete të Illuminatit. Më e tejdukshmja ishte shpërthimi i rremë në anijen anijen Apollo 13, të quajtur 'Ujori (epoka e re) në 1:13 (ora 13:13 ushtarake) më 13 prill 1970."* -William Cooper, "Mystery Babylon"

Atëherë, pse logot e NASA-s shfaqin gjuhë gjarpri dhe shqiponja? Dhe pse ka një numër të tepërt të astronautëve Masonë? Simboli i diskut diellor me krahë shqiponjë me gjarpërinjtë binjakë që gjenden në çdo shtëpizë masonike mban përgjigjen. Shqiponja me dy kokë është simboli zyrtar i shkallës së 33-të të Masonerisë. Shkalla e 25-të e inicimit të Masonerisë njihet si "Kalorësit e Gjarprit të Brazilit", dhe shkalla e 28-të njihen si "Kalorësit e Diellit". Feja e Druidëve, para-rendësi i Masonerisë moderne, ishte e njëjtë me egjiptianët e lashtë, ku priftërinjtë sundonin nga "Heliopolis" ose "Qyteti i Diellit", një qytet plot me obelisqe të ndërtuara për Diellin e tyre

"Egjiptianët besonin se fryma e Perëndisë së tyre të Diellit, Ra, banon brenda obeliskut. Prandaj, ata do të adhuronin dhe luteshin ndaj obeliskut, gjithmonë përballë Lindjes, tri herë në ditë, nëse është e mundur. Obelisku më i madh në botë është Monumenti i Uashingtonit, i krijuar nga Masonët për nder të Presidentit George Washington. Për të parë se sa i rëndësishëm është obelisku për Masonët, duhet të shkoni vetëm në një varrezë ku janë varrosur masonët dhe të shikoni në varret e shumta që shfaqin gurë varri të obeliskut. " -David Bay, "Masoneria e vërtetuar për adhurimin Lucifer"

"*Gjarpri është botërisht simboli i Diellit, pasi Dielli ishte ndriçuesi i madh i botës fizike, kështu që gjarpri konsiderohej të ishte ndriçuesi i madh shpirtëror, duke i dhënë njerëzimit 'njohjen e së mirës dhe të së keqes'. Dhe sipas Biblës, ju e dini që i dha njeriut*

njohuri për të mirën dhe të keqen: Satanai, Luciferi. Tani, nëse adeptët e dinin që Dielli ishte një simbol i diçkaje që njerëzit nuk do ta mbështetnin, siç është një besim se Luciferi, djalli, ishte perëndia që ata adhuronin, ata do të duhet të vazhdojnë me maskaradën, në mënyrë që njerëzit të mos vendosnin të ndalonin së adhuruari. Sepse nëse njerëzit do ta kuptonin, ata nuk do t'i mbështesin më aktivitetet e tyre. Ata do të duhet të fshehin bindjet e tyre nga njerëzit dhe adhurimin e tyre të fshehtë në simbole të fshehura. Kështu që adhurimi i diellit si fe përparoi. " -William Cooper, "Mystery Babylon"”

Personi i parë që paraqiti idenë e një universi të përqendruar rreth Diellit ishte Pitagora e Samos rreth vitit 500 B.C. Pitagora është gjithashtu i njohur gjerësisht nga historianët masonikë si Frimasoni i parë! Master Mason Dr. James Anderson tha në "Mbrojtjen e Masonerisë", se, "Jam plotësisht i bindur që Masoneria është pothuajse aleate me Disiplinën e vjetër Pitagoriane, prej nga jam bindur, në disa rrethana mund të pretendoj me shumë të drejtë filloi zbritja. " Master Mason Uilliam Hutchinson shkroi në "Fryma e Masonerisë", se, "rekordi antik i Masonizmit na sjell prova pozitive të doktrinës së Pitagorës dhe parimeve bazilidiane që përbëjnë themelet e detyrave tona fetare dhe morale." Master Mason William Preston shkroi se Pitagora ishte "ndër Masonët e Parë", por pretendon në "Ilustrimet e Masonerisë" të tij, që "të dhënat e vëllazërimit na informojnë se Pitagora ishte iniciuar rregullisht në Masoneri; dhe duke qenë i udhëzuar si duhet në misteret e Artit, ai u përmirësua shumë dhe përhapi parimet e Rendit në vendet e tjera në të cilat ai më pas udhëtoi. ”

Historiani frimasonik i shkallës së 33-të Albert Mackey në "Enciklopedia e Masonizmit", shkruante se, "Me kthimin e tij në Evropë, Pitagora themeloi shkollën e tij të deguar në Crotona, një Koloni Doriane në jug të Italisë, rreth 529 para Krishtit, shumë i ngjashëm me atë të miratuar më vonë nga masonët. Shkolla e tij shpejt fitoi një reputacion të tillë që dishepujt iu afruan atij nga të gjitha trevat e Greqisë dhe Italisë. Pitagora mësoi si dogmat kryesore të tij filozofinë e sistemit të metempikozës, ose transmigrimit të shpirtrave. Ai mësoi fuqinë mistike të numrave, dhe shumica e simbolizmit në atë temë që ne posedojmë tani rrjedh nga ajo që na ka mbetur prej dishepujve të tij. Ai ishte gjithashtu një gjeometricien dhe vlerësohet se ka qenë shpikësi i disa problemeve ... Shkollat e krijuara nga Pitagoras në Crotona dhe qytete të tjera, janë konsideruar nga shumë shkrimtarë si modelet, pas të cilave Lozhat Masonike u ndërtuan më pas ... Dishepujt e kesaj shkolle mbanin veshur llojin më të thjeshtë të veshjeve, dhe pasi në hyrje të tyre ia dorëzuan tërë pasurinë e tyre fondit të përbashkët, ata më pas iu dorëzuan për tre vjet në varfërisë vullnetare, gjatë së cilës ata ishin të detyruar edhe me një heshtje të rreptë. Doktrinat e Pythagoras gjithmonë jepeshin si propozime të pagabueshme, të cilat pranoheshin pa asnjë argument... Para pranimit në privilegjet e kësaj shkolle, jeta e mëparshme dhe karakteri i kandidatit shqyrtoheshin në mënyrë të ngurtë, dhe në fillimin paraprakisht urdhërohej fshehtësia e betimit, dhe ai bëhej që t'i nënshtrohej gjyqeve më të ashpra për trimërinë dhe vetëkomandimin e tij. Ai që pas pranimit të tij alarmohej për pengesat që duhej të ndeshej, lejohej të kthehej në botë, dhe dishepujt, duke e konsideruar si të vdekur, kryen ritet e tij të varrimit dhe ngrinin një monument në kujtim të tij. Mënyra e të jetuarit në shkollën e Crotona ishte si ajo e komunisteve moderne. Vëllezërit, rreth gjashtëqind në numër, me gratë dhe fëmijët e tyre, banuan në një ndërtesë të madhe ... Ata ngriheshin para se te zbardhte dita për tiu përkushtuar riteve te tyre të diellit ... Ushqimi përbëhej kryesisht nga bukë, mjaltë dhe ujë, sepse megjithëse tryeza ishte shpesh të mbuluara me delikatesa, askujt nuk i lejohej të merrte pjesë prej tyre. Ishte në këtë shkollë të fshehtë që Pitagora dha udhëzimet e tij mbi doktrinën e tij të brendshme dhe shpjegoi kuptimin e fshehur të simboleve të tij. Kishte tre gradë: e para apo Matematikore, duke u angazhuar studimi i shkencave të sakta; dhe e dyta, ose teorike, në njohurinë e Zotit dhe gjendjen e ardhshme të njeriut;

por Shkalla e tretë ose më e lartë, u komunikohej vetëm disa prej tyre intelektet e të cilëve ishin të aftë të kuptonin frytin e plotë të filozofisë së Pitagorës ”.

Përveç këtyre pranimeve nga historianë masonikë, jeta dhe vepra e Pitagorës ngjason ngushtë në shumë aspekte të zanatit, nga obsesioni i tij me trekëndëshat dhe gjeometria, tek kulti i tij shkollor plot me rite iniciative dhe shplarje të trurit. Kandidatët u "kontrolluan rreptësisht" si kandidatët për Masoneri "u jepet shkalla e tretë" d.m.th. detyrohen të përgjigjen në shumë pyetje personale që kërkojnë, dhe më pas ose iu jepet një top i bardhë ose i zi nga Masonët në lozhe, vetëm një top i zi që rezulton në "të zezë" flakej jashte. Nëse iniciohej, ashtu si në Masoneri, të iniciuarit e Pitagorës duhej të betoheshin për fshehtësi dhe besnikëri, pastaj t'i nënshtroheshin testeve, gjykimeve dhe ritualeve të ndryshme. “Vëllezërit” jetuan si komunistë dhe adhuronin Diellin. Me kalimin e kohës ata përparuan përmes një serie prej tre shkallësh, në të cilat vetëm disa të privilegjuarit në shkallën më të lartë mësuan të vërtetën e simboleve dhe ritualeve. Paralelet e shumta të Shkollës së Pitagorës dhe Frimasonerisë moderne janë shumë të ngjashme me injorimin.

Për fat të mirë për botën, modeli heliocentrik i Pythagoras i universit bëri pak përparim për gati dy mijë vjet derisa një tjetër Mason i dyshuar, Nikolla Kopernicu punoi 27 vjet të jetës së tij për të krijuar modelin e tij të azhurnuar të quajtur "Sistemi Diellor", i cili gjithashtu paraqiti një glob -Toke që rrotullohej rreth Diellit. Lindur në Prusi në 1472, Koperniku studioi filozofi dhe mjekësi në Cvacova dhe u bë Profesor i Matematikës në Romë. Dekadat e fundit të jetës së tij ai u bë i fiksuar pas ideve të Pitagorës dhe kur ai i paraqiti për herë të parë botës doktrinën e tij heliocentrike, u dënua si aq heretik sa u burgos dhe u lirua vetëm pasi bëri një terheqje të mendimeve të tij..

Ai botoi Traktatin e tij të famshëm për Rrotullimin e Sferave Qiellore në 1543, vitin e vdekjes së tij, dhe madje edhe atëherë insistoi në natyrën e tyre thjesht hipotetike. Koperniku shkroi: “Mësimi i Pitagorës u themelua mbi hipotezë dhe nuk është e nevojshme që hipoteza të jetë e vërtetë, apo edhe e mundshme. Hipoteza e lëvizjes së tokës është vetëm ajo e dobishme për të shpjeguar fenomenet, por nuk duhet të konsiderohet si një e vërtetë absolute. "

"*Sistemi i Universit, siç mësohet nga Astronomët Modernë, duke u bazuar tërësisht në teori, për të vërtetën për të cilën ata nuk janë në gjendje të përparojnë një provë të*

vetme të vërtetë, ata janë futur në një komplot heshtjeje dhe nuk pranojnë t'i përgjigjen çdo kundërshtimi të cilat mund të bëhen për hipotezat e tyre... Vetë Koperniku, i cili rigjallëroi teorinë e filozofit Pythagora dhe eksponentin e tij të madh Sir Isak Njutonin, rrëfeu se sistemi i tyre i një Toke që rrotullohej ishte vetëm një mundësi, dhe nuk mund të provohej me fakte. Ishin pasuesit e tyre që e zbukuruan atë me emrin e një shkence të saktë 'po, sipas tyre,' më e sakta nga të gjitha shkencat. 'Megjithatë, një herë Astronomi Royal për Anglinë tha dikur, duke folur për lëvizjen e të gjithë sistemit Diellor:' Çështja lihet në një gjendje më të lezetshme të pasigurisë, dhe do të jem shumë i lumtur nëse dikush mund të më ndihmojë nga ky "'farë pozicioni shumë i trishtuar është ky për për të qenë një shkencë e saktë " -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (10)

"*Origjina e teorisë globulare mund të gjurmohet dhe të tregohet se është pagane. U fut në Egjipt nga Pitagora Greke, rreth 500 B.c. Ai ishte një vendas i Samos dhe një udhëtar i shkëlqyer në ditët e para të tij. Ai udhëtoi shumë në Lindje. Dhe ai imbibroi idenë e gabuar se toka dhe deti së bashku formuan një glob të rrëmbyeshëm dhe që trupat qiellorë ishin botë të tjerë (të banuara).*
Pitagora u kthye në Evropë dhe futi këto gabime serioze në vendin e tij ... Njutoni nuk ishte logjist dhe logjika nuk formonte asnjë pjesë të përbërjes së tij. Ai as nuk e pranoi ta zotëronte këtë cilësi, e cila është absolutisht thelbësore për një zbulues dhe themelues të Shkencës së vërtetë. Ai e kaloi tërë jetën e tij për të investuar dhe formuluar një shtjellim të cilin e quajti Sistemi Diellor, duke u mbështetur në gabimet mitike që Pitagora kishte sjellë nga Lindja në radhë të parë; dhe që ishin dorëzuar nga Koperniku, Kepleri dhe Galileo. Pa provuar natyrën e themeleve të tij, ai pranoi të gjithë trillimin dhe mori hipotezat e Kopernikut të gjitha si të mira. " -Lady Blount, "The Romanca e Shkencës "(3-4)

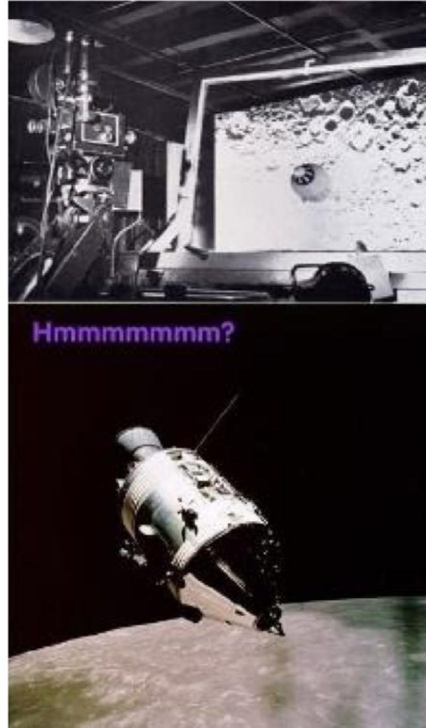
"*Koperniku kishte evoluar një teori tjetër, të cilën ai gjithashtu shpjegon në Traktatin e tij për Rrotullimin e Sferave Qiellore, se nëse një trup do të rrotullohet rreth një tjetri, i pari duhet të ketë një formë sferike dhe të rrotullohet rreth boshtit të tij si një top që rrotullohet rreth vetes. Si pasojë, për ta bërë këtë nocion të përshtatet me lëvizjen e tokës rreth diellit që ai kishte krijuar për të shpjeguar stinët, ai papritmas vendosi që toka ishte e rrumbullakët, në kundërshtim me mendimin e përgjithshëm në atë kohë, dhe pastaj shpalli se kishte një lëvizje të rrotullimi rreth boshtit të saj. Shqetësimi i madh në këtë propozim është që rrotullimi i tokës nuk mund të shihet të ekzistojë, qoftë në lidhje me pozicionin e diellit ose retë gjatë ditës, ose për hënën dhe planetët e tjerë natën. Nga ana tjetër, fakti i palëvizshmërisë së tokës ka një avantazh të madh mbi teorinë e rrotullimit në atë që mund të njihet pozitivisht si i tillë, dhe me siguri mund të thuhet se nëse toka nuk mund të shihet të lëvizë, atje janë njëqind shanse në njëqind se nuk e bën këtë.* " -Gabrielle Henriet, "Parajsa dhe Toka" (9-10)Earth" (9-10)

Mashtrimet e NASA-a për uljet në Hënë dshe Mars.s

Uljet e Apollo "Hënë" të vitit 1969, Viking të vitit 1976 dhe zbarkime të tjera "Mars", të gjitha imazhet që tregojnë një Tokë rrotulluese sferike, të gjitha "stacionet hapësinore" dhe "satelitët" e supozuar, që rrotullohen rreth "topit-Tokë", çdo imazh fotoshop i "Hubble" dhe e gjithë organizata e NASA-s janë një mashtrim i madh i krijuar për t'ju

bindur se Toka nuk është e sheshtë. Gjatë pesë dekadave të fundit, përmes gënjeshtrave dhe mashtrimeve me foto / video, Freemasonët në NASA kanë bindur në mënyrë efektive të gjithë botën për të besuar disa mite krejtësisht në kundërshtim me shqisat tona dhe përvoja personale.

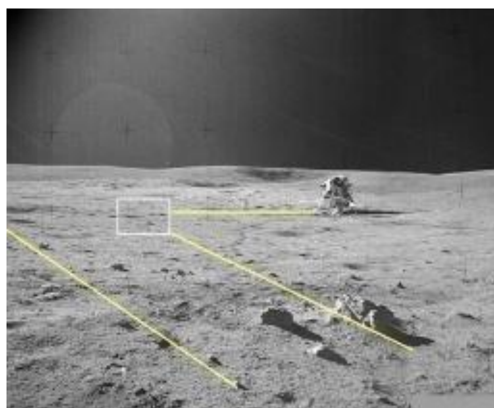
Ata pohojnë, në kundërshtim me shqisat tona, se shumë prej nesh janë duke qëndruar kokë poshtë, duke menduar se jemi në të djathtë lart në anën e poshtme të një topi rrotullues-Tokë! Ata pretendojnë, në kundërshtim me shqisat tona, se ne po udhëtojmë nëpër hapësirë me miliona milje në orë, që yjet janë në të vërtetë diej, se Dielli është në të vërtetë më i madh se Hëna, dhe se shumica e yjeve janë në të vërtetë më të mëdhenj se Dielli! Sidoqoftë, ne mund të shohim dhe ndiejmë qartë se po qëndrojmë në të drejt lart në një tokë të palëvizëshme se Dielli dhe Hëna janë me të njëjtën madhësi, yjet janë qartësisht të më të vegjël se të dy, dhe nuk mund të provohet se janë "diej” të largët në "sistemet e tjera diellore". Me një teknologji të vogël Photoshop, teknologji raketash, dhe një bandë të mshtruesish masonë, NASA ka bindur pothuajse të gjithë në Tokë të mos u besojnë syve të tyre, sensit e përbashkët dhe përvojën.

Siç u përmend në një kapitull të mëparshëm, yjet dhe planetët shpesh janë parë përmes Hënës, që do të thotë se është gjysëm transparent, dhe nëse Hëna është gjysmë e tejdukshme, nuk mund të jetë planetoid i fortë, sferik siç pretendohet nga astronomia moderne. Samuel Shenton, President i Shoqatës së Tokës Sheshtë, u citua përpara se Apollon supozohej të "ulej në Hënë", duke thënë se*, "Yjet janë parë nëpërmjet hënës. Astronautët do të ishte më mirë të ishin gati të ktheheshin menjëherë sepse nuk ka asgjë për të zbutur! "*
"Ne të ashtuquajturit, të tokës së sheshtë ", duke vëzhguar disa prezantime të rreme të përdorura nga amerikanët në TV dhe filma që tregojnë orbitat dhe zbritjet e mjeteve të tyre" të hapësirës", dëshirojmë të vendosim pikëpamjet tona para të rinjve dhe të interesuarve. Duke vepruar kështu, kemi besim se nuk do të ketë më fitime për 'tokat e sheshta' nga Kryeministri Wilson i Partisë Socialiste dhe Enoch Powell i Partisë Konservatore. " -Samuel Shenton, "E vërteta e aeroplanit"

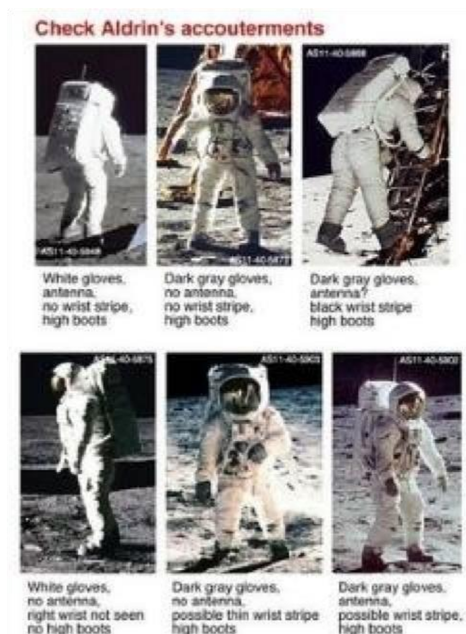
Shumë nga njerëzit e parë që pa dyshim i quanin uljet e NASA-s në Hënë si një mashtrim i inskenuar (përveç ithareve te njohur te Tokes se Sheshte) ishin fotografë profesionistë. Kur fotografitë zyrtare të NASA-s të "Hënës" janë shqyrtuar nga afër, dukej qartë se shumë ishin marrë brenda një studio duke përdorur sfonde të përsëritura, ndriçim artificial, tela dhe vinça. Të tjerët ishin foto të përpunuara shkretëtire dhe astronautët super të impozuar. Fotografi britanik i çmimeve David Persey, fotoanalisti / historiani Jack White, fotografi / botuesi i revistës Nexus, Marcus Allen, dhe shumë të tjerë kanë vendosur reputacionin e tyre profesional për të ekspozuar "Provat" fotografike të NASA-s.

"*Një numër I madh mospërputhjesh qartësisht të dukshme në regjistrin fotografik të Apollo janë të parefuzueshme. Disa nga gabimet qe evidentuam ishin nga nxitimi dhe të menduarit e dobët. Gabimet e tjerë u "mbollën" me dashje nga individë që ne i kemi quajtur 'Whistle-Blowers', të cilët ishin të vendosur të linin prova të falsifikimit në të cilin ata ishin përfshirë pa dëshirë. Ndoshta gabimi më I theksuar I këtyre "deshmitarëve" ishte nje shishe që rrokullisej direct në TV të Australise perendimore gjatë*

transmetimeve live nga "Hëna" -DavidPercy, "Dark Moon: Apollo and the Whistle-Blowers" (1)

Asnjë nga misionet Apollo nuk solli ndonjë ndriçim shtesë në studio me ta në Lunar Lander, kështu që Dielli duhet të jetë burimi i vetëm i dritës në "Hënën" dhe në të gjitha fotografitë e marra atje. Në atë rast, drita duhet të vijë vetëm nga një drejtim dhe të gjitha hijet duhet të hidhen në drejtim të kundërt. Sidoqoftë, në dhjetëra foto zyrtare të NASA-s ka hije që hidhen në 3 drejtime njëkohësisht, shpesh në kënde deri në 90 grade, të cilat mund të jenë vetëm rezultat i burimeve të shumta të dritës, jo të pranishme në Hënë. Disa fotografi madje tregojnë njollat e sipërme të dritave që reflektojnë në helmetat e astronautëve dhe flakërimet e shumta të lenteve me origjinë nga dy ose më shumë burime drite.

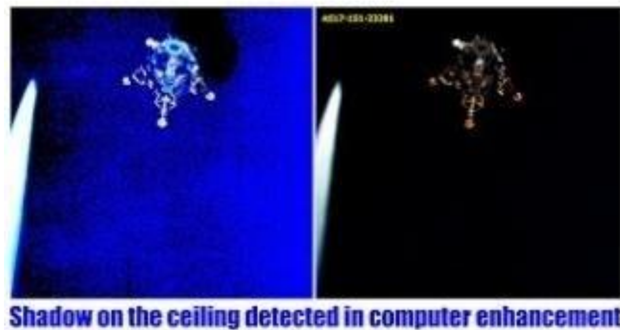

Analizimi i disa imazheve nga 6 misionet tregon karakteristika të përsëritura të sfondit (kodrat saktësisht të njëjta, dunat, kraterat) që përdoren pa pushim në vende gjoja të ndryshme në Hënë, si dhe linja të dukshme të përparme dhe prapavijë, tregues të një grupi në studio. Në imazhet nga Apollo 11, Buzz Aldrin mund të shihet i veshur me doreza me ngjyra të ndryshme dhe çizme me gjatësi të ndryshme në fotografi që supozohej se ishin marrë brenda disa minutave nga njëri-tjetri. Nëse Buzz ishte me të vërtetë Brenda boshllëkut të hapësirës në një hapësirë me presion, ai me siguri nuk do të kishte kohë ose arsye për të dekompresuar dhe ri-shtypur kostumin e tij vetëm për të bërë rregullime të tilla të modës! Disa foto tregojnë roverin hënor pa gjurmët askund përreth tij, të tjera tregojnë gjurmë të roverit në të gjithë planin e parë, ndërsa ende nuk është e paketuar dhe shkarkuar! Një çift fotografish tregojnë madje gjurmë takash e çizmesh të zonjave në "Hënë" përveç astronautëve".

“Nëse shikoni sfondet e shumicës së fotografive të NASA-s, ekziston një linjë relativisht e mprehtë tranzicioni ku çdo gjë përtej bëhet e qetë dhe pa karakter. Kjo është një shenjë e sigurt e një sfondi në studio të shkallës Z. Sa herë që tregohet flamuri amerikan, ka shumë dritë mbi të, edhe nëse është në anën e hijes së Lander Lunar. Gjithashtu, NASA kurrë nuk ka filmuar as yje, as planetë. Arsyeja është e thjeshtë: para epokës së përmirësimit të kompjuterit do të ishte e pamundur të bënin yje të rreme aq sa duhet për të mashtruar astronomët amatorë të botës. " -Ralph Rene, "NASA Mooned America!" (2)

"*Michael J. Tuttle falsifikoi të ashtuquajturat fotografi simulimi të trainimit Apollo, duke përdorur Photoshop 3, dhe më pas i postoi në faqet e internetit të NASA-s si fotografi origjinale të marra në Hënë. Unë marr rregullisht email nga njerëz që pretendojnë se manipulimi dixhital i fotografive nuk ishte i disponueshëm në vitin 1969. Njerëzit kanë krijuar fotografi të rreme qysh kur u shpik kamera, dhe kush po thotë se fotot ishin falsifikuar përsëri në 1969 gjithsesi? Njerëzit nuk e kuptojnë që shumica e fotografive të rreme të Hënës së NASA-s u krijuan në mesin e viteve '90. Dëshmia qëndron në faktin se shumica nuk figurojnë në asnjë libër ose revistë para vitit 1990. Nëntëdhjetë e pesë përqind e fotografive të rreme të NASA-së në faqet e tyre të internetit nuk u panë kurrë para fillimit të internetit. Ata duhej të prodhonin një numër të konsiderueshëm fotografish të rreme të Hënës, për të gjashtë misionet, përndryshe publiku do të dëshironte të dinte pse kishte kaq pak. Jo të gjitha fotografitë e rreme Apollo të NASA-s janë ndryshuar me Photoshop. Fotografia kryesore e Apollo 11 e Buzz Aldrin, si dhe shtypi publikuan fotografi nga Apollo 12 dhe Apollo 14 që tregojnë astronautët që mbajnë flamurin. Të gjitha këto fotografi për shtyp janë marrë në falsifikim Moonscape në Langley Center, dhe nuk kërkuan ndonjë ndryshim për të kaluar si një fotografi e Hënës.* " -Sam Colby, "Apollo Fake"

Shadow on the ceiling detected in computer enhancement

Një gabim tjetër i ndritshëm është se asnjë nga imazhet ose videot e NASA-s nuk tregon yje në sfond ashtu siç duhej, thjesht zezë të plotë, me gjasë sepse hartat e sakta të yjeve siç duhet të shfaqeshin nga Hëna do të ishin mjaft të vështira për falsifikuar. Dëshmia e astronautëve të ndryshëm në misione të ndryshme, në autobiografitë dhe intervistat e tyre thjesht turbullon ujërat edhe më shumë, disa prej tyre mburren për "dritën befasuese të shkëlqyeshme të yjeve" dhe të tjerë që thonë se "nuk mbaj mend të shohin një yll të vetëm ndërsa jeni në Henë!" Mospërputhje të tilla, dhe fakti që asnjë nga fotografitë "Hënë" të NASA-s nuk paraqesin yje / planetë në pozicionet e tyre të duhura, duhet të ngrejë një flamur të kuq që këto astronautë nuk kanë qënë në Hënë.

Shumë fotografi të "Diellit" në Hënë janë qartë dritat e projektorit dhe jo Diellit, përfshirë AS14-66-9306, AS12-46-6765 dhe AS11-40-5935. Imazhi i NASA AS12-49-7278 tregon qartë disa flakërime lenteje ndriçimi në studio të shkaktuara nga dritat e shumta sipër. Imazhi AS14-64-9089 tregon ndriçimin në studio që reflekton një sfond të zi. Imazhi AS17-151-23201 tregon një hije në tavanin e "hapësirës" ndërsa kapsula hënore ngrihet. Imazhet AS16-118-18894, AS17-134-20471, AS11-44-6581, dhe AS11-44-6642 tregojnë një retushim të papërpunuar të kompjuterit për të fshehur kabllot dhe problemet e sfondit dhe për të shtuar raundin "Tokë", por NASA pretendon se ato janë fotografi origjinale .

AS14-66-9306 tregon hijet e manteleve të retikulave pezull në ajër mbi një shtypje nën të, duke provuar që ajo të jetë e manipuluar dhe jo origjinale siç pretendohet

Imazhi AS11-40-5922 i kapsula hënore gjoja në Hënë tregon një përpjekje patetike të vitit 1969 për të krijuar pajisje "të teknologjisë së lartë" duke përdorur atë që duket se janë letër ndërtimi, fletë ari, shirita çamçakëzash dhe shufra metalike dushi. Ideja që copëza e hedhurinave të paraqitura në këtë fotografi zyrtare të NASA-s fluturoi në Hënë dhe mbrapa është kaq marramendëse dhe për të qeshur. AS17-148-22756 tregon qartë gjithashtu kur është zmadhuar që Moduli i Komandës Apollo 17 ishte pothuajse plotësisht i mbajtur së bashku me shirita përçuese! Në AS16-113-18339 ka një shkëmb me shkronjën "C" të gdhendur qartë në të, si dhe një tjetër "C" të tërhequr nga poshtë saj. Kjo është karakteristikë e shkëmbinjve të rremë të skenës në një skenë ku skicuesi i dizajnit demarkon pozicionet e prop, dhe jo diçka që duhet të shohim në "Hënën!"

"Guri i madh në plan të majtë është qartë i shënuar me një kapital të madh" C ". Këndi i poshtëm i djathtë ka një rrudhë të ngjashme me atë të shkaktuar nga lagia e një gazete të palosur. Kjo e bën atë një shkëmb të showbiz-it, të cilin njerëzit që punojnë në studiot e Hollivudit u tregojne vizitorëve. Ato dikur bëheshin nga gazeta dhe pastë të lagura dhe tregonin fletë të ngjashme. Shkëmbinjtë e skenave vendosen zakonisht sipas fazës dorëzon në mënyrë të ngjashme shënuesit e letrave të pozicionuara nga projektuesi i setit. A kishte vërtet NASA me gurë të rremë dhe duar skenë në Hënë? " - Ralph Rene, "NASA Mooned America!" (7)

Imazhi i NASA AS11-40-5926 tregon një pamje nga afër të këmbëve të kapsulës hënore pa një fije pluhuri mbi to dhe pa një gjurmë djegie nën rrahjet e saj prej 10,000 paundësh, si të ishte vendosur thjesht me butësi. Shkencëtarët e NASA-s në dokumentet e tyre ishin të shqetësuar për LEM-në që binte në rrezen e vet të djegies masive, megjithatë është ulur atje pa pllaka të djegura dhe këmbë pa vend. Edhe stampat e astronautëve bënë përshtypje të thella në "pluhurin e Hënës", megjithatë shtytësit e 10,000 paundëve(4536 kg) të kapsulës nuk linin asnjë gjurmë, asnjë vrimë shpërthimi dhe pa pluhur në këmbët e shtytësve? Eugene Cernan nga Apollo 10 dhe 17 tha në një intervistë se ndërsa ata zbritën nga kapsula se, "motori bentë shumë zhurmë të lartë", megjithatë kur Alan Beanit nga Apollo 12, iu bë e njëjta pyetje, ai u përgjigj se "ju nuk mund të dëgjoni motori fare në vakumin e hapësirës". Unë prirem të besoj Alan, sepse duke parë sekuencën e ngritjes Apollo 17 nga "Hëna", është e qartë që LEM po ngrihet me vinça nga lart dhe nuk po shtyhet nga goditësit nga poshtë!

"Mbaj mend duke parë astronautët e parë të tokës në Hënë dhe çuditesha pse fotot në TV ishin kaq të errëta. Ne pamë dy fantazma të bardha të paqarta, të cilët nuk bënë asgjë ose pothuaj asgjë, ndërsa ata rrinin nën hijen e Kapsulës hënore. NASA dukej sikur kishte humbur 100 vjet përparim fotografik. Ishte e mërzitshme, por besoja! Gjatë viteve të ardhshme, unë kapa pamje të misioneve të mëvonshme, pasi ato ndiznin ngjyrën në ekranin tim të TV-së, dhe besoja. Fotot e improvizuara në çdo mission dhe më tej drejt fundit të programit Apollo, moduli Hënor në sipërfaqen e Hënës përfundoi ndërsa NASA filloi të flasë për një aventurë Martiane. Unë ende besoja në tortën me mollë, CIA dhe NASA. Vite më vonë, duke parë një shfaqje televizive, mendova se pashë flamurin e Hënës që valëvitej në Hënën e pa ajër. Krimbi i dyshimit rrëshqiti në sistemin tim. Atëherë fillova të shikoj klipet e filmave të NASA-s shumë nga afër dhe me më pak

emocione. Ndërsa ato gota me ngjyrë trëndafili më rrëshqisnin më poshtë në hundë, fillova të vërej të meta në fotografi. Astronautët dhe paketat e tyre të shpinës peshonin më pak se 75 paund në Hënë, megjithatë ato lanë gjurmë të thella në pluhurin e Hënës dhe zhavorrit. Shpërthimi i një motori rakete që uli 33,000 paund LEM (Lander) në sipërfaqen e Hënës nuk la asnjë krater. Dhe me sa duket nuk ka trazuar as pluhurin nën tabanet e këmbëve. E çuditëshme! Këtu në gjurmët e Tokës zakonisht kërkohet një lloj agjenti i lagështimit. Nuk ka lagështirë në Hënë! " -Ralph Rene, "NASA Mooned America!" (1)

Kur egzaminohen evidencat e videos, gjenden në të edhe më shumë anomali. Në disa korniza, tufat e dritës mund të shihen duke reflektuar telat e skenave mbitokësore të bashkangjitura me shpinat e astronautëve. Në një klip të Apollo 16, një astronaut bie në gjunjë dhe shpejt ngihet në këmbët e tij nga ajo që mund të jetë vetëm një tel i padukshëm që e ngre atë drejt e sipër. Një nga anomalitë më të dukshme në video është se si disa misione Apollo tregojnë flamuj amerikanë që valviten përreth në erën ekzistuese të hapësirës. "Hëna" supozohet të mos ketë atmosferë dhe kështu flamujt duhet të qëndronin në mënyrë të përsosur të qetë, por shpesh mund të shihen duke u valëvitur mjaft me zell. NASA pretendon se astronautët që fërkohen kundrejt tyre mund të shkaktojnë një gjë të tillë, por qartazi nuk është kështu, pasi flamujt qëndrojnë të valëvitur për periudha të gjata kohore pa i prekur asnjë astronaut ose madje as afër tyre. Një anomali tjetër interesante në video është zbuluar duke luajtur pamjet "Hëna" të NASA-s me shpejtësi 2X atëherë duken astronautët duke ecur, duke vrapuar, duke kërcyer ose duke u vertitur përreth, në një mashtrim të vogël. Pa rregullimin e shpejtësisë ekziston një iluzion "me gravitet të ulët" pasi astronautët duket se notojnë, zhyten dhe rrëshqasin ngadalë dhe pa probleme përgjatë, por pasi të shihen me shpejtësi 2X bëhet e qartë se ata janë në ecje "me shpejtësi normale" , duke vrapuar, duke kërcyer dhe lundruar me shpejtësi normale! Ata thjesht ulën shpejtësinë e kuadrove me 50% në post-prodhim, dhe voila, lëvizja e menjëhershme "Hënë".

NEWS

Stunning Proof! FX Co. WonderWorks Blamed

MOON LANDING WAS A HOAX!

We never went!

DUH!

NASA made $30 billion movie to fool the world

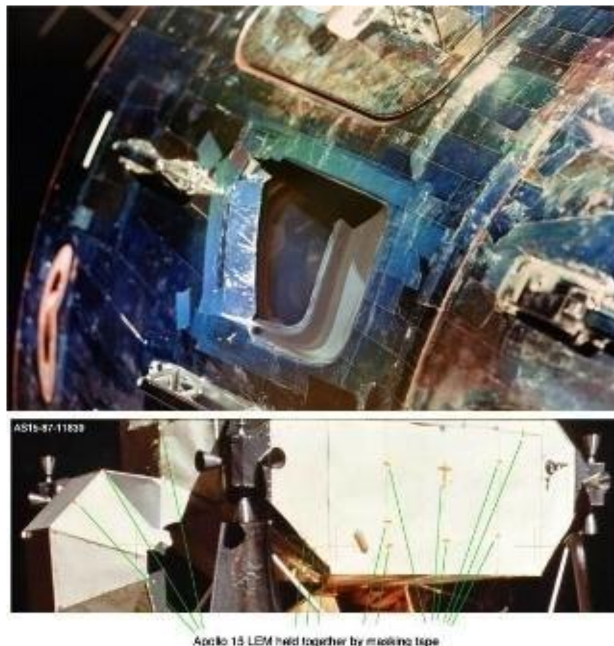
Lady exec fired for being too sexy!

"Shumica, nëse jo të gjitha, nga fotot, filmat dhe videokaseta e Misioneve të Hënës Apollo vërtetohen lehtësisht të rreme. Çdokush me njohuritë më të vogla të fotografisë, ndriçimit dhe fizikës lehtë mund të dëshmojë se NASA falsifikoi regjistrimet vizive të Programit Hapësirës Apollo. Disa janë aq qartë të rreme saqë kur mospërputhjet u drejtohen shikuesve jo dyshues, është dëgjuar një gulçimë e fortë. Disa në të vërtetë kanë kaluar në një gjendje të butë shoku. Disa njerëz thyhen dhe qajnë. Kam parë madje që të tjerët zemërohen aq shumë sa kanë shqyer fotot ofenduese në copëza ndërsa bërtasin të zemëruar. " -William Cooper

Jo vetëm që regjistrimi i videos është i mbushur me mashtrim, por NASA pretendon se videot origjinale të Apollo 11 janë zhdukur me lehtësi nga arkivat e tyre, kështu që askush nuk mund t'i analizojë ato për origjinalitet! E lexuat saktë:ata shpenzuan 30 miliard dollar të taksapaguesve amerikanë për të udhëtuar në Hënë, dhe ata humbën të gjithë video evidencat, dëshmitë e videos! Ato imazhe të paqarta, të mjergullta, fantazmë të zeza dhe të bardha të shfaqura në TV ishin qëllimisht mashtruese sepse NASA insistonte në atë kohë që të gjitha rrjetet TV duhet të transmetojë direkt nga një ekrani i madh në dhomën e tyre të operacioneve, një mandat të cilin e pranuan të gjitha rrjetet kryesore, dhe kështu që ajo që pa publiku ishte thjesht një video e një videoje të zmadhuar dobët, dhe tani është e pamundur të shikosh origjinalin! Jo vetëm që është

zhdukur origjinali Apollo 11, por NASA pretendon se ka humbur të gjitha kasetat origjinale audio nga misionet Apollo, dhe se kontraktorët e tyre kanë humbur të gjitha printimet / planet për Roverin hënor, LEM kapsulën, dhe Apollo motoret! Cilat janë shanset që këto në të vërtetë humbasin, dhe a ekzistojnë shanset që NASA thjesht nuk mund ta bëjë publikun të shqyrtojë të dhënat e tyre për shkak të asaj që mund të ekspozohet?

Apollo 15 LEM held together by masking tape

"*Eksplorimi i Hënës u ndal, sepse ishte e pamundur të vazhdohej mashtrimi pa u zbuluar përfundimisht, dhe natyrisht ato dështuan nga episodet e paracaktuara. Asnjë njeri nuk është ngjitur më lart se 300 milje, nëse është kaq është lartësia mbi sipërfaqen e Tokës. Askush nuk ka orbitatuar, zbarkuar, ose nuk ka ecur në hënë në ndonjë program hapësinor të njohur publikisht. Nëse dyshoni për këtë, ju lutemi sqaroni se si astronautët ecnin mbi sipërfaqen e Hënës të mbyllur me një kostum hapësinor nën rrezet e diellit, duke thithur një minimum prej 265 grade nxehtësie të rrethuar nga një vakum.* " -William Cooper

Temperaturat në Hënë supozohet se variojnë nga 279 gradë nën zero "gjatë thellësive të natës hënore" e cila është shumë më e ftohtë sesa madje dimri më i ftohtë i Antarktidës, dhe deri në 243 gradë mbi zero në mesditën hënore, e cila është më e nxehtë se uji i vluar . NASA pretendon se kostumet e tyre të veçanta janë të pajisura me sisteme ngrohjeje dhe ftohjeje, por asgjë që nuk mund t'i rezistojë këtyre temperaturave të jashtëzakonshme. Këto kostume gjithashtu supozohet se janë nën presion për tu mbrojtur nga presioni i vakumit të hapësirës, nga shpërthimi i enëve të tyre të gjakut, por ato qartësisht kanë rrudha dhe pala të thella në të gjithë sipërfaqen; astronautët me kostume të vërteta nën presion do të dukeshin si Njeriu I Michelin I fryrë jashtë. Gjithashtu sasia e rrezatimit në hapësirë, veçanërisht përmes brezit Van Allen, është

shumë më e fortë për ata që të jenë “boshllëkun hapësinor” në kostume të tilla të zjarrta. Një studim rus zbuloi se sasia e rrezatimit të pranishëm në Hënë do të kërkonte që astronautët të visheshin në 4 metra plumb, në mënyrë që të shmangnin vdekjen e menjëhershme. John Mauldin, një fizikan i NASA-s, tha se atyre do tu duheshin të paktën mbrojtje dy metra të trashë rreth tyre gjatë gjithë kohës kur ndodhen akoma atje, e jo duke kërcyer rreth “Hënës” në kostumet e tyre të holla dy inç.

Një tjetër provë e fortë e NASA-s që jeton në logon e gjuhës së gjarprit janë shumë shkëmbinj të supozuar "Hënorë" të dhëna muzeve në të gjithë botën nga Neil Armstrong dhe Buzz Aldrin. Menjëherë pas Apollo 11, hetuesi privat Paul Jacobs raportoi duke pyetur kreun e Departamentit të Gjeologjisë amerikane nëse ai kishte ekzaminuar shkëmbinjtë e Hënës dhe nëse ai mund të verifikonte vërtetësinë e tyre, për të cilën gjeologu thjesht qeshi dhe insinuoi që njerëzit e lartë në qeverinë amerikane i dinin gjithçka mbulesën. Kohët e fundit, në vitin 2009, kuratorët e muzeut Rijk të Amsterdamit hetuan "Shkëmbin e Hënës" të tyre të dhënë personalisht atyre nga Armstrong dhe Aldrin në 1969 vetëm për të zbuluar se ishte në të vërtetë ajo ishte një copë e pavlerë druri të gurëzuar!

Bill Kaysing, një tjetër studiues i Mashtrimit Hënor, ka punuar në Rocketdyne ku motorët e raketave NASA Saturn V u ndërtuan dhe u ekspozuan në dokumente që kishin të bënin me programet Mercury, Gemini, Atlas dhe Apollo të NASA-s, të cilat dëshmuan se mashtrimi ishte përgatitje e sipër. Kaysing tha për dokumentet që, " nuk ka nevojë për një diplomë inxhinierike ose shkencore për të përcaktuar se një mashtrim ishte duke u kryer." Ai shkroi një libër për gjetjet e tij të quajtur "Ne kurrë nuk shkuam në Hënë: Mashtrimi Tridhjetë Miliardë Dollar i Amerikës". Në të ai ekspozon sesi NASA vuri në skenë si zjarrin Apollo 1 ashtu edhe "aksidentin" të Challenger me astronautët në bord për t'i heshtur ata.

Para se misioni i parë i Apollonit të pastronte ndonjëherë bllokun e nisjes, njëmbëdhjetë astronautë të NASA-s vdiqën në "aksidente" shumë të dyshimta. Gus Grissom, Roger Chaffee dhe Ed White u dogjën të gjithë së bashku në një zjarr të kapsulës Apollo gjatë një testi krejtësisht të panevojshëm dhe të rrezikshëm, ku u futën poshtë dhe u mbyllën në një dhomë me 100% të oksigjenit, e cila i inceneroi vdekjen e të treve në sekonda. Shtatë astronautë të tjerë, Ted Freemen, Charles Basset, Elliot See, Russell Rogers, Clifton Williams, Michael Adams dhe Robert Lawrence vdiqën në gjashtë përplasje të veçanta aeroplanësh, dhe Ed Givens në një aksident automobilistik! Tetë nga këto vdekje ishin vetëm në vitin 1967. Kështu që shumë astronautë që rastësisht vdesin në rrethana të tilla është shumë e pamundur, dhe i jep besim idesë se këto ishin goditje të qëllimshme nga masonët duke u përpjekur të gjejnë njerëzit e duhur për të shitur mashtrimin e tyre.

Një nga rastet më të spikatur të astronautëve të rënë ishte Gus Grissom. Deri në vitin 1967 Grissom ishte nga më të acaruarit e nga më pesimistët rreth shanseve të NASA-s për të dalë një njeri ndonjëherë nga toka në Hënë. Ai deklaroi se shanset ishin "mjaft të pakta" dhe vari limonin e famshëm në kapsulën Apollo pasi ajo dështoi në mënyrë të përsëritur procedurat e testimit të sigurisë. Grissom kërcënoi të dilte në publik me ankesat e tij për LEM-in, madje i tha gruas së tij Betty, "Nëse ndonjëherë ka ndonjë aksident të rëndë në programin hapësinor, ka të ngjarë të jem unë. " Menjëherë pas vrasjes së tij, agjentët e qeverisë bastisën shtëpinë e Grissom para se dikush të ishte informuar për zjarrin ose vdekjen e tij. Ata hoqën të gjitha letrat personale dhe ditarin e tij, për të mos i kthyer më kurrë.

"*Në një mënyrë prokuroriale, unë akuzoj NASA-në, CIA-në dhe çfarëdo grupi shumë sekret që kontrollon qeverinë në hije të këtyre Shteteve të Bashkuara për mashtrim në*

shkallën më të madhe të imagjinueshme, e vrasjes nga zjarrvënësi, dhe i harresës prej mbi 40 miliardë dollarë në lidhje me programin Apollo që gjoja zbriti burra në Hënë. Unë gjithashtu i akuzoj ata për shkeljen e një ligji federal kundër lobimit nga subjektet e financuara nga qeveria dhe për vrasje serike të punonjësve të nivelit të ulët të NASA-s, dëshmitarët dhe qytetarët e tjerë që ka ndodhur të jenë në vendin e gabuar në kohën e gabuar. Akuza të tilla duken të pabesueshme sepse askush prej nesh nuk dëshiron të besojë se babai ynë qeveritar nuk po mashtron. Sidoqoftë, deri në fund të këtij libri, edhe lexuesi më i besueshëm nuk do të ketë dyshim se NASA HËNËZOI AMERIKËN! ” - Ralph Rene, "NASA Mooned America!"

Në vitin 2001, gazetari hetues dhe kineasti fitues i çmimeve Bart Sibrel prodhoi një dokumentar të shkëlqyeshëm "Një gjë gazmore që ndodhi në rrugën drejt Hënës". Kur kërkoi pamjet për filmin e tij, Sibrel u dërgua ose gabimisht ose qëllimisht nga një dëshmitar I heshtur në sensing e mire në një klip zyrtar i paracaktuar NASA nga misioni Apollo 11 që tregon një të ri Buzz Aldrin, Neil Armstrong dhe Michael Collins, për gati një orë, duke përdorur transparenca dhe mashtrime kamerash për shkrepje të rreme të një toke të rrumbullakët! Ata komunikojnë përmes audios me kontrollin në Houston se si të realizonin me saktësi shkrepjet, dhe dikush vazhdon ti udhëzojë ato se si të manipulohen në mënyrë efektive kamera për të arritur efektin e dëshiruar. Së pari, ata errësuan të gjitha dritaret, përveç një rrethoreje me pamje nga poshtë, të cilën ata e drejtonin kamerën nga disa metra larg. Kjo krijoi iluzionin e një Tokë në formë topi të rrethuar nga errësira e hapësirës, kur në fakt ishte thjesht një dritare e rrumbullakët në kabinën e tyre të errët. Neil Armstrong pretendoi se kjo pikë të ishte 130,000 milje larg Tokës, gjysmë në drejtim të Hënës, por kur hilet e kamerave u mbaruan që shikuesi mund të shihte vetë astronautët nuk ishin më shumë se njëqind milje mbi Tokë njësoj sikur të fluturonin në një aeroplan të udhëtimeve në lartësi!

"*Shumë njerëz të budallallepsur ende pranojnë deklarimin e NASA-s se ka dërguar njerëz në Hënë, pa u mërzitur dhe kerkuar ose hetuar për të pare nëse NASA thotë të vërtetën. Ka nga ata që kurrë nuk do të pranojnë se misionet në Hënë qenë mashtrime, pavarësisht sa prova do tu paraqitësh para.*" -Sam Colby, "N.A.S.A. Numerous Anomalies and Scams Abound"

Në vitin 2004, Bart Sibrel përfundoi një dokumentar të dytë me titull "Astronautët Gone Wild", ku ai vendosi të filmonte intervista me astronautët Apollo dhe t'u kërkonte atyre që të betoheshin për Biblën që kishin ecur në Hënë. Si reagim ndaj akuzave të Sibrelit, shumë nga astronautët me të vërtetë "u egërsuan". John Young i Apollo 10 dhe 16 kërcënoi se do ta 'trokiste në kokë', dhe u largua me vrap në një ashensor afër mbylljes. Ed Mitchell i Apollo 14 fjalë për fjalë e nxori jashtë derës dhe kërcënoi se do ta qëllonte! Buzz Aldrin e grushtoi atë në fytyrë katrore! Dokumentari është një studim interesant psikologjik, duke parë astronautët te përplasen vazhdimisht dhe përshkallëzohen shpejt në kërcënime dhe dhunë; ata sillen më shumë si gënjeshtarë patologjikë sesa kozmonautë të nderuar. Shumë prej tyre kanë luftuar depresionin dhe alkoolizmin që nga "kthimi nga Hëna" gjithashtu.

Buzz Aldrin ishte pyetur dikur në një banket të NASA-s se si ndjehej të shkonte për herë të parë në sipërfaqen hënore. Ai u shtang në këmbë pa fjalë, pastaj ia plasi të qarit pa kontroll. Në 25-vjetorin e zbarkimin te Apollo 11, një nga ato pak paraqitjet në intervistë që bëri Armstrong ndonjëherë, ai dha një fjalim kriptik në thelb duke u thënë të rinjve që ishin të pranishëm se kishte shumë të vërteta në lidhje me Apollo që ata mund të zbulonin nëse do të gërmonin mjaft thellë! Ai tha duke mbajtur lotët me zor, "*Sot ne kemi një grup studentësh të rinj, më të mirët e Amerikës. Për ju themi se kemi përfunduar vetëm fillimin. Ne ju kemi lëmë shumë pa bërë. Ekzistojnë ide të shkëlqyera të pazbuluara, përparime të mundshme për ata që mund të heqin një nga një shtresat mbrojtëse të së vërtetës.* "

Në 45 vitet e fundit, masonët në Hollywood dhe NASA kanë marrë më shumë aftësi në Photoshop, CGI, dhe të foto fallco Tokës nga "hapësira". Filmat hit si "Apollo 13" dhe "Gravity" tregojnë se sa realiste dhe sa bindëse mund të jenë këto mjedise zanore, ekrane të gjelbër, mjedise të krijuar me kompjuter. Njerëzit besojnë edhe më shumë. Një studim i Gazetës së Knights, i marrë menjëherë pas zbulimeve të gjetura në Apollo 30% e amerikanëve ishin "të dyshimtë për udhëtimet e NASA-s në Hënë". Një sondazh në Gallup i marrë në 1999 zbuloi se vetëm 6% e amerikanëve kishin ndonjë dyshim se astronautët Apollo ecnin në Hënë.

"*NASA tani po përgatitet të na çojë në Mars në të njëjtën mënyrë si ata na çuan në Hënë. Këtë herë një kuadër i vogël i ekspertëve të kompjuterave do të na befasojë me foto të krijuar nga grafika e re kompjuterike e dixhitalizuar e cila nuk ekzistonte në vitin 1969. Herën tjetër ne nuk do të kemi asnjë mënyrë për të përcaktuar të vërtetën.* "
-Ralph Rene, "NASA Mooned America!" (2)

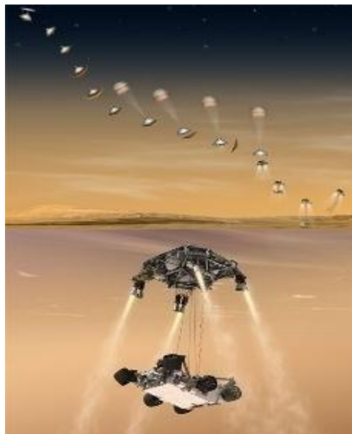

Që nga uljet e falsifikuara të Apollos në hënë në vitin 1969, NASA ka lëvizur për të provokuar uljet e Marsit me Viking, 1997 Pathfinder, 1997 dhe Phoenix 2007. Menjëherë pas "uljes" ata u drejtuan të punojnë duke fotografuar piramidat e famshme Marsiane, të "Fytyrës në Mars" dhe qytetin e supozuar Marsian të Cydonia. Nxitësit e NASA-s si Richard Hoagland dhe Steven Greer kanë qenë që atëherë duke përhapur idenë se kjo dhe "prova" të tjera vërtetojnë ekzistencën e të huajve jasht-tokësorë. Ashtu si uljet e falsifikuara të Hënës, megjithatë, fantastika e tyre shkencore "Mars" zbarkimet janë gënjeshtra plot guxim. Për të filluar, "planetët" (të njohur më parë si "yje endacakë") nuk kanë strukturë të ngjashme me Tokën, të afta të zbresin në të! Dielli, Hëna dhe yjet janë thjesht ndriçues, drita qiellore relativisht afër Tokës, jo diçka e prekshme dhe e fortë në të cilën njerëzit mund të ecnin ndonjëherë.

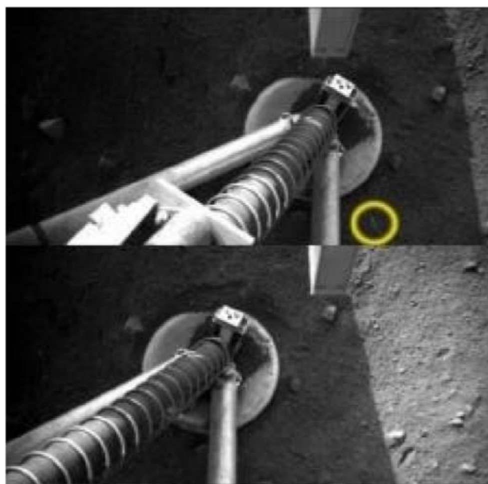
"*Planetet nuk janë masa të ngurta, të padëmshme të materies, siç besohet. Ata thjesht janë disqe jomaterial, shkëlqyes dhe transparent.* " -Gabrielle Henriet, "Parajsa dhe Toka" (23)

Edhe duke supozuar se Marsi është një planet shkretëtirë sferike, siç pretendon NASA, është e pamundur që ata të kenë zbritur në mënyrë të sigurt bazuar në hetimet, gjykimet dhe statistikat e tyre. Ata thonë se presioni sipërfaqësor në Mars është vetëm 3/10-ta me 1% presioni sipërfaqësor në Tokë, dhe ekuivalent me presionin në rreth 23 milje mbi Tokë. Megjithatë, nuk ka çështje të mjaftueshme ajri në atë presion, për të siguruar ndonjë ngritje për hapjen dhe lëshimin e parashutave që përdor NASA për të ulur në Marsin e saj. Asnjë parashutë e sajuar ndonjëherë nuk ka qenë në gjendje të vendoset me sukses në atë lartësi; ata thjesht derdhen menjëherë, atëherë kurrë nuk e mbushin pjesën tjetër poshtë. Rekordi më i lartë, më i shpejtë dhe i gjatë i parashutës së Joe Kittenger nga atmosfera e sipërme e Tokës e bëri që ai të binte nga vetëm 19 milje të larta për 15 minuta në 767 mph dhe shigjeta e tij e drogut rezultoi e padobishme dhe nuk ofroi ngadalësim. Megjithatë, NASA do të që të na bëjë të besojmë, për shembull, që parashuta e Phoenix arriti ta ngadalësojë disi atë nga 12,738 mph në 123 mph në vetëm 2.86 minuta para zbarkimit të tij përfundimtar. Me fjalë të tjera, NASA po pretendon të bëjë diçka në Mars që nuk kemi asnjë provë është madje e mundur në Tokë në lartësi dukshëm më të ulët dhe 16 herë me shpejtësi më të ngadaltë!

"*Më 14 korrik 1976, orbiteri modular i cili peshonte 5,125 paund e shkëputi vendin e tij. Nuk mund të gjej asnjë peshë të renditur në enciklopedinë time në hapësirë, por meqenëse mund të mbante deri në 638 paund karburant përveç ngarkesës së saj, them që ulësi duhej të peshonte të paktën 1000 paund. NASA pretendon se pasi u shkëput tokëzuesi raketa u përdorën për ta ngadalësuar atë në 560 mph në një lartësi prej 800,000 këmbësh. Atëherë u lejua të binte 781,000 metra nën gravitetin Marsian përpara se të ishte vendosur një parashutë në 19,000 këmbë. Në 4,600 kembe kjo pajisje u shkëput dhe NASA na thotë se atëherë kishte një shpejtësi prej 145 mph. Pastaj*

motorët e raketave nën kontrollin e kompjuterave zbarkuan atë. Graviteti marsian është rreth 0,37 ai i Tokës. Graviteti i Tokës përshpejton një objekt me 32 këmbë në sekondë. Kjo i jep Marsit mundësinë për të përshpejtuar një objekt me 11.84 këmbë në sekondë. Lëvizja horizontale 560 milje në orë nuk do të ndikojë në shpejtësinë rënëse të një objekti që bie 781,000 kembe në Mars. Shpejtësia e terminalit në kohën e vendosjes së pajisjes ishte rreth 4,300 metra në sekondë (që është pothuajse 3,000 mph.) Kjo është shumë më e shpejtë sesa një plumb i shpejtë. NASA pretendon se në një rast prej 14.400 këmbësh pajisja e uli shpejtësinë ulesit ne tokës në 145 km / orë. Padyshim që bëri! Kjo ishte atëherë; le ta shohim tani. Prova tjetër për të zbritur në Mars u bë më 4 korrik 1997. NASA na tregon se 'Pathfinder' hyri me 16.600 mph dhe më pas u hodh për t'u zhytur me guxim në kufijtë e atmosferës marsiane pa përdorur raketa ndihmëse për të hyrë në orbitë. Si zakonisht, ishin dy histori të ndryshme të dhëna nga NASA. E para shprehet se nga ndonjë mrekulli gjatë minutës tjetër, shpejtësia e saj u ul në 1.000 mph. E dyta shprehet se ajo ishte hedhur në 5.300 milje dhe shpejtësia e saj u ul në 30 minuta ndërsa ra në 80 milje. Në rastin e parë nxitimi do të kishte qenë i jashtëzakonshëm. Sidoqoftë, në rastin e dytë Pathfinder do të ishte në vendin e lartë 80 milje akoma duke bërë 4.280 mph. Historia e NASA bëhet e errët, por supozohet se Pathfinder-it iu lejua përsëri të bjerë pa pagesë deri sa të ishte 7 milje e lartë kur NASA pretendon se parashuta u hap. Në vend që të transmetonte, sepse ishte mbushur pothuajse në një boshllëk, ai nxori përpara dhe ngadalësoi Pathfinder-in poshtë. 'Kur ishte vetëm një milje, ajo hodhi prapanicën, shpërtheu airbagun dhe gjuajti raketat ndihëse duke ulur shpejtësinë e saj në 23 km / orë. Pastaj çanta e ajrit u godit në tokë dhe kërceu se 3 herë ose 16 herë "[në varësi të cilit burim zyrtar të NASA-s besoni"] "-Ralph Rene," NASA Mooned America! " (175)

MX News më 3 qershor 2008 paraqiti një fotografi të dhënë atyre nga NASA gërmimin e pare të Phoenix në tokën "Marsiane". Por, më 6 qershor 2008, tre ditë më vonë, London Daily Telegraph raportoi nga NASA se "një tjetër difekt komunikimi ndaloi Phoenix të

gërmonte përsëri tokën Marsiane. " Si mund ta jepnin fotografinë në lajmet MX nëse ato duhej të bënte gërmimin e tyre të parë dhe pse nuk mund t'i mbajnë kurrë historitë e tyre drejt?

Pastaj krahu robotik i "Marsit" Phoenix Lander fotografoi imazhin 896662759 marrë në 14:39:37 LST dhe imazh 896662868 në 14:41:23 LST vetëm 2 minuta dhe 46 sekonda më vonë. Në foton e parë ka një vidha të liruara të dukshme tek këmbët e modulit e cila zhduket para se të bëhet fotografia e dytë. Vetë NASA pretendoi se krahu i robotëve nuk preku tokën "Marsiane" deri ditën tjetër, kështu që ata nuk mund të pretendojnë se e kanë lëvizur vetë, dhe aranzhimi aktual i rërës/ shkëmbinjtë mbetet saktësisht e njëjtë, kështu që nuk mund të shpjegohet me erëra të forta.

Kështu mbetet pyetja, kush e kapi vidhën? Më shumë se sa ka gjasë një praktikues dhe me kuptim të mirë të skenës e kapi atë mes të shkrepjeve! Jarrah White, një studiues i zellshëm i kërkimeve të Marsit vuri re gjithashtu që pllakë përkujtimore Kolumbia e ngjitur tek Rover Spirit që u dërgua në Mars ,në foto dhe video "Mars" nuk është e njëjta me atë në që figuron në Tokë sekonda para fillimit. Kjo është provë e paqartë që trillimet e fotografive po vazhdojnë me këto misione në Mars. Disa ekspertë te fotografisë madje kanë përmendur se"Marsi" duket saktësisht si Arizona ose pjesë të shkretëtirës Australiane dhe duket se NASA thjesht shtoi një ngjyrosje të kuqe në atmosferën në post-prodhim. Duke përdorur "Auto-levels toold"në Photoshop, fotografitë zyrtare të NASA Marsit humbasin ngjyrën e tyre të kuqe, megjithatë, dhe dukeni tamam si Toka. "

Në gënjeshtrën e madhe gjithmonë ekziston një forcë e caktuar e besueshmërisë; sepse masat e gjera të një kombi gjithnjë korruptohen më lehtë në shtresat më të thella të natyrës së tyre emocionale sesa me vetëdije ose vullnetarisht; dhe kështu në thjeshtësinë primitive të mendjes së tyre ata më me lehtësi bien viktima të gënjeshtrës së madhe se gënjeshtra e vogël, pasi që ata vetë shpesh tregojnë gënjeshtra të vogla për çështje të vogla, por do të kishin turp të drejtojnë gënjeshtra në shkallë të gjerë. Asnjëherë nuk do të vinte në kokën e tyre për të sajuar të vërtetat kolosale, dhe ata nuk do të besonin se të tjerët mund të kishin mendjemadhësinë për të shtrembëruar të vërtetën në mënyrë kaq të pabindur. Edhe pse faktet të cilat dëshmojnë se janë të tilla mund të sillen qartë në mendjet e tyre, ata ende do të dyshojnë dhe do të tunden dhe do të vazhdojnë të mendojnë se mund të ketë ndonjë shpjegim tjetër. Për gënjeshtrën e pakuptimtë gjithmonë lë gjurmë pas saj, edhe pasi të jetë gozhduar, një fakt i cili është i njohur për të gjithë gënjeshtarët ekspertë në këtë botë dhe për të gjithë ata që komplotojnë së bashku në artin e gënjeshtrës -Adolf Hitler.

"Që nga viti 1973 mbi një miliardë fëmijë në të gjithë botën janë rritur në të adultë. Ata janë mësuar të besojnë në përrallën që ne zbarkuam burra në Hënë. Shpresoj se ky libër do të dëbojë një ditë përgjithmonë këtë përrallë fantastike dhe do të tregojë historinë e uljeve të Hënës dhe Marsit të NASA-s në fushën e mashtrimeve ku ato bëjnë pjesë. " - Ralph Rene, “NASA Mooned America.”

Evolucioni është një gënjeshtër, e vërteta është një projktim inteligjent.

Botëkuptimi popullor modern-shkencor-ateist i përhapur nga NASA, media kryesore dhe sistemi arsimor publik është se ju jeni këtu sepse asgjëja pa asnjë arsye shpërtheu dhe krijoi gjithçka! Para kohës, hapësirës, materies, vetëdijes, inteligjencës dhe jetës, nuk kishte asgjë. Pastaj asgjëja shpërtheu dhe në vend që të shkatërronte gjëra të tilla si çdo shpërthim tjetër ndonjëherë, ky shpërthim krijoi gjëra, krijoi gjithçka! Shpërthimi i hiçit krijoi disi hapësirën, kohën dhe tërë materien në univers në një çast dhe pa asnjë arsye fare. Atëherë të gjitha mbeturinat shpërthyese krijuese që fluturonin jashtë me mbi 670 milion milje në orë për 14 miliardë vjet arritën kulmin për t'ju krijuar!

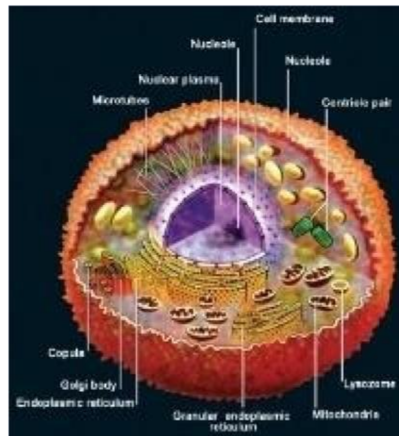

Po, së pari disa nga asgjëtë e gaztë u mblodhën duke formuar diej dhe yje, pastaj copa të ngurta të asgjësë u bashkuan duke formuar planetët dhe hënën, atëherë hidrogjeni dhe oksigjeni pa kthim u bashkuan duke formuar ujë në asgjënë planetin Tokë, nga organizmat e gjallë njëqelizorë të gjallë u shfaqën në mënyrë magjike, u detyruan të ndahen dhe shumohen në organizma të vetëdijshëm shumëqelizorë, të cilët shumohen dhe ndahen dhe falë mutacioneve u shndërruan në forma të ndryshme të cilat evoluan dhe zvarriteshin mbi tokë, zëvendësuan velëzat me mushkëri, bishta të humbur, etj. u rritën gishtërinjtë të kundërt si ky nocion qesharak nihilistik i evolucionit të Big Bang..

Kjo teori materialiste anti-Zot e evolucionit është mbrojtur me vendosmëri nga pagabueshmëria e "shkencës" për më shumë se 150 vjet, por në fakt, shkenca nuk ka arritur të gjejë një provë të vërtetë, të vlefshme që Toka është një top që rrotullohet rreth Diellit, shkencëtarët nuk kanë arritur të zbulojnë një provë të vetme se bota materiale është një produkt i evolucionit të shanseve të verbra. Për më tepër, evolucioni i Big Bang në të vërtetë kërkon dhe parakupton shumë pretendime të tjera të cilat tashmë janë provuar të rreme në kapitujt e mëparshëm, të tilla si Pluraliteti i botëve, teoria e gravitetit të Njutonit, teoria e relativitetit të Ajnshtajnit, Yjet janë Diej të largët dhe Toka duke qenë një Planet, jo një plan.

. "*Teoria evolucioniste pretendon se jeta filloi me një qelizë që u formua rastësisht. Sipas këtij skenari, katër miliardë vjet më parë përbërës të ndryshëm kimikë të pajetë pësuan një reagim në atmosferën primordiale në tokë, në të cilën efektet e vetetimave dhe presionit atmosferik çuan në formimin e qelizës së parë të gjallë. Gjëja e parë që duhet thënë është se materialet e pajetë mund të bëhen së bashku për të formuar jetën është joshkencore që nuk është verifikuar nga ndonjë eksperiment apo vrojtim. Jeta gjenerohet vetëm nga jeta. Çdo qelizë e gjallë formohet nga përsëritja e një qelize tjetër. Askush në botë nuk ka arritur kurrë të formojë një qelizë të gjallë duke sjellë së bashku materiale të pajetë, madje as në laboratorët më të përparuar. Teoria e evolucionit përballet me një krizë më të madhe sesa në pikën e shpjegimit të shfaqjes së jetës. Arsyeja që molekulat organike janë aq komplekse sa formimi i tyre mund të mos shpjegohet rastësine dhe është i dukshëm i pamundur që qeliza organike të jetë formuar rastësisht*
-Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolucionit" (128-130)

Si mund të grumbullohen të gjithë përbërësit e ndërlidhur dhe të ndarës, muri qelizor, membrana qelizore, mitokondria, proteinat, ADN, ARN, ribozomet, lizozomet, citoplazma, vakuolet, bërthamat dhe pjesët e tjera të qelizave në mënyrë magjike dhe të krijojnë jetë të vetëdijshme nga materja pa jetë? Vetëm bërja e një molekule proteine me madhësi mesatare tashmë është e përbërë nga 288 aminoacide nga 12 lloje të ndryshme të cilat mund të kombinohen me fuqi 10^{300} me mënyra të ndryshme! Ka mbi 600 lloje të proteinave të kombinuara dhe nga të gjitha ato mundësi, në bakteriet më të vogla vetëm njëra funksionon.

Astronomi i Fred Hoyle krahasoi shanset që një pjesë shumëanëshe dhe shumëfunksionale e një qelize të mund të bashkohej rastësisht dhe të krijonte një jetë analoge si "*një tornado që fshin hedhurinat nëpër një oborr të dhe duke I montuar ata të formojë një Boeing 747!*" Hoyle shkroi se, "*Nëse do të kishte një parim themelor të materies që drejtonte sistemet organike drejt jetës, ekzistenca e tij duhet të tregohet lehtësisht në laborator. Për shembull, dikush mund të marrë një vaskë dushi për të përfaqësuar supën primordiale. E mbush atë me kimikate të një natyre jo biologjike që dëshiron. Pompon çdo gaz në të, ose përmes tij, ju lutemi, dhe shkrepni çdo lloj rrezatimi mbi të që ju pëlqen. Le të vazhdojë eksperimenti për një vit dhe të shohim sa prej atyre 2,000 enzimave (proteinat e prodhuara nga qelizat e gjalla) janë shfaqur në banjë. Unë do të jap përgjigjen, dhe kështu kurseni kohën dhe telashet për të bërë në të vërtetë eksperimentin. Ju nuk mund të gjeni asgjë, përveç acideve të tjera kimike.* " Edhe nëse shkencëtarët i vendosin të gjitha substancat kimike të nevojshme për jetën në një rezervuar, të aplikuar për miliarda vjet, dhe jo për një qelizë të vetme të gjallë mund ose do të formohej ndonjëherë.

"*Mundësia e formimit spontan të jetës nga materia e pajetë është 40,000 zero pas saj ... Fillimet e jetës nuk ishin të rastësishme; ata duhet të kenë qenë produkt i inteligjencës me qëllim. Nga stërvitja ime e hershme si shkencëtar, kam qënë shumë trushplarë të besoja se shkenca nuk mund të jetë në përputhje me çdo lloj krijimi të qëllimshëm. Ky nocion është dashur të hiqet me dhimbje. Për momentin, gjej ndonjë argument racional për të rrëzuar pikëpamjen që argumenton krijimin nga Zoti. Ne kemi pasur një mendje të hapur; tani e kuptojmë se e vetmja përgjigje logjike për jetën është krijimi - dhe jo ndryshimi i rastësishëm.* " -Astrobiologu Chandra Wickramasinghe “Shkencore

“*Provat shkencore nga degë të tilla të shkencës si paleontologjia, mikrobiologjia dhe anatomia tregojnë se evolucioni është një teori e falimentuar. Eshtë theksuar se evolucioni është i papajtueshëm me zbulimet shkencore, arsyen dhe logjikën. Ata që besojnë në teorinë e evolucionit, mendojnë se atomet dhe molekulat e hedhura në një vazo të madhe mund të prodhojnë mendim, arsyetim, profesorë, universitet studentë, shkencëtarë, artistë, antilopë, pemë limoni dhe karafila. Për më tepër, shkencëtarët dhe profesorët që besojnë në këtë marrëzi janë njerëz të arsimuar. Kjo është arsyeja pse është mjaft e arsyeshme të flitet për teorinë e evolucionit si 'magjia më e fuqishme në histori'. Dhe fshehu të vërtetën prej tyre sikur të ishin verbuar.* " - Harun Yahya, “Mashtrimi i Evolucionit” (178-179)

Ndërgjegjja, jeta, larmia e bukur, kompleksiteti dhe ndërlidhja e natyrës dhe universit thjesht nuk mund të jenë rezultat i disa dukurive fizike rastësore. Nëse gjasat e formimit të jetës nga materia e parëndësishme janë 1 x 10^{40}, ^{000} fuqi, atëherë ato janë pikërisht shanset madhështore kundër të cilave universi mund të dizajnohej pa qëllim! Edhe formimi i thjeshtë i molekulave të ADN-së dhe ARN-së është i ngjashëm përtej mundësive për t'u bërë bashkë, ekuivalent me fuqinë 1 x 10^{600}, ose 10 me 600 zera më pas! Fjala "e pa mundur" bëhet mashtruese. Matematikanë që punojnë rregullisht me këto numra pafundësisht të pohuar thonë se asgjë përtej fuqive 1 x 10^{50} duhet të konsiderohet, për të gjitha qëllimet dhe qëllimet, e pamundur.

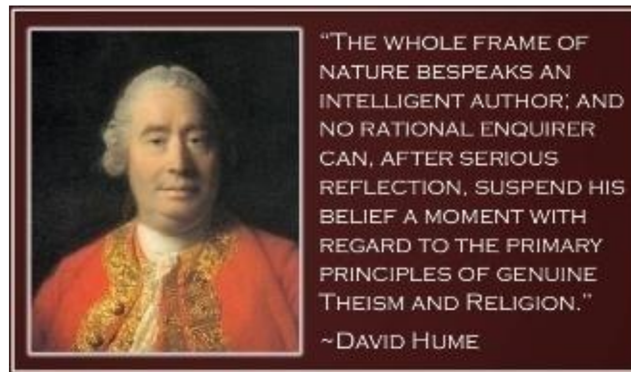
Dr. Leslie Orgel, bashkëpunëtore e Francis Crick, zbulues i ADN-së shkroi, "*Është jashtëzakonisht e pamundur që proteinat dhe acidet nukleike, që të dyja janë strukturërisht komplekse, u ngritën spontanisht në të njëjtin vend në të njëjtën kohë. Megjithatë, gjithashtu duket e pamundur që katë egzistojnë pa njëra tjetrën. Dhe kështu, në shikim të parë, mund të ketë arritur në përfundimin se jeta kurrë, në të vërtetë, nuk mund të ketë origjinën nga mjete kimike. "Ose siç deklaroi profesori evolucionar turk Ali Demirsoy "Propabiliteti që të formohet citocromi-C njëra nga proteinat esenciale për jetën është e njësj sikur majmuni të shkruajë historinë e njerëzimit në një makinë shkrimi pa bërë ndonjë gabim ... Disa fuqi metafizike përtej përcaktimit tonë duhet të kanë vepruar në formimin e saj.*"

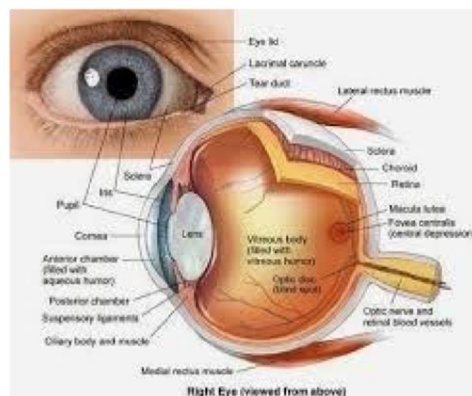
“*Teoria e evolucionit përsëri shembet në këtë pikë. Sepse edhe sikur të mos kishte vdekur kjo qelizë, do të mbetej dhe gjithçka do të kthehej atje ku kishte filluar. Kjo për shkak se qeliza e parë e gjallë, që nuk ka asnjë informacion gjenetik, nuk do të kishte mundësi të riprodhonte dhe të fillonte një gjeneratë të re. Jeta do të kishte përfunduar me vdekja e saj Sistemi gjenetik nuk konsiston vetëm në ADN. Gjërat e mëposhtme duhet të ekzistojnë gjithashtu në të njëjtin mjedis: enzimat për të lexuar kodin, një ARN e dërguar që të prodhohet pasi të keni lexuar këto kode, një ribozom për të cilin RNA e dërguar tek ribozomi për t'u përdorur në prodhim, dhe enzimat jashtëzakonisht komplekse për të realizuar procese të shumta ndërmjetëse. Mjedisi nuk mund të ekzistojë askund veçse izolohet plotësisht dhe plotësisht dhe I kontrolluar si qeliza, ku ekzistojnë të gjitha lëndët e para thelbësore dhe burimet e energjisë.* " -Harun Yahya, “Mashtrimi i Evolucionit” (170)

Teoria e Big Bang-ut vërtetohet lehtësisht e rreme pasi natyra e shpërthimeve është të shkatërrohet, të prishë gjërat në pjesët e tyre përbërëse, duke rritur kaosin dhe duke ulur rendin; shpërthimet thjesht nuk krijojnë gjëra, duke bërë që pjesët e ndryshme të kombinohen në tërësi më të porositura siç pretendon teoria e Big Bang. Ngjashmerisht, teoria e evolucionit vërtetohet e rreme nga entropia, ligji i dytë i termodinamikës. Eshtë fakt që sistemet i lene pjesët e tyre të bëhen të korruptuar, të çrregulluar dhe të shpërndarë me kalimin e kohës. Të gjitha gjërat, duke jetuar ose jo, lodhen, përkeqësohen dhe kalben. Ata NUK bashkohen spontanisht me kalimin e kohës, në kombinime tepër të padukshme duke krijuar forma të ndryshme jetese, komplekse dhe të bukura! Kështu që teoria e evolucionit është në kundërshtim të drejtpërdrejtë me ligjin e entropisë; Evolucioni supozon se gjërat bëhen më të rregulluara, më të

strukturuara dhe më komplekse me kalimin e kohës, por nga ndryshku në myk deri në kufomat e kalbura, natyra është kudo në kundërshtim me një nocion të tillë. Për më tepër, sipas Parimit Le Chatelier në kimi, jeta nuk mund të ishte formuar në det ashtu siç pretendojnë evolucionistët; meqenëse lidhja peptide e krijuar nga zinxhirët e aminoacideve prodhon molekula uji, nuk është e mundur që një reagim i tillë të ndodhë në një mjedis hidrativ.

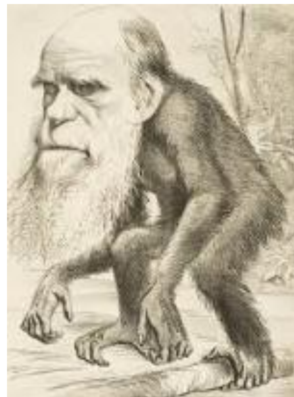

"Lënda organike mund të mbijetojë, të shkëmbejë materiale dhe të marrë energji nga rrethina e saj. Kjo do të thotë që qeliza e parë në tokë u formua me strukturën e saj jashtëzakonisht komplekse ...krej papritur. Çfarë do të mendonit në se do të dilnit në shetitje në pyllin e thellë dhe të shihni në një peme nje veture? A do të mendonit që elementë të ndryshëm në pyll janë mbledhur mbi një milion vjet dhe kanë prodhuar një automjet të tillë? Të gjitha pjesët në makinë janë prej hekuri, bakri dhe gome - përbërësit e papërpunuar të tokës janë sintetizuar rastësisht dhe më pas të mblidhen e të prodhojnë një makinë të tillë? Nuk ka dyshim se dikush do të kuptonte që makina ishte produkt i dizajnit inteligjent - me fjalë të tjera, një fabrikë - dhe të pyes veten se çfarë po bënte në mes të pyllit. Shfaqja e papritur e një strukture komplekse në një formë të plotë, tregon se kjo është puna e një agjenti inteligjent. Sisteme jashtëzakonisht komplekse si qeliza jane pa dyshim te krijuara nga një vullnet dhe mençuri superiore. Me fjalë të tjera, ajo erdhi në ekzistencë si Krijim i Zotit ". -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolucionit" (170-171)

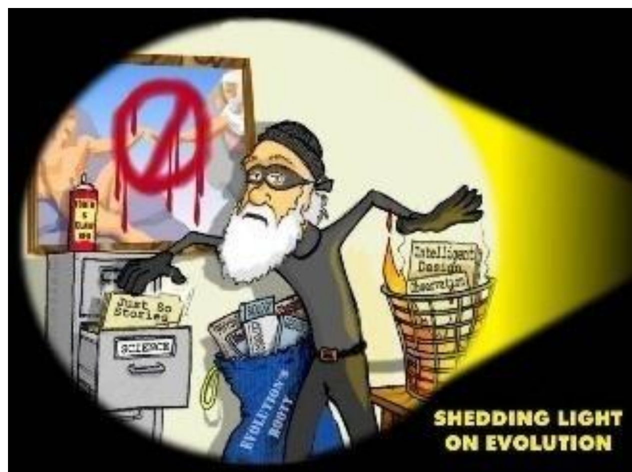
Shumë aspekte të natyrës janë shumë komplekse, të specializuara dhe të përsosura për të lindur spontanisht për shkak të ndryshimeve të verbër me kalimin e kohës. Për shembull, syri me pjesët dhe mekanizmat e tij të ndryshëm mund të funksionojë së bashku me trurin duke prodhuar imazhe më të mprehta, më të qartat 3-D të imagjinueshme. Edhe kamerat më të përparuara dhe ekranet plazmatike të prodhuara ndonjëherë nga njerëzit nuk mund të japin imazhin aq perfekte në detaje dhe qartësi sa vetë sytë tanë. Charles Darwin, filluesi i teorisë së evolucionit vetë pranoi se "mendimi i syrit e bëri atë të ftohtë në të gjithë!" pasi e dinte se çfarë pengese të pakalueshme syri paraqiti për teorinë e tij. Dhe është e njëjta gjë me veshët dhe pajisjet audio. Mijëra studiues, shkencëtarë dhe inxhinierë kanë punuar në fabrika në të gjithë botën duke u përpjekur të prodhojnë një pajisje më të mprehtë, më të qartë audio / video për të luajtur dhe regjistruar, pa iu afruar kurrë aftësive dhe përsosmërisë së veshit dhe syrit..

"Shikoni librin që keni lexuar, ngrini kokën dhe shikoni përreth jush. A keni parë ndonjëherë një imazh kaq të mprehtë dhe të veçantë si ai në ndonjë vend tjetër? Edhe prodhuesi më i zhvilluar i televizionit në botë nuk mund të sigurojë një imazh kaq të mprehtë për ju. Kjo është një imazh tre-dimensionale, me ngjyrë dhe jashtëzakonisht e mprehtë ... Askush nuk do të thoshte se një HI-FI ose një aparat fotografik u krijuan si rezultat i fatit. Pra, si mund të pretendohet se teknologjitë që ekzistojnë në trupin e njeriut, të cilat janë edhe më të mirë se këto, mund të kishin ardhur si rezultat i një zinxhiri të rastësive që quhen evolucion? Eshtë e qartë se syri, veshi dhe të gjitha pjesët e tjera të trupit të njeriut janë produkte të një Krijimi shumë superior. " -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolucionit" (175-178)

Charles Darwin, në "Origjinën e Llojeve", Bibla e vërtetë e ateistëve materialistë, thotë se, " provat e ekzistencës së tyre të mëparshme mund të gjendej vetëm midis mbetjeve fosile ". Vetë Darvini nuk dinte që "forma kalimtare" të tilla ishin zbuluar dhe shpresonte që ato të gjendeshin në të ardhmen. Ai madje pranoi në kapitullin e tij "Vështirësitë në teori" se këto format e ndërmjetme që mungojnë ishin pengesat më të mëdha për teorinë e tij. Ai e quajti atë "kundërshtimi më i dukshëm dhe më i rëndë që mund të nxitet kundër teorisë sime".

“Sipas teorisë së evolucionit, çdo specie e gjallë ka dalë nga një paraardhës. Një specie që më parë ka evoluar në diçka tjetër me kalimin e kohës dhe të gjitha speciet kanë hyrë në këtë mënyrë. Sipas teorisë, ky transformim ka ndodhur gradualisht gjatë miliona viteve. Nëse do të ndodhin këto shndërrime. Për shembull, duhet të ketë disa peshq që kanë fituar disa tipare zvarranikësh përveç tipareve të peshkut që ata kishin tashmë. Ose duhet të ketë pasur disa krijesa zvarranikësh / zogjsh, të cilët kanë fituar disa tipare aviane përveç tipareve të zvarranikëve, që ata tashmë i posedonin. Evolucionistët u referohen këtyre krijesave imagjinare, për të cilat ata besojnë se kanë jetuar në të kaluarën si 'forma kalimtare'. Më e rëndësishmja, mbetjet e këtyre krijesave duhet të jenë të pranishme në të dhënat fosile. Numri i këtyre formave kalimtare duhet të ketë qenë edhe më i madh se sa ato të pranishme dhe duhet të gjenden akoma në të gjithë botën. " -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolution" (61)

Darvini shpresonte se format kalimtare te specieve të kafsheve gradualisht evluan në lloje të ndryshme speciesh, do të ishin zbuluar eventualisht në të ardhmen si fosile.

Megjithatë, edhe sot e kësaj dite, asnjë formë kalimtare nuk është gjetur në asnjë vend në botë. Vëzhgimet e Darvinit në lidhje me seleksionimin natyror dhe përshtatjen ishin sigurisht të sakta. E ashtuquajtura "mikro-evolucion" i tipareve të ndryshme dhe "makro-evolucioni", shndërrimi i supozuar nga një specie në një specie krejtësisht të ndryshme nuk është vërejtur kurrë, dhe asnjë provë e një evolucioni të tillë nuk ekziston askund në të dhënat fosile. Colin Patterson, paleontolog i vjetër për Muzeun Britanik të Historisë Natyrore dhe një evolucionist i flaktë, madje ai pranon se Darvinistët kurrë nuk duhet të kenë vëzhguar asgjë për të evoluuar: "*Askush nuk ka prodhuar kurrë një specie me anë të mekanizmave natyrorë të përzgjedhjes . Askush nuk ka marrë kurrë afër saj dhe shumica e argumenteve aktuale në neo-Darvinizmin ka të bëjë me këtë pyetje.* "

"INTELLIGENT DESIGN IS A MODEST POSITION THEOLOGICALLY AND PHILOSOPHICALLY. IT ATTRIBUTES THE COMPLEXITY AND DIVERSITY OF LIFE TO INTELLIGENCE, BUT DOES NOT IDENTIFY THAT INTELLIGENCE WITH THE GOD OF ANY RELIGIOUS FAITH OR PHILOSOPHICAL SYSTEM."

WILLIAM A. DEMBSKI

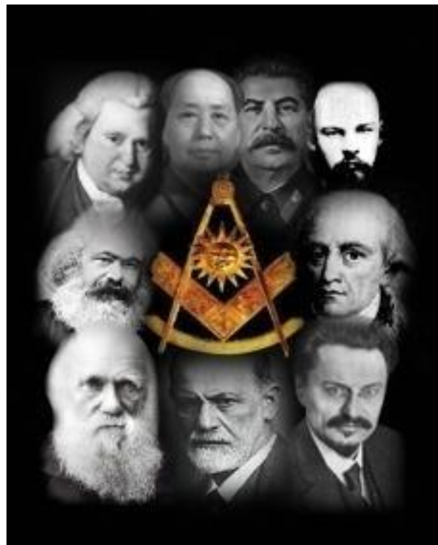
"*Edhe në librat më 'shkencorë' për evolucionin, faza e kalimit nga uji në tokë - një nga pikat e pashpjegueshme të evolucionit - dhënë me kaq thjeshtësi, saqë ato nuk dëshmojnë se janë të besueshme edhe për fëmijët. Sipas evolucionit, jeta filloi në ujë dhe kafshët e para të evoluara në tokë ishin peshq. Sipas tregimit, një ditë speciet e peshkut zhvilluan aftësinë për t'u ngjitur nga uji dhe u zhvendosën në tokë! Teoria vazhdon se peshqit duhet të jetojnë në tokë kishin këmbë në vend të fleteve dhe mushkërive në vend të velzave! Në shumicën e librave për evolucionin, askush nuk shpjegon "pse"-në. Edhe në burimet më shkencore, shkrimtarët papritmas hidhen në përfundime pasi procesi ka funksionuar. Megjithatë, si ndodhi ky transformim? Eshtë e qartë se një peshk nuk mund të mbijetojë për më shumë se një ose dy minuta. Nëse, supozojmë se thatësira u pohua me të vërtetë nga evolucionistët, dhe peshqit, për ndonjë arsye, u tërhoqën drejt tokave, atëherë çfarë do të ndodhte me peshqit, edhe nëse ky proces zgjat për dhjetëra miliona vjet? Përgjigja është e drejtë: Peshku duke lënë ujin do të vdiste në mënyrë të pashmangshme në disa minuta. Edhe nëse ky proces do të zgjaste dhjetë milion vjet, përgjigjja do të ishte akoma e njëjtë; Të gjithë peshqit do të vdisnin një nga një. Askush nuk do të guxonte të thoshte: 'Ndoshta pas 4 milion vitesh disa nga peshqit papritmas fituan mushkëri ndërsa po përpiqeshin të mbijetojnë. Kjo pa dyshim që do të ishte një pohim i palogjikshëm! Megjithatë kjo është pikërisht ajo që evolucionistët pretendojnë.* " -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolucionit" (212)

Teoria e evolucionit supozon se jeta në një farë mënyre lindi dhe evoluoi në det derisa diçka të jetonte atje. Darvinistët pretendojnë se peshqit (krijesa që jetojnë vetëm nën ujë) u shndërruan në amfibë (krijesa të gjalla në tokë dhe ujë) dhe më pas amfibët evoluan në zvarranikë (krijesa që jetojnë vetëm në tokë). Pastaj ata propozojnë se disa zvarranikë evoluan në zogj me krahë ndërsa zvarranikët e tjerë evoluan dhe u bënë gjitarë. Sidoqoftë, ata kurrë nuk mund të ekzistonin realisht. Për shembull, vezët amfibe zhvillohen vetëm në ujë, kështu që evolucioni gradual i disa llojeve është i pamundur. Zvarranikët që dyshohet se evoluojnë në gjitarë janë një shembull tjetër i të menduarit evolucionar dëshiror. Zvarranikët janë me gjak të ftohtë, shumohen me vezë, nuk kane gji per te vegjlit e tyre, kanë një kockë të veshit të mesëm, tre kocka të mandibulës dhe

trupat e mbuluar në luspa, ndërsa gjitarët janë me gjak të ngrohtë, kanë placenta,i ushqejne te vegjelit e tyre me gji, kanë tre të kockat e veshit te mesem-, një mandibulë, dhe e mbuluar me qime ose flokë - dallime shumë të dallueshme për "evolucionin gradual". Zvarranikët që evolojnë krahët janë një tjetër pamundësi e qartë, pasi struktura e zvarranikëve qe banojne ne tokë dhe zogjtë janë shumë të ndryshëm. Engin Korur, një evolucionist turk pranon krahët e problemit që paraqesin teorinë e Darvinit, "*Krahët e zakonshëm dhe syte eshte se ato mund të funksionojnë vetëm duke qene te ndertuar plotesisht. Me fjalë të tjera, një sy gjysëm i zhvilluar nuk mund te shohë; një zog me krahë gjysëm të formuar nuk mund të fluturojë. Si u krijuan këto organe mbeti një nga misteret e natyrës që duhet të ndriçohet* ".

"*Megjithëse është i veshur me maskën e shkencës, teoria e evolucionit nuk është gjë tjetër veçse një mashtrim: një mashtrim që mbrohej vetëm për përfitimin e filozofisë materialiste; një mashtrim i bazuar jo në shkencë por në larje të trurit, propagandë dhe mashtrim. Teoria e evolucionit është një teori që dështon në hapin e parë. Arsyeja është se evolucionistët nuk janë në gjendje të shpjegojnë as formimin e një proteine të vetme. As ligjet e probabilitetit, as ligjet e fizikës dhe pajisjeve kimike asnjë shans për formimin rastësor të jetës. Nuk tingëllon e thjeshtë apo edhe kur mund të ekzistojë një proteinë e vetme e krijuar nga shansi, që miliona proteina të tilla kombinohen për të prodhuar qelizën e një sendi të gjallë; dhe se miliarda qeliza arritën të formojnë dhe më pas u bashkuan rastësisht për të prodhuar gjëra të gjalla; dhe që prej tyre gjeneruan peshq; dhe që ato që kaluan në tokë u shndërruan në zvarranikë, zogj dhe se kështu u formuan të gjithë miliona specie të ndryshme në tokë? Ata kurrë nuk kanë gjetur një formë të vetme kalimtare si një gjysmë-peshku / gjysmë zvarraniku ose gjysmë zvarraniku / gjysmë zogu. As ata nuk kanë qenë në gjendje të dëshmojnë se një proteinë, apo edhe një molekulë e vetme aminoacide që përbën një proteinë, mund të ishte formuar nën ato që ata i quajnë kushte tokësore fillestare; as në laboratorët e tyre të pajisur me hollësi kanë arritur ta bëjnë atë.* " -Harun Yahya, “Mashtrimi i Evolucionit” (214-215)

Teoria e Darvinit është një koncept që ka të bëjë jo vetëm me biologji, kimi, astronomi dhe metafizikë, por në të vërtetë është baza për vështrimin e ri politik. Brenda një kohe shumë të shkurtër, "Darvinizmi Social", dhe siç kanë sugjeruar shumë historianë, Darvinizmi Social u bë baza ideologjike e fashizmit, komunizmit dhe eugjenikës. Idetë e Darvinit për "seleksionimin natyror" dhe "mbijetesën e më të fortit" ishin thelbësore për ideologjitë e çmendura të shekullit të 20-të vrasësësve përfshirë Mao, Stalin, Lenin, Trotsky, Marks dhe Pol Pot. Vetë Charles Darwin ishte një racist i ashpër që e sqaron në librin e tij "Zbritja e Njeriut" se si u civilizuan nga rraca e bardhe rracat inferior: zezakët dhe aborigjenët.

Të dhënat frimasonike thonë se gjyshi i Charles Darvin Erasmus Darwin ishte një filozof, shkencëtar dhe mjek që avancoi idetë mbi evolucionin që në shekullin e 18-të. Para se të vinte në Derby në 1788, Dr. Darvini ishte bërë një Mason në lozhën e famshme Time Immemorial of Cannongate Kilwinning Nr.2 të Skocisë. Ai gjithashtu

mbajti lidhje të ngushta me masonët Jacobin në Francë dhe Illuminatin të Adam Weishaupt. Sir Francis Darwin dhe Reginald Darvini, dy djemtë e tij, u bënë gjithashtu masonë në Tyrian Lodge 253 në Derby. Charles Darwin nuk shfaqet në mjediset e lozhës, por ka shumë të ngjarë që ai, si gjyshi i tij, Bijtë e tij dhe "Bulldog" i tij T.H.Huxley, ishte një Mason. Charles shkruajti se ai dëgjonte idetë e gjyshit të tij për evolucionin dhe ishte ndikuar shumë nga ata. Erasmus ishte i pari që paraqiti nocionin e evolucionit në Angli. Ai njihej si një person "i respektuar", por ai kishte një jetë private shumë të errët dhe të paktën dy fëmijë të paligjshëm. Vetë Charles do të martohej me kushërirën e tij të parë dhe do të vdisnin tre fëmijë për shkak të ndërlikimeve nga flligeshtia.

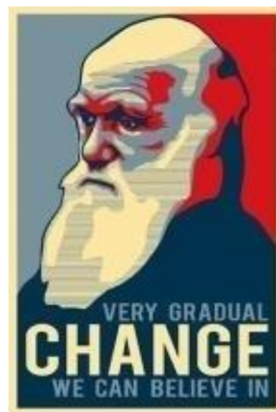
"*Masonët, duke menduar se Darvinizmi mund t'iu shërbente qëllimeve të tyre, luajtën një rol të madh në përhapjen e tij midis masave. Sapo u botua teoria e Darvinit, rreth tij u formuan një grup propagandistësh vullnetarë, më i famshmi prej të cilëve ishte Thomas Huxley i cili u quajt 'bulldogu i Darvinit.' Huxley ', avokimi i zjarrtë i Darvinizmit ishte faktori i vetëm më përgjegjës për pranimin e shpejtë të tij 'solli vëmendjen e botës në teorinë e evolucionit në Debatin në Muzeun e Universitetit të Oksfordit në të cilin ai hyri në 30 qershor 1860 me peshkopin e Oksfordit, Samuel Wilberforce. Përkushtimi i madh i Huxley për përhapjen e idesë së evolucionit, së bashku me lidhjet e tij të vendosjes, nxirret në dritë të mëtejshme sipas faktit në vijim: Huxley ishte një anëtar i Shoqërisë Mbretërore, një nga institucionet shkencore më prestigjioze të Anglisë dhe, si pothuajse të gjithë anëtarët e tjerë të këtij institucioni, ishte një Mason i moshuar. Anëtarët e tjerë të Shoqërisë Mbretërore i dhanë mbështetje të rëndësishme Darvinit ... Me pak fjalë, Darvini nuk po vepronte vetëm; që nga momenti kur u propozua teoria e tij, ai mori mbështetjen që vinte nga klasat shoqërore dhe grupet, bërthama e së cilës ishte e përbërë nga Masonë*t ”. -Harun Yahya, "Teoria e rishikuar e Evolucionit"

"*Një shembull i rëndësishëm që dëshmon faktin se Darvinizmi është një nga mashtrimet më të mëdha të masonizmit ateist është një rezolutë e realizuar në një takim masonik. Këshilli i Lartë i 33-të i Mizraim Frimasonerisë në Paris, zbulon në minutat e tij promovimin e tij të evolucionit si shkencë, ndërsa ata vetë talleshin me teorinë. Procesverbali lexohet si më poshtë: Me objekt –Teoria e evolucionit- ne jemi vazhdimisht me anë të shtypit tonë, duke ngjallur një besim të verbër në këto teori. Intelektualët do të grumbullohen me njohuritë e tyre dhe pa ndonjë verifikim logjik të tyre do të vënë në fuqi të gjitha informacionet e disponueshme nga shkenca, të cilat specialistët tanë të agjenturave kanë grumbulluar me dinakëri së bashku me qëllim të edukimit të mendjes së tyre në drejtimin që duam. Mos supozoni për asnjë moment që këto deklarata janë fjalë boshe: mendoni me kujdes për sukseset që organizuam për Darvinizmin. »Freemasoneria ateiste në Shtetet e Bashkuara ka gjetur zgjidhjen e Mizraimit para shumë kohësh. Revista New Age në numrin e saj të marsit 1922 deklaroi se mbretëria e frimasonerisë ateiste do të vendoset nga evolucioni dhe zhvillimi i vetë njeriut. Siç shihet më lart, imazhi i rremë shkencor i evolucionit është një mashtrim i vendosur në lozhat masonike ateiste të shkallës së 33-të. Masonët ateistë pranojnë hapur se ata do të përdorin shkencëtarët dhe mediat që janë nën të kontrolli i tyre për ta paraqitur këtë mashtrim si shkencor, të cilin edhe ata e konsiderojnë qesharake.* " -Harun Yahya, "Filozofia Themelore e Masonizmit ateist"

Revista Mimar Sinan botuar nga Lodge Great Great Freemasonry Turke ka diskutuar hapur misionin e tyre për të përdorur Darvinizmin për të rrëzuar fenë dhe besimin në Zot. Ne një artikull përmendet, "Sot e vetmja teori e vlefshme shkencore e pranuar nga shumica e vendeve të civilizuara dhe ato të pazhvilluara mbetet të jetë Darvinizmi. Sidoqoftë, as kisha dhe as fetë e tjera nuk janë shembur ende. Legjenda e Adamit dhe Evës ende po mësohet si mësime fetare në librat e shenjtë. " Me fjalë të tjera, duket se një nga qëllimet kryesore të masonëve modernë, përveç bindjes së njerëzve për globin-Tokë dhe Big Bang-un, është të shfuqizojë historinë e krijimit biblik dhe ta zëvendësojë atë me mitin e tyre të pabesë të evolucionit dhe të shansit të verbër. Ashtu si Koperniku kurrë nuk pretendoi të ketë ndonjë provë të re ose të veçantë për teorinë e tij heliocentrike, Darvini kurrë nuk pretendoi të ketë ndonjë provë të verifikueshme shkencore që të vërtetojë teorinë e tij të evolucionit, por këtu jemi 150 vjet më vonë, jo më afër një provë të asnjërës, por me shumicën dërrmuese të deleve të indoktrinuara të bindur se janë burra majmunësh që varen në një top që rrotullohet!

"*Kur i shohim me kujdes mediat perëndimore, shpesh hasim në lajme që trajtojnë teorinë e evolucionit. Organizatat kryesore të mediave dhe revistat e panjohura dhe " të respektuara" sjellin periodikisht këtë temë. Kur shqyrtohet qasja e tyre, të krijohet përshtypja se kjo teori është një fakt absolutisht i provuar duke mos lënë vend për diskutim. Njerëzit e zakonshëm që lexojnë këtë lloj lajmi natyrisht fillojnë të mendojnë se teoria e evolucionit është një fakt si i sigurt si çdo ligj i matematikës. Ata shtypin tituj në shkronja të mëdha: "Sipas revistës Time, është gjetur një fosil i ri që plotëson hendekun në zinxhirin fosil". ose "Natyra tregon që shkencëtarët kanë hedhur dritë mbi çështjet përfundimtare të teorisë evolucionare." Gjetja e "lidhjes së fundit të zhdukur të zinxhirit të evolucionit" nuk do të thotë asgjë sepse nuk ka asnjë gjë të vetme të provuar për evolucionin. Shkurt, të dy mediat dhe qarqet akademike, të cilat janë në dispozicion të qendrave të pushtetit antifetar, mbajnë një pamje krejtësisht evolucioniste dhe ata e imponojnë këtë në shoqëri. Ky imponim është aq i efektshëm sa që me kohën e ka kthyer evolucionin në një ide që nuk duhet të hidhet poshtë. Mohimi i evolucionit shihet se është në kundërshtim me shkencën dhe realitetet themelore.* " -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolucionit" (210)

"*Informacioni që kemi shqyrtuar përgjatë këtij libri na ka treguar se teoria e evolucionit nuk ka asnjë bazë shkencore, dhe se, përkundrazi, se ato që evolucionisti pretendon bien ndesh me faktet shkencore. Me fjalë të tjera, forca që e mban evolucionin gjallë nuk është shkencë. Teoria e evolucionit mbahet nga disa "shkencëtarë', por pas saj ka një tjetër ndikim. Ky ndikim tjetër është filozofia materialiste. Filozofia materialiste është një nga besimet më të vjetra në botë, dhe supozon ekzistencën e materies si parimin e saj themelor. Sipas kësaj pikëpamje, materia ka ekzistuar gjithmonë, dhe gjithçka që ekziston përbëhet nga materia. Kjo e bën të pamundur besimin në një Krijues, sepse nëse materia ka ekzistuar gjithmonë, dhe nëse gjithçka përbëhet nga materia, atëherë nuk mund të ketë një Krijues suprem material që e krijoi atë.* " -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolucionit" (202)

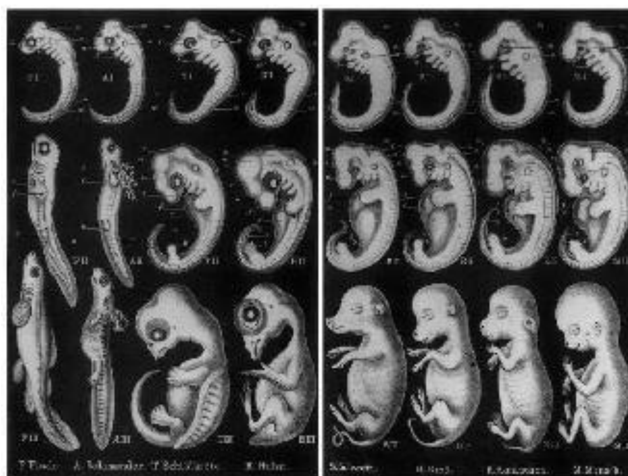
Fakti i çështjes është se evolucioni është, ka qenë gjithmonë një përfundim i pashmangshëm nga njerëzit që kërkojnë ndonjë përgjigje tjetër përveç Zotit. Kur përjashtoni metafizikisht ekzistencën e një vetëdije krijuese inteligjente që qëndron pas krijimit të botës materiale, e vetmja përgjigje që mbetet është një rastësi e fatlume! Gjithçka duhet të jetë rezultat i rastësisë, propabilitetit dhe rrethanës pasi të keni përjashtuar mundësinë e një krijuesi suprem inteligjent. Por, pa marrë parasysh sa me zell mohohet, e vërteta mbetet: ju thjesht nuk jeni ndonjë aksident kozmik, as rezultat i një ngjarje të rastit, shansi apo rastësi, sytë, veshët tuaj, ndjenjat, jeta dhe vetëdija juaj janë të gjitha rezultat i dizajnit më inteligjent! Libri im i mëparshëm Shkenca Shpirtërore është një përgënjeshtrim prej 284 faqesh i shkencës dhe filozofisë materialiste, i cili dëshmon shumë larg çdo dyshimi të arsyeshëm se materializmi ateist është një filozofi e pavlefshme, e pashmangshme, shkatërruese dhe se vetëdija dhe inteligjenca kanë ekzistuar para dhe përtej gjithë hapësirës, kohës dhe materies . Malcolm

Malcolm Muggeridge, një filozof ateist dhe mbështetës i evolucionit për 60 vjet më në fund pranoi para vdekjes së tij se, "Unë vetë jam i bindur që teoria e evolucionit, veçanërisht shkalla në të cilën është aplikuar, do të jetë një nga shakatë më të mëdha në librat e historisë në të ardhmen. Pasardhësit do të habiten se si një hipotezë kaq e pazakontë dhe e dyshimtë mund të pranohej me këtë kredibilitet që ka "

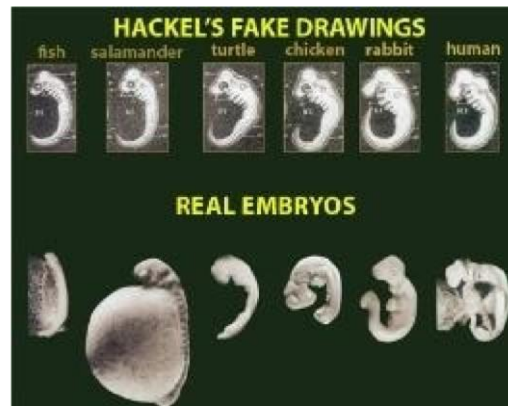
"*Sipas këtyre profesorëve, një numër i substancave të thjeshta kimike së pari u mblodhën dhe formuan një proteinë - e cila nuk është më e mundur se një koleksion shkronjash të shpërndara rastësisht për të formuar një poezi. Pastaj, rastësi të tjera çuan në shfaqjen e proteinave të tjera. Këto pastaj kombinohen edhe rastësisht në mënyrë të organizuar. Jo vetëm proteina, por ADN, ARN, enzima,*
hormonet, dhe organelet qelizore, të gjitha këto janë struktura shumë komplekse brenda qelizës, rastësisht ndodhi që të shfaqen dhe të bashkohen. Si rezultat i këtyre miliardave rastësive, qeliza e parë u krijua ... Nëse vendosni një gur të gdhendur ose një idhull prej druri para këtyre njerëzve dhe u thuani atyre: 'Ja, ky idhull krijoi këtë dhomë dhe gjithçka në të' ata do të thoshin kjo ishte krejtësisht budalla dhe nuk pranuan ta besojnë atë. Megjithatë, përkundër kësaj ata deklarojnë marrëzi që 'The
procesi i pavetëdijshëm i njohur si rast, gradualisht e solli këtë botë dhe të gjitha miliardat e gjallesave të mrekullueshme në të "për të qenë shpjegimi më i madh shkencor. Me pak fjalë, këta njerëz e konsiderojnë shansin si zot dhe pretendojnë se është inteligjent, i vetëdijshëm dhe mjaft i fuqishëm për të krijuar gjëra të gjalla dhe të gjitha ekuilibrat e ndjeshëm në univers. " -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolution" (32)

Njeriu – Majmun kurrë nuk ka egzistuar.

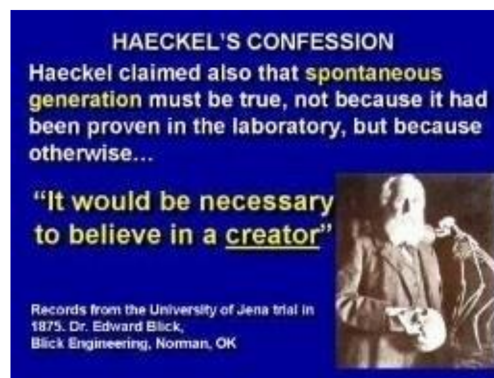

Një nga mashtrimet e para në historinë e Darvinizmit, i njohur si "teori e rikapitullimit" dhe që u shpall si "provë e pamohueshme e evolucionit", ishte një ide e propozuar dhe e përhapur nga një Profesor eugjenist racist, i quajtur Ernst Haeckel në fund të shekullit të 19-të. Një bashkëkohës dhe mik i Charles Darvin dhe Thomas "Bulldog" Huxley, Haeckel shtroi se embrionet njerëzore (dhe kafshët e tjera) përjetojnë një formë në miniaturë të të gjithë impulsit evolucionar gjatë zhvillimit të tyre në bark, duke shfaqur karakteristikat e para të peshkut, pastaj zvarranikët, dhe së fundmi gjitarët ose njerëzit. Ajo është eliminuar prej kohësh nga literatura shkencore, por shumë njerëz dhe burime të njohura ende citojnë pa e ditur dhe besojnë në punën mashtruese të Haeckel. Disa revista dhe tekste shkollore të njohura, kohët e fundit të viteve 1990, mbi një shekull

pasi u ekspozuan, ende botuan fotografitë e rrëmbyera të Haeckel dhe teorinë e rikapitullimit si fakt shkencor!

“Që atëherë është vërtetuar se kjo teori është plotësisht fals. Tashmë dihet se the gushat ’që gjoja shfaqen në fazat e hershme të embrionit njerëzor janë në të vërtetë fazat fillestare të kanalit të veshit të mesëm, paratiroidit dhe timusit. Pjesa e embrionit që u krahasua me “cipën e verdhë veze” rezulton të jetë një qese që prodhon gjak për foshnjën. Pjesa që ishte identifikuar si "bisht" nga Haeckel dhe ndjekësit e tij është në të vërtetë shtylla kurrizore, e cila i ngjan një bishti vetëm sepse merr formë para se të bëjnë këmbët. Një aspekt tjetër interesant i ‘rikapitullimit’ ishte vetë Ernst Haeckel, një fallsifikator që falsifikoi vizatimet e tij për të mbështetur teorinë që ai përpunoi. Falsifikimet e Haeckel u pohuan për të treguar se peshqit dhe embrionet njerëzore ngjasonin me njëri-tjetrin. Kur u tërhoq, e vetmja mbrojtje që ofroi ishte që evolucionistët e tjerë kishin kryer vepra të ngjashme! " -Harun Yahya, “Mashtrimi i Evolucionit” (199-200)

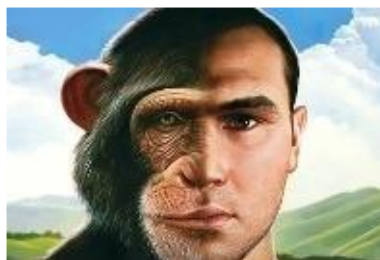

Haeckel u akuzua për mashtrim nga pesë profesorë dhe u dënua nga një gjykatë universitare në Jena ku ai pranoi se disa nga vizatimet e tij ishin falsifikime, se ai thjesht

ishte duke mbushur lidhjet që mungonin kur provat ishin të holla, dhe se qindra bashkëkohës të tij ishin fajtorë për të njëjtën akuzë! Gjatë gjyqit ai tha; "Pas këtij rrëfimi kompromentues të falsifikimit, unë duhet të jem i detyruar ta konsideroj veten të dënuar dhe asgjësuar nëse nuk do të kisha ngushëllimin për të parë krah për krah me mua në bankën e të burgosurve qindra fajtorë të tjerë, midis tyre shumë nga vëzhguesit më të besuar dhe shumica biologë me famë. Pjesa më e madhe e të gjithë diagrameve në librat shkollorë, traktatet dhe revistat më të mira biologjike do të pësonin në të njëjtën shkallë ngarkesën e falsifikimit, sepse të gjithë ata janë të pasaktë, dhe janë pak a shumë të doktoruar, skematizuar dhe ndërtuar ".

Çfarë pranimi! Jo vetëm që Haeckel rrëfeu falsifikimet e veta, por ai pranoi se kishte qindra mashtrues të tjerë shkencorë në mënyrë të ngjashme doktoraturat e të cilëve gjenden në librat më të mirë biologjikë, traktatet dhe revistat (disa prej të cilave do të shqyrtohen në këtë kapitull). Siç rezulton, Haeckel thjesht kishte kopjuar dhe shtypur të njëjtat fotografi të embrionit njerëzor disa herë mbi pretendimet të cilat ishin embrione të ndryshme të kafshëve me paralele të sakta, kur në të vërtetë paralelet nuk ekzistojnë, dhe fotografitë ishin kopje që ai i bëri me vetëdije dhe me qëllim për t'iu përshtatur idesë së tij të rikapitullimit."*Për të mbështetur teorinë e tij, Haeckel, njohuria e të cilit mbi embrioninologjinë u shkatërrua, fali disa nga provat e tij. Ai jo vetëm që ndryshoi ilustrimet e tij të embrioneve, por gjithashtu shtypi të njëjtën pllakë të një embrioni tre herë, dhe etiketoi një njeri, të dytin një qen dhe të tretin një lepur 'për të treguar ngjashmërinë e tyre.'* "- -Malcolm Bowden," Ape- Burra: Fakt apo Falsitet? "

"*Ky është një nga rastet më të këqija të mashtrimit shkencor. Eshtë tronditëse të gjesh se dikush që mendonte se ishte një shkencëtar i madh ishte qëllimisht mashtrues. Më zemëron... Ajo që bëri Haeckel ishte të merrte një embrion njerëzor dhe ta kopjonte, duke pretenduar se salamanderi dhe derri dhe të gjithë të tjerët dukeshin njësoj në të njëjtën fazë të zhvillimit. Ata nuk ... Këto janë false.* " -Dr. Michael Richardson, The Times London, 11 gusht 1997

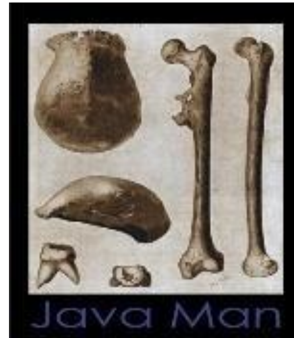
Për 150 vitet e kaluara, shkencëtarët evolucionistë kanë punuar me zell për të përhapur në publik idene se njerëzit modern e kanë prejardhjen nga majmunët e lashtë. Hapi i fundit dhe më i vështiri teorik për teorinë e evolucionit është ky kalim i supozuar miliona-vjeçar nga majmuni në njeri. Pamundësia e plotë e aftësive "evoluese" si bipedaliteti, kolonat e ngritura kurrizore dhe aftësitë gjuhësore komplekse është debatuar që nga parimi i teorisë, por pengesa të tilla nuk do ti ndalojnë kurrë evolucionistët e ngordhur të fusin (ose shpikin) një specie kalimtare e besueshme nga njeri majmun.

E para nga këto "zbulime" të përshtatshme evolucionare ishte "Njeriu Neandertalit" i gjetur në Luginën Neander të Gjermanisë në 1856, pikërisht në kohën e botimit të “Origjinës së Specieve” të Darvinit. Deri më sot, vizatimet e rikonstruktuara të burrave me flokë "Neanderthal" me fytyrë majmuni përshkruhen në revista shkollore dhe tekste shkollore dhe pretendohet të jenë një lidhje evolucionare që mungon. Fakti është, sidoqoftë, se të gjitha të ashtuquajturat mbetje Neandertale nuk janë treguar kurrë më ndryshe nga njerëzit modernë sesa një aziatik nga një Kaukazian, ose nga një Inuit nga një Aborigjen. Gjithashtu madhësia e kafkës tregon se truri i saj ishte në të vërtetë 13% më i madh se truri mesatar i njeriut modern, duke e bërë të pamundur të jetë një ndërmjetës midis njeriut dhe majmunit. Edhe revista Time në 1971 shpalli se primitiviteti i Neanderthal ishte i pajustifikuar, se ai mund të shëtiste në rrugë sot pa u dalluar aspak. Një shkrimtar madje duke komentuar për historianët e së ardhmes thotë se mund të "na deklarojnë të gjithë të çmendur përse nuk e kemi hedhur poshtë këtë gabim të pabesueshëm me vendosmëri adekuate. "

Një nga përkrahësit kryesorë që shtyn “Njeriun e Neandertalit” si një specie autentike në ditët e sotme është Reiner Protsch, një profesor gjerman që datoi fosilet në moshën 36,000 vjeç duke i lejuar ata të përshtaten në mënyrë të përsosur në afatin kohor të evolucionistit. Sidoqoftë, në 2005, Protsch u detyrua të tërhiqej me turp nga një panel i krerëve të Universitetit të Frankfurtit i cili përcaktoi se ai kishte "fabrikuar të dhëna dhe plagjiatuar punën e kolegëve të tij gjatë 30 viteve të fundit". Dikur i njohur "ekspert I metodës me karbon" eksperti "aktualisht është tërhequr plotësisht nga komuniteti shkencor. Që atëherë është përcaktuar që të gjitha mbetjet skeletore të Neanderthalit nuk janë më shumë se disa mijëra vjet të vjetra, disa vetëm disa qindra! Ata gjithashtu kanë gjetur ADN njerëzore moderne në kocka, që aftësia e tyre e trurit ishte 13% më e madhe se mesatarja moderne, lartësia e tyre 5'9 "e krahasueshme me mesataren tonë, dhe ata kishin mjete të përparuara, varrosnin të vdekurit e tyre dhe shijonin artin! Profesori i Universitetit të Berlinit Rudolf Virchow, profesori i mëparshëm i Ernst Haeckel dhe "babai i patologjisë moderne" në vitin 1872 konkluduan se mbetjet origjinale të "Neanderthal" ishin thjesht ato të një homo sapiens fatkeq që kishte vuajtur nga rakiti në fëmijëri, artrit në të rritur dhe ishte viktimë e disa goditjeve të dëmshme në kokë. Erik Trinkaus, një paleoanthropolog nga Universiteti i New Mexico përfundoi provimin e tij duke thënë, "Krahasimet e hollësishme të mbetjeve skeletore Neandertal me ato të njerëzve modern kanë treguar se nuk ka asgjë në anatominë Neanderthal që tregon përfundimisht aftësitë lokomotore, manipuluese, intelektuale ose gjuhësore inferiorë ndaj atyre të njerëzve modernë. "

Më 1891-92, u zbulua në Java, Indonezi, zbulimi i radhës i njeriut-majmun nga Eugene Dubois, i cili "rastësisht" u bë student dhe praktikant i mashtruesit evolucionist Ernst Haeckel! Dubois gjeti një kafkë, një kockë këmbësh, një fragment nofullash dhe tre dhëmbë, nga të cilët u rindërtua majmuni-si "njeriu I Javës". Brenda 10 viteve të zbulimit të tij, Njeriu Java ishte subjekti kryesor i mbi 80 librave dhe artikujve të evolucionit. Atij iu dha "emri shkencor" i "Anthropopithecus erektus", dhe më vonë u ndryshua në "Pithecanthropus erektus" dhe më në fund "Homo erektus" padyshim për arsye super zyrtare pseudo-shkencore.

"*Njeriu Java u zbulua nga një holandez. Jam turpëruar pak nga kjo sepse unë jam një holandez vetë. Emri i tij ishte Eugene Dubois. Kockat u gjetën në 1891-92 në ishullin Indonezisë Java në Azinë Juglindore përgjatë brigjeve të lumit Solo. Dhe kishte një shumëllojshmëri interesante. Ai gjeti një kockë këmbësh, një kafkë, një fragment nofullash dhe tre dhëmbë. Dhe kjo është ajo që ai e quajti njeriun Java. Është mjaft interesante që disa nga dhëmbët ishin të moshuar dhe disa të rinj. Kockat i përkisnin majmunit, femrës dhe mashkullit. Ishte një konglomerat interesant dhe arsyeja që njerëzit nuk u kujdesën për këtë është sepse gjetja e Dubois u mbajt nga studiuesit për rreth 30 vjet. Ai gjithashtu tërhoqi zbulimin e mbetjeve moderne njerëzore, të cilat u gjetën në të njëjtën shtresë si njeriu Java. Sigurisht, kjo do të shkatërronte pretendimet e tij se njeriu Java ishte paraardhësi i njerëzve të sotëm. Më në fund, u bë presion i mjaftueshëm ndaj tij që eshtrat e vërtetë u lejuan të ekzaminohen dhe mospërputhjet u gjetën. Dhe përfundimisht, Amerika e ndriçuar si dhe bota zbuluan se ky ishte një mashtrim. Fatkeqësisht mashtrimet vdesin me shumë vështirësi [Kohët e fundit] Revista Time shkroi një histori me titull "Si u bë Njeriu - Njeri" dhe filluan duke tallur*

të krishterët dhe kreacionistët, pastaj vazhduan të paraqesin njeriun Java sikur të ishte fakt. " -Hank Hanegraaff,

“Dhëmbët e Njeriut Java rezultuan të ishin të moshave të ndryshme, dhe kockat të ishin përzjerje të kockave të majmunit dhe njeriut, ndërsa kafka të ishte e gibonit! Rudolph Virchow, profesori i vetë Haeckel dhe eksperti kryesor i patologjisë i kohës së tij deklaroi, "Sipas mendimit tim kjo krijesë ishte një kafshë, një gibbon gjigant, në fakt. Dhe kocka e kofshës nuk ka asnjë lidhje më të vogël me kafkën ”. Ai dhe shumë të tjerë kanë konstatuar se kocka e kofshës është mjaft qartë njerëzore ndërsa kafka dhe dhëmbët i përkisnin një primati.

The San Diego Union-Tribune

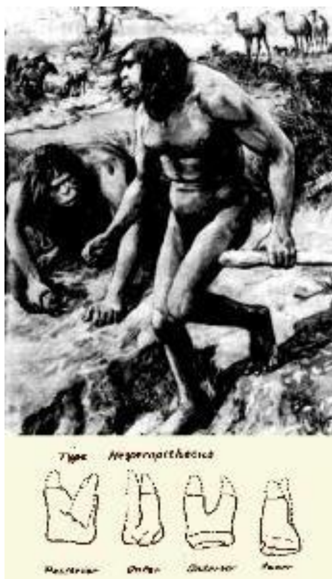
PILTDOWN MAN WAS A HOAX

Piltdown Man Named Hoax, Jolts Science

SECURITY ...ES CLAMPED ...N KIDNAP PAIR

Më 1912 një mjek dhe paleoantropolog i quajtur Charles Dawson pretendoi të ketë gjetur një fragment nofullash dhe kafke craniale të një forme kalimtare majmuni në një gropë në Piltdown, Angli. Pretendohej se ishte 500,000 vjeçare dhe u shfaq si provë absolute e evolucionit njerëzor në muzetë në të gjithë botën. Për 40 vitet e ardhshme, shumë artikuj "shkencorë", rindërtime artistësh dhe mbi 500 teza doktorature u shkruajtën për "Njeriu i Piltdown". Kundërshtimet dhe kritikat u ngritën menjëherë nga bashkëkohësit si Arthur Keith por arriti të zbutet nga Dawson deri në vitin 1953 kur testet provuan përfundimisht se kafka e Piltdown ishte në të vërtetë njerëzore dhe vetëm disa qindra vjet e vjetër, ndërsa nofulla e poshtme e zgjatur ishte nga një orangutan i vdekur kohët e fundit! Hetuesit zbuluan se Dawson kishte veshur artificialisht nofullën orangutane dhe se "mjetet primitive" të zbuluara krahas fosileve ishin imitime që Dawson ishte mprehur me pajisje çeliku! Dawson gjithashtu mbushi sipërfaqet e përtypëse të dhëmbëve të ngjasojnë më shumë me ato të njeriut, dhe të zverdhura me dikromat potasi për t'u dhënë atyre një pamje të vjetëruar. Njollat u zhdukën shpejt kur zhyten në acid megjithatë. Wilfred Le Gros Clark, një anëtar i ekipit të Joseph Weiner i cili zbuloi falsifikimin, deklaroi se, "dëshmitë e gërryerjes artificiale menjëherë ranë në sy. Në të vërtetë kaq të dukshme, ata dukej sikur të pyetesnin, si ishte e mundur të kishin shpëtuar më pare? " Brenda disa ditësh, njeriu nga Piltdown u largua nga Muzeu Britanik, ku ishte shfaqur për katër dekada.

Meqenëse u vërtetua përfundimisht një mashtrim në 1953, shumë prej "gjetjeve" paleontologjike të tjera të Dawson gjithashtu janë vërtetuar se ishin të rreme ose të mbjella. Në 2003, Dr. Miles Russell nga Universiteti Bournemouth publikoi rezultatet e një hetimi mbi koleksionin antikuarian të Dawson, duke konkluduar se të paktën 38 ekzemplarë ishin falsifikime të qarta, duke përmendur se "e gjithë karriera akademike e Dawson duket se është ndërtuar mbi mashtrime, falsifikime e përfitime akademike e ndërkombëtare.

Përpjekja tjetër mashtruese për të krijuar dhe përhapur një formë kalimtare të supozuar të majmunit u krye në 1922 nga Henry Fairfield Osborn. Bashkëkohësi i Shoqatës Amerikane të Eugjenikës, Presidenti i Fondit Pioneer Supremacist të Bardhë dhe drejtori i Muzeut Amerikan të Historisë Natyrore, Osborn deklaroi se atij i ishte dërguar një dhëmb anomal, i gjetur në Snake Brook, Nebraska, i cili kishte karakteristika si të majmunit ashtu edhe të njeriut! Ai përcaktoi se ajo vinte nga periudha e Pliocenit të historisë antike, nga speciet kalimtare dhe etiketoi me dashuri pronarin e dhëmbit "Pithecanthropus erektus" – "Njeriu I Nebraskas".

"Njeriut Nebraska iu dha menjëherë një" emër shkencor ", Hesperopithecus haroldcooki. Shumë autoritete i dhanë mbështetjen Osbornit. Bazuar në këtë dhëmb të vetëm, u tërhoqën rindërtimet e kokës dhe trupit të njeriut Nebraska. Për më tepër, një burrë nga Nebraska madje ishte fotografuar së bashku me gruan dhe fëmijët e tij, si një familje e tërë në një mjedis natyror. " -Harun Yahya*, "Mashtrimi i Evolucionit" (95)*

Pasi "Njeriu i Nebraskës" bëri raundet e mediave të botimeve popullore dhe publiku i besueshëm u propagandua mjaftueshëm, historia u zhduk deri në vitin 1928 kur William Bryan dhe William Gregory kishin mundësinë të shqyrtonin në mënyrë të pavarur dhëmbin. Hetimet e tyre të dy gjetën përfundimisht se dhëmbi nuk i përkiste

një burri apo majmuni, por në të vërtetë ishte nga një specie e zhdukur e Derri të egër amerikan i quajtur Presthennops! Pasi William Gregory botoi artikullin e tij, "Hesperopithecus: Me sa duket nuk është as Majmun as Njeri", në revistën Science të gjitha vizatimet dhe modelet e "Njeriut Nebraska" dhe "familjes" së tij u hoqën shpejt nga botimet evolucioniste.

Vetë Henry Osborn u detyrua të pranojë që Nebraska Man,"Hesperopithecus haroldcooki", shembulli i supozuar i "Pliocene Pithecanthropus erectus" dhe e gjithë familja e tij imagjinare ishin trillime krejtësisht fiktive. Ai kurrë nuk e pranoi mashtrimin e qëllimshëm (dhe pse do ta bënte?), por si një evolucionist i egër, eugjenist dhe supremacist i bardhë, një nivel paragjykimi konfirmimi ishte i mundshëm, Osborn ishte madje një racist aq sadist sa ai u citua gjatë një debati kombëtar duke thënë në mënyrë të çrregullt armiqësinë për testet e ushtrisë së WWI që; *"Unë besoj se ato teste ia vlen të kushtonin lufta, madje edhe në jetën e njeriut ... Ne kemi mësuar një herë e përgjithmonë se Negrot nuk janë si ne."*

"*Pasi Darvini e avancoi kërkesën me librin e tij" Zbritja e njeriut "se njeriu evoluoi nga qeniet e gjalla të ngjashme me majmunin, ai filloi të kërkojë fosile për të mbështetur këtë pretendim. Sidoqoftë, disa evolucionistë besuan se krijesat "gjysmë majmuni" e "gjysëm njeriu" duhej të gjendeshin jo vetëm në të dhënat fosile, por edhe të gjalla në pjesë të ndryshme të botës. Në fillim të shekullit të 20-të, këto kërkime për "lidhje të gjalla kalimtare" çuan në incidente fatkeqe, një nga më të egrat e të cilave është historia e një Pigmy me emrin Ota Benga. Ota Benga u kap në vitin 1904 nga një studiues evolucionist në Kongo. Në gjuhën e tij, emri i tij do të thoshte "mik". Ai kishte një grua dhe dy fëmijë. I lidhur me zinxhir dhe i rrethuar si një kafshë, ai u dërgua në Sh.B.A., ku shkencëtarët evolucionistë e shfaqën atë para publikut në Panairin Botëror të St. Louis së bashku me speciet e tjera të majmunit dhe e prezantuan atë si "lidhjen më të afërt kalimtare për njeriun". Dy vjet më vonë ata e çuan në kopshtin zoologjik të Bronxit në New York dhe atje ata e ekspozuan nën emërtimin e "etërit e njeriut të lashtë" së bashku me disa shimpanze, një gorillë të quajtur Dinah dhe një orangutan të quajtur Dohung. Dr William Hornaday, drejtori evolucionist i kopshtit zoologjik mbajti fjalime të gjata se sa krenar ishte që kishte këtë formë të jashtëzakonshme*

'kalimtare në kopshtin zoologjik të tij dhe e trajtoi të fejuarin Ota Benga sikur të ishte një kafshë e zakonshme.

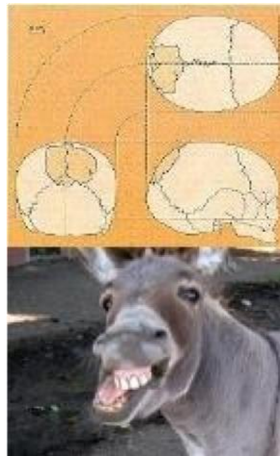
Në pamundësi për të duruar trajtimin ndaj të cilit iu nënshtrua, Ota Benga përfundimisht bëri vetëvrasje. Njeriu I Piltdown, Nebraskës, Ota Benga ... Këto skandale dëshmojnë se shkencëtarët evolucionistë nuk hezitojnë të përdorin ndonjë lloj metodë joshkencore për të provuar teoritë e tyre. " -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolucionit" (96-97)

Në 1927, Davidson Black deklaroi se kishte zbuluar pesë kafka të thërrmuara dhe disa dhëmbë pranë Pekinit, që i përkisnin një specieje të lashtë me majmunë, e njohur tani si "Njeriu Peking". Diku midis viteve 1941-1945, të gjitha eshtrat origjinale ishin "humbur" në mënyrë misterioze, megjithatë, duke lënë vetëm disa copa cranium të mbetura për t'u ekzaminuar! Në të njëjtin vend ku u gjet kjo "hallkë e humbur" e supozuar, u gjetën edhe mbetjet e 10 skeleteve plotësisht njerëzorë mbi gur gëlqeror aty pranë, që kishin ndezur zjarre dhe lanë pas vegla të ndryshme. Shumë shkencëtarë tani besojnë se mjetet u përdorën tek Njeriu Peking dhe jo nga ata. Pjesa e pasme e kafkave u futën brenda dhe në atë pjesë të botës, truri e majmunëve eshte një ushqim delikat, kështu që ka të ngjarë që Njeriu Peking të ishte në të vërtetë majmuni Peking, dhe ata ishin vakti i njeriut, jo stërgjyshi i lashtë i njeriut.

Në 1974 Donald Johansson zbuloi "Lucy" një tre-këmbë të gjatë gjoja "Australopithicine" tre million vjeçar në Etiopi. Publikuar gjerësisht si paraardhësi më i vjetër i drejtpërdrejtë i njeriut, Lucy bëri raundet e zakonshme të revistave të gazetave shkencore dhe librave shkollorë. Don Johansson me modesti pretendoi se Lucy ishte "gjetja më e rëndësishme e bërë nga kushdo në historinë e tërë racës njerëzore", dhe mediat i e shpallën atë një hero. Ai u promovua nga asistent profesor për të marrë Institutin e tij për Biologji Njerëzore në Berkley. Gjatë gjithë kësaj kohe ai kurrë nuk i lejoi shkencëtarët të ekzaminojnë eshtrat e Lucy deri në 1982, tetë vjet më vonë. Që nga ajo kohë, dhe sa më shumë skelete "Australopithecine" janë gjetur dhe ekzaminuar, megjithatë, shumë evolucionistë kryesorë pajtohen që Lucy është thjesht një lloj majmuni, i zhdukur, i ngjashëm me shimpanzetë moderne të pirgit dhe asgje me shume. Ata mund të kenë ecur pak më të drejtë se shumica e majmunëve, por nuk ishin bipedalë ose të drejtë, nuk mund të flisnin, kaluan kohën më të madhe në pemë dhe ecnin në të katër anët.
Lord Solly Zuckerman dhe Profesor Charles Oxnard bënë 15 vjet kërkime mbi australopitecines së bashku me një ekip prej pesë specialistësh që dolën në përfundimin se të gjitha ekzemplarët e ndryshëm të Australopithecusit që ata ekzaminuan ishin vetëm një gjini e zakonshme majmuni dhe përfundimisht jo bipedale. Revista Franceze Science and Life e bëri përmbledhjen në maj 1999 "Mirupafshim Lucy" duke shkruar se si "Lucy" fosili më i famshëm i Australopithecus nuk ishte rrënja e racës njerëzore dhe duhet të hiqet nga pema jonë e supozuar e familjes. Sidoqoftë, edhe tani në vitin 2014 një film me emrin "Lucy" sapo është publikuar mashtrimi nga Masonët e "Universal Pictures" ku i gruaja Lucy ende është trajtuar si një fakt shkencor në të gjithë filmin.

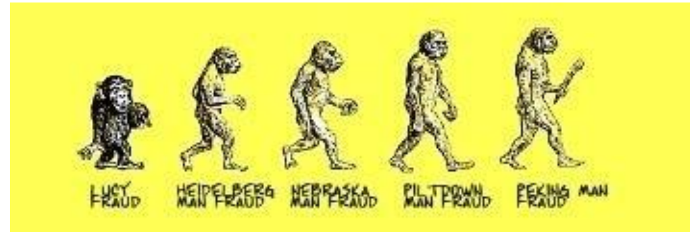

Në vitin 1982 një fragment kafke e gjetur në qytetin spanjoll të Orce u përshëndet si mbetja më e vjetër e fosilizuar e gjetur ndonjëherë në Eurasia! "Orce njeri" ishte gjoja e një majmuni 17 vjeç, i cili jetonte midis 900,000 - 1.600,000 vjet më parë, dhe ishte paraqitur para botës me vizatimet e zakonshme të rindërtuara që tregojnë një të ri, me flokë të rinj me majmun. Në vitin 1983, megjithatë, një ekip shkencëtarësh nga Franca arriti në përfundimin se fragmenti i kafkës ishte në të vërtetë nga një gomar i vjetër

katër muajsh! Kishte planifikuar një simpozium shkencor tre-ditor kështu që ekspertët mund të ekzaminojnë dhe diskutojnë kockat, por menjëherë u anuluan pas hetimit francez; Zyrtarët spanjollë të vënë në siklet u dërguan 500 letra të pranishmëve të mundshëm duke kërkuar falje. Pas provave më përfundimtare The Daily Telegraph më 14 maj 1984 mbante titullin "Ass Taken for Man".

Më vonë në vitin 1984, Kemoya Kimeu në një ekip të udhëhequr nga paleoanthropologu Richard Leakey, zbuloi "Turkana Boy" në Nariokotome afër Liqenit të Turkana, Kenia. Turkana Boy u shpall si një djalë para adoleshencës nga 1.5-1.6 milion vjet më parë dhe tani vlerësohet si skeleti më i plotë i hershëm i njeriut i gjetur ndonjëherë. Ashtu si Njeriu Neanderthal, Turkana Boy ose "Narikotome Homo erektus", nuk është ndryshe nga njeriu modern. Paleoantropologu Amerikan Alan Walker tha: "Unë dyshoj se një patolog mesatar mund të tregojë ndryshimin midis skeletit fosil dhe atij të një njeriu modern." Ai shkroi se qeshi duke parë sepse "dukej aq shumë si një Neanderthal". Turkana Boy ishte bipedal, me krahë dhe këmbë me përmasa njerëzore, me strukturë skeletore të drejtë, e krahasueshme në lartësi, madhësi kraniale me shkallen e zhvillimit të njerëzve modernë. Edhe udhëheqësi i ekipit zbulues Richard Leakey deklaroi se ndryshimi midis këtij ekzemplari të "Homo erektus" dhe njeriut modern është në variante raciale më të theksuara se racat e thjeshta: “*Forma e kafkës, shkalla e zgjatjes së fytyrës, qëndrueshmëria e faqeve dhe kështu me radhë... Këto dallime ndoshta nuk janë më të theksuara sesa shohim sot midis racave të veçanta gjeografike të njerëzve moderne. Një variacion i tillë biologjik lind kur popullsitë gjeografikisht janë të ndara nga njëra-tjetra për kohëzgjatje të konsiderueshme kohore.* "

Pra, kur shihen për ato që janë në të vërtetë, të gjitha zbulimet dhe rindërtimet e supozuara të njerëzve nga majmunët nuk janë asgjë tjetër përveç mashtrimeve dhe fantazive. Njeriu I Neanderthalit ishte thjesht një njeri i zakonshëm, Njeriu Java dhe Njeriu I Piltdown ishin të përbërë nga kocka njerëzore dhe majmuni, Njeriu Nebraska ishte në të vërtetë një derr, Njeriu I Pekinit ishte në të vërtetë një vakt njeriu, Lucy ishte thjesht një majmun, Orce Man ishte një gomar, dhe Djali I Turkanës ishte thjesht djalë!

"Rindërtimi mund të shpjegohet si vizatim i një fotografie ose ndërtimi i një modeli të një sendi të gjallë bazuar në një kockë të vetme - nganjëherë vetëm një fragment - që është zbuluar. 'Njerëzit majmunët' që shohim në gazeta, revista ose filma janë të gjitha rikonstruksione. Fosilet që pretendohet se janë provë për skenarin e evolucionit njerëzor janë në fakt produkte mashtrimi. Për më shumë se 150 vjet, nuk është gjetur as një fosil i vetëm për të provuar evolucionin. Në fakt, rindërtimet (vizatimet ose modelet) e mbetjeve fosile të bëra nga evolucionistët janë përgatitur në mënyrë spekulative pikërisht për të vërtetuar tezën evolucionare. David R. Pilbeam, një antropolog nga Harvard, e thekson këtë fakt kur thotë: '*Të paktën në paleoantropologji, të dhënat janë akoma aq të rralla sa teoria ndikon shumë në interpretime. Teoritë, në të kaluarën, kanë pasqyruar qartë ideologjitë tona aktuale në vend të të dhënave aktuale. Këto rikonstruksione i shërbejnë më së miri qëllimit të evolucionistëve, që është për të bindur njerëzit se këto krijesa të rindërtuara ekzistonin vërtet në të kaluarën.*

. " -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolution" (90)

Të gjitha modelet, vizatimet, karikaturat, manekinat dhe filmat e realizuar që përfshijnë "burra të ndryshëm" janë fiction dhe trillim i plotë sepse askush nuk mund të përcaktojë me saktësi pamjen e jashtme të një kafshe bazuar vetëm në strukturën e eshtrave. Indet

e buta, të cilat zhduken shpejt pas vdekjes dhe janë përgjegjës për pamjen e syve, veshëve, hundës, buzëve, flokëve, vetullave, lëkurës etj., Varet plotësisht nga imagjinata e personit që i rindërton ato. Earnasi A.

Hooten i Universitetit të Harvardit deklaroi, "*Të përpiqesh të rivendosësh pjesët e buta është një ndërmarrje edhe më e rrezikshme. Buzët, sytë, veshët dhe maja e hundës nuk lënë të dhëna mbi pjesët themelore të kockave. Ju mund të bëni me një model të barabartë objektesh në një kafkë Neandertaloid tiparet e një shimpanze ose linjat e një filozof. Këto restaurime të supozuara të llojeve antike të njeriut kanë shumë pak nëse ka ndonjë vlerë shkencore dhe ka të ngjarë të mashtrojë vetëm publikun... Pra, mos e vini besim tuaj në rikonstruksione* "...

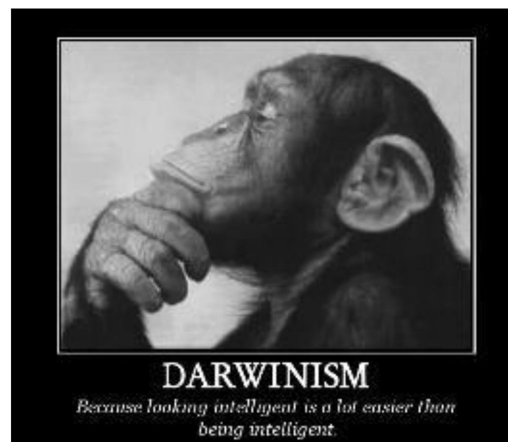

"*Nuk ka asnjë provë fosile konkrete për të mbështetur imazhin" njeriu - majmun ", i cili shpallet pandërprerë nga media dhe qarqet akademike evolucioniste. Me furça në duar, evolucionistët prodhojnë krijesa imagjinare, megjithatë, fakti që këto vizatime nuk korrespondojnë me asnjë fosile që përputhen përbën një problem serioz për ta. Një nga metodat interesante që ata përdorin për të kapërcyer këtë problem është "prodhimi" i fosileve që nuk mund të gjejnë. Njeriu Piltdown, i cili mund të jetë skandali më i madh në historinë e shkencës, është një shembull tipik i kësaj metode.* " - Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolution" (93)

Teoria e tanishme evolucioniste majmuni-njeri shkon nga "Australophithecus", - "Homo habilis", "Homo erektus" - "Homo sapiens". Australopithecus, që do të thotë "Majmun Jugor", është vërtetuar se nuk është asgjë tjetër përveçse një majmuni i zhdukur i cili ngjason shumë me shumë shimpanze moderne në lartësi, krah dhe gjatësi të këmbëve, formën e kafkës, dhëmbët, strukturën mandibulare dhe shumë detaje të tjera. Homo habilis, një klasifikim hipotetik i krijuar në vitet 1960 nga udhëheqësi i ekipit të Turkana Boy, Richard Leakey ishte ajo që evolucionistët vlerësuan se duhej të ekzistonin midis Australofitekus dhe Homo erektus, sepse kërcimi ishte shumë drastik. Duhej të ekzistonte një specie e majmuni me një kapacitet më të madh truri që mund të shëtiste drejt dhe të përdorë mjete.

Te rendesishme për karrierën e tij, fosilet e zbuluara në fund të viteve 1980 u konsideruan Homo habilis, dhe Leakey u konsiderua një gjeni shkencor! Kjo do të ndodhte derisa bashkëkohësit e tij Bernard Wood dhe C. Loring Brace përcaktuan se krahët Homo habilis ishin shumë të gjata, këmbët ishin shumë të shkurtra dhe struktura skeletore tepër apelike për të qenë asgjë tjetër përveç një majmun. Gishtat e këmbëve ishin ato të ngjitësve në pemë, dhe nofullat dhe kapacitetet e tyre kapitale ishin të krahasueshme me majmunët modernë. Antropologu amerikan Holly Smith në vitin 1994 konkludoi se Homo habilis nuk ishte Homo, ose njerëzor, fare, por thjesht një majmun ashtu si Australopithecus. Ajo deklaroi se, "Duke kufizuar analizën e fosileve në ekzemplarët që plotësojnë këto kritere, modelet e zhvillimit të dhëmbëve të australopitecines gracile dhe Homo habilis mbeten të klasifikuara me majmunët afrikanë. Ata të Homo erektus dhe Neandertalit klasifikohen me njerëzit. "

Kështu që Australopithecus dhe Homo habilis, dy klasifikimet e para, janë të dy në të vërtetë plotësisht majmunë, ndërsa Homo erektus dhe Homo sapiens, dy klasifikimet e dyta, në fakt janë plotësisht njerëzorë dhe të krahasueshme me njeriun modern, me variante jo më të mëdha se variantet natyrore të racës dhe gjenetika. Pra, edhe pas 150 vjetësh të "zbulimeve" evolucionistët nuk janë më afër gjetjes së një "specie kalimtare" të vërtetë që ekziston midis majmunit dhe njeriut dhe jo më afër proves teoria e tyre. As nuk mund të përgjigjen, si mund të krijojnë majmunët, raportet e gjatësisë së krahut / këmbëve të njeriut, kolonave të ngritura kurrizore dhe aftësive gjuhësore të ndërlikuara? Nëse njerëzit evoluan nga majmunët, pse majmunët akoma ekzistojnë? Pse nuk ekziston asnjë prej këtyre formave të supozuara kalimtare akoma dhe tani, dhe ku ka shembuj të vërtetë në të dhënat fosile?

"*Evolucionistët shkruan skenarin e evolucionit njerëzor duke rregulluar disa nga kafkat e majmut që i përshtateshin qëllimit të tyre në një mënyrë nga më të vegjlit deri më të mëdhenjtë dhe shpërndanin kafkat e disa racave njerëzore të zhdukura midis tyre. Sipas këtij skenari, burrat dhe majmunët e sotëm kanë paraardhës të zakonshëm. Këto krijesa evoluan me kohë dhe disa prej tyre u bënë majmunët e sotëm ndërsa një grup tjetër që pasoi një degë tjetër të evolucionit u bënë burrat e sotëm. Sidoqoftë, të gjitha gjetjet paleontologjike, anatomike dhe biologjike kanë demonstruar se ky pretendim i evolucionit është po aq fiktiv dhe i pavlefshëm si të gjithë të tjerët. Asnjë provë e shëndoshë apo e vërtetë nuk është paraqitur për të vërtetuar se ekziston një marrëdhënie midis njeriut dhe majmunit, përveç falsifikimeve, shtrembërimeve dhe vizatimeve dhe komenteve mashtruese. Të dhënat fosile na tregojnë se gjatë historisë, burrat kanë qenë burra dhe majmunët kanë qenë majmunë".* -Harun Yahya, "Mashtrimi i Evolution" (98)

Dinosaurët nuk kanë egzistuar kurrë.

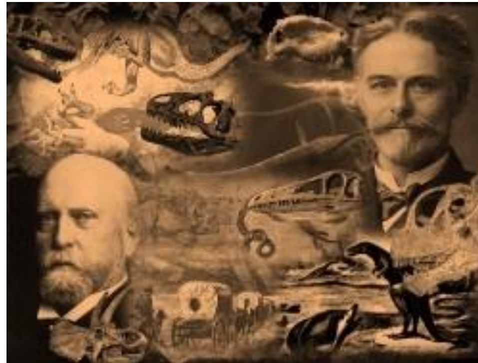

Klasa "Dinosauria" u përcaktua fillimisht nga "Sir" Richard Owen i Shoqërisë Mbretërore dhe Kryeinspektori i Departamentit të Historisë Natyrore të Muzeut Britanik në 1842. Me fjalë të tjera, ekzistenca e dinosaurëve ishte së pari një hipotezë spekulative nga një kryetar i muzeut "rastësisht"në mesin e shekullit të 19-të, gjatë kulmin e evolucionizmit, përpara se të ishte gjendur ndonjëherë një fosil i vetëm dinosauri. Media masonike dhe shtypi kryesor në të gjithë botën u përpoqën të tregonin histori të egzagjeruara të këtyre kafshëve të supozuara të humbura për një kohë të gjatë, dhe pastaj ja, 12 vjet më vonë në 1854, Ferdinand Vandiveer Hayden gjatë eksplorimit të tij në lumin Misuri të sipërm, gjeti "prova" të teorisë hyping Owenit! Disa dhëmbë të paidentifikuar ai i dërgoi te paleontologu kryesor Joseph Leidy, i cili disa vjet më vonë deklaroi se ata ishin nga një dinosaur i zhdukur "Trachodon", (që përtej ironisë do të thotë "dhëmb i ashpër").

Së pari, është e panevojshme të thuhet se është e pamundur të rindërtoni një kafshë të tërë hipotetike antike bazuar në disa dhëmbë! Por edhe më e rëndësishmja, është e dyshimtë që një mori formash kalimtare të zvarranikëve / zogjve dhe zvarranikëve / gjitarëve të domosdoshëm për teorinë e lulëzimit të evolucionit, do të hipotetizohej dhe më pas do të "zbulohej" nga ekipet e arkeologëve evolucionistë me qëllim që të kërkonin të gjenin të tilla fosilet! Dhe është akoma më e dyshimtë që fosile të tilla gjoja kanë

ekzistuar për miliona vjet, por asnjëherë nuk u gjetën ose nuk njiheshin nga ndonjë civilizim në historinë e njerëzimit deri në rilindjen masonike të evolucionizmit në mesin e shekullit të 19-të!

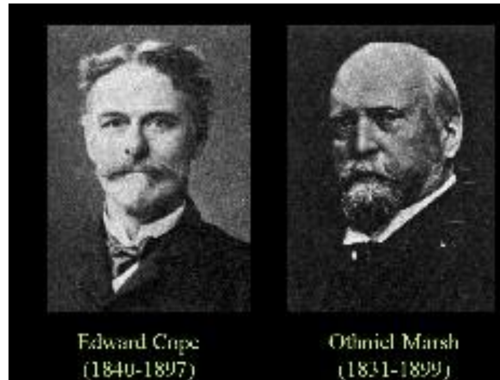
"*Pse nuk ka zbulime nga amerikanët vendas në të gjitha vitet e mëparshme kur ata bridhnin nëpër kontinentet amerikane? Nuk ka besime për dinosaurët në fenë apo traditën religjoze të vendasve amerikanë. Për këtë çështje, pse nuk pati zbulime para shekullit XIX në ndonjë pjesë të botës? Sipas Enciklopedisë Botërore të Librit, 'para vitit 1800 askush nuk e dinte se egzistonin dinosaurët. "Gjatë fundit të 1800 dhe në fillim të 1900, u zbuluan depozita të mëdha mbetjesh të dinosaurëve ... Pse njeriu befas i bëri të gjitha këto zbulime?"* -David Wozney, "Dinosaurët: Shkencë ose Fiction Shkencore"

Asnjë fis, kulturë apo vende në botë nuk zbuluan ndonjëherë një kockë dinosauri para mesit të viteve 1800, dhe më pas ato u gjetën papritmas në të gjithë botën në Amerikën e Veriut, Amerikën e Jugut, Evropë, Azia, Afrika, Argjentina, Belgjika, Mongolia, Tanzania, Gjermania Perëndimore dhe shumë vende të tjera me sa duket kishin shumë të mëdha kanë depozita të fosileve të dinosaureve që nuk janë parë kurrë më parë. Të gjitha këto vende ishin të banuara dhe të hulumtuara mirë për mijëra vjet para kësaj kohe, pse askush nuk e gjeti më parë një fosil dinosauri?

Sipas librit, "Projekti Dinosaur", gazetari paleontologjik Wayne Grady pretendon se periudha pas kësaj, nga rreth 1870 deri në 1880 u bë "*një periudhë në Amerikën e Veriut, ku u zhvilluan disa nga matrapazët më të pangopur në historinë e shkencës*." Në atë që njihej si "Gara e madhe e Dinosaurëve" ose "Luftërat e Kockave", Edward Drinker Cope i Akademisë së Shkencave Natyrore dhe Othniel Marsh i Muzeut Peabody të Historisë Natyrore, filluan një rivalitet gjatë gjithë jetës dhe pasion për "gjuetinë e dinosaurëve. "

Ata u nisën si miq por u bënë armiq të hidhur gjatë një grindjeje legjendare që përfshin kryqëzim të dyfishtë, shpifje, ryshfet, vjedhje, spiunim dhe shkatërrim të eshtrave nga të dy palët. Marsh thuhet se ka zbuluar mbi 500 specie të lashta të ndryshme, përfshirë 80 dinosaurë, ndërsa Cope zbuloi 56. Nga 136 speciet dinosauri që gjoja u zbuluan nga të dy burrat, megjithatë, vetëm 32 konsiderohen aktualisht të vlefshme; pjesa tjetër janë vërtetuar se janë falsifikime dhe trillime! Askush prej tyre dikur nuk pretendoi të gjente

një skelet të plotë, kështu që e gjithë puna e tyre përfshinte rindërtime. Në fakt, deri më sot nuk është gjetur asnjë skelet i plotë, dhe kështu të gjithë dinosaurët janë rikonstruksione.

"*Zbulimet dhe gërmimet duket se nuk bëhen nga njerëz të interesuar, siç janë fermerët, vrapuesit, shëtitësit, rekreacionistët në natyrë, ekskavatorët e bodrumeve të industrisë së ndërtimit, gërmuesit e llogoreve të tubacionit dhe personeli i industrisë minerare, por më tepër nga njerëzit me interes të dhënë, siç janë paleontologët, shkencëtarët, profesorët e universitetit dhe personeli i organizatës muze që ishin qëllimisht duke kërkuar kocka dinosauri ose që kanë studiuar dinosaurët më parë. Zbulimet shpesh bëhen gjatë udhëtimeve speciale të gjuetisë së dinosaurëve dhe ekspeditave nga këta njerëz në rajone të largëta, të banuara dhe të eksploruara tashmë. Kjo duket shumë e papranueshme. Më e besueshme është rasti i zbulimit të rrotullave të para origjinale të Detit të Vdekur në 1947, të cilat u zbuluan pa dashje nga një fëmijë, dhe të cilat u botuan të gjitha nga 1955. Në disa raste të zbulimit të eshtrave të dinosaurit nga një person i painteresuar, u ishte sugjeruar atyre nga disa "profesionistë" të fushës që të shikonin ose gërmojnë në një zonë të caktuar. Gjithashtu shumë interesante të përmenden janë zona të veçanta të caktuara dhe të përcaktuara si parqe dinosauri për të cilat gjuetarët amatorë të dinosaurëve u kërkohet që së pari të marrin një licencë të gjuetisë së dinosaurëve* ". -David Wozney, "Dinosaurët: Shkencë ose Fiction Shkencore"

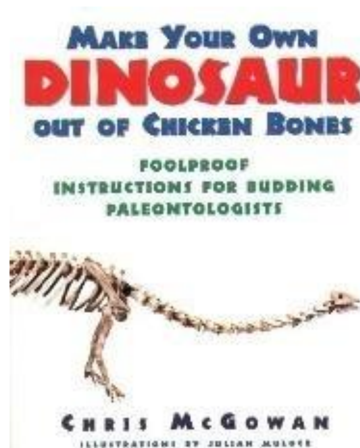
Çfarëdo destinacioni të caktonin këta arkeologë dhe Paleontologë të vendosur, dukej se gjenin një numër të jashtëzakonshëm fosilesh në zona të vogla. Në një nga vendet më të mëdha të gërmimeve të dinosaurëve, të quajtur Ruart Mason Quarry, janë supozuar se janë zbuluar mbi 2,000 fosile. Kastrat dhe skeletet origjinale të grumbulluar nga këto kocka janë aktualisht në shfaqje në mbi 60 muze në të gjithë botën. Florentino Ameghino, drejtuesi i paleontologjisë në Muzeun La Plata është mrekullisht përgjegjës për 6.000 specie fosile të zbuluara gjoja gjatë gjithë karrierës së tij në Argjentinë. Gjuetari i dinosaurëve Earl Douglass dërgoi 350 ton eshtra të gërmuara "dinosauri" në Muzeun e Historisë Natyrore Carnegie gjatë gjithë karrierës së tij, të gjitha vijnë nga "Monumenti Kombëtar i Dinosaureve" në Juta. Gjatë një ekspedite në Patagonia, Dr. Luis Chiappe dhe Dr. Lowell Dingus gjoja zbuluan mijëra vezë dinosauri në një vend prej vetëm disa njëqind metra katrorë. Shumë ekspertë kanë përmendur se si gjetje të tilla të sasive të mëdha të fosileve në një zonë, nga vetëm disa individë me shumë investime, shkojnë kundër ligjeve të probabilitetit natyror dhe i japin besim gjasave të falsifikimeve ose përpjekjeve të përqendruara të mbjelljes.

"*Kockat e Dinosaurit' shiteshin për shumë para në ankande. Eshtë një biznes fitimprurës. Ekziston nje presion që akademikët të botojnë letra. Muzetë janë në biznesin e prodhimit të shfaqjeve që janë të njohura dhe tërheqëse. Prodhuesit e filmit dhe mediat duhet të prodhojnë materiale për të shitur për të qëndruar në biznes. Mediat kryesore pëlqejnë të zbulojnë zbulimet e pretenduara të dinosaurëve. Shumëçka duhet të fitohet duke u kthyer në konvertim një zbulim i çuditshëm jo-dinosauri, i një kocke me origjinë moderne, në një zbulim mbresëlënës dinosauri, dhe lejimi që interpretimet dhe imagjinatat e artistëve të zinin qëndrën e vëmendjes, sesa gjetja themelore e mërzitshme e vërtetë. Ka njerëz që dëshirojnë dhe ëndërrojnë prestigj, famë dhe vëmendje. Ka efektin e bandës dhe turmën sjellje. Dhe pastaj ka njerëz dhe subjekte që ndjekin politikën dhe axhendat fetare. Shfrytëzues të përfitimeve financiare dhe ekonomike për muzetë, organizatat arsimore dhe kërkimore, departamentet universitare të paleontologjisë, zbulues dhe pronarë të eshtrave të dinosaurëve dhe librit, industria e televizionit, filmit dhe media mund të shkaktojë motivime të mjaftueshme për të talljen e pyetjeve të hapura dhe shtypjes së hetimit të ndershëm.* " - David Wozney, "Dinosaurët: Shkencë ose Shkencizëm."

Fakti që eshtrat e "T-Rex" janë shitur në ankande përmbi 12 milion dollarësh tregon se sa fitimprurëse mund të jetë fusha e gjuetisë së dinosaurëve, dhe thjesht ndodh që të jenë zyrtarët e Muzeut që në mënyrë të parëndësishme duket se bëjnë gjetjet më të frytshme! Dinosauri i parë që u shfaq publikisht ndonjëherë ishte "Hadrosaurus foulkii", në Akademinë e Shkencave të Natyrës të Edward Drinker Cope në Filidelphia. Kockat u "zbuluan" nga Joseph Leidy, profesori i nderuar i Cope-it, dhe njeri përgjegjës për dhëmbin e "Toothtrachodon". Rindërtimi origjinal i Hadrosaurus, i cili është ende në shfaqje sot, tregon një mbushje të madhe të zvarranikut bipedal në këmbë, duke përdorur bishtin e tij si këmbë te tretë. Ajo që njerëzit e dinë, megjithatë, është se asnjë kafkë nuk u zbulua kurrë dhe nuk u fut asnjë kockë origjinale në ekspozita publike....

"Një artist vizual dhe një skulptor u punësuan menjëherë për të shpikur një kafkë, dhe nga ilustrimet e një artisti tjetër, i cili kishte përshkruar Iguanën, të dy artistët tërhoqën të njëjtën fytyrë për Hadrosaurus foulkii. Njerëzit e përfshirë tani mund të mbronin teknikisht ekzistencën e këtij dinosauri, nëse dikush do të ndodhte të pyeste. Marifetet funksionuan aq mirë dhe mashtruan publikun aq plotësisht, saqë ata më vonë mund të ndryshonin kokën e krijesës pa e vërejtur njeri. Deri në ditët e sotme, Hadrosaurus foulkii është në ekspozitë në Akademinë e Shkencave të Natyrës në Philadelphia. Kockat thuhet se mbahen pas dyerve të rënda, të mbyllura, por kopja e mbushjeve është ekspozuar në vendin e tyre ... Kështu që ne mësojmë se një kafke iguana ka zëvendësuar kafkën e një dinosauri në ekran. A iu tha publikut në atë kohë? Çfarë nuk po na thuhet sot? " -David Wozney, “Dinosaurët: Shkencë ose Shkencizëm ”...

Ajo që nuk po na thuhet është se ky është rregull dhe nuk është përjashtim. Deri më sot nuk është gjetur asnjë skelet i vetëm i plotë i ndonjë dinosauri! Të gjitha ekspozitat muze, modele, manekinat, karikaturat dhe filmat e monstrave parahistorike që keni parë ndonjëherë, janë të gjitha rikonstruksione imagjinare të bazuara në skelete jo të plota, të rrumbullakosura në një mënyrë që paleontologët besojnë të jenë më realiste. Për më tepër, skeletet e ekspozuar në muze janë të gjitha pa dyshim trillime të

ndërlikuara artificiale, allçi,tekstil me fije qelqi, polimere të ndryshme, dhe të tjera eshtra shtazore, jo fosile origjinale....

Kur eshtrat e "dinosaurit" transportohen dhe përgatiten, ato përdorin shirita karnvas të njomur në allçi për të veshur fosilet. Pastaj pasi të kenë aplikuar një ndarës indesh për të mbajtur allçinë në kontakt të drejtpërdrejtë me kockën, shiritat e njomur të lyer me allçi vendosen derisa të formohet plotësisht në një shtresë mbrojtëse të ngjashme me mumjet, gati për transport të sigurt. Në një artikull të titulluar "Gjurmët e një Fosili nga Gërmimi në Ekspozitë", një i brendshëm theksoi se, "Nëpërmjet krijimit të kallëpëve dhe hedhjes ne mund të fabrikojmë plotësisht gjymtyrët, brinjët, rruazat, etj., Për pjesët e humbura të një mali skeletik të artikuluar. Allçia, tekstil me fibra qelqi dhe polimere përdoren shpesh dhe zakonisht. Në punën e rindërtimit në kocka të vetme, çarje të vogla dhe të mëdha mund të mbushen me mache ose allçi të përzier me dekstrinë, një niseshte që jep një cilësi ngjitëse dhe ngurtësi shtesës në allçi të rregullt të derdhur. Ne kemi pasur gjithashtu sukses duke përdorur stuko epoxy. Fragmente të mëdha që mungojnë mund të skaliten direkt në vend me të njëjtat materiale ". Me fjalë të tjera, personeli i Muzeut punon me allçi dhe materiale të tjera për të transportuar dhe fabrikuar skelete dhe kocka të humbura ose jo të plota gjatë gjithë kohës. Në fakt, shfaqjet e mëdha të "eshtrave të dinozaurit" që gjenden në muze në të gjithë botën janë padyshim se janë përgatitur me kujdes falsifikimet! Asnjë studiues i pavarur nuk ka ekzaminuar ndonjëherë një kafkë të vërtetë dinosauri! Ata pretendojnë se të gjitha fosilet aktuale janë mbajtur në ruajtje me siguri të lartë, por vetëm disa paleontologë të përzgjedhur lejohen të ekzaminojnë ato, kështu që aftësia për të konstatuar origjinalitetin e tyre ruhet nga publiku i gjerë....

"*Shumica e njerëzve besojnë se skeletet e dinozaurëve të shfaqur në muze përbëhen nga kocka të vërtetë dinosauri. Kjo nuk është çështja. Kockat e vërteta janë të burgosura në qemere të trasha, për të cilat vetëm disa studiues të përzgjedhur shumë të vendosur kanë një çelës, që do të thotë se asnjë studiues i pavarur nuk ka trajtuar ndonjëherë një kockë tiranosaurus rex. Kur njerëzit që nuk janë të lidhur me establishmentin paleontologjik, përpiqen të fitojnë qasje në mënyrë që të studiojnë këto kocka dinosauri, ata hasen me refuzim pas refuzimi ... Vetëm rreth 2100 grupe eshtrash dinosaurësh janë zbuluar në të gjithë botën, dhe nga këto, vetëm 15 grupe të paplota të kockave Tyrannosaurus Rex janë gjetur. Këto grupe kockash dinosauri kurrë nuk kanë formuar një skelet të plotë, por nga këto grupe jo të plota të kockave, paleontologët kanë ndërtuar një hipotezë për pamjen e tërë skeletit, të cilin ata kanë modeluar në plastikë. Nëse mijëra gjarpërinjë dhe zvarranikë të mëdhenj mishngrënës do të kishin lëkundur vërtet Tokën, ne nuk do të gjenim vetëm 2100 grupe kockash dinosauri, por miliona kocka, me njerëz të zakonshëm që shkelnin mbi to kur gërmonin në arat e tyre të perimeve.* " -Robbin Koefoed, "Dinosaurët nuk ekzistuan kurrë"

"

"*Kur fëmijët shkojnë në një muze dinosauri, a janë shfaqje ekspozitat e shkencës apo shfaqje të artit dhe trillimeve shkencore? A jemi mashtruar e shplare nga trute në moshë të re për të besuar një mit dinosauri? Pyetje të thella të kërkimit duhet të bëhen për të gjithë biznesin e dinosaurëve. Mund të ketë pasur një përpjekje të vazhdueshme që nga "zbulimet" e dinosaurëve më të hershëm për të mbjellë, kombinuar dhe përputhur eshtrat e kafshëve të ndryshme, siç janë krokodilët, aligatorët, iguanat, gjirafat, elefantët, bagëtitë, kangurët, strucat, emusët, delfinët, balenat, rinocerontet, etj., për të ndërtuar dhe krijuar një koncept të ri të krijuar nga njeriu, kafshë parahistorike, e quajtur dinosauri. Kur eshtrat nga kafshët ekzistuese nuk janë të kënaqshme për qëllime mashtrimi, zëvendësoheshin me ato të prodhuar me allçi. Disa materiale të ngjashme ose superiore me balte plastine ose allçi të Parisit do të ishin të përshtatshme. Kallepet gjithashtu mund të hyjne ne pune. Cili do të ishte motivi për një përpjekje kaq mashtruese? Motivimet e dukshme përfshijnë përpjekjen për të provuar evolucionin, përpjekjen për të hedhur poshtë ose hedhur dyshime mbi Librat e Shenjte dhe ekzistencën e Zotit, dhe përpjekjen për të hedhur poshtë "teorinë e tokës së re."*

Ideja e Tij për dinosaurët për pak kohë, atëherë ndoshta u hodh poshtë ose u lodh nga ky krijim dhe më pas vazhdoi të krijojë njeriun. Afati historik i dinosaurit të paraqitur sugjeron një Zot të papërsosur që erdhi me idenë e njeriut si një pasardhës, duke demotuar kështu idenë biblike që Zoti e krijoi njeriun në imazhin e Tij. ” -David Wozney, "Dinosaurët: Shkencë ose Fiction Shkencore"

Shkruani "Kafkat e Dinosaurit" në një motor kërkimi dhe do të gjeni një shumëllojshmëri të kopjeve, dinosaurëve të përshtatur dhe skeleteve "me cilësi muze". Një nga furnizuesit më të mëdhenj dhe më të njohur të dinosaurëve të rremë është Kompania e Zigong Dino Art Ocean në Sichuan, Kinë e cila furnizon muzetë e historisë së natyrës në të gjithë botën me skelete dinosaurësh ultra realistë të bërë nga kocka të vërteta! Kockat e pulës, bretkosave, qenit, maceve, kalit dhe të derrave janë shkrirë, përzihen me zam, rrëshirë dhe allçp, pastaj përdoren si material bazë për të ri-hedhur si "kocka dinosauri". Atyre u janë dhënë madje fraktura të qëllimshme dhe një pamje të vjetëruar / fosilizuar të arrijë efektin e duhur. Uebfaqja e tyre krenohet, "Mbi 62% e prodhimit tonë shkon në tregjet amerikane dhe evropiane, që do të thotë se ne do të kuptojmë dhe jemi njohur me ndërlikimet dhe rregullimin e eksportit në këto rajone ... Meqenëse ne jemi partner i Muzeve Dinosaur, të gjitha produktet janë bërë nën drejtimin e ekspertëve të Akademisë së Shkencave Kineze ... Ne kemi fituar një rrjet global të shitjeve që arrijnë në SHBA, Brazil, Francë, Poloni, Rusi, Gjermani, Arabia Saudite, Koreja e Jugut, Tajlanda, Indonezia, të ekspozuara në Peru, Argjentina, Vancouver, Cincinnati, Chicago dhe vende të tjera. "

"*Kam dëgjuar se ka një fabrikë fosilesh të rreme në veri-lindje të Kinës, në Provincën Liaoning, pranë depozitave ku u gjoja u gjetën shumë nga këto dinosaura së fundmi."* - Alan Feduccia, Universiteti i Karolinës së Veriut Profesori i Paleontologjisë

"*Ekziston mundësia që eshtrat kryesore të dinosaurit në vitrine të jenë modifikuar artificialisht përmes skulpturës dhe gdhendjes. Skulptura e kockave nuk është një veprimtari e panjohur njerëzore. Shumë kultura marrin pjesë në krijimin e objekteve të bëra nga njeriu nga kockat ekzistuese, krejtësisht të panjohshme nga forma origjinale. A është industria e dinosaurëve një klient i këtij lloj biznesi? A është e mundur që kopje e skeletit të dinosaurëve të grumbullohen ose prodhohen në mënyrë të fshehtë në ndërtesa private jashtë pamjes publike, me kocka të ndërtuara artificialisht ose të përdorura nga një numër i kafshëve të ndryshme të ditëve moderne? Pse të shqetësosh të kesh fosile origjinale nëse kopjet e supozuara i pëlqejnë publikut?* " -David Wozney, "Dinosaurët: Science orScience Fiction"

Një problem tjetër me dinosaurët është dinamika e tyre strukturore e panatyrshme. Shumë skelete dhe rikonstruksione dinosaurësh përmbajnë monstra bipedale si T-Rex me një trung të mbështetur përpara dhe kokë shumë më të madhe dhe më të rëndë se bishti i tij kundërpeshues. Shumë shfaqje muzeale as nuk mund të qëndrojnë nën peshën e tyre; është shumë e pamundur që keto kafshë te medha dhe disproporcionale mund të ekzistojë fare. Ngarkesat që veprojnë në skeletet e tyre janë aq të mëdha sa llogaritjet tregojnë se eshtrat e dinosaurëve më të mëdhenj do të përkuleshin dhe do të binin nën peshën e tyre të jashtëzakonshme! Ekspertët kanë theksuar gjithashtu se dinosaurët do të duhej të kishin lëvizur shumë më ngadalë sesa portretizohen në filma për të parandaluar tronditje të papritura te skeletet e tyre.

"*Kjo ide e kafshëve në lëvizje të ngadaltë nuk pajtohet me analizën bio-mekanike të dinosaurëve, të cilat tregojnë se Dinosaurët ishin krijesa të shkathëta, aktive. Ky është paradoksi mes madhësisë së Dinosaurëve dhe stilit të jetës. Shumë shfaqje dhe vizatime të dinosaurëve duket se janë një absurditet, duke treguar një kafshë dykëmbëshe që do të ishin plotësisht jashtë ekuilibrit, me peshën e kokës dhe barkut shumë më të madh se pesha e bishtit, e cila supozohet se veprojë si një kundër-peshe. A është industria e dinozaurëve një rast i shkencës që përpiqet të përmbushë dëshirat apo pritjet e publikut? Filmi Jurassic Park është një shembull për të treguar dinosaurët shumë më të mëdhenj se çdo shfaqje aktuale në muze. Pasi doli filmi, është interesante të*

theksohet se janë shkruar shumë artikuj duke pyetur: A është e mundur kjo? -David Wozney, “Dinosaurët: Shkencë ose Fiction Science ”

"*Në përgjithësi, disa miliona dollarë janë shpenzuar për të promovuar ekzistencën e dinosaurëve përmes filmave, TV, revistave dhe komike. Bota e filmave dhe paleontologjia janë si binjakët siamezë. Pamja e njerëzve mbi ekzistencën e dinosaurëve nuk bazohet në prova të forta, por në përshtypjet artistike të fiksuara në Hollywood.*

Dokumentarët ilustrojnë me ngjyra karakteristikat e secilës dinosauri, si ngjyrat, peshën dhe masën e muskujve, por Don Lessem (këshilltar për Jurassic Park) pranon se kjo është një hamendje e pastër - konsideroni për shembull pyetjen se sa peshojnë këto dinosaurët. Don Lessem thotë, "Shkencëtarët nuk e dinë sa peshuan dinosaurët!" "-Robbin Koefoed," Dinosaurët nuk ekzistuan kurrë "Dinosaurët

Dinosaurët paraqiten para publikut me rikonstruksione shumëngjyrësh artistike, vizatime, modele, manekine, skelete gjigande në muze, karikaturat dhe filmat që tregojnë këto kafshë në mënyrë të detajuar, por fakti është nga caktimi dhe rregullimi i eshtrave në secilën specie, në pamundësi për të dalluar indet e buta, lëkurën, sytë, hundët, ngjyrën, flokët, strukturën etj., ashtu si shumë specie të supozuara të Njeriut-Majmun, të gjitha rikonstruksionet e dinozaurëve janë 100% trillime imagjinare të krijuara nga evolucionistët. Ata u paraqesin qëllimisht fëmijëve dinosaur nëpër media për të ndezur imagjinatat e tyre dhe paragjykuar ndaj makinacioneve të tyre. Karikaturat si "Ice Age" dhe "The Land Before Time", filma si "Jurassic Park" dhe "Island Dinosaur", libra për t'u ngjyrosur, kukulla, lodra plastike, libra shkollorë fillorë

dhe shfaqje të mëdha në muzetë e fëmijëve sigurisht që kanë një efekt në lulëzimin mendjet e reja.

Filmat National Geographic dhe Ice Age u prodhuan nga News Corp. Mason Rupert Murdoch's dhe 20th Century Fox. Ndërmarrja Masonike Universal Studios krijoi Jurassic Park dhe The Land Before Time. Ato janë në pronësi të Comcast, aksionerët kryesorë të të cilit janë Mason JP Morgan dhe Rothschilds. Discovery Channel i cili përmban shumë dokumentarë të dinosaurëve gjithashtu mbështetet financiarisht nga N M Rothschild dhe Sons Limited.

Ish-studenti i Paleontologjisë Michael Forsell pohoi në një intervistë në radio me paleontologun kryesor Jack Horner, se ai ishte "*një mashtrim total, duke sajuar prova dhe duke përjetësuar mitin e dinosaurëve*". Ai vazhdoi duke thënë: "*Unë fillova karrierën time në fushën e paleontologjisë, vetëm të largohem nga studimet pasi të kuptova se e gjithë gjëja ishte e turpshme. Eshtë e pakuptimtë, shumica e të ashtuquajturave skelete në muze janë në të vërtetë karakasa me allçi. Ata madje e bëjnë atë haptas në dokumentarë tani, duke ruajtur eshtrat gomarin tim! Kam luftuar si student, kryesisht sepse nuk mund të tregoja ndryshimin midis një veze të fosilizuar dhe një shkëmbi të zakonshëm, dhe natyrisht nuk ka asnjë ndryshim. Unë u trajtova si një lebroz kur refuzova të bëj propagandën e tyre dhe menjëherë u largova nga kursi. Dinosaurët nuk kanë ekzistuar kurrë, e tërë çështja është një shfaqje e turpshme, ata thjesht rrëmbejnë disa kocka të vjetra dhe i formojnë ato në Frankensteinin-përbindëshin e tyre të fundit në ekspozitë. Nëse dinozaurët do të ekzistonin, ato do të përmendeshin në Librat e shenjte. Të gjithë jemi mashtruar dhe është gabim, por së bashku ne mund ta ndalojmë atë.* ”

Shumë deklarojnë se meqë fosilet e dinosaurëve janë miliona vite të vjetër atëhere është e vështirë të provohen. Fakti eshte qe, sidoqoftë, metodat e përdorura deri më tani për fosilet e dinozaurit përfshijnë jo matjen e fosileve aktuale, por të shkëmbinjve afër vendit ku gjenden. Shumica e fosileve gjenden afër sipërfaqes së tokës, dhe nëse një kafshë e ditëve moderne do të vdiste në zonë, paleontologët do të kenë gjasë t'i datojnë në të njëjtën moshë! Dr Margaret Helder në librin e saj "Plotësimi i figurës, një manual për muzetë dhe qendrat interpretuese që kanë të bëjnë me fosilet", shkruan

"Shkencëtarët dikur ishin shumë të impresionuar me potencialin e radiometrisë për të ardhur me epoka absolutisht të besueshme të disa llojeve të shkëmbinjve. Ata nuk ndjehen më në atë mënyrë. Duke pasur të bëjnë me datat e shumta të llogaritura të cilat janë shumë të reja ose shumë të vjetra në krahasim me ato që prisnin, shkencëtarët tani pranojnë se procesi ka shumë e më shumë paqartësi sesa do të kishin menduar në vitet e para. Publiku nuk di pothuajse asgjë për paqartësitë në datimin e gurëve.

Përshtypja që kanë marrë shumica e njerëzve është se shumë shkëmbinj në tokë janë jashtëzakonisht të vjetër dhe se teknologjia ekziston për të bërë matje të sakta të epokave. Shkencëtarët janë bërë gjithnjë e më të vetëdijshëm se matjet që bëjnë makinat mund të mos na tregojnë asgjë për moshën aktuale të shkëmbit. "

Një nga arsyet kryesore për të cilat evolucionistët "kishin nevojë" për ekzistencën e dinosaurëve ishte t'i përgjigjeshin problemeve të ndërlikuara të pranishme në teorinë e evolucionit, duke përfshirë: evolimin e kafshëve që banojnë në det në kafshë duke evoluar banojnë në tokë; zvarranikët që evolojnë në shpendë dhe fluturojnë dhe bëhen zogj; si dhe zvarranikë të tjerë që evolojnë në kafshë me gjak të ngrohtë, placentë dhe bëhen gjitarë. Përmes afatit kohor të tyre imagjinar shumë-milion-vjeçar dhe një shumëllojshmëri të formave të supozuara të dinosaurëve kalimtarë, institucioni paleontologjik ka promovuar shumë-dinosaur deti, zvarranikë / zogj dhe zvarranikë / gjitarë për të kapërcyer këto boshllëqe. Shumë profesionistë dhe ekspertë të fushës kanë kundërshtuar gjetjet e tilla aq shpesh sa ato janë paraqitur, megjithatë. Dr Storrs Olson, një Shkencëtar i Institutit Smithsonian, shkroi, "*Ideja e dinosaurëve me pendë dhe origjina theropode e zogjve është shpallur në mënyrë aktive nga një kuadër i shkencëtarëve të zellshëm që veprojnë në akord me redaktorë të caktuar në Nature dhe National Geographic të cilët vetë janë bërë proselektivë të hapur dhe shumë të njëanshëm të besimit. E vërteta dhe peshimi i kujdesshëm shkencor i provave kanë qenë ndër viktimat e para në programin e tyre, i cili tani po bëhet shpejt një nga mashtrimet më të mprehta shkencore ose epokën tonë.* ”

Asnjë pendë autentike nuk është gjetur ndonjëherë me fosile dinosauri, megjithëse disa mashtrime të ekspozuara u përpoqën ta falsifikojnë atë. Dr Olson e quajti shtimin e pendëve në gjetjet e tyre "*hiperbolë, të menduarit dëshiror, propagandë, fantazi të pakuptimta dhe një shaka.*" Në vitet 1990, shumë fosile me pupla u zbuluan gjoja në Kinë (dyshimisht afër kompanisë së artit Oqeanit Zigong), por kur u ekzaminua Dr. Timothy Rowe zbuloi se i ashtuquajturi "Confuciusornis" ishte një mashtrim i hollësishëm. Ai gjithashtu gjeti se "Arkeoraptor" që gjoja u zbulua në vitet 90 ishte i përbërë nga kocka nga 5 kafshë të ndryshme! Kur Dr. Rowe prezantoi gjetjet e tij në National Geographic, shkencëtari kryesor njoftoi se "*mirë, të gjitha këto janë bërë mirë!*" Pastaj National Geographic vazhdoi me konferencat e tyre të lajmeve dhe tregimet e mediave për fosilet e Archeoraptor që ishin origjinale dhe gjetën lidhjen që mungonte në evolucion.

"*Në 1999, revista National Geographic u trondit kur ata prezantuan, në një artikull të gjallë dhe të paraqitur me zbukurime, lidhjen që mungonte. Një dinosaur Archeoraptor, i cili duhej të mbështeste parimin themelor të teorisë evolucionare, që dinosaurët ishin zhvilluar ngadalë me miliona vjet. Dëshmia e tyre përbëhej nga një fosil, ku ngulitjet e kockave të rregulluara me kujdes jepnin përshtypjen e një krijese gjysmë dinosauri dhe gjysmë zogu. Mashtrimi u zbulua gjatë një CT skanoni i cili zbuloi lidhje të panatyrshme të kockave. Revista National Geographic u detyrua më vonë të pranonte, kur u bë presion, se fosili ishte i krijuar nga njeriu!* " - Robbin Koefoed, "Dinosaurët nuk ekzistuan kurrë"

Paleontologët pohojnë se "Arkeopteryx" është një formë tjetër kalimtare e shpendëve që evoluan nga dinosaurët, por kjo teori bie ndesh me provat dërrmuese në të kundërt. Specie të tjera si Confuciusornis, Liaoningornis dhe Eoalulavis janë zbuluar se janë bashkëkohore me Arkeopteryx dhe janë të padallueshëm nga zogjtë e sotëm. Alan Feduccia nga Universiteti i Karolinës së Veriut, një nga ornitologët më të famshëm në botë deklaroi, "*Unë kam studiuar kafka zogjsh për 25 vjet dhe nuk shoh ndonjë ngjashmëri. Unë thjesht nuk e shoh atë. Origjina theropod e zogjve, për mendimin tim, do të jetë sikleti më i madh i paleontologjisë së Shekullit 20* ". Larry Martin nga Universiteti i Kansas, një paleo-ornitolog thotë, "*për t'ju thënë të vërtetën, nëse do të më duhej të mbështesja origjinën dinosauri të zogjve me ato karaktere, unë do të turpërohesha sa herë që duhej të ngrihesha dhe të flisja për të.*"

Edhe nëse dinosaurët evoluan në zogj për të mbushur hendekun e tyre të evolucionit, nuk shpjegon se si diçka si miza e zakonshme mund të ketë evoluar. Mizat I përplasin krahët njëkohësisht 500 herë në sekondë, madje disonanca më e vogël në dridhje do t'i bënte ata të humbnin ekuilibrin dhe të binin, por kjo nuk ndodh kurrë. Si mund të "evoluojnë" një aftësi kaq të mahnitshme dhe të specializuar?
Pse dinozaurët nuk u zbuluan kurrë para rilindjes evolucioniste në mesin e shekullit të 19-të? Pse paleontologët mendojnë se mund të rindërtojnë një specie të tërë të kafshëve antike nga disa dhëmbë? Pse kanë bërë kaq shumë "zbulime" të dinosaurëve që rezultuan ne mashtrime? Pse të gjitha "fosilet autentike të dinosaurit" mbahen nën një mbyllje të ngushtë dhe larg nga ndonjë analizë e pavarur? Pse erozioni dhe atmosfera nuk i ka shkatërruar të gjitha këto shtypura dhe fosile të supozuara që gjoja janë miliona vjeç? Nëse dinozaurët do të zhdukeshin nga një "shi" meteor ose katastrofë tjetër e tillë globale, pse është e mundur që të gjitha speciet e tjera të kafshëve të ndryshme që ekzistojnë sot nuk u zhdukën në mënyrë të ngjashme? Ekzistojnë shumë më tepër pyetje për të cilat duhet të përgjigjen para se dikush në mendjen e tij të djathtë të marrë parasysh ekzistencën e dinosaurëve asgjë përveç një miti të përshtatshëm evolucionist.

“*Institucioni paleontologjik mund të kontrollojë se cilat hipoteza do të ndërtohen përmes librave shkollorë dhe kurrikulës. Në këtë mënyrë, studentëve u shplahen trutenë një pseudo-realitet të kontrolluar nga materiali i tekstit dhe autoriteti i mësuesit. Një shembull i shkurtër praktik; një kockë e rastësishme dentare është gjetur në një vend gërmimi dhe nga kjo kockë dentare, pjesa tjetër e skeletit mendohet. Ne nuk po bëjmë shaka për këtë. E gjithë fusha dinosauriane e programit paleontologjik është një turp* ”. -Robbin Koefoed, "Dinosaurët nuk ekzistuan kurrë"

"*Gjatë shekullit XIX, një pamje e re botërore për evolucionin po ndiqej nga njerëz me ndikim të tillë si Darvin dhe Marksi. Gjatë kësaj epoke të mendimit u bënë zbulimet e para të dinosaurëve. A u bënë këto "zbulime" që të përpiqeshin të kompensohen për papërshtatshmëri në të dhënat fosile për teorinë e evolucionit? Çshtjet e mëposhtme ngrenë flamuj të kuq për integritetin e industrisë së dinosaurëve dhe hedhin dyshime nëse dinosaurët kanë ekzistuar ndonjëherë: (1) zbulimet e dinosaurëve kanë ndodhur vetëm brenda dy shekujve të fundit dhe në sasi të mëdha të përqendruara të pazakonta që shkojnë kundër ligjeve të natyrës dhe probabilitetit; (2) zbuluesit e dinosaurëve në mënyrë tipike dhe përgjithësisht duke mos qenë palë të pa interes të caktuar; (3) natyra e përgatitjes së ekspozimit në publik, duke vënë në dyshim integritetin dhe burimin e fosileve, dhe lejimin e mundësisë së ndërhyrjes dhe zëvendësimit të kockave, si dhe mundësinë e aktiviteteve mashtruese mbi baza sistematike; (4) vizatimet ekzistuese artistike dhe ekspozitat publike që tregojnë çekuilibrime dhe sjellje të pakëndshme që fizika themelore do të përjashtonte si të mundur; (5) mosmarrëveshje të ulëta për të gjitha këto kocka dinosauri që fosilizohen, por relativisht pak kocka të kafshëve të tjera; (6) implikimet e zbulimeve të dinosaurëve në teorinë e evolucionit dhe besimin se njeriu është krijuar nga Zoti, duke sugjeruar agjendat e mundshme të fshehura dhe delikate politike ose fetare të shërbyer për një publik naiv dhe të pasigurt; dhe, (7) mungesë fondesh për organizatat dhe njerëzit që pyesin ose janë skeptikë ndaj secilit zbulim dhe shfaqje publike. Ekziston mundësia që dinosaurët e gjallë të mos ekzistonin kurrë. Duhet të hetohet industria e dinosaurëve dhe duhet të bëhen pyetje.*

Unë nuk jam i vetëdijshëm për ndonjë provë për dinosaurët apo arsye për të besuar se dinosaurët kanë egzistuar ndonjëherë në tokë. Ekziston mundësia që a koncepti i dinosaurëve të gjallë parahistorikë të ketë qenë një trillim i njerëzve të shekullit XIX dhe XX, ndoshta duke ndjekur një axhendë evolucionare dhe antifrike, antifetare. Vënia në dyshim e asaj që është thënë në vend të kësaj është një zgjedhje më e mirë sesa të besosh verbërisht histori dinosauri. Zgjedhja midis besimit të fjalës së njeriut, evolucionistëve ose fjala e Perëndisë, , është çështje besimi. ” -David Wozney, "Dinosaurët: Shkencë ose Fiction Shkencore"

Njerëzit gjigandë kanë egzistuar !

Titans, Cyclops, Paul Bunyan, Pecos Bill, Giant Green Jolly, ose Jack's Beanstock: Të gjithë këta personazhe sjellin në mendje figura imagjinare "mitologjike", por çfarë ndodh në historinë e vërtetë letrare të Tokës? Shumë njerëz supozojnë se këto të ashtuquajtura "përralla" nuk kanë asnjë bazë në fakt, por a është e vërtetë? Nga Bibla deri në mitologjinë Greke, legjendat e vendasve amerikanë deri te ditarët e konquistadorit, vjershat e çerdheve deri te gazetat, nga Josephus dhe Homeri deri në ditët moderne historike tregime dhe gjetje arkeologjike, prova te qenieve njerëzore gjigande që jetonin në Tokë është e bollshme.

Ahimani, Amorejtë, gjigantët e Anabit të shkatërruar nga legjionet e Josiut, Anakimët, 60 qytetet e gjigantëve të Argobit, Arioch, mbreti gjigant, Ashdodi "qyteti i gjigantëve", Awim, gjigandët e Bashanit, mbreti Birsha, Elhanan, Emim, Gibborim , Gibeonites, Goliath, Ishbi-Benob, gjigandët e Jerikos, Lahmi, Og mbreti gjigant i Bashanit, Perizzitët, Rapha, Refaim, Sheshai, Sihoni, mbreti gjigant i Amorejve, Sippai, Sodom dhe Gomora, gjigantët, Talmai dhe Zamzummin janë të gjitha racat, vendet dhe figurat e ndryshme që lidhen me gjigantët në Bibël. Shumë nga këto janë konfirmuar edhe jashtë Biblës. Për shembull, qyteti i gjigandëve të Anabit ekziston edhe sot, i quajtur Khirbet Anab, 13 milje në jugperëndim të Hebron. Tekstet e Ekzekutimit të Dinastisë së dymbëdhjetë Egjiptit (1900 B.C.) që shfaqen në Muzeun e Berlinit, përmendin me emër Anakim dhe Ashdod, si "qyteti i gjigandëve". Një nga llogaritë më të pabesueshme të gjigandëve antikë ishte nga gjeografi helenist Eumachus i cili tregoi për dy skelete njerëzorë të veçantë prej 36 metrash, të cilat gjoja ishin zbuluar nga Kartagjenasit diku rreth 300 B.C.!

Historiani Josephus (37-95A.D.), që ka jetuar në Hebron, shkruante se në shumë raste kishte gërmuar dhe gjetur kocka viganësh shumë të mëdha. Ai gjithashtu shkroi për popullin e Judës përballë gjigantëve të Hebronit, duke thënë: "*Kishte mbetur deri atëherë një rrace gjigantësh, të cilët kishin trupa kaq të mëdhenj dhe pamje krejt të ndryshme nga burrat e tjerë, saqë ata ishin befasues për shikimin dhe e tmerrshëm per degjimin. Kockat e këtyre burrave tregohen edhe sot e kësaj dite, ndryshe nga të burrave të tjerë*".

Josephus gjithashtu shkroi për Eleazar, një gjigant hebre mbi dhjetë këmbë i gjatë, duke qenë një nga pengjet që Mbreti i Persisë u dërgua në Romë për të siguruar paqen. Perandori Romak, Aulus Vitelli, gjithashtu përmendi këtë shkrim që, "*Dari, bir i*

Artabanezit, u dërgua si peng në Romë, ai mori me vete, me dhurata të ndryshme, një njeri të lartë 7 kubitë, një hebre me emrin Eleazar, i cili u quajt gjigant për shkak të madhështisë së tij.”

Autori romak Pliny Plaku shkroi se gjatë sundimit të Klaudit (41-54A.D.) Një gjigand nëntë këmbë e nëntë inç I gjatë, me emrin Gabbaras u soll nga Arabia në Romë dhe u vendos në krye të legjioneve të Adiutrix. Zona e quajtur sot "Baqa" pranë luginës së Hinnom ishte e njohur prej kohësh si "Lugina e Raphaim" ose "Lugina e Gjigandeve". Tekstet e Ras Shamra, të zbuluara në vitin 1928 në Siri, janë dokumente historike që përmendin ekonominë, historinë dhe fenë e Ras Shamra (Ugarit antik), si dhe gjigandi Rephaim i cili më pas banonte në atë zonë. Në 135 A.D menjëherë pas luftës së Bar Kochba, Tanhuma e Buber përshkruan takimin e Perandorit Romak Hadrian me eRabinin Johnanan ben Zakkai, të cilt i tregoi skeletet e "Amoritëve" biblike të rënë, 18 kubitë, ose 30 këmbë (9-10 m) të gjatë! Sipas Jacques de Voragine, Shën Christopher, dëshmori i krishterë "ishte me një shtat gjigant, kishte një pamje të tmerrshme dhe ishte i gjatë dymbëdhjetë kode", një coudee ishte pak më i gjatë se një këmbë moderne.

Në një libër të vjetër të quajtur "Historia dhe Antikitetet e Allerdale" ka një raport të një gjiganti të gjetur nga një "Hugh Hodson i Thorneway" në Cumberland Angli gjatë mesjetës. Raporti thotë se, "gjigandi në fjalë u varros katër metra thellë në tokë, e cila tani është një fushë misri. Ai ishte katër metra e gjysmë i gjatë dhe ishte komplet me armature,shpata dhe sëpata e tij e betejës e rrinin shtrirë pranë tij. Dhëmbët e tij ishin gjashtë inç të gjatë dhe dy inç të gjerë. "

Fisi Indian Cocopa ka një histori gojore që përshkruan gjigantët e së kaluarës në gjendje të mbanin ngarkesa aq të rënda sa 6 njerëz nuk arrinin ti mbanin dot! Duke marrë parasysh që njerëzit mund të mbajnë mesatarisht dyfish peshën e trupit dhe njeriu mesatar është 150 paund, kjo do të thotë se ngarkesat do të kishin peshuar mbi 1.800 paund (700 kg). Në H.T. Libri i Wilkins "Misteret e lashta të Amerikës Jugut", ai rrëfen tregimet e vjetra peruane të së kaluarës së largët të tyre, kur një rracë gjigandësh erdhën nga Oqeani Paqësor me anije dhe pushtuan ultësirat e Perusë, duke detyruar Incën të tërhiqeshin lartë në fortesat e tyre malore në Ande. Inkasit thanë që disa nga gjigantët ishin aq të mëdhenj sa që " një burrë i gjatë u vinte atyre nga gjuri e poshtë!" Legjendat e Inkasve paralelisht me tregimin biblik të Sodomës dhe Gomorës, tregojnë se "këta gjigantë nuk sollën gra me vete, dhe meqë ishin shumë të mëdhenj për gratë Inka, ato u bënë homoseksuale dhe një ditë, ndërsa po ndotnin publikisht vendin me këto praktika, një zjarr nga qielli ra mbi ta dhe I shkriu!"

"*Duke u rritur në Nevada kisha dëgjuar historitë e Sitecah nga Indianët Paiute që jetonin në zonë. Ata tegonin për burra dhe gra flokë të kuqe, me lëkurë të bardhë, 12 këmbë të gjatë, të cilët fillimisht kanë jetuar në zonën kur Paiutes kishin arritur për herë të parë. Me sa duket këtyre gjigantëve njerëzorë u pëlqente të hanin indianët,*

kështu që ata kishin probleme për të bërë miq. Fiset indiane të zonës më në fund u bashkuan dhe u zunë pritë gjigantëve duke vrarë shumicën e tyre në vend. Gjigantët e mbetur u strehuan në një shpellë. Indianët kërkuan që ata të dilnin dhe të luftonin, por gjigandët refuzuan. Kështu indianët hodhën shkurre në shpellë dhe u vunë zjarrin. Çdo gjigant që dilte jashte, qëllohej me shigjeta, gjigandët e tjerë u asfiksuan ". -Garry Nelson, "Giants Human"

Shumë eksplorues të hershëm, përfshirë Vespucci, Drake, Coronada, De Soto dhe Narvaez, të gjithë përmendin takimin me qenie njerëzore gjigande në udhëtimet e tyre. Evropianët e parë që lundruan përgjatë bregdetit Patagonian ishin Ferdinand Magellan dhe ekuipazhi i tij në 1520. Takimi i tyre i parë me Tehuelches u regjistrua nga Antonio Pigafetta: "*Një ditë, kur askush nuk e priste atë, ne pamë një gjigant, plotësisht të zhveshur, nga deti. Ai kërceu, kërceu dhe këndoi, përhap rërë dhe pluhur mbi kokë. Ai ishte vërtet i ndërtuar mirë ... Kapiteni i quajti këta lloj të njerëzve Pataghoni. Ata nuk kanë shtëpi, por kasolle, si Egjiptasit. Ata jetojnë me mish të papjekur dhe hanë një lloj rrënje të ëmbël të cilën e quajnë capac. Të dy gjigantët që kishim në anije hëngrën gjate rrugës një shporte të madhe biskotash dhe hëngrën minj pa i rjepur ato. Ata pinin një gjysmë kovë uji menjëherë.* "Kur Hernando De Soto arriti në territorin e Apalachee rreth Tallahassee, ai regjistroi një takim me një shef gjigand indian të cilin ai e përshkroi si" një njeri me përmasa monstruoze ". Në të njëjtën kohë si De Soto, në të gjithë kontinentin afër asaj q[sot quhet California / Arizona, Francisco Coronado po drejtonte një ekip për të kërkuar për bukurinë legjendare "Shtatë Qytetet e Cibola", dhe vrapoi në disa fise gjigandësh. Pedro de Castaneda, një nga anëtarët e ekipit të Coronado më vonë shkroi një histori të plotë të ekspeditës duke përmendur takimet e tyre me indianët gjigantë. Në një pasazh të tillë ai shkroi për takimin e tyre me fisin Indian Seri: "Don Rodrigo Maldonado, i cili ishte kapiteni i atyre që shkuan në kërkim të anijeve, nuk i gjeti ato, por ai e solli përsëri me vete një Indian aq te madh dhe te gjatë sa njeriu më i gjate në ushtri arriti vetëm në gjoksin e tij. Thuhej që indianët e tjerë ishin edhe më të gjatë në bregdet ".

Rreth vitit 1542, brenda disa muajsh nga ekspeditat e De Soto dhe Coronado, 5 vjeçari Fray Diego Duran u zhvendos me familjen e tij misionare të krishterë në Meksikën qendrore dhe kaloi pjesën më të madhe të jetës atje. Gjatë udhëtimeve të tij, ai regjistroi disa herë se ka ardhur në kontakt me indianët gjigantë: "Nuk mund të mohohet se ka

pasur gjigantë në këtë vend. Unë mund ta pohoj këtë si një dëshmitar okular, sepse kam takuar burra me shtat monstruoz këtu. Unë besoj se ka shumë në Meksikë që do të kujtojnë, si unë, një indian gjigant që u shfaq në një procesion të festës së Corpus Christi. Ai u shfaq i veshur me mëndafsh të verdhë dhe një halber në shpatull dhe një helmetë në kokë. Dhe ai ishte i tre këmbët më i gjatë se të tjerët. "Në librin e tij" Historia e Indive ", Joseph de Acosta tregon gjithashtu një përrallë të ngjashme me atë të Duranit:" Kur isha në Meksikë, në vitin e Zotit tonë një mijë e pesë njëqind e tetëdhjetë e gjashtë, ata gjetën një nga ata gjigantët e varrosur në njërën nga fermat tona, të cilat ne e quajmë Jezus del Monte, për të cilin sollën një dhëmb për tu parë, i cili (pa u shtuar) ishte aq i madh sa grushti i një njeriu; dhe, sipas kësaj, e gjithë pjesa tjetër ishte proporcionale, që pashë dhe admirova për madhështinë e tij të deformuar ”.

Në gjysmën e udhëtimit rreth botës, në 1575 kur Tartarët pushtuan Poloninë, Jacobus Niezabilo-vius mundi një ushtar të madhësisë gjigande që luftoi brenda radhëve të tyre. Pas betejës, ushtria polake regjistroi që: "*trupi i tij ishte me një masë kaq të madhe sa ... trupat e tij arritën deri në kërthizën e ndonjë personi të zakonshëm që qëndronte në krah të tij*".

SAN ANTONIO EXPRESS

Beach Giant's Skull Unearthed By WPA Workers Near Victoria

Believed to Be Largest Ever Found in World; Normal Head Also Found

GIANT SKULL—Believed to be possibly the largest found in the world, the human skull shown on the right, was recently unearthed in Victoria County by Texas University anthropologists. The other two are of normal size.

Gjatë historisë në të gjithë botën, qindra skelete gjigande janë zbuluar, regjistruar dhe kohët e fundit janë fotografuar dhe ruajtur për pasardhësit. Falë shtypjes dhe censurimit nga Smithsonian dhe organizata të tjera themeluese, megjithatë, shumica e njerëzve nuk janë plotësisht të vetëdijshëm për këto zbulime të mahnitshme.

Trace of Giants Found in Desert

LOS ANGELES, Aug. 4 (AP)— A retired Ohio doctor has discovered relics of an ancient civilization, whose men were 8 or 9 feet tall, in the Colorado desert near the Arizona-Nevada-California line, an associate said today.

"*Mendoni këtë – Kishin qenë Nephilim që jetonin në të gjithë botën, sipas Biblës, por pavarësisht këtij fakti, Instituti Smithsonian, National Geographic, Channel Discovery dhe ekipet e ekspeditave arkeologjike 'të sanksionuara zyrtarisht', midis shumë prej tyre, me sa duket nuk kanë qenë në gjendje të zbulojne as edhe një fragment të vetëm të eshtrave, fosile ose objekte që do t'i dëshmonin këta nefilimë. A ndoshta akademikët (të kontrolluara nga elita) mbuluan diçka? Këtu pastaj janë një numër i këtyre raporteve në lidhje me zbulimet e mbetjeve të gjigandëve njerëzorë ose humanoidë. Mbani në mend, disa herë këto gjetje iu kthyen authoriteteve qeveritare ', veçanërisht Smithsonian, nga qytetarë të ndërgjegjshëm dhe me kuptim të mirë, vetëm që këto objekte të zhdukeshin përgjithmonë".* -Matt TwoFour, "Ujku me rrobat e deleve"

Në 1456 një skelet njerëzor 23 këmbë (7 m) I gjatë u raportua dhe u hoq nga një breg në Valence, Francë. Në 1577 një skelet gjigant 19 këmë e gjysmë u gjet nën një pemë lisi të përmbysur në Kantonin e Lucernit. Në 1613 një skelet gjigant u gjet pranë kështjellës Chaumont në Francë dhe raportohet të ishte 25 këmbë e 6 inç i gjatë (9.5 m)! Në vitin 1829 Burlington News raportoi për punëtorët që gërmuan në një gropë që përdorej për të furnizuar me materiale ndërtimi një hotel të ri në Chesterville, Ohio se gjetën një skelet gjigant njerëzor. Më 1833 ushtarë gërmuan në Lompock Rancho, California zbuluan një skelet gjigant mashkulli 12 këmbë të gjatë me rreshta të dyfishtë dhëmbësh i rrethuar me armë gjigande. Në korrik 1877 katër zbulues në Eureka, Nevada gjetën dhe copëtuan disa kocka të kërcijve dhe këmbëve të njeriut të mbështjella në kuarcite të ngurta. Një nga kockat e këmbës nga thembra në gju ishte 39 inç i gjatë, dy herë madhësia e një njeriu të rritur modern.

The photograph published in Strand Magazine in 1895

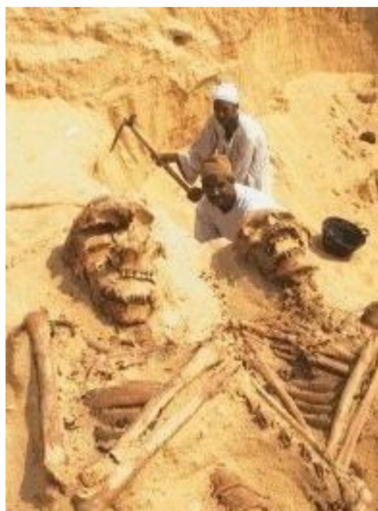
Në 1879 Indianapolis News raportoi se një skelet 9 këmbë, 8 inç ishte gërmuar nga një grykë afër Brewersville, Indiana. Në 1891 punëtorët që gërmuan pranë Crittenden, Arizona zbuluan një sarkofag të madh prej guri tetë këmbë nën sipërfaqe, e cila përmbante trupin e mumifikuar të një gjiganti 12 këmbë të gjatë me 6 gishtërinj në secilën gjymtyrë. Chicago Record raportoi në 24 tetor 1895 se në një tumë afër Toledo, Ohia u gjet të mbante 20 skelete, të ulur përballë lindjes me nofulla dhe dhëmbë dy herë më të mëdhenj se ata të njerëzve të sotëm, dhe pranë secilit sfera të mëdha me figura hieroglifesh. Në Dhjetor 1895, një gjigant irlandez i fosilizuar 12 këmbë u gjet nga një z. Dyer ndërsa kërkonte mineral hekuri në Qarkun Antrim, Irlandë. Revista Strand paraqiti një fotografi të gjigantit në një depo hekurudhore në Londër. Ai peshonte 2 tonë, kishte gjymtyrë 6- gishtore dhe u ekspozua në Dublin, Liverpool dhe Mançester për gjashte pens personi, "duke tërhequr njerëz shkencorë, si dhe njerëz kuriozë. Sidoqoftë, pas një mosmarrëveshjeje ligjore në lidhje me pronësinë, ekspozita u zhduk nga publiku shfaqje përgjithmonë.

18 skelete gjigande njerëzore u gjetën në kodrat ngjitur me liqenin Delavan, Wisconsin në maj të vitit 1912. Profesorët dhe studentët e Kolegjit Beloit gërmuan faqen e kodrës duke zbuluar gjigantët nga 7.6 këmbë deri në 10 këmbë të gjatë me rreshta të dyfishtë dhëmbësh dhe 24 gishta. Washington Post më 22 qershor 1925 dhe New York Herald-Tribune, 21 qershor 1925 raportuan se "një turn minierash gjeti skelete me madhësi 10 deri në 12 këmbë me këmbë 18 deri në 20 inç të gjatë, afër Sisoquiche, Meksikë." Los Angeles Times më 2 tetor 1927 raportoi se "eksploruesit në Meksikë vendosën kocka të mëdha njerëzore pranë Tapextla, duke treguar një rracë me përmasa gjigande". Gazeta "Review- Minter" i 19 qershorit 1931 raportoi për dy skelete gjigantë të gjetur në shpellën Lovelock, Nevada. Të dy ishin mbështjellë me një pëlhurë të trajtuar me material të gomuar, njëri 8 këmbë e gjysmë i gjatë, tjetri nën 10 këmbë e gjatë. Një kafkë gjigande dhe nofulla nga ky zbulim janë ende në ekspozitë në Muzeun Humboldt në Nevada. Në fund të viteve 50, gjatë ndërtimit të rrugëve në Turqinë jug-lindore u zbuluan shumë varre që përmbanin skelete të gjigandëve mbi 16 këmbë të gjatë. Kockat e këmbës u matën të ishin rreth 120 cm ose 47,24 inç.

Në vitin 2004, një teknik anonim i industrisë së naftës ARAMCO Saudi Oil gjeti dhe zbuloi një skelet gjigant njerëzor të plotë 15 këmbë të gjatë ndërsa kërkonte. Policia erdhi shpejt dhe konfiskoi të gjitha kamerat, ushtria saudite mori me shpejtësi kontrollin e vendit, dhe asgjë nuk u fol kurrë publikisht për atë që nga ajo kohë. Tekniku që e zbuloi atë arriti të marrë dhe të qarkullojë vetëm një foto të gjigantit, dhe i raportoi Richard Paley që ai është bërë i krishterë. "

"Ajo çka gjeta të jete jashtëzakonisht indikative dhe ende mjaft e mbrojtur konfirmimi i origjinalitetit të këtij zbulimi është fluksi i fotoshopuar "Mbetet Nephilim" që u shfaq në internet menjëherë pas kësaj. Në një përpjekje të dukshme për të baltosur ujërat dhe për të krijuar një faktor 'diskreditues'. Deri në ditët e sotme nëse kërkoni për "skeletin gjigand" shihni një bollëk të këtyre "gjigantëve" të falsifikuar, të zhvendosur me fotografi. "... Vetëm në kohën e shkurtër që kam kaluar kohët e fundit duke studiuar për këtë kapitull, unë hyra në të paktën pesë ose gjashtë raporte në lidhje me Institutin Smithsonian duke marrë objekte dhe prova të jashtëzakonshme nga qytetarë të zellshëm, të cilët menduan se po i dorëzonin gjetjet e tyre tek autoritetet më të larta dhe më të besueshme, vetëm për të kuptuar më vonë se Smithsonian i kishte zhdukur të gjitha.' Hollywood madje ka bërë një referencë për të mbuluar me vello këtë prirje të

çuditshme: Kujtoni skenën e famshme të depove Smithsonian në fund të Filmit Indiana Jones- së pare Jones. " -Matt TwoFour, "Ujku me rrobat e deleve"

Vini re se si këto zbulime gjigande janë bërë nga një gamë e gjerë njerëzish me një shumëllojshmëri prpfesionesh e interesash, ndryshe nga zbulimet e supozuara të "dinosaurëve" të cilat bëhen gjithmonë nga palë me shumë investime. Vini re gjithashtu se si Smithsonian ka të gjithë muzetë e mbushur me skelete të rreme të dinosaurëve, megjithatë nuk ka shfaqur kurrë një skelet të vetëm gjigant njerëzor; edhe pse janë në zotërim të disa prej tyre, ata pohojnë se gjigantët kurrë nuk kanë ekzistuar dhe nuk janë zbuluar kurrë!

"*Për ata që hetojnë akuzat e mbulesave arkeologjike, ka tregues shqetësues se institucioni më i rëndësishëm arkeologjik në Shtetet e Bashkuara, Instituti Smithsonian, një agjenci e pavarur federale, ka penguar e fsherhur në mënyrë aktive disa nga zbulimet më interesantet dhe më të rëndësishmet arkeologjike të bëra në Amerikë. Vatikani është akuzuar prej kohësh se mban artifakte dhe libra antikë në bodrumet e tyre të mëdha, pa lejuar që bota e jashtme të hynte në to. Mjerisht, ka prova marramendëse që diçka shumë e ngjashme po ndodh me Institucionin Smithsonian. "* -David Hatcher Childress, "Mbulimet Arkeologjike?"

Ivan T. Sanderson, një zoolog i njohur dhe mysafir i shpeshtë Johnny Carson tregoi historinë e një inxhinieri të ushtrisë të vendosur në ishujt Aleutian të Shemya gjatë Luftës së Dytë Botërore, i cili i dërgoi një letër interesante. Burri pretendoi se kishte zbuluar një varrezë gjigande kur ndërtoi një filtrues ajri me gurë sedimentar në 1944. Ai gjeti kafka që shkonin nga 22 në 24 inç (61 cm) nga baza në kurorë, gati tre herë më e madhe se madhësia e një kafkë njerëzore të rritur. Ai ia besoi ata Institutit Smithsonian ku nuk u pane më kurrë! Ai i shkroi Sandersonit: "*A është e mundur që këta njerëz nuk mund të përballen me rishkrimin e të gjitha librave shkollorë?*"

Kur tuma Spiro në Oklahoma u gërmua në vitet 1930, u zbulua një gjigand i gjatë tetë këmbësh me armature të plotë së bashku me një thesar me perla dhe xhevahire të tjera. Instituti Smithsonian u përfshi drejtpërdrejt në mbulimin e kësaj dhe shumë tumave të tjera antike të Midwestit, të cilat u gërmuan. Arkeologu / Studiuesi David Hatcher Childress raportoi për një punonjës të Smithsonian që i humbi punën e tij për ekspozimin e provave që Smithsonian kishte marrë një ngarkesë plot me objekte të pazakonta dhe i hodhi ato në mes të Oqeanit Atlantik!

"*Ndoshta fshehja më e madhe e të gjithave është gërmimi i një varri egjiptian nga vetë Instituti Smithsonian në Arizona. Një histori e gjatë në faqen e parë të Gazetës Pheonix më 5 Prill 1909, dha një raport mjaft të detajuar për zbulimin dhe gërmimet e një*

qemeri të prerë në shkëmb nga një ekspeditë e udhëhequr nga një Profesor S.A. Jordan i Institutit Smithsonian. Instituti Smithsonian, megjithatë, pretendon se nuk ka fare njohuri për zbulimin ose zbuluesit e tij ... Zona prej nëntëdhjetë e katër milje përreth Përroit dhe Përroit të trinities, kishte zona me emra si Tower of Set, Tower of Ra, Tempulli Horus, Tempulli i Osiris dhe tempulli Isis. Në zonën e Haunted Canyon kishte emra të tillë si Piramida e Keopsit, Manastiri Buda, tempulli i Budës, Tempulli Manu dhe Tempulli Shiva. A kishte ndonjë marrëdhënie midis këtyre vendeve dhe zbulimeve të supozuara egjiptiane në Grand Canyon? Ne thirrëm një arkeolog shtetëror në Grand Canyon, dhe na u tha që eksploruesit e hershëm sapo kishin pëlqyer emrat egjiptianë dhe hindu, por që ishte e vërtetë që kjo zonë ishte jashtë kufijve për shëtitësit ose vizitorët e tjerë, "për shkak të shpellave të rrezikshme". Në të vërtetë, e gjithë kjo zonë me emra vendesh egjiptiane dhe hindu në Grand Canyon është një zonë e ndaluar - askush nuk lejohet të hyjë në këtë zonë të madhe. Ne mund të konkludonim vetëm se kjo ishte zona ku gjendeshin guvat ... Unë besoj se nëse lexuesi I holle do të vetëm një pjesë të vogël të provave të vërteta të "Smithsoniangate" (skandalit Smithsonian) se institucioni ynë më i shenjtë arkeologjik ka qenë i përfshirë në mënyrë aktive në fshehjen e dëshmive për kulturat e përparuara amerikane, dëshmitë për udhëtimet antike të kulturave të ndryshme në Amerikën e Veriut, dëshmitë për gjigantët anomalistë dhe artifakte të tjera të çuditëshme, dhe prova që priren të hedhin poshtë dogmat zyrtare që tani është historia e Amerikës së Veriut" - -David Hatcher Childress, "Mbulimet Arkeologjike?"

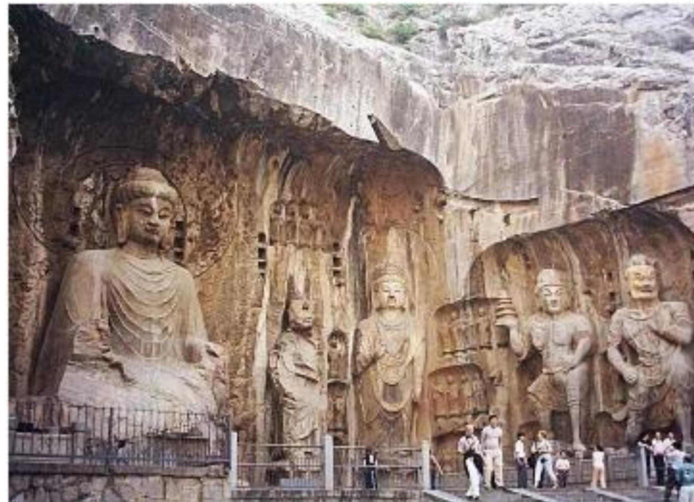
"*Kohët e fundit bëra një udhëtim në Peru dhe e gjeni dot se çfarë më rezultoi në disa nga muzetë që vizitova atje? Po, ishin gjigantë. Në Peru ata nuk janë flakur tej si në SH.B.A. (Duhet të theksohet se ka pasur qindra zbulime gjigande në SHBA që janë injoruar ose janë fshehur kushe di se ku nga Instituti Smithsonian për të mos u pare më kurrë.)*

Inkasit në të vërtetë kishin mbretër që ishin gjigantë dhe kishin flokë të kuq dhe bjonde. Në Muzeun e Artë në Lima ju ende mund të shihni rrobat dhe kokën e një mbreti Inkas i cili është 10 këmbë i gjatë.

Koka e tij e tharë dhe e mumifikuar është lehtësisht dyfishi i madhësisë sime dhe nuk jam njeri i vogël. " -Garry Nelson, "Giants Human"

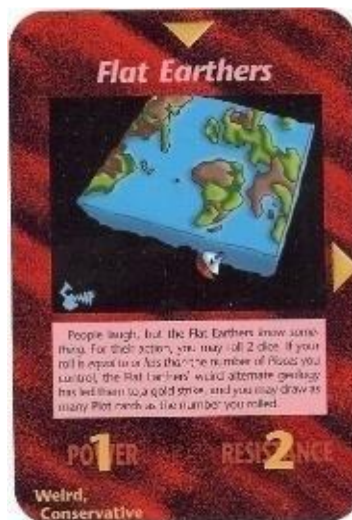
Fakti që ne e matim kohën dhe gjatësinë e saj në njësi 60 sekonda, 60 minuta, 24 orë, 12 muaj dhe 12 inç gjithmonë duket arbitrar dhe i papërshtatshëm kur llogaritet me duar dhe këmbë prej 5 gishtash secila, por nëse llogaritet në 6 gishtërinj atëherë papritmas shumë nga sistemet tona standarde të matjes kanë më shumë kuptim. Në Tajlandë, statuja gjigande shfaqen dukshëm jashtë tempujve dhe pikturohen në legjenda historike në mure. Fjala Thai për "inç" në të vërtetë do të thotë "gisht" nga të cilat në duar gjigande ka 12 në "këmbë!" Gjithashtu, mjaft interesante, Bibla, e cila përmend gjigantët që kanë 6 gishtërinj, pretendon se ata janë pasardhës të engjëjve të rënë (demonët) që çiftëzohen me grate e njerëzve, dhe se numri i Satanait është 666....

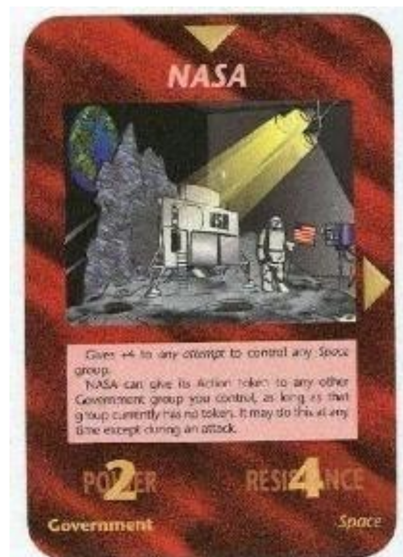
"*Nga këndvështrimi biblik nuk është një çështje mjaft e thjeshtë të kuptosh se çfarë po ndodh këtu? Luçiferi ka të bëjë me këtë mashtrim 'dhe ai nuk mund të lejojë të ketë konfirmim të vërtetësisë së tregimeve të lashta të Biblike. Faktori i vështirësisë për të argumentuar kundër besueshmërisë së Biblës do të vlerësohej lart në qiell nëse do të kishte muze të mbushura me fosile dhe artifakte të Nephilim në të gjithë botën. Ne nuk do të presim që Djalli - Mashtruesi i Madh - të dëshirojë që ne të dimë për çdo fosile gjigande njerëzore. Ashtu si ai ka arritur të mbajë zbulimet e tjera të shkëlqyera të Biblës larg nga bota, ne do të presim të njëjtën gjë me këtë. Jo, djalli i ka bërë të gjithë të besojnë në evolucion (mashtrimi i madh). Një nga gjërat që shpresoj se kemi kuptuar të gjithe nga kjo është lehtësia relative me të cilën 'fuqitë që mund të mbajnë larg me sukses faktet kryesore nga publiku i gjerë.* " - Matt TwoFour, "Ujku me rrobat e deleve"...

E vërteta e Tokës s Sheshtë

"*Në Mesjetë njerëzit besonin se toka ishte e sheshtë, për të cilën ata kishin të paktën provat e shqisave të tyre: ne besojmë se do të ishte e rrumbullakët, jo sepse një përqind e nesh mund të jepte arsyet fizike për besimin kaq të çuditshem, por sepse shkenca moderne na ka bindur që asgjë që është e qartë nuk është e vërtetë, dhe se gjithçka që është magjike, e pamundur, e jashtëzakonshme, gjigande, mikroskopike, e pashpirt ose e egër është "shkencore"*. "-Gorge George Shaw "Astronomia moderne"

Astronomia moderne e ka bindur absolutisht botën, siç deklaroi George Bernard Shaw, se asgjë që duket qartë nuk është e vërtetë. Eshtë e qartë se Toka është e sheshtë, megjithatë ata thonë se është e lakuar; është e qartë se bota është e palëvizshme, megjithatë ata thonë se lëviz; është e qartë se qiejt rrotullohen rreth nesh, megjithatë ata thonë se ne jemi që rrotullohemi; është e qartë se yjet janë yje, por ata thonë se yjet janë diell; është e qartë se Dielli është më i madh se yjet, megjithatë ata thonë se yjet janë më të mëdhenj se Dielli; është e qartë se Dielli dhe Hëna kanë të njëjtën madhësi, megjithatë ata thonë se Dielli është 400 herë më i madh; është e qartë se Toka është i vetmi "planet", megjithatë ata thonë se ka mbi septilion (1.000.000.000.000.000.000.000.000) planetë, është e qartë se lart është lart dhe poshtë është poshtë, megjithatë ata thonë se nuk është kështu!

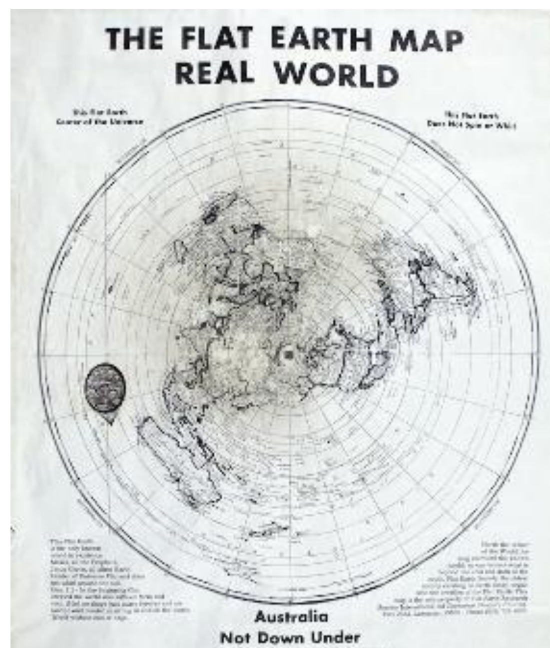

"Me Astronominë moderne teorikisht nuk ekziston as" lart "dhe as" poshtë ", megjithëse përvoja e njeriut verteton pohimin e tij, sa herë që shikon" lart "deri në qiej ose" poshtë "për tokë. Një shmangie e tillë e intelektit duhet të mëshirohet. ” -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (274)

"*Astronomi Denison Olmsted, në përshkrimin e një diagrami që supozohet se përfaqëson Tokën si një glob, me një figurë të një njeriu që ngjitet në secilën në çdo anë dhe një kokë të varur poshtë, thotë" Ne duhet të qëndrojmë në këtë pikë derisa të na shfaqet si me të vërtetë lart, 'Në drejtimin që u jepet këtyre figurave si ajo në lidhje me një figurë të cilën ai e ka vendosur në krye! Tani, një sistem filozofie që kërkon nga ne besojme diçka që, në të vërtetë, del nga mendja jonë, eshte një absurditet derisa të mendojmë se është një fakt, nuk mund të jetë një sistem i bazuar në të vërtetën e Zotit, i cili kurrë nuk kërkon asgjë të këtij lloji. Meqenëse, atëherë, astronomia teorike popullore e ditës e kërkon këtë, është e qartë se është diçka e gabuar dhe se ky përfundim na furnizon me një provë se Toka nuk është një glob.* " -William Carpenter, "100 Prova që Toka nuk është një Glob" (65)

«Karakteristikat fizike të një globi fizik do të krijonin vështirësi të pakapërcyeshme për një krijesë me dy këmbë të quajtur« njeri ». Për njeriun me dy këmbë, të buta, me ndërtim të rendë. Fotografojeni atë në pjesën e jashtme të një sfere, me gjerësinë tonë të popullarizuar në 34 gradë të Jugut. Ai ka çizmet e tij dhe koka e tij është e depresionuar në hapësirë 34 gradë në këmbët e tij. Konsideroni atë të magnetizuar përmes çizmeve të tij në qendër të globit, ku ndodhet 'magneti i madh'. Fotografojeni atë duke shikuar poshtë boshllëkun e gaztë, me sytë e tij duke dalë nga bazat e tyre dhe zemrën në gojë; dhe lutja e tij që çizmet e tij të bëra me gozhdë nuk do të humbin magnetizmin e tyre. Nuk është çudi që truri i botës u zmadhua! Lexuesi është mashtruar nga mashtrimi i marrëzisë, më I madhi manifestimit i bërë ndonjëherë. " - S.G. Fowler, "E vërteta - Toka është e sheshtë" (3)

Duhet të jetë e qartë se lart është me të vërtetë lart dhe poshtë është vërtet poshtë, se toka me të vërtetë është e sheshtë, dhe e vërteta është e vërtetë. Duhet të jetë e qartë që universi është krijuar me inteligjencë nga një projektues inteligjent, krijuar me qëllim nga një krijues me qëllim. Megjithatë, "shkenca" moderne dhe "astronomia" përmes shekujve mashtrimesh dhe manipulimesh kanë mbytur njerëzit duke I lënën të verber për të vërtetën e thjeshtë.

"*E vetmja gjë që ka bërë përralla e Tokës rrotulluese, është se ajo ka treguar fuqinë e tmerrshme të një gënjeshtre, e cila ka fuqinë ta bëjë një njeriun skllav mendor, në mënyrë që të mos guxojë të mbështesë provat e shqisave të tij. Për të mohuar lëvizjen e thjeshtë dhe të dukshme të Diellit ai sheh para tij. Kur e ndjen veten të qëndrojë në një Tokë krejtësisht e lirë nga lëvizja, me sugjerimin e dikujt tjetër, ai është i gatshëm të pranojë se po rrotullohet si i tërbuar. Kur sheh një zog që fluturon dhe ulet në tokë, ai është i gatshëm të besojë se toka është me të vërtetë duke udhëtuar shumë më herë më shpejt se zogu, më në fund, për të mbështetur imagjinatën e një të çmenduri, ai është i*

gatshëm ta akuzojë Krijuesin e tij se i ka formuar një gënjeshtër sensibile. " -E. Eschini, "Themelet e shumë gjeneratave" (8)

E vërteta është se Toka nuk është një "planet"; është një plan. Përveç lartësive dhe thellësive të maleve dhe luginave, Toka nuk ka lakim ose konveksitet dhe është për të gjitha qëllimet dhe synimet e sheshtë. Ashtu siç duket, Dielli, Hëna dhe yjet (të fiksuar dhe të endur) rrotullohen rreth Tokës së sheshtë e cila është qendra e palëvizshme, e universit. Poli magnetik i Veriut është qendra e Tokës dhe universit. Polaris, ylli i Polit të Veriut mbetet gjithmonë në mënyrë të qendrueshme i vendosur në majë të kupolës së qiejve, ndërsa Dielli, Hëna dhe yjet rrotullohen në cikle rrethore rreth nesh. E vërteta është se i gjithë uji nën këmbë është gjithmonë i sheshtë, horizonti është gjithmonë i sheshtë, dhe të gjitha kanalet, tunelet dhe hekurudhat janë ndërtuar pa marrë parasysh lakimin apo konveksitetin e supozuar të Tokës. Drita nga Faret mund të shihet në distanca të jashtëzakonshme është e mundshme vetëm në një sipërfaqe të sheshtë. E vërteta është se pilotët nuk bëjnë rënie ose kompensim të vazhdueshëm të hundës [avionit për të llogari të lakimit te supozuar dhe rrotullimit te topit-Tokë. E vërteta është se marinarët nuk përdorin llogaritjet sferike, por trigonometrinë plane kur lundrojnë.

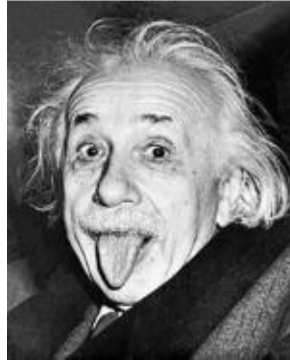

"*Njerëzit racionalë besojnë që Salisbury Plain të jetë një plan, dhe Liqeni Windermere të jetë horizontale, por Astronomët tanë thonë se ky është një gabim, që nuk duhet t'i*

besojmë syve tanë, kur shohim këto ose vende të tjera të tilla, si horizontale, por që ne duhet të besojmë atë që ata na thonë, se Salisbury Plain, Liqeni Windermere, si dhe të gjitha fushat, liqenet dhe vendet e tjera mbi Tokë, si dhe Paqësori i gjerë dhe të gjithë oqeanet e tjera, janë vetëm pjesë e një Globi të shkëlqyeshëm, dhe, prandaj, duhet të ketë një kurbë; përveç të cilave, të gjithë së bashku nxitojmë mrekullisht diku, Rreth Diellit në masën 65,000 milje në orë! Ata japin ligjin e tyre për këtë lakim të fantazuar, bazuar në atë që bota është 25,000 milje në perimetër në Ekuator, pasi që janë 8 inç për kilometrin e parë, 2 këmbët 8 inç për të dytën, 6 këmbët për të tretin etj. rregull është të bësh katror numrin e miljeve midis vëzhguesit dhe objektit, pastaj të shumëzosh atë katror me 8 inç dhe të ndash me 12 për ta sjellë atë në këmbë, kueficienti është lakimi i supozuar. Fatkeqësisht, megjithatë, për Astronomët, kjo teori nuk pajtohet me faktin, për këtë rregull të lakimit është zbuluar se është plotësisht i gabuar si në tokë ashtu edhe me ujë. Të gjitha shtëpitë duhet të ndërtohen në tokë të njëtrajtshme, por asnjë lejim çfarëdo që të bëhet për lakimin e Tokës, dhe të gjitha kompasat tregojnë Veriun dhe Jugun në të njëjtën koha edhe tek Ekuatori, i cili vërteton në mënyrë të pandreqshme se deti është horizontal, dhe, për rrjedhojë, se bota nuk është globulare, sepse sikur të ishte, njëra skaj i magnetit do të zhytej drejt Veriut dhe tjetra pikë drejt Qiejve. " -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (123-4)

E vërteta është se Antarktida është një mur gjigant i akullit që mban në oqeane dhe Poli i Jugut nuk ekziston! Anomali dhe dallime të ndryshme midis Arktikut dhe Antarktikut dëshmojnë se toka nuk është top. Dielli i mesnatës Arktik vërteton se universi është gjeocentrik. E vërteta është Dielli dhe Hëna janë të kundërta të barabarta hyjnore të bëra për shenja dhe stinë, për të ngrohur Tokën dhe ndarë ditën nga nata. Hëna nuk është thjesht një reflektues i dritës së Diellit, por lëshon një dritë dukshëm unike të vetvetes; është plotësisht vetë-ndriçuese dhe gjysëm transparente. E vërteta është se njeriu nuk ka ecur dhe nuk mund të ecë kurrë në Hënë ose Mars sepse trupat qiellorë janë thjesht ndriçues dhe jo truall fortë tokësore si Toka. Uljet në Hënë dhe Mars ishin të gjitha mashtrime te vëna në skenë dhe janë filmuar nga Frimasonët në Tokë. Satelitët dhe stacionet hapësinore nuk ekzistojnë; të gjitha videot dhe fotografitë që keni parë ndonjëherë nga NASA, Hubble dhe burime të tjera "zyrtare" janë të gjitha CGI (imazhe të krijuara nga kompjuteri). Graviteti nuk ekziston, dhe të gjithë astronautët "lundrues" thjesht përdorin tela ose xhirime në aeroplanët Zero G. Relativiteti nuk ekziston, dhe kjo është arsyeja pse Ajnshtajni është duke ju nxjerrë gjithmone gjuhën!

E vërteta është se universi u krijua me inteligjencë nga një stilist inteligjent, krijuar me qëllim nga një krijues i qëllimshëm, e jo rezultat i rastësishëm i ndonjë aksidenti kozmik të pashpjegueshëm. E vërteta është se jeta, vetëdija, diversiteti i mrekullueshëm i bukur dhe kompleksiteti i natyrës është krijuar hyjnisht, jo ftohtë, dhe verbërisht nga “evolucioni", nga asgjëja nuk vjen jashtë asgjë.

"*Kur kemi parasysh se mbrojtësit e pozicionit të palëvizshëm dhe qendror të Tokës, mund t'i shpjegojnë fenomenet e tyre qiellore më saktë për të menduarit e tyre, ashtu siç mundemi edhe ne, përveç kësaj ata kanë provat e SENSIT dhe Shkrimet e tyre dhe fakte, të cilat ne nuk e kemi; nuk është pa arsyesh që ata të ruajnë epërsinë e sistemit të tyre. .*

. Sidoqoftë, teoria jonë e përsosur mund të shfaqet në vlerësimin tonë, dhe me kënaqësi hipotezat e Njutonit mund të na duken si shkak për të gjitha fenomenet qiellore, megjithatë ne jemi këtu të detyruar të pranojmë të vërtetën befasuese, që diskutohet në ambientet tona se e gjithë sfida është se sfera e Astronomisë nuk përmban një provë të saktësisë së vet. Dr. Woodhouse, Cambridge Astronomy Professor.

“Sa më shumë I dëgjoj ata, aq me shumë unë dyshoj në të gjithë sstemet Astronomike. Unë dyshoj se I njohim me saktësi distancat dhe magnitudat e çdo ylli në kupolën

qiellore. Ndryshe pse do të kishte ndryshime të jashtëzakonshme në lidhje me në largësinë e Diellit nga Toka? Disa pohojnë se është vetëm tre dhe të tjerët nëntëdhjetë miliona milje larg! "- John Wesley.

«*Shumë kanë qenë në gjendje të shohin përmes mashtrimeve të astronomisë moderne. Letra nga pjesë të ndryshme dëshmojnë se, në disa raste, burrat dhe gratë kanë filluar të përdorin fuqinë e trurit të tyre, I cili ka qenë trullosur dhe ndrydhur nga pranimi, pa provën më të vogël, të mësimeve joshkencore, të paarsyeshme, të panatyrshme dhe të pafe në emer të "shkencës". Të tjerë, përsëri, tregojnë se shkrimtarët kanë hedhur skelen e një mashtrimi gjigan dhe kanë përfshirë gjithë botën në idenë absurd se ne jemi duke jetuar në një glob ujë-tokë që rrotullohet me shpejtësi të tmerrshme dhe më shpejt se një predhë topi nëpër një hapsirë përtej imagjinatës njerëzore dhe duke fluturuar me atë që quhet "system diellor" - në një tjetër drejtim njëzet herë shpejtësia e rrotullimit të tij. "* -Thuma Winship, "Cosmogeny Zetetic - Provë Konkluzive se Bota nuk është një Rrotullues Rrotullues Rrotullues por Një Rreth Rrafshi Stacionar." (Ii)

Në hulumtimin e komplotit, termi "globalist" zakonisht i referohet "internacionalistëve", njerëzve në favor të një rendi botëror, por më mirë dhe me saktësi, siç tregon logoja e qeverisë botërore të OKB, termi "globalist" nënkupton ata që propagandojnë mitin e vjetër të një globi Tokësor. Heliocentricizmi dhe miti I Tokës si Glob janë promovuar prej kohësh nga adhuruesit patriarkale e paganë masonicë të diellit. Në metodën tipike të adhurimit të diellit, Dielli u bë si entiteti më i rëndësishëm dhe qendër i të ashtuquajturit "sistemi diellor". Toka ishte kthyer si të ishte një planet i thjeshtë sikurse yjet endacakë. Të gjithë yjet e fiksuar u shndërruan gjithashtu në diej të largët! Thuhet se Dielli ishte dhënësi i vetëm i dritës dhe Hëna një reflektues të thjeshtë të dritës së Diellit. U tha se Dielli ishte gjëja më e madhe në cepin tonë të galaktikës, më e madhe se Toka, Hëna dhe planetët!

Duke hequr Tokën nga qendra e palëvizshme e Universit, këta Masonë na kanë zhvendosur fizikisht dhe metafizikisht nga një vend me rëndësi të madhe në një

indiferentizëm të plotë nihilistik. Nëse Toka është qendra e Universit, atëherë idetë e Zotit, krijimi dhe një qëllim për ekzistencën njerëzore janë të mrekullueshme. Por nëse Toka është vetëm një nga miliarda planetë që rrotullohen rreth miliarda yje në miliarda galaktika, atëherë idetë e Zotit, krijimi dhe një qëllim specifik për Tokën dhe ekzistencën njerëzore bëhen shumë të padukshme.

Duke na indoktrinuar me ngulm, në materializmin e tyre shkencor të adhurimit të Diellit, jo vetëm që ne e humbim besimin në asgjë përtej materialit, por fitojmë besim absolut në materialitet, sipërfaqshmëri, status, egoizëm, hedonizëm dhe konsumatorizëm. Nëse nuk ka Zot, dhe të gjithë janë thjesht një aksident, atëherë gjithçka që ka vërtet rëndësi është unë, unë, unë. Korporatat e tyre të pasura dhe të fuqishme me logot e shkëlqyera të kultit të Diellit na shesin idhuj për të adhuruar, ngadalë duke marrë botën ndërsa ne besojmë me heshtje "shkencën" e tyre, votojnë për politikanët e tyre, blejnë produktet e tyre, dëgjojnë muzikën e tyre dhe shikojnë filmat e tyre, duke sakrifikuar shpirtrat tanë në altarin e materializmit.

"*Mospërputhje të tilla më kujtojnë hutimin që ndoqi ata që në ditët e plakjes u përpoqën të ndërtojnë Kullën e Babelit, kur gjuha e tyre u hutua, dhe mundi i tyre u shkatërrua. Por nuk është çudi që llogaritjet e tyre të jenë të gabuara, duke parë që ato vijojnë nga një bazë e gabuar. Ata supozuan se bota ishte një Planet, me një perimetër prej 25,000 milje, dhe I moren matjet e tyre nga qendra e saj e supozuar, dhe nga*

kënde sferike të supozuara të matjes në sipërfaqe. Përsëri, si mund të ishin të sakta matjet e tilla ndërsa, siç na thuhet, Toka po rrotullohej rreth Diellit më shpejt se një predhë topash, me ritmin e tetëmbëdhjetë milje në sekondë, një forcë më shumë se e mjaftueshme për të vrarë çdo burrë, grua dhe fëmijë në sipërfaqen e tij në më pak se një minutë? Pastaj, Toka është menduar të ketë lëvizje të ndryshme, në diskutimin e të cilave nuk kam nevojë të hyj këtu, dhe vetëm do të vërej atë të rrotullimit të saj të supozuar rreth boshtit të saj imagjinar në Ekuator, prej një mijë milje në orë , me një prirje prej 23.5 gradë. " -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (12-13)

"*Ptolemeu e kishte bërë të duket se dielli dhe yjet rrotulloheshin rreth një toke të palëvizshme, por Koperniku përparoi teorinë se ishte toka ajo që rrotullohej rreth një dielli të palëvizshëm, ndërsa yjet ishin fikse; dhe secila nga këto teori plotësisht të kundërta jep një shpjegim po aq të kënaqshëm për shfaqjen e diellit nga dita dhe yjet natën. Koperniku nuk prodhoi asnjë fakt të zbuluar rishtas për të vërtetuar se Ptolemeu ishte i gabuar, as ai nuk ofroi ndonjë provë që ai vetë kishte të drejtë, por përpunimi I sistemit te tij për të treguar se ai mund të jepte përgjigje për të gjitha paraqitjet e qiejve mjaft, si dhe Egjiptianët kishin bërë, megjithëse punonin në një hipotezë krejtësisht të ndryshme; dhe ofroi Teorinë e tij të re Heliocentrike si një alternative. Ptolemeu tregon shumë zgjuarsi se Toka duhet të jetë në qendër të sferës qiellore. Ai vërteton se nëse nuk do të ndodhte kështu, çdo yll nuk do të lëvizte me njëtrajtshmëri absolute që e karakterizon atë. Ai tregon gjithashtu se Toka nuk mund të animohet nga asnjë lëvizje kalimtare. "Toka", argumentoi Ptolemeu, 'shtrihet në qendër të sferës qiellore. Nëse Toka do të ishte e pajisur me lëvizje, nuk do të shtrihej gjithmonë në këtë pikë, prandaj duhet të zhvendoset në një pjesë tjetër të sferës. Lëvizjet e yjeve, megjithatë, e përjashtojnë këtë, dhe për këtë arsye Toka duhet të jetë po aq e lirë nga çdo lëvizje e gjatësore sa edhe nga ajo e rotacionit.* ”” -E. Eschini, "Themelet e shumë gjeneratave" (6)

Sistemi Gjeocentrik Ptolemaik mbizotëroi për më shumë se 1.400 vjet dhe madje mijëra vjet para Ptolemeut, Gjeocentrizmi Toka e Sheshtë, ishte e vërteta e pranuar gjerësisht. Heliocentrizmi modern i Topit-Tokë i popullarizuar nga të ngjashmit me Kopernikun, Keplerin, Galileo, Njutonin, Ajnshtajnin dhe NASA, megjithatë, është një sistem relativisht i kohëve të fundit i besimit që është mbështjellë mbi një botë pa dyshim për 500 vjet. Ptolemeu kurrë nuk e imagjinonte se magjistarët shkencorë të së ardhmes do të ishin aq të pacipë, dhe publikun kaq mendjeshkurtër, sa të pranojë që ne nuk shohim asnjë paralaks ndër yje pas miliona e miliona milje të "lëvizjes" së supozuar orbitale, thjesht sepse të gjithë ata yje janë triliona e triliona milje larg edhe më larg në një shkallë të mjaftueshme për të mos ndodhur ndonjë ndryshim paralaksi! Sa i bindës!? Megjithatë, një tjetër "fakt" i astronomisë moderne që kundërshton sensin dhe përvojën tonë të përbashkët!

"*Ata presin që ne 'të besojmë' se toka dhe deti së bashku përbëjnë një glob fluturues (për të cilin ata flasin si një orbinë të ngurtë," supozuar nga astronomët të jenë "fillimisht qëlluar nga Dielli në një masë plastike të butë, e cila, pasi temperatura u ul, u ngurtësua gradualisht, ') por as një fakt apo provë e vetme nuk mund të prodhojnë ata për këtë ide të largët, dhe përkundër faktit se teoria e globit rrotullues ishte (edhe sipas rrëfimeve të hapura të themeluesve të saj) i paraqitur botës në radhë të parë si thjesht një supozim, ajo tani paraqitet si një e vërtetë e padiskutueshme.* " -Lady Blount, "Romanca e Shkencës"

"*Është thënë, në të vërtetë, nga Njutoni, dhe që atëherë është insistuar nga dishepujt e tij:" Na lejoni pa prova, e cila është e pamundur, ekzistencën e dy forcave universale - centrifugale dhe centripetale, ose tërheqje dhe zmbrapsje, dhe ne do të ndërtojmë një teori e cila do të shpjegojë të gjitha fenomenet kryesore dhe misteret e natyrës. 'Një mollë që bie nga një pemë, ose një gur që rrokulliset poshtë dhe një curril uji i lidhur si me një fije dhe vëri në lëvizje si të ishin tip i marrëdhënieve që ekzistojnë midis të gjithë trupave në univers. Supozohej se Hëna kishte një tendencë të bjerë drejt tokës, dhe toka*

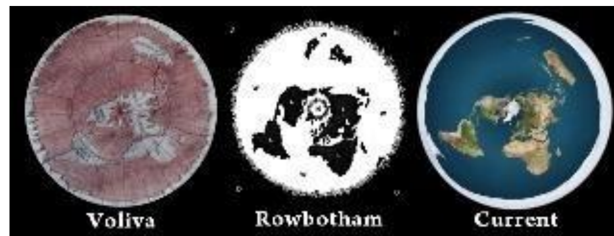
dhe hëna së bashku drejt diellit. E njëjta lidhje u supozua se ekziston midis të gjithë ndriçuesve më të vegjël dhe më të mëdhenj në themel; dhe së shpejti u bë e domosdoshme për t'i shtrirë këto supozime në pafundësi. Universi u parcelua në sisteme - bashkë-ekzistues dhe i paimitueshëm. Diejt, planetët, satelitët dhe kometat, supozohej se ekzistonin pafundësisht në numër dhe në një shtrirje të pakufishme; dhe për të mundësuar teoricienët të shpjegojnë fenomene alternative dhe vazhdimisht përsëritëse, të cilat ishin kudo të vëzhguara, këto objekte të panumërta dhe përgjithmonë që zgjaten supozohej se ishin sfera. Toka ku ne banojmë quhej planet, dhe për shkak se mendohej se ishte e arsyeshme që objektet e ndritshme në themel, të cilat quheshin planetë, ishin sferike dhe kishin lëvizje, kështu që ishte e arsyeshme vetëm të supozohej se, pasi toka ishte një planet, ajo gjithashtu duhet të jetë sferik dhe të ketë lëvizje - ergo, toka është një glob dhe lëviz mbi akse, dhe në një orbite rrotull diellit! Dhe pasi toka është një glob dhe është e banuar, kështu përsëri është vetëm e arsyeshme të konkludojmë se planetët janë botë si toka dhe janë të banuara nga qenie të ndjeshme. Çfarë arsyetimi! Çfarë perversiteti i turpshëm i dhuntive intelektuale! " - Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka nuk është Glob!" (348)

"*Koperniku ngriti hipotezën e rrotullimit të tokës rreth diellit në mënyrë që të shpjegojë ciklin e stinëve. Teoria e tij nuk është shumë e kënaqshme duke parë që toka supozohet të jetë në distancën e saj më të madhe nga dielli gjatë verës, gjatë motit të nxehtë, dhe në distancën e tij më të shkurtër në dimër kur temperatura është në nivelin më të ulët. Këto kushte të pazakonta që bien në kundërshtim me ligjet e natyrës sa i përket efekteve të nxehtësisë, thuhet, për shkak të këndit të formuar nga rrezet e diellit, ndërsa ato bien në sipërfaqen e tokës. Eshtë thënë gjithashtu se ndryshimi i stinëve në veri dhe në jug të ekuatorit është për shkak të një pjerrësi të tokës, së pari nga njëra anë, dhe pastaj nga ana tjetër, e cila ndodh me lehtësi në momentin e duhur. Asgjë nuk thuhet, megjithatë, për zhvendosjen e ujërave të detit dhe lumenjve zhvendosje që ndodh në qendër të gravitetit dhe në bazë të pozicionit te tokës do të sillte në mënyrë të pashmangshme ngritjen dy herë në vit. Mund të supozohet gjithashtu se në ato kushte, ndërtime shumë të larta do të tërhiqeshin nga vertikali. Për shembull, qiellgërvishtësit amerikanë dhe Kulla Eifel nuk mund të shihen të anohen djathtas ose majtas sipas stinëve, megjithëse*

kjo duhet të jetë një pasojë logjike dhe natyrore e prirjes alternative që i atribuohet tokës. " -Gabrielle Henriet, "Parajsa dhe Toka" (1-2)

Nëse Toka do të ishte një sferë që rrotullohej çdo ditë në boshtin e saj vertikal me një shpejtësi uniforme, që rrotullohej çdo vit rreth Diellit, do të pasonte që gjysma e "globit" të ishte gjithnjë me diell, ndërsa gjysma tjetër e errët, çdo vend në glob do të merrte një sasi të barabartë të ditës dhe të natës. Në fakt, sidoqoftë, gjatësia drastike e ndryshme e ditës / e natës mbi Tokë janë në përputhje me modelin Geocentric të tokës së sheshtë. Nëse Toka do të ishte një sferë do të pasonte që stinët në të gjithë botën do të ishin të njëkohëshme për shkak të distancës nga Dielli. Kur Toka është më larg nga Dielli, i gjithë globi duhet të kishte dimërt dhe të regjistronte temperaturat më të ftohta për vitin. Kur Toka është më afër Diellit, i gjithë globi duhet të kishte verë dhe të regjistronte temperaturat më të ngrohta për vitin. Në fakt, megjithatë, ky nuk është rasti. Thellësitë e ngrira të Antarktidës mbeten përgjithmonë të ngrira, ndërsa vetëm disa mijëra milje larg është verë tropikale. Si ka mundësi që nxehtësia që gjoja mund të vijë nga një vetull Dielli që ndodhet 93 milion milje larg është e aftë të djegë njëkohësisht lëkurën e pushuesve të plazhit në Hawaii, ndërsa lë të ngrirë eksploruesit në çizmet e tyre në Antarktik vetëm disa mijëra milje larg?

"*Është e dëshmueshme gjeometrikisht që të gjithë ndriçuesit e dukshëm në bazë janë në një distancë prej disa mijëra milje nga toka, jo më shumë se hapësira që shtrihet midis Polit të Veriut dhe Kepit të Shpresës së Mirë; dhe parimi i matjes - ai i planit të trekëndëshit, - e cila tregon këtë fakt të rëndësishëm është ai që asnjë matematikan që pretendon të jetë një master në shkencë nuk do ta mohojë. Të gjithë këta ndriçues, dhe vetë Dielli, duke qenë kaq pranë nesh, nuk mund të jenë më të mëdhenj, por më të vegjël krahasuar me tokën ku banojmë. Ata janë të gjithë në lëvizje mbi tokë, e cila është vetë e palëvizëshme; dhe, prandaj, ato nuk mund të jenë asgjë më shumë se struktura sekondare dhe nënshtruese që vazhdimisht shërbejnë për këtë botë fikse për banorët e saj. Kjo është një filozofi e thjeshtë, e thjeshtë dhe në çdo pikëpamje e demonstrueshme, duke rënë dakord me provat e shqisave tona, të lindura nga çdo eksperiment i themeluar në mënyrë të drejtë, dhe kurrë nuk kërkon shkelje të atyre parimeve të hetimit të cilat mendja njerëzore i ka njohur ndonjëherë dhe varet nga në jeta e saj të përditshme. Astronomia moderne ose Njutoni nuk ka asnjë nga këto karakteristika. I gjithë sistemi i marrë së bashku përbën absurditetin më monstruoz. Është e rreme në themelin e saj; e parregullt, e padrejtë dhe joligjore në detajet e saj; në përfundimet e saj, në kundërshti dhe kontradikta. Më e keqja nga të gjitha, është një burim pjellor i mosbesimit dhe ateizmit, për të cilin mbrojtësit e saj janë praktikisht*

mbështetës. Duke mbrojtur një sistem i cili është drejtpërdrejt i kundërt me atë që mësohet në lidhje me fenë, ata udhëheqin intelektet më kritike dhe të guximshme për të vënë në dyshim dhe për të nxjerrë jashtë kozmogoninë dhe filozofinë e përgjithshme që përmbahen në librat e shenjtë. Për shkak se teoria e Njutonit vlerësohet se është e vërtetë, ata janë orientuar të hedhin poshtë Shkrimet, të injorojnë adhurimin dhe të dyshojnë dhe mohojnë ekzistencën e një Krijuesi dhe Sunduesit Suprem të botës. " -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka nuk është Glob!" (354)

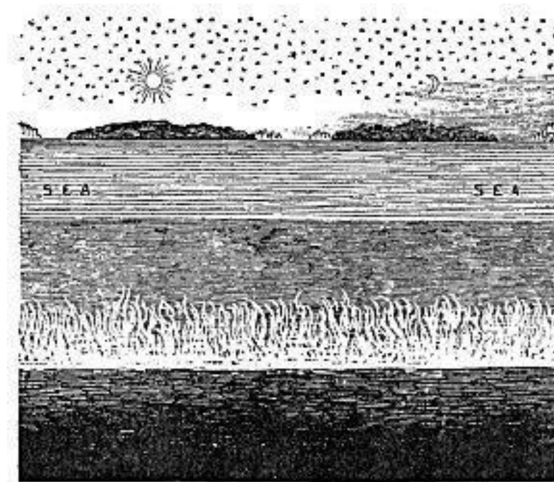

"*Faktet dhe eksperimentet tashmë të avancuara e bëjnë të pamohueshme, se sipërfaqja e të gjitha ujërave të tokës është horizontale; dhe sado e parregullt skica e sipërme e vetë tokës të jetë, e gjithë masa, toka dhe uji së bashku, përbën një PLANI TE MADH TE PALEVIZSHEM. Nëse udhëtojmë me tokë ose det, nga çdo pjesë e tokës në drejtim të çdo linje meridiane, dhe drejt yllit qendror verior të quajtur 'Polaris', ne vijmë në një dhe të njëjtin vend, një rajon me akull, ku ylli i cili ka qenë udhëzuesi ynë është drejtpërdrejt mbi ne, ose vertikal në pozicionin tonë. Ky rajon është me të vërtetë QENDRA E TOKES; dhe vëzhgimet e fundit duket se dëshmojnë se është qëndra e baticave detare, gati një mijë milje në diametër, dhe i rrethuar nga një mur i madh ose pengesë e akullit, tetëdhjetë deri në njëqind milje në gjerësi. Nëse nga ky rajon qendror gjurmojmë skicën e tokave që projektojnë ose rrezatojnë prej tij, dhe sipërfaqja e së cilës është mbi ujë, zbulojmë se forma e tanishme e tokës ose e "tokës së thatë", siç dallohet nga ujërat e "thellësive te mëdha" është një masë e çrregullt kepesh, gjiresh dhe ishujsh, duke përfunduar në kepe e kontinente, duke projektuar kryesisht drejt jugut, ose, të paktën, në një drejtim larg nga qendra e madhe veriore. Nëse tani lundrojmë me kurrizin vazhdimisht drejt këtij ylli qendror, 'Polaris' ose qendrës së sipërfaqes së tokës, do të arrijmë në një rajon tjetër akulli. Me çfarëdo meridiani që lundrojmë, duke mbajtur qendrën veriore pas nesh, ne jemi të penguar në përparimin tonë nga shkëmbinjtë e gjërë dhe të lartë të akullit. Nëse kthehemi në të djathtë ose në të majtë të meridianit tonë, këto pengesa të akullta na rrethojnë gjatë gjithë pasazhit tonë. Prandaj, kemi zbuluar se ekziston një det i shkëlqyeshëm dhe rrjedh në qendrën e tokës; me një mur kufiri akulli, gati njëqind milje në trashësi dhe tre mijë milje në perimetër; që buron apo varet nga ky mur i akullt, nga ku masa të parregullta të tokës shtrihen drejt jugut, ku një rryma të shkreta, të turbullta rrethojnë kontinentet, dhe vetvetiu është e ngulitur nga rripa të gjërë dhe shtresa akulli, të kufizuara nga*

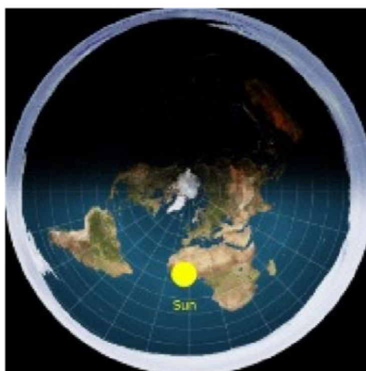
barriera të mëdha të ngrira, anësore të thella dhe shtrirja e të cilave është plotësisht e panjohur. Sa larg shtrihet akulli; si përfundon; dhe ajo që ekziston përtej saj, janë pyetje të cilave asnjë përvojë e sotme njerëzore nuk mund të përgjigjet. E tëra që ne e dimë aktualisht është se bora dhe breshri, erërat e ulërimta dhe stuhitë dhe stuhitë e papërshkrueshme mbizotërojnë; dhe se në çdo drejtim hyrja njerëzore ndalohet nga zhdukjet e pashlyera të akullit të përhershëm, duke u shtrirë më larg sesa syri ose teleskopi mund të depërtojnë, dhe duke u humbur në errësirë ". -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka nuk është Glob!" (91)

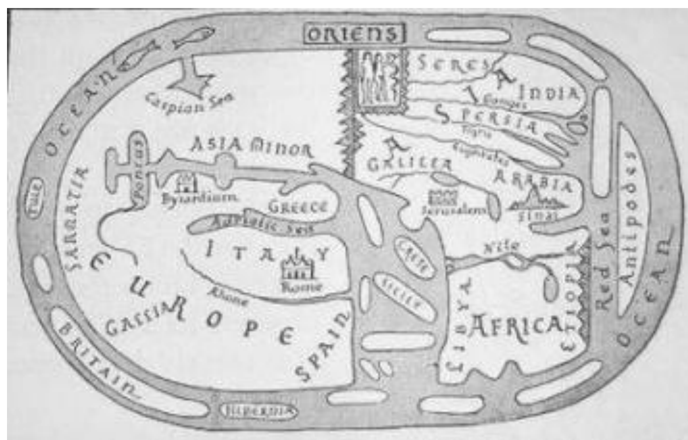
Çfarë mbetet e panjohur në këtë kohë janë 1) shtrirja e murit të akullit të Antarktikut, sa larg mund të udhëtojë drejt Jugut në akull? A është thjesht ujë, borë, akull dhe errësirë përgjithmonë, apo ka ndonjë kufi, si muri xhami tek "The Truman Show"? 2) A ekziston një kufi në hapësirë? A është universi i pafund, apo siç pretendojnë librat e shenjtë, ka nje kufi fizik?" 3) Çfarë ekziston nën "thellësinë e fuqishme?" A është thjesht ujë më i thellë dhe më i errët, që bie përgjithmonë, ose ka ndonjë kufi?

"Nëse toka është një strukturë e veçantë që qëndron brenda dhe mbi ujërat e" thellësisë së madhe ", rrjedh se, nëse nuk mund të tregohet se diçka tjetër i mban ujërat, se thellësia është e pamatur. Meqenëse nuk ka asnjë provë për çfarëdo gjëje që ekziston nën 'thellësinë e madhe', dhe ashtu si në shumë pjesë të Oqeanit Atlantik dhe Paqësorit asnjë fund nuk është gjetur nga mjetet më shkencore dhe efikase që mund të shpikë zgjuarsia njerëzore, ne jemi të detyruar të konkluzion se thellësia është e pakufishme. " -Dr. Samuel Rowbotham, "Toka nuk është Glob, Edicioni 2" (201)

"Që nga kohërat më të hershme është besuar dhe thënë se qiejt nuk ishin një hapësirë boshe, por një sipërfaqe e fortë. Kaldeasit dhe Egjiptasit e konsideronin qiellin si mbulesën masive të botës; dhe në Indi dhe Persi mendohej të ishte një kapak metalik, i sheshtë ose konveks, apo edhe piramidal. Deri në shekullin e 17-të toka konsiderohej gjithmonë si qendra e një sfere boshe me mure të ngurta; dhe për këtë llogari, gjithnjë përfaqësohej me një mbulesë. Ky element i domosdoshëm, sidoqoftë, u eliminua me ardhjen e teorisë së gravitetit, për voli, pasi një kube e ngurtë që kufizonte hapësirën përreth tokës do të kishte bërë të pamundur lëvizjet ekstravagante të planetëve, të cilat u dërguan të rrotulloheshin në ajër në distancat fenomenale. Kështu që nga kjo kohë, fakti i pranuar në mënyrë universale për mijëra vjet që qielli është një sipërfaqe e fortë, u zhduk plotësisht. Sidoqoftë, ekzistenca e mundshme e një kubeje të fortë mbi tokë është një çështje me rëndësi të madhe duke pasur parasysh pasojat e jashtëzakonshme që do të rezultonin nga ky fakt, nëse do të ishte e vërtetë. Nuk ka dyshim se reagimi i përgjithshëm është një nga pabesitë; por, nga ana tjetër, mund të konsiderohet se nuk është pa arsye që të lashtët besuan në ekzistencën e kupolës materiale të qiellit; as pa arsye, ose, që ky nocion duhej të ishte dhënë vazhdimisht nëpër shekuj që nga kohërat më të hershme deri në shekullin e 17-të, në të gjitha pjesët e botës ... Planetët nuk janë masa të ngurta, nuk janë material, siç besohet. Ata janë thjesht disqe jomaterial, ndriçues dhe transparent; dhe duke pasur parasysh këto rrethana, është e qartë që kraterat, asperitet, malet dhe luginat, të cilat mendohej se ekzistojnë në sipërfaqen e këtyre masave imagjinare, jane topografi e kubese solide qiellore nga e cila ndriçohen dhe si transparente qe jane pasqyrojne ato disqe transparente dhe te shkelqyeshme të cilat ne I quajme planetë. Është gjithashtu për t'u kuptuar se thjerrëzat e teleskopit krijojnë një pamje të konveksitetit, e cila duke qëndruar jashtë të japing përshtypjen e nje mase sferike, që në fakt është një iluzion optik. " -Gabrielle Henriet, "Qiejt dhe Toka" (22-23)

Ithtarët e Tokës së Sheshtë historikisht i janë nënshtruar jo vetëm talljes dhe izolimit intensiv, por shumë prej tyre madje janë kërcënuar dhe sulmuar për bindjet e tyre. Unë personalisht jam kërcënuar nga Frimasonët në shumë raste për punën time duke ekspozuar komplotet, mashtrimet dhe manipulimet e tyre. Presidenti i Shoqërisë Flat-Earth, Charles K. Johnson pretendoi se një burrë nga NASA u përpoq ta vriste atë, dhe më vonë pati një zjarr të dyshimtë masiv që dogji shtëpinë e tij poshtë, me gjasë rezultat i zjarrvënies, i cili shkatërroi tërë bibliotekën e tij të Flat-Earth, të gjitha regjistrimet dhe kontakte të anëtarëve të Shoqërisë Flat-Earth. Ithtari më i njohur në kohët moderne, Dr. Samuel Rowbotham, gjithashtu kishte pjesën e tij të kundërshtimit të dhunshëm. Ai deklaroi se, "*Për periudhën e gjatë prej tridhjetë e një vjetësh jam munduar të sjellim këtë temë të rëndësishme para botës: si në platformën e ligjëratave, ashtu edhe në revistat lokale, dhe duke udhëtuar nga një vend në tjetrin - duke mos pushuar kurrë më gjatë se disa muaj në një lokalitet, por si një cigan shkencor filozofik duke prishur çadrën e tij dhe duke e hedhur 'këtu e kudo ', me qëllim që ta tërheq këtë vëmendje të madhe në vëmendjen e të gjitha klasave dhe shkallëve të inteligjencës. Dhe, natyrisht, më është dashur të mbaj çdo formë të mundshme të kundërshtimit, denoncimet më të hidhura - arrijnë shpesh me kërcënime dhune dhe rreziqe personale, keqinterpretimet më të kota, shpifjet më të pamatura dhe përpjekjet më të egra dhe më të dëshpëruara për të dëmtuar karrierën time dhe kundërvënë mësimeve të mia. Eshtë bërë një detyrë, parësore dhe e domosdoshme për t'i takuar ata në një rebelim të hapur, të hapur dhe të pashpirt; për të deklaruar se mbretërimi I tyre I padrejtë I gabimit dhe konfuzionit ka mbaruar; dhe që tani e tutje, si një dinasti në rënie, ata duhet të tkurren dhe zhduken, duke e lënë fronin dhe mbretërinë te ato intelektet zgjuese, numri i të cilëve rritet vazhdimisht, dhe marshimi i të cilit është i shpejtë dhe i papërmbajtshëm. Ushtarët e së vërtetës dhe të arsyes kanë tërhequr shpatën, dhe kur një gjeneratë tjetër është edukuar, do ta kenë detyruar uzurpatorin të heqë dorë!* "

"Mund të pyetet me guxim se ku mund të gjendet burri, duke poseduar dhuntitë e jashtëzakonshme të Njutonit, i cili mund të vuajë të mashtrohet nga një hokus-pocus i tillë, nëse nuk do të mashtronte në radhë të parë vullnetarisht veten? Vetëm ata që e dinë forcën e vetë-mashtrimit dhe shkallën në të cilën nganjëherë llogariten për pandershmëri, janë në gjendje të shpjegojnë sjelljen e Njutonit dhe të shkollës së

Njutonit. Për të mbështetur teorinë e tij të panatyrshme, Njutoni grumbullon trillime mbi trillime, duke kërkuar të verbojë atje ku nuk mund të bindë. Në çfarëdo forme ose mënyre që mund të ketë ndodhur ky biznes, unë prapë duhet të them që mallkoj këtë teori moderne të Kozmogonisë, dhe shpresoj që pushtimi atje mund të shfaqet, në kohën e duhur, një shkencëtar i ri i gjeniut, i cili do të ketë guxim të mjaftueshëm për të fshire këtë çmenduri të shpërndarë botëror të lunatikëve. " –Goethe

"*Unë mund të citoja me lehtësi autoritetet e tjera të të njëjtit efekt të ngjashëm, por mendoj se tashmë janë dhënë mjaft, për të treguar se absurditetet e Astronomisë moderne nuk janë fshirë në botë pa një protestë të fortë nga mendjet e zgjuara, dhe unë sinqerisht besoj se faqet në vijim mund të jenë të dobishme për disa mendimtarë të sinqertë, jo vetëm në ekspozimin e gabimeve të kësaj shkence kimike, por në tregimin e pozitës së vërtetë të botës, siç dëshmohet nga faktet në natyrë ... Unë sinqerisht i besoj asaj, pasi të shqyrtoj provat që kam sjellë para tij, lexuesi i zhytur në mendime do të shohë qartë se kjo botë e jona nuk është një Planet, siç mendohet nga Astronomët tanë modernë, por një Terra Firma e vërtetë, e themeluar mbi ujërat e Thellës së Madhe, nga e cila vijnë dhe në të cilën kthehen, me rrjedhë të pandërprerë, lumenjtë e Tokës, në përputhje me qëllimin e mençur dhe përfitues të Krijuesit tonë Hyjnor. "* -David Wardlaw Scott, "Terra Firma" (20-271)

"*Kështu, ne shohim që kjo filozofi Njutoniane është e pandarë nga konsistenca; detajet e saj janë rezultat i një shkelje të plotë të ligjeve të arsyetimit të ligjshëm, dhe të gjitha premisat e saj supozohen. Në fakt, nuk është asgjë më shumë se supozim mbi supozim, dhe përfundimet e nxjerra prej tyre konsiderohen me dashje si gjëra të provuara, dhe të përdoren si të vërteta për të vërtetuar supozimet e para dhe themelore. Një "mashtrim dhe ngatërrim" i tillë i fantazive dhe i pavërtetave i shtrirë dhe intensifikuar si në astronominë teorike është llogaritur për ta bërë revoltën e hulumtuesit të pajustifikuar me tmerrin nga magjia e tmerrshme që është praktikuar mbi të; të vendosë ashpër për t'i rezistuar përparimit të saj të mëtejshëm; të përpiqet të rrëzojë tërë ndërtesën dhe të varrosë në rrënojat e saj nderimet e rreme që kanë shoqëruar fabrikuesit e saj, dhe të cilat akoma i bashkëngjiten përkushtuesve të saj. Për të mësuarin, durimi, këmbëngulja dhe përkushtimi për të cilin kanë qenë ndonjëherë shembuj, nderi dhe duartrokitjet nuk duhen mbajtur; por arsyetimi i tyre i*

rremë, avantazhet që ata kanë marrë nga injoranca e përgjithshme e njerëzimit në lidhje me subjektet astronomike, dhe teoritë e pabazuara që ata kanë përparuar dhe mbrojtur, nuk mund të jenë ndryshe nga keqardhja, dhe duhet me çdo mjet të mundshëm të rrënohen. ” -Dr. Samuel Rowbotham, "Astronomia Zetetike, Toka nuk është Glob!" (351)

Gënjeshtra Globe-Earth ose ajo që kam titulluar "Komploti i Tokës së Sheshtë" është sipas mendimit tim të përulur, mashtrimi më i madh në historinë njerëzore dhe çështja më e rëndësishme tabu, e cila dëshpërimisht duhet të ekspozohet. Nëse njerëzit do ta dinin se në çfarë mase janë gënjyer dhe pastruar trurin që nga lindja, do të kishte një revolucion të vërtetë në të menduarit kritik, sovranitetin personal dhe besimin në Zot deri në mëngjes. "Globalistët" e Rendit të Ri Botëror, profetizuan nga Satanai një qeveri masonike botërore janë kudo duke përhapur dezinformimin e tyre "shkencor", "mashtrojnë pikërisht të zgjedhurit" dhe ua kushtojnë deleve në masakrën e tyre. Ju lutemi ndihmoni përhapjen e fjalës tek miqtë, familjen, fqinjët dhe bashkëpuntorët tuaj, drejtojini ato në AtlanteanConspiracy.com dhe dërgoni kopje të këtij libri për t'i ndihmuar në zgjimin e tyre dhe për të mbështetur përpjekjet e mia gjatë gjithë jetës për të sjellë të vërtetën, lirinë, paqen dhe dashurinë në Tokën e sheshtë!